

YEŞİL İMARET CAMİİ

PAZAR

SOHBETLERİ

2007

HACI KAMİL KARASU

TİREVİ HAZRETLERİ

İmam-ı Birgivi Kültür Sanat Eğitim Okul ve ğrencilere Yardım
Derneği

Temin Adresi

Bengisu Mahallesi
Gazi Caddesi
2. ıkmağı
İzmir-demiş

Dernek Başkanı

Fahrettin KANAT
0535 328 39 02

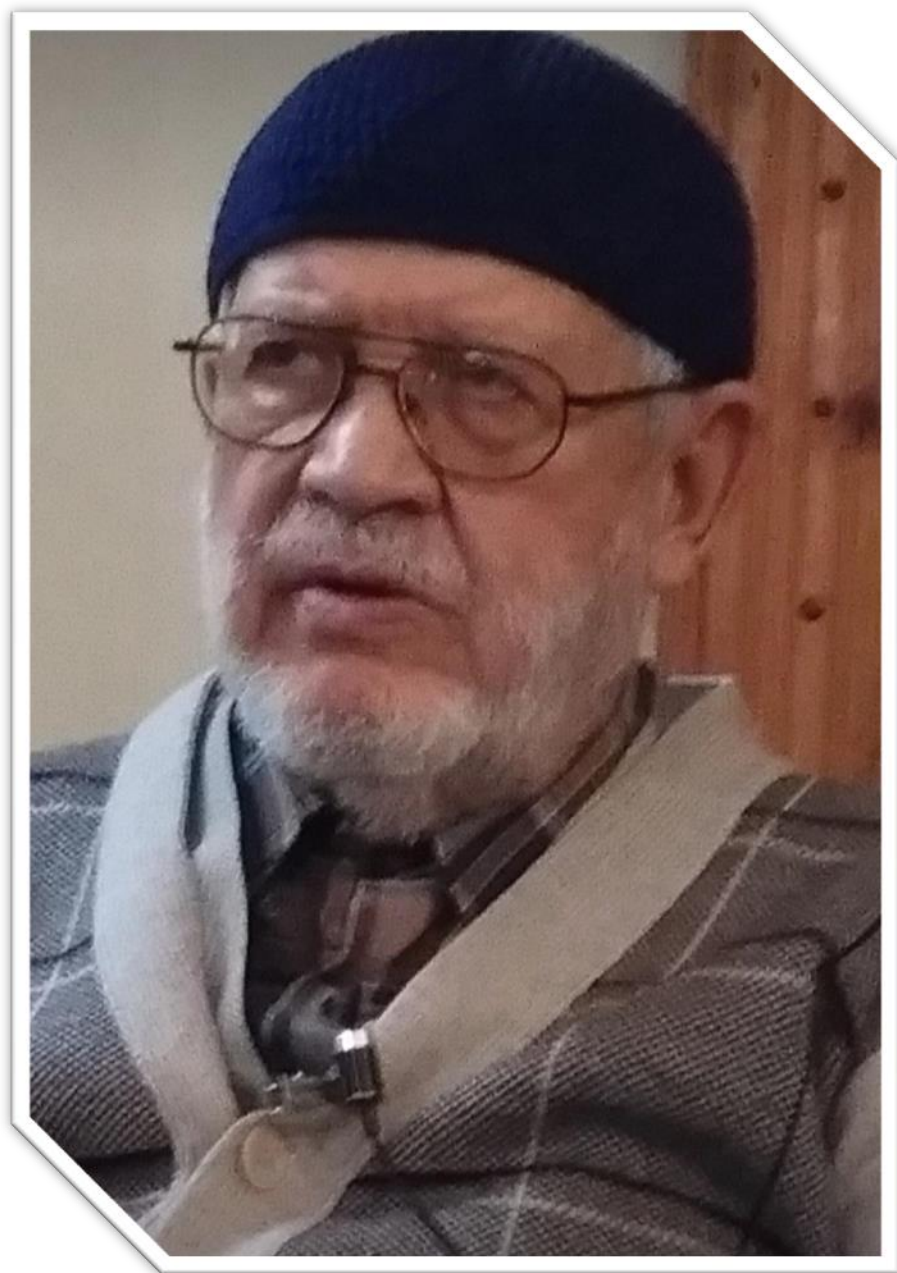
Editör

Ayşenur Gülsüm Tuna

Baskı ve Cilt

Seçil Ofset
100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77 Bağcılar İstanbul
0212 629 06 15
www.secilofset.com

2019

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

رب یسر ولا تعسر رب تمم بالخیر و به

Önsöz

أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِیْمِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla [sadıklarla] beraber olun. - Tevbe 119

Eşref-i mahlûk olan âdemoğlu önce yüce yaratıcımızın “Hâdi” ismini tecelli ettirmesiyle iman gömleğini giyer. Ancak kendisine ihsan edilen imanın dünya fitnelerine karşı korunması ve olgunlaştırılması için nefis ve şeytanla mücadele gerekir. Bu Allahu zu'l-Celâl'in ahireti kazanma yolunda bizlere tatbik ettiği bir imtihanıdır.

Sosyal varlık olarak yaratılan insanın imanını muhafazası için en güzel yol/tarik, sadıklarla yani “mürşid-i kâmillerle” beraber olmasıdır. Ayrıca imanlı insan Allah yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlamalıdır. Nitekim Allahu Teala hem küçük cihad (düşmanlara karşı savaş) hem de büyük cihad (nefislerle olan mücadele) için Sure-i Saff'ın 4. ayetinde “Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak cihad edenleri sever.” buyurmaktadır. Yani içinde bulunduğumuz âlemin aldaticılığına karşı bir cemiyetin vikayesine

girmek, tarikat-ı âliyeye intisap etmek Allahu Teala'nın sevdiği amellerdendir.

Mürşid-i kâmiller için Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem "*İlmi ile âmil olan âlimlere hürmet ediniz, ikrâm ediniz. Çünkü onlar peygamberlerin vârisidir.*" (Buharî, İlm:10) buyurmaktadır. Yine İmam-ı Rabbani Hazretleri 266. Mektubunda mürşid-i kâmilî tarif eder ve der ki, "*...yüksek âlim oldukları için, hem ilm, hem de ma'rifet sahibidirler yani zül-cenâhaydırlar. Akıl ile anlaşılan bilgilere [ilme] ve kalp ile anlaşılan bilgilere [ma'rifete] sahiptirler...*" diyerek anlatmaktadır.

Her Müslüman faydalanmalı düşüncesiyle mürşid-i kâmil Hacı Kamil Karasu Tirevi Hazretlerinin Yahşibey Camii'nde pazar öğle namazına müteakip yapılan sohbetleri kitap şeklinde derlenmiştir. Hazreti Peygamber aleyhisselam "*Din nasihattir.*" buyuruyor. Allah bu derlenen nasihatlere uyabilmeyi ve kâmil imana sahip olabilmeyi hepimize nasip etsin inşallah.

Âmin!

İçindekiler

Önsöz.....	4
Tireli Hacı Kamil Karasu Hazretleri'nin Hayatı	9
Tarikat-ı Aliye İle İlk Tanışma.....	11
Hacı Kamil Tirevi Hazretlerine Manevi Görevinin Verilişi.....	28
İlk Sohbet Ve Vazifenin Açıklanışı	33
29 Temmuz 2007 Pazar Sohbeti	70
05 Ağustos 2007 Pazar Sohbeti.....	91
12 Ağustos 2007 Pazar Sohbeti.....	120
19 Ağustos 2007 Pazar Sohbeti.....	144
09 Eylül 2007 Pazar Sohbeti.....	168
23 Eylül 2007 Pazar Sohbeti.....	194
30 Eylül 2007 Pazar Sohbet	223
7 Ekim 2007 Pazar Sohbeti.....	246
14 Ekim 2007 Pazar Sohbeti.....	279
11 Kasım 2007 Pazar Sohbeti.....	293
18 Kasım 2007 Pazar Sohbeti.....	306

Tireli Hacı Kamil Karasu Hazretleri'nin Hayatı

Mart ayının 10'unda, 1936 yılında İzmir'in Tire ilçesinde dünyaya gelen Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin büyük dedeleri aslen, Karacasu (Aydın) İlçesindedir. Annesi Fatma Hatun, babası ise helal rızka önem veren, arif ve fazıl kişiliğiyle bilinen Hafız Osman Efendi'dir.

Hafız Osman Efendi'nin hayatındaki yeri: Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, henüz 5 yaşındayken annesi Fatma Hatun'u kaybetmesinin ardından, babası merhum Hafız Osman Efendi'nin yüksek dini terbiyesi altında yetişmiştir. Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, babasının dini hayattaki hassasiyetini bir anısında şöyle anlatır: Annem, ben henüz 5 yaşındayken vefat etmişti. Çok varlıklı olan dedemin vefatından sonra ise hatırı sayılır bir miras kalmıştı. Dedemin vefatından sonra teyze ve dayılarım bir araya gelerek annemden dolayı bizlere kalan mirası pay etmemizi istediler. Ancak İslâm fıkhuına göre annemiz dedemizden önce vefat ettiği için kuşak atlıyor ve bize miras düşmüyordu. Medeni hukuka göre ise miras hakkımızdı. Bu çok nadir yaşanabilecek bir durumdu. O günlerde babamız Hafız Osman Efendi, Mehmet ağabeyimi ve beni yanına çağırarak; "Evlatlarım, kanunen miras sizin hakkınız olsa da dinen hükmü biliyorsunuz. Bu konuda sizi serbest bırakıyorum. Yalnız sizden İslâm'a uygun bir davranış sergilemenizi bekliyorum." dedi. Mehmet ağabeyim de benim gibi düşünerek dünya malına meyletmedi. Miras medeni kanuna göre bölündü. Mahkemelerle uğraşılmasın diye biz de kanuni hakkımızı kâğıt üzerinde aldık. Hemen arkasından bize düşen tüm mirası tekrar teyzem ve dayımlara iade ettik. Böylece hakkımız olmayan bir mirası almadık. Elhamdülillah... Aradan bir süre geçtikten

sonra teyzem bize iki büyük teneke zeytinyağı göndermiş. “Çocuklar dini hassasiyetleri icabı mirastan vazgeçtiler. Bari şu zeytinlikten alınan zeytinyağından onlara pay verelim.” diye düşünmüş. Ancak ağabeyim de ben de bu zeytinyağlarını kabul etmedik. Bu yağları bizim adımıza, Allah rızası için fakirlere dağıtmasını söyleyerek teyzemizi üzmeden geri gönderdik. Hacı Kamil Tirevi Hazretleri bir başka sohbetinde de babasından bahsederken şöyle anlatır; rahmetli babamız, bizim bankalarla bağlantımız olmasını istemez ve sık sık şöyle nasihat ederdi: “Evlatlarım, yolda yürürken bir bankanın önüne gelseniz o bankanın süslü kaldırımlarından asla yürümeyiniz. Zira o süslü kaldırımlar faiz parası ile yapılmıştır. Bunun sizin ihlâsınıza, irfanınıza ve imanınıza zarar vermesinden korkarım.” Babam Hafız Osman Efendi’nin, bize ait hanın altında çay ocağı işletmeciliği yaptığı bir dönemde ben de kendisine yardım ediyordum. Bir gün beni yanına çağırarak şöyle dedi: “Oğlum şu bankaya bundan böyle çay satışı yapmayın. Orası ile alış veriş yapmak artık benim içime sinmiyor.” Oysaki müşterilerimiz içinde en fazla çay satışı yaptığımız yer o bankaydı. Aslında dinen bankaya çay satmamızın herhangi bir sakıncası yoktu fakat rahmetli babamın faiz meselesindeki hassasiyeti nedeniyle o günden sonra o bankaya çay satışı yapmadık.

Tarikat-ı Aliye İle İlk Tanışma

Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin tarikat ile tanışmasına vesile olan kişi; babası Hafız Osman Efendi'nin Tire merkezde han (otel) işletmeciliği yaptığı dönemde hanın kâtipliğini yapan Sabri Efendi'dir. Sabri Efendi aslen Tireli olup, uzun süre Zonguldak kömür ocaklarında çalıştığı dönemlerde Kadiri Rufai üstadından ders almış, güzel ahlak sahibi, muttaki bir Müslümandır. O dönem, Arapçası ve hitabetiyle tanınan meşhur hocalarından Sofu Hoca ile birlikte handa bazı geceler dini ve ilmi sohbetler yapmaya başlayan Sabri Efendi, bir süre sonra henüz 15-16 yaşlarında olan Hacı Kamil Tirevi Hazretlerini de davet ederek ilim ve sohbet meclisleriyle tanışmasına vesile olmuştur. Katıldığı gece sohbetlerinden çok büyük manevi lezzetler alan Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin özellikle Kadiri ve Rufai yoluna kalbinde bir sevgi ve aşk hali doğar. Babası Hafız Osman Efendinin de Abdülkadir Geylanî Hazretlerine olan derin muhabbetinin etkisiyle bu sevgi ve aşk hali daha da artarak devam eder. Öyle ki kalbinde, manevi yolculuğunda çok önemli bir yere sahip olacak olan Abdülkadir Geylanî Hazretlerine karşı duyduğu bu aşk ve muhabbet, zamanla Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin ruhunu âdeta yakar kavurur. Hatta hüznü olduğu zamanlarda kitapçı komşusunun vitrininde yer alan Abdülkadir Geylanî Hazretlerinin eserlerine bakarken, üzerinde yazan "Seyit Abdülkadir Geylanî" ismini gördükçe içi huzurla dolar, teselli bulur ve gözleri yaşarırdı.

Tasavvufa karşı bu muhabbetini fark ederek kendisine özel alaka gösteren Sabri Efendi hakkında Hacı Kamil Tirevi Hazretleri; "Eğdi,

büktü, pişirdi ve bir yola soktu. O yol ki saadet yolu, ebedi mutluluk yolu, tarikat yoluydu. Allah ondan razı olsun. Biz hâlâ Sabri Efendi'nin ruhuna Yasin-i Şerif okur, dua ederiz." demişlerdir.

Muhterem babalarına karşı Hacı Kamil Tirevi Hazretleri tam bir itaat içerisinde hareket eder ve sürekli onun hayır dualarını almaya gayret ederdi. Bu husustaki titizliğini ve hassasiyetini bizlere iki örnekle anlatır. Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin 1963 yılında dünya evine girmiş olduğu Sabiha Hatun'dan, biri henüz doğmadan sekiz aylık iken kaybetmiş olduğu, diğerleri hayatta olan Abdülkadir ve Fatma isminde üç evladı olmuştur. Oğlu Abdülkadir'in ismi ise daha o doğmadan kendisine rüyasında manen bildirilmiştir. Bu konuyla ilgili olarak Hacı Kamil Tirevi Hazretleri: "Eşimin ilk çocuğumuza hamile olduğunda bir rüya görmüştüm. Rüyamda bana bir oğlumuzun olacağı ve isminin de Abdülkadir olacağı bildirilmişti. Ancak bir teamüldür ki bizde büyükler varken çocuğa isim koyma hakkı onlarındır. Bu vazife bize düşmez. Ancak çocuğun isminin Abdülkadir olacağı hakkında manevi bir ikaz da var. Ben babama usulüne uygun bir şekilde bu manevi durumu anlatmaya çalıştım. Rahmetli babam Abdülkadir ismini duyunca hemen duygulandı ve gözlerinden iki damla yaş geldi. "Tamam, oğlum bu ismi ben teklif etmiş gibi koyalım inşallah." diyerek şerefle kabul etti. Bu konuyla ilgili olarak bir başka sohbetinde şunları anlatmıştır: "Ablamın kayınpederi olan dünürümüz, halk arasında İmamîşi Efendi diye bilinen rahmetli Hacı Hafız Mehmet Evcil'in evinin bitişiğinde kiralık bir evi daha vardı. İmamîşi Efendi, bahçe kapısı ortak olan bu eve güvenilir bir kiracının gelmesi konusunda bir ara babama fısıldamış. İmamîşi Efendi'nin evi mukim, güzel bir ev olmasına rağmen diğer kiralık ev eski püskü, kırık dökük, karanlık yani mukim bir ev değildi. Ancak bahçe kapısı ortak olduğu için mübarek, güvenilir bir komşunun gelmesini

arzuluyormuş. Ben de o zamanlar yeni evliydim. Bir ev tutmuş ve altı aylık kirasını da peşin vermiştim. Bir ara rahmetli babam beni yanına çağırarak:

- Oğlum yarın bir kamyon tut, eşyalarını yükle. Dünürümüzün yanındaki kiralık eve taşınıyorsun.

- Hayırdır! Nereden çıktı bu baba.

- Oğlum sen Türkçe biliyorsun değil mi?

- Baba, oturduğum evin altı aylık kirasını peşin verdim. Sürenin dolmasına henüz beş ay daha var.

- Oğlum sen ne diyorsun, ben ne diyorum? Yarın kamyonu evinin önüne çek, eşyalarını yükle, İmamîşi Efendinin yanındaki eve taşın. O kadar oğlum...

Ben de peki baba diyerek ertesi gün ev sahibimin yanına gittim, durumu anlattım. Kiranın geri kalan kısmını iade etmesi için rica ettim. Kadın bana kirayı altı ay için sözleşme yaptıklarını bu yüzden kiranın kalan kısmını geri ödeyemeyeceğini söyledi. Ben de kendisiyle helalleşerek evden taşındım."

Nazillili Hacı Ali Efendi ve Kamil Babanın birlikteliği: Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, manevi bir işaret üzerine Nazillili Hacı Ali Efendinin dergâhında uzun yıllar hizmet etme imkânı bulmuştur. Aydın'ın Nazilli ilçesinde mukim olan Hacı Ali İştan Efendi, dört tarikattan icazetli olmasına rağmen daha çok Nakşibendilik usulleri ile irşat görevini sürdüren, dönemin en önemli mürşid-i kâmillerindendi. Tiredeki

meclislerinde 13-14 yıl gönüllü hizmet etmiş olan Hacı Kamil Tirevi Hazretleri bu dönemle ilgili şunları anlatmaktadır:

“Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretleri, dönemin meşhur evliyasıydı. Tire’de bu zatın yetişmiş birçok talebesi vardı. Her biri sanki halife gibiydi. Hafız İmamîşi Efendinin mescidinde sabah namazları, seçkin bir cemaatle kılınır ve bu cemaatin çoğunluğunu da Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin dervişleri oluştururdu. Biz de böylesi güzel bir mescitte ve cemaat içerisinde 13-14 yıl hizmet etme şerefine erdik. Ben Allah’ın izniyle her sabah erkenden mescidin kapısını açar, sobayı yakar, etrafı temizler ve ezanı okurdum. Elhamdülillah! Allah bizim gönlümüzü o mescide öyle bağladı ki; yeni evli olmamıza rağmen bu görevimizi hiç aksatmadık.

Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin halifesi Çapar Hacı Emmi her sabah namazından sonra “Hatm-i Hâce” yaptırırdı. Ben, Hacı Ali Efendi Hazretlerinden dersli olmamama rağmen bu zikir meclislerine katılır ve devam ederdim. Oradaki ağabeylerimin bazıları beni dersli zannederlerdi.

Feyz ü bereket içinde geçen bu zikir meclislerinde, sanki Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin ruhaniyetini sürekli yanımızda hissederdik. Nakşibendî usulü üzere dillerimizi üst damağımıza yapıştırır hafi yani sessiz bir şekilde zikir yapardık. Hele bir de sekerat-ü’l mevt yani ölüm rabitası yapılırdı ki ondan çok büyük manevi lezzet alırdık. İşte böyle gençlik yıllarımızda Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin meclislerinde bulunarak manevi yolculuğumuzda bir aşk hali, bir şahlanma durumu meydana geldi.”

Yunaklı Hacı Molla Rahim Efendi ve Kamil Babanın birlikteliği: Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, ilk kez hacca gittiği 1967 yılında Konya'nın Yunak ilçesi Adakasım köyünde bulunan Kadiri Rufai üstadı Hacı Mollarahim Hazretlerine intisap ederek ilk dersini almıştır. Hacı Mollarahim Efendi, hem anne hem baba tarafından seyit olup, âlim bir evliya idi. Köyün en zengini olan ve aynı zamanda cömertliği ile tanınan Hacı Mollarahim Efendi bir gün Hacı Kamil Tirevi Hazretlerine “Oğlum biz hiç zekât vermeyiz.” dediğinde, bunu duyan Hacı Kamil Tirevi Hazretleri şaşkınlıkla “Nasıl yani Efendim?” diye şaşkınlığını dile getirdiğinde, Hacı Mollarahim Efendi sözüne devam ederek “Oğlum biz hiç zekât vermeyiz çünkü zekât verecek bir mal bırakmadan hepsini Allah rızası için tasadduk ederiz.” demiştir.

Üstadı Hacı Mollarahim Efendi'nin cömertliği hakkında Hacı Kamil Tirevi Hazretleri şunları söyler: “Adakasım köyünün en zengini hatta sahibi olan Hacı Mollarahim Hazretlerinin dergâhında her gün kazanlar dolusu yemekler pişirilir, bütün köy halkı ve ziyaretçiler bu kazanlarda pişen yemeklerden yedi. Çok kibar ve ince düşünceli bir evliyaydı Hacı Mollarahim Efendi. Oğluna o yılın hasadını sattırır, elde edilen paranın bir kısmını erzak alımı için kullanır, bir kısmını da dergâhta halının altına koyarak ihtiyaç sahiplerinin oradan almalarını isterdi. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem aşığı olan Hacı Mollarahim Efendi, Peygamberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem adını duyduğunda hıçkırma hıçkırma ağlardı.”

Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, Hacı Mollarahim Efendi ile ilgili bir başka anısını şöyle anlatır: “Bir gün Yunak'a Efendi Hazretlerini ziyaret için yola çıktım. Yanıma da iki kutu baklava aldım. Yunak'a geldiğimde yolda bir derviş kardeşimiz beni karşıladı. “İzmir'den mi geliyorsun?”

dedi. Ben de evet dedim. Nereden bildiğini sorduğumda Hacı Mollarahim Hazretlerinin “İzmir’den bir evladımız gelecek. Elinde iki kutu baklava var. Git onu karşıla, yolda alıkoyma.” dediğini söyledi. “Ben de senin elindeki kutulardan bildim.” dedi. Hacı Mollarahim Hazretlerine geleceğimi haber vermemiştim. Mübareğin çok açık bir kerametine böylece şahit olduk. Elhamdülillah...”

Yine Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, Hacı Mollarahim Efendi ile aralarında geçen bir başka diyalogu şöyle anlatmaktadır:

“Bir dönem boğazımdan rahatsızlık yaşıyordum. O zamanlar telefon yoktu. Hacı Mollarahim Hazretlerine mektup yazarak “Efendim boğazımdan rahatsızlık yaşıyorum, bir süreliğine zikirlerimi ağzı kapalı, sessiz olarak yapabilir miyim?” diye sordum. Efendi Hazretleri cevaben “Oğlum fısıltıyla da olsa cehri zikir sayılır. Ağzını kapatırsan hafi zikre girer. O ise bizim yolumuza uygun değildir.” diyerek mektup yazmıştı.

Diyarbakırlı Seyid Zeynel Abidin Hazretleri ve Kamil Baba'nın birlikteliği: Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin, manevi olarak kendisinden istifade ettiği bir diğer zat ise Diyarbakırlı Seyit Zeynel Abidin Hazretleridir. Şeceresi hem Hazreti Hasan’a hem de Hazreti Hüseyin’e dayanan çok muhterem ve mübarek bir zattır.

Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, Mehmet ağabeyiyle birlikte 1967 yılında hacca gitmek üzere bir kafiye dâhil olurlar. İzmir’den hareket eden kafiye, Zeynel Abidin Hazretlerini almak üzere Diyarbakır’a uğrar. Mübareğin, şehrin hemen dışında büyük bir dergâhı vardır. Hacı Kamil Tirevi Hazretleri bu ziyaretlerini şöyle anlatır: “Zeynel Abidin Hazretlerinin dergâhına girdiğimizde yaklaşık bin kişinin katıldığı bir halka-i zikirle karşılaştık. Mübareği ilk gördüğümde sanki Peygamber

Efendimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ruhaniyetini görür gibi oldum. Zeynel Abidin Hazretleri dünyada gördüğüm en yakışıklı kişiydi. Zikir esnasında elinde iri taneli büyük bir tespih olduğu halde zikri yönetiyordu. Halka-i zikir esnasında dervişler tarafından hançer burhanı ve Kadiri huruç hareketi yapılıyordu. Biz daha önce de böylesi burhanları duymuş ve görmüştük ama o meclisteki kadar hiç etkilenmemiştik. Bir de diğer tarikatlarda genellikle burhanları şeyh efendiler yapıyordu. Zeynel Abidin Hazretlerinin dergâhında ise dervişler yapıyordu.

Orada bir gece misafir kaldıktan sonra ertesi gün hac yolculuğu için tekrar yola çıktık. Zeynel Abidin Hazretleri bölgede çok tanınan bir zat olması nedeniyle gümrüklerde hiç zorluk yaşamadık. Zeynel Abidin Hazretleri dünya malına meyletmeyen, cömert biriydi. Öyle ki kendisine sunulan ikramları herkesle paylaşır ve dağıtılmasını isterdi. Hatta bir portakal soyulsa herkese birer dilim dahi olsa paylaştırırdı. Mübarek, geceleri çok az uyur, uyuduğunda da ayaklarını asla uzatmazdı. Kendisine bir yastık verilirse diz çöker, yastığı ikiye bükerek dizlerinin üzerine koyar ve onun üzerine başını koyarak bir saat kadar istirahat ederdi.

Zeynel Abidin Hazretleri beni çok severdi. Hac süresince yanında olmamıza müsaade ettiğinden hep birlikte olurduk. Medine'deyken ibadetlerimizi Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin mübarek kabri saadetlerinin yanında yapardık. Ben çok kalabalık olması sebebiyle ve yer bulamayacağız kaygısıyla sürekli telaşlanırdım. Mübarek ise "Hacı Kamil oğlum acele etme, sen elimi tut." derdi. Sanki her gün manevi olarak yerimiz ayrılmışçasına Peygamberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin kabri

saadetlerini ziyaret ederdik. Mübareğin sol kolu Peygamberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin kabri saadetlerine, sağ kolu ise benim omzuma temas ederdi.”

Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, Zeynel Abidin Hazretleri ile ilgili bir başka anısını şöyle anlatır: “Otobüs şoförümüz Cemal Ağanın oğlu Enver, tasavvuf yolunu bilmediğinden, Zeynel Abidin Hazretlerine gösterilen saygıyı anlayamıyor “Ne var bu adamda? Herkes ona saygı gösteriyor ve onu imam ediniyor.” diye söyleniyordu. Az sonra Şeyh Efendinin de aramızda olduğu bir sohbet ortamında Şeyh Efendi bir ara şoföre dönerek:

“Bak oğlum, otobüsün sileceklerini açık bırakmışsın.” dedi. Şoför “Hayır kapalı.” deyince, Şeyh Efendi eliyle otobüsün camını göstererek işaret parmağını sağa sola hareket ettirdi ve “Oğlum bak çalışıyor, görmüyor musun?” dedi. Şoför bu duruma çok şaşırarak “Kapalıydı bu ya!” dedi. Şeyh Efendi elini indirince silecekler tekrar durdu. Şoför “İşte durdu.” deyince Şeyh Efendi tekrar elini kaldırıp parmağını hareket ettirdi ve silecekler tekrar hareket etmeye başladı. Şoför bunu yapanın Şeyh Efendi olduğunu anlayarak “Bunu siz yapıyorsunuz efendim.” diyerek Zeynel Abidin Hazretlerine gösterilen ilginin sebebini açıkça anlamış oldu.

Hacdan dönerken Şam’a uğradık. Şam’da Mehmet ağabeyimle dolaşırken bir tatlıcıya girdik. Orada tatlı kültürü çok yaygındı. Ağabeyim de tatlıyı çok seviyordu. O sırada Zeynel Abidin Hazretlerini gördük ve hemen kendisini tatlı ikram etmek için içeriye davet ettik. Mübarek “Oğlum bana hiç teklif etmeyin, zira çok rahatsız ediyor bu yüzden ağzıma alamam.” diyerek ikramı geri çevirdi. Aslında mübarek

çok ince düşünüyor, kendisini dünyaya meylettirecek hiçbir şeye yaklaşmıyordu.

Çorumlu Hacı Mustafa Efendi ve Kamil Babanın birlikteliği: Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin manevi yaşamında etkili olan diğer bir kişi de Çorumlu Hacı Mustafa Anaç Hazretleridir. Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, üstadı Hacı Mollarahim Hazretlerinin 1980 tarihinde Hakk'a yürümesinden sonra, zaman zaman Tire'ye, dervişlerine ziyarete gelen Çorumlu Rufai üstadı Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinden ders alarak intisap etmiştir. Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretleri, dönemin birçok evliyası tarafından "Zamanın Kutbu" diye nitelendirilen meşhur bir mürşit-i kâmilidir.

Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretleriyle ilgili bir anısını şöyle anlatır: "Arkadaşlarımızla birlikte Çorum'a, üstadımıza ziyarete gitmiştik. Akşam zikir ve sohbet oldu. Saat gece yarısını geçmişti ki yol yorgunluğuyla biz de istirahat için odamıza çekildik. Teheccüd namazına uyanamayabiliriz kaygısıyla kendi aramızda kılıp da mı yatsak diye konuşurken, Hacı Mustafa Efendi Hazretleri odamıza girdi. Biz de üstadımıza soralım dedik. "Efendim yorgun olduğumuz için teheccüd namazını kılıp da mı yatalım yoksa kalkıp da mı kılalım?" diye sorduk. Mübarek bize çok zarif bir cevap vererek "Evlatlarım kılıp da yatalım, kalkıp da kılalım. İnşallah neden fazla kıldınız diye dövmezler." dedi.

Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretleri dünya malına hiç değer vermezdi. Bu konuyla ilgili Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin anlattığı bir anısı şöyledir: "Çorum'a dışarıdan gelen üç kişi Şeyh Efendiyi ziyaret etmişlerdi. Ziyaretleri sırasında işe ihtiyaçları olduğunu bildiren bu

kişilere Şeyh Efendi, verimli bir bağının gündelik ücretlerinin ödenmesi karşılığında çapalanması görevini vererek iş imkânı sağlamıştı. Üç dört gün sonra işçiler Şeyh Efendinin yanına gelip işi bitirdiklerini söyleyerek paralarını almış ve gitmişlerdi. Birkaç gün sonra Şeyh Efendi bağa gittiğinde çapa yapılmadığını görmüş ve insanların dürüst olmamalarına, helal kazanca önem vermemelerine çok üzülmüştü. O gece Şeyh Efendinin yaşadığı bu olaydan ötürü ibadetlerinde aksamalar meydana gelmiş ve bu durum manevi huzursuzluğa sebebiyet vermişti. Sabah olunca Şeyh Efendi bir dervişini çağırarak “Oğlum! Kızılırmak’ın kenarındaki bağı akşama kadar sat gel. Sakın satmadan gelme.” demiş. Derviş üstadının neden böyle bir şey yapmak istediğine anlam veremese de kendisine verilen görevi yerine getirmek için huzurdan ayrılmış. Aynı günün akşamı bağı değerinin çok altında bir fiyata satarak Şeyh Efendinin yanına dönmüş. Şeyh Efendi bağın kaç paraya satıldığını dahi sormadan dervişine hayır dua etmiş. Bunun üzerine derviş dayanamayarak “Efendim çok verimli bir arsanızı değerinin çok altında bir fiyata sattırdınız ve çok zarar ettiniz. Bu davranışınızın sebebi hikmeti nedir?” diye sormuş. Şeyh Efendi “Evladım biz Allah rızası için geçireceğimiz bir tek gecemizi hiçbir dünyalık mala değişmeyiz. Bir gecemizi de bir bağa Değişmeyiz.” demiş.

Nevşehirli Hacı Abdullah Gürbüz ve Kamil Babanın birlikteliği: 1984 yılında Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinin Hakk’a yürümesinden sonra 1985 tarihinde Nevşehirli Hacı Abdullah Gürbüz Efendi’ye manevi irşat görevi verilmiş böylece dergâhın yeni şeyhi Hacı Abdullah Baba Hazretleri olmuştu. Hacı Kamil Tirevi Hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinden sonra Nevşehirli Hacı Abdullah Baba Hazretlerine intisap etmiştir. Hacı Abdullah Baba Hazretlerine, 2004 yılında Hakk’a yürümesine kadar bağlılığını devam

ettirmiş ve kendisinden çok büyük manevi destekler görmüştür. Nitekim Hacı Abdullah Baba Hazretleri, Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin yetişmesine büyük özen göstermiştir.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri bir sohbet meclisinde Hacı Kamil Tirevi Hazretleri ile ilgili şu güzel anısını paylaşmıştır: “Sivaslı Ahmet Turan Gümüş, Burhan Kepenek, Hafız Ali Akgül ve birkaç kardeşimle birlikte Kebapçı Kamil Efendinin dükkânına gittik. Kendisi çok muhterem ve salih bir insandır. Kamil Efendi “Efendi Baba bana bir Hû de.” dedi. Ben de “Sebebini söylemezsen olmaz.” dedim. “Ne olur Efendim bir Hû deyin.” diye ısrar edince ben tekrar “Oğlum sebebini söylemezsen olmaz.” diye cevap verdim. Bunun üzerine anlatmaya başladı: “Bugün rüyamda Buğday Dede Hazretlerinin oraya Peygamber Efendimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geldi. Birkaç tane de enbiya vardı. Cihar-ı Yar-i Güzin Hazretleri de oradaydı. Sizi çağırdılar ve Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem “Evladım Abdullah Efendi gel.” dediler. Peygamberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzuruna geldiniz ve selam verdiniz. Kendisi iki elinizden tuttu ve “Şimdi sana Hû diyeceğim, sen de içine çek evladım.” dedi. Üç defa “Hû, Hû, Hû” dedi ve arkasından “Hû ism-i azam’dır, ecelden başka her yerde şifadır. İnsanların niyeti üzerine ümmetime “Hû” de evladım.” diye buyurdular.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem sizi pervane gibi döndürdüğüce siz “Hû” diyordunuz. “Hû” dedikçe yerlerde tomurcuk tomurcuk güller açıyor, fidanlar çıkmaya başlıyordu. Siz üç defa böyle yaptıktan sonra uyandım. Benim kalbimde bir maraz var efendim ne olur bana “Hû” deyin” dedi. Ben de “Ha şimdi oldu oğlum.” diyerek “Hû” dedim.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri bir gün Ödemiş'e gelir, ziyaretlerinden sonra Adil ağabeyimize dönerek "Hadi oğlum Tire'ye, Hacı Kamil Efendi'yi ziyarete gidelim." der. Minibüse binip Tire'ye doğru yola çıkarlar. Yolda giderken Hacı Abdullah Baba Hazretleri ile aralarında geçen şu konuşmayı Adil Ağabeyimiz şöyle anlatıyor:

- Oğlum şimdi Hacı Kamil bize yemeği hazırlamaya başlamıştır.

- Efendim geleceğimizden kimsenin haberi yok ki.

- Gidince görürsün oğlum, bizim masayı şimdiden hazırlamaya başlamıştır.

- Biraz daha yol aldıktan sonra Hacı Abdullah Babam konuşmaya devam etti:

- Müşterisi bile varsa masadan kaldırıp temizlemiştir. Biz gidinceye kadar o masaya kimseyi de oturtmaz.

Tire'ye yaklaştığımız bir sırada da:

- Şimdi bize bir de kavun keser ki; bak bakalım ömründe bir daha böyle bir kavun yiyebilecek misin?

Bütün bu konuşmalardan sonra Tire'ye vardık, Hacı Kamil Efendinin dükkânına yaklaştık. O gün Tire'nin büyük pazarı olduğu için her taraf kalabalıktı. Dükkâna yaklaşınca baktım ki Hacı Kamil Efendi dükkânın önüne çıkmış sağa sola bakıyor. Nereden geldiğimizi görebilmek için âdeta parmaklarının ucunda etrafa bakınıp duruyordu. Karşıdan bizi görünce hemen koştu ve karşıladı. Abdullah Babam Hazretleri bana dönerek:

- Gördün mü ağa, ben sana söylemedim mi?

- Evet, efendim demiştiniz, dedim.

Hacı Kamil Efendi bizi görünce sanki bayram etti. “Efendim hoş geldiniz, şeref verdiniz.” diyerek bizi hemen içeriye davet etti. İçeri girdik, dükkân çok küçüktü. İçeride uzunca iki tane masa vardı. Birinde müşteriler oturuyordu diğeri ise boştu. İki kişilik hazırlanmış olan bu masa bizim için hazırlanmış gibiydi. Abdullah Babam Hazretleri, Hacı Kamil Efendiye dönerek:

- Ağa hayırdır sana kim haber verdi bizim geleceğimizi? Adil oğlum yoksa sen mi aradın haber verdin geleceğimizi?

- Hayır, efendim ben haber vermedim.

- Bu sefer Hacı Kamil Efendiye dönerek:

- Hayırdır oğlum nereden haber aldın geleceğimizi?

- Efendim kimse haber vermedi. Ben işte öyle hisseder gibi oldum, içime doğar gibi oldu.

Abdullah Babam Hazretleri bana dönerek “Görüyor musun oğlum, ağabeyin ser veriyor sır vermiyor.” dedi. Sonra Abdullah Babam Hazretleri, Hacı Kamil Efendi’ye dönerek:

- Peki, oğlum iki kişi geldiğimizi nasıl anladın? Ben yalnız da gelebilirdim veya 3-4 kişi de gelebilirdik?

- İşte Efendim iki kişi geldiğinizi görür gibi oldum.

Yemeğimizi yedikten sonra Hacı Kamil Efendi dolaptan iki porsiyon kavun çıkarıp önümüze koydu. Hacı Abdullah Babam Hazretleri bana “Oğlum bak gördün mü? Ben sana demedim mi? Ye bakalım, bak tadına, nasılmış kavun?” dedi. Ben “Bismillah” diyerek kavundan bir dilim aldım. Hakikaten o güne kadar ömrümde böyle bir kavun hiç yememiştim. Daha sonraları Hacı Abdullah Babam Hazretleri ziyaretimize geldiğinde, mübarek sever diye kavun alır ve ikram ederdim. Abdullah Babam Hazretleri bana “Oğlum ne kadar özenirsen özen, Hacı Kamil’in kavunu gibi olmaz.” derdi. Çok daha sonra bu kavun meselesini Hacı Kamil Babama sordum. Dedi ki:

- Oğlum, Abdullah Babam Hazretleri kavun sever diye pazara kavun almaya gittim. Her tarafa baktım, aradım. Sonunda iki tane kelek kavun buldum onları alıp size ikram ettim.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri, yine dervişlerine Hacı Kamil Tirevi Hazretlerine rüya yorumlama görevi verilmişinden bahsederek “Tireli kebabçı Hacı Kamil Efendi var. Ona manen rüya tabiri görevi verildi. Rüyalarınız veya halleriniz olduğunda ona anlatabilirsiniz.” demiştir.

Hacı Kamil Tirevi Hazretleri kendisine rüya tabiri yetkisinin bizatihi Yusuf Peygamber (as) tarafından manevi olarak verildiğini söylemiştir. Hatta kendisi Yusuf Aleyhisselâm’a “Anlatılan rüyaları nasıl tabir edeceğim? Benim ilmim yok ki.” diye sorduğunda Yusuf Aleyhisselâm kendisine “Evladım sana rüyalar anlatılır. Anlatılan rüyalar içerisinde manevi olarak tabir edilecek çok az rüya olur. Öyle rüya olursa, konuşan senin ağzın olur fakat manasını biz söyleriz inşallah!” diye cevap verir.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri irşat vazifesi gereğince sık sık yurt dışı seyahatlerine çıkardı. Yine yurt dışında olduğu bir dönemde Adil Ağabeyimiz, gördüğü bir kısım rüyayı Hacı Abdullah Baba Hazretleri ile görüşme imkânı bulamadığı için dergâhta kendisinden önde olarak tahmin ettiği bir kısım ağabeylerine anlatır. Daha sonra Hacı Abdullah Baba Hazretleri Türkiye'ye döner. Bir süre sonrada Ödemiş'e dervişleri ziyarete gelir. Gün boyu çeşitli sohbet programları olur. Akşam istirahat için Adil ağabeyimizin evine misafir olur. Adil ağabeyimiz Hacı Abdullah Baba'nın istirahat etmesi için odasını hazırlar ve davet eder. Daha sonra Hacı Abdullah Baba'dan müsaade isteyerek odadan çıkmak ister. Bu sırada Hacı Abdullah Baba Hazretleri ile aralarında yaşanan diyalogu Adil ağabey şöyle anlatır:

- Ağa gel bakalım otur yanıma.

- Efendim ben oturmuyayım geç oldu, siz çok yorgunsunuz istirahat edin.

- Gel oğlum, gel otur. Rüyan neyin yok mu? Anlat bakalım.

- Var efendim ama sabahleyin anlatırım. Siz dinlenin yorgunsunuz.

- Oğlum sana rüyan var mı yok mu diye soruyorum.

- Efendim sabahleyin anlatsam siz bir dinlenseniz.

- Oğlum senin şeyhin kim? Oğlum sen rüyalarını kimlere anlatıyorsun? Sen onları bir şey zannedip, gördüğün rüyaları anlatıyorsun; onlar da senin rüyalarını kendileri görmüş gibi bana anlatıyorlar. Kim ki onlar? Biz kimin ne gördüğünü ne görmediğini

bilmiyor muyuz? (Kızarak) Otur şuraya anlat bakalım. Hayır, olsun inşallah. Peki, efendim dedim ve tek tek gördüğüm rüyaları ilki şöyle ikincisi böyle diye anlattım. O da bana “Oğlum ilk gördüğünü şuna anlatmışsın, ikincisini şuna anlatmışsın, üçüncüsünü falanca kişiye anlatmışsın.” diyerek tek tek anlattığım kişilerin isimleriyle bana söyledi. Ben “Evet, efendim.” dedim. Hacı Abdullah Baba Hazretleri:

-Yaa, oğlum. Bundan sonra hele birine bir şey anlat da gör halini!

-Peki, efendim anlatmam.

Bir yıl kadar kimseye hiçbir şey anlatmadım. Hacı Abdullah Baba Hazretleri tekrar Ödemiş’e geldiğinde bana “Oğlum bundan sonra geceleri kibleye doğru dönerek şu koltuğa oturacaksın. Eline tesbihini alacaksın, derslerini çektikten sonra ‘La ilahe illallah.’ demeye başlayacaksın.” dedi.

Rüyalarımı başkalarına anlatamamaktan dolayı çok sıkıntılı bir dönem yaşadım. Bu durum bir sene kadar devam etti. Efendim Hazretleriyle Ödemiş’e geldiğinde tekrar görüştük. Bu sefer kendisine “Efendim, siz sürekli dışarı gidiyorsunuz, yüz yüze görüşemiyoruz. Soracağım, danışacağım şeyler oluyor. Siz kimseye bir şey anlatmayacaksınız dediniz. Ben çok zorlanıyorum. Eğer müsaadeniz olursa yaşadığım, gördüğüm şeyleri Tireli Hacı Kamil ağabeyime anlatsam olur mu efendim?” dedim. Hacı Kamil ismini duyar duymaz “He şimdi oldu oğlum.” dedi.

Abdullah Babam Hazretleri bana dönerek:

“Elhamdülillah, evladımız adı gibi Kamil’dir oğlum. Anladın mı? Hem Allah ona manevi bir güzellik vermiş. Kendisine bir şey anlatılsa ‘Allah’ım bu kardeşimize daha güzelini ver, daha iyi hal eyle, onun edebini ahlakını arttır.’ diye dua eder. Allah da onun duası hürmetine anlatanların halini güzel eyler oğlum.” dedi.

Hacı Kamil Tirevi Hazretlerine Manevi Görevinin VeriliŖi

14 Mart 2004 tarihinde NevŖehirli Hacı Abdullah Baba Hazretleri Hakk'a yürümüş, mübareğin vefatından kısa bir süre sonra da Hacı Kamil Tirevi Hazretlerine manevi irŖat görevi verilmişti. Bu görevin veriliŖi ile ilgili Hacı Kamil Tirevi Hazretlerinin de bulunduğu bir mecliste dergâhın ağabeylerinden birisi müsaade isteyerek kendisinin de vâkıf olduğu manevi görevin verilmesini şöyle anlatmaktadır: "Sevgili kardeŖlerim! Tarih 21 Mayıs 2004. NevŖehirli Hacı Abdullah Baba'nın vefatından sonra çok üzüldüğüm için o sırada Muğla Köyceğiz'de ikamet eden oğlum beni teselli babında yanına çağırđı. 21 Mayıs PerŖembe'yi Cuma'ya bağlayan gecesi rüyamda Tire'deyim. Efendimin bulunduğu cadde ve bizim olduğumuz mekân bir bütün halindeydi. Belki 30,000 belki 50,000 kiŖi vardı. Ben gelen misafirleri karşılıyordum. 12 piran Hazretleri de oradaydı. Hepsinin sancakları ayrı ayrıydı. YeŖil sancak, siyah sancak hepsi oradaydı. Efendim de oradaydı. Yemek yeniyor, Kur'an-ı Kerim okunuyordu. Vakit ikindiye doğru oldu. Az sonra GüneŖ ziyasızlaŖtı. O sırada anladık ki Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem teŖrif ediyordu. Bir müddet sonra Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem aynen teŖrif ettiler. Birden meydanda, iki tarafından merdiveni olan büyük bir kutlama tahtı belirdi. Ben de gümüş bir tepsi üzerinde yemek ikramı yapıyordum. İkramdan sonra Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bizzat ümmeti için bizim dergâhın duası gibi bir dua etti. Daha sonra üstadımız davet edildi. Efendim

kürsüye çıktı. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kendisine Kur'an okumasını söyledi. Kur'an okuduktan sonra bizzat kendisi günün manasını ifade eden bir konuşma yaptı. Daha sonra nurdan bir kâğıt üzerine mührünü basarak "Seni ümmetimi irşada görevlendiriyorum evladım." dedi ve kâğıdı kendisine takdim etti.

Bu rüyayı görünce Köyceğiz'de daha fazla duramadım. Pazar günü Tire'ye döndüm. Pazartesi günü sabahleyin erkenden Efendimi ziyarete gittim. Beni görünce Efendim de ağlamaya başladı "Oğlum biz de gördük Elhamdülillah fakat sus." dedi bana, ben de "Efendim siz bana sus diyorsunuz ama ben bunu anlatmak mecburiyetindeyim." dedim. Kendisi bana "Sus oğlum, bunu kimseye anlatma. Biz affımızı istiyoruz." dedi.

Manevi görevin verilmesinden sonra Hacı Kamil Tirevi Hazretleri kendisine verilmiş olan bu kutlu görevi açıklamayarak uzun bir süre Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden affını talep etmiştir.

Adil ağabeyimiz, Tire'ye ziyarete gittiği bir günün akşamında Tire zâkiri Hacı Sümer ağabeyimizin evinde arkadaşlarla birlikte ders yapmak üzere toplanırlar. Zikir meclisi kurulur. Adil ağabeyimiz zikrullah esnasında yaşamış olduğu manevi hali şöyle anlatmıştır.

"Zikir meclisi kurulduktan sonra Kelime-i Tevhid başladığı sırada bir manevi haberci geldi. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "Hafız Osman oğlu Hacı Kamil derhal gelsin bekliyorum." demiş. Bundan sonra bir anda Kâbe'de tavaf halinde olduğumuzu müşahede ettim. Çok büyük bir kalabalık vardı. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in bir tarafında büyük peygamberler, Aşare-i

Mübeşşere hazaratu, Sahabe-i Kiram Hazretleri, İmameyn hazaratu, Piraneyn hazaratu da vardı. Diğer tarafında ise Hacı Kamil Babam Hazretleri ve bizler vardık. Saf bu şekilde uzayıp gidiyordu. Tavaf başladı. O esnada Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Hacı Kamil artık görevini açıkla!” dedi. Hacı Kamil Babam Hazretleri iki büklüm oldu. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem tekrar ederek: “Anladın mı oğlum artık açıkla, bunun sakınılacak tarafı kalmadı, bekleyecek durumun yok artık.” dedi. Hacı Kamil Babam Hazretleri cevaben: “Efendim biz affımızı talep etmiştik.” dedi. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Bunun sakınılacak, beklenilecek tarafı kalmadı.” dedi. Tavaf devam etti. Başka bir konuşma olmadı.

Adil Ağabeyimiz bu hadisenin ayrı ayrı zamanlarda iki defa daha tekrar ettiğini açıkladıktan sonra en son gerçekleşen hadiseyi kısaca şöyle anlatmaktadır:

Son zuhurat İstanbul’da gerçekleşti. Ticaret amacıyla İstanbul’da bulunuyordum. Akşam Hacı Muammer kardeşimizin de bulunduğu misafirhanede toplandık. Zikir meclisi kuruldu. Ben ömrümde o gece korktuğum kadar daha önce korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem çok celalli bir şekilde geldiler ve “Tireli Hafız Osman oğlu Hacı Kamil’i bana getirin!” dediler. Yine Hafız Osman amca ve Hacı Kamil Babam Hazretleri geldiler. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem önce Hafız Osman Efendiye şöyle bir süre baktıktan sonra Hacı Kamil babama döndü ve “Görevini derhal açıkla, yoksa bu geliyor!” dedi. Elinde sarımsı bir metal parça vardı. Büyükçe bir kurşundu.

Ben ertesi gün hemen işlerimi yarıda bırakarak Tire'ye geldim. Efendimin evine gittim. O zaman çok hastaydı. Beni görünce başladı ağlamaya. Ben zaten dayanamıyordum, bende başladım ağlamaya. Epey bir süre ağladık.

- Efendim ne yapacaksınız?

- Gördün işte oğlum yapacak bir şey kalmadı. Ne dedi?

- Ya açıkla ya da bu geliyor dedi.

- Oğlum, söz verdim. Sağlığım düzelir düzelmez bir İstanbul'a gitmem gerekiyor. İstanbul'a gidip gelelim, sen arkadaşlara haber verisin. Camide toplanır görevimizi açıklarız inşallah.

8 Haziran 2006 tarihine kadar Hacı Kamil Karasu Tirevi Hazretleri kendisine verilmiş olan manevi irşat vazifesini açıklamayarak affını talep etmiştir. Ancak 8 Haziran 2006 tarihinde Tire Yeşil İmaret Cami'nde tüm Türkiye genelinden gelen zâkir ve bir kısım dervişlerin huzurunda bu kutlu görevini açıklamıştır. O gün akşam namazına müteakip Adil ağabeyin sorusu üzerine vazifenin kendisine verilmesini şöyle anlatmıştır:

“Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Cihar-i Yâri Güzin ve 12 piran efendilerimiz geldiler, bize bu vazifeyi verdiler. Allah'ın izni ve keremiyle. Biz, biraz kendimizi hazır hissetmedik. Biz geciktirdik davayı. Evet demeyi geciktirdik. Meydana çıkmayı geciktirdik. O da hayâmızdan, bir şey olmadığımızı bilmemizden. Zayıflığımızdan, kendimizi hazırlamamış olmamızdan, haddimizi bilmekten mütevellit. Fakat ihtar ihtar üstüne geldi. Haddimiz olmayarak

biz bu göreve talip değiliz, çünkü kendimizi hazır hissetmiyoruz. Bir de böyle büyüklerin yerini doldurmak, büyük bir engel, büyük bir mesele. Allah'ın yardımı yetişecektir, Resûlullah'ın şefaati yetişecektir, O'nun sevdiklerinin himmeti yetişecektir inşallah. Israr ısrar üstüne. Bu defa iş ihtara kadar gitti. İşte bize dediler ki "Bak ağa eğer hemen meydana çıkıp, kendini ortaya koymazsan, manevi bir kurşun gelip alt edecek seni." İş buraya dayandı. Allah'ıma sığınırım, Allah'ıma sığınırım. O zaman mecbur kaldık vazifeyi almaya. Ama bu vazife dediğimiz şey; sizlerle kardeşlik hakkı, sizlerle Resûlullah'ın sancağı altında toplanma hakkı, sizlerle Cenâb-ı Hakk'tan dilenme hakkı. Başka bir şey değil. Bu makam kardeşlerin omuzlarına binme makamı değil, kardeşleri omzumuza alma makamı. Onlara hizmet etme, onlara hadim olma, onlara hamallık etme makamı. Böyle güzellik var bu makamda, Allah muvaffak edecektir inşallah! Bağışlayacaktır, dünyevi ve uhrevi sıhhatler verecektir inşallah! Bizi mahcup etmeyecektir, mahrum etmeyecektir, mahzun etmeyecektir, müşkül etmeyecektir inşallah! Âmin, Allah razı olsun!"

İlk Sohbet Ve Vazifenin Açıklanışı

8 Haziran 2006

12 Cemaziyülevvel 1427 Perşembe

Tire Yeşil İmaret (Yahşi Bey) Cami

Hacı Kamil Baba, Yahşi Bey Camii'nin bahçesinde gelen misafirlerle musâfaha ederek içeri girer. Kılınan namazın ardından sohbeta başlar:

Büyüklik taslamak, kibir göstermek, ben demek ne kötü! Biz kim oluyoruz ki böyle şeyler yapalım. Ben demekten, kibir göstermekten, nefsin peşinde koşmaktan Allah'a sığınırız. Mübarek büyüklerin yerini doldurmak çok büyük bir müşkül, çok büyük bir gayret istiyor. Hatta gayret de yetmiyor, Allah'ın yardımı gerekiyor. İnşallah Allah'ın yardımı hep üzerimize olur.

Allah şurâda toplanan güzel kardeşlerimizi rızasına erdirmeden burâdan çıkarmasın inşallah. Hasbelkader, emr-i ilâhî gereği, bir seçim gereği hiç aklımıza gelmeyen bir yere geldik. Bizi bu makama çıkardılar ama bu makam...

Kusura bakmayın, ben biraz gözü yaşlıyım...

...bu makam arkadaşların, evlatların omuzlarına binme makamı değil, onları omuzlarına alma makamı, onların yüklerini çekme makamı, onların dertlerine ortak olma makamı. Onları yüceltme makamı, onları güzelliklerle donatma, onları kardeş edinme makamı. Biz hepimiz kardeşiz.

Hep dua ediyor ve şunu murâd ediyoruz; şurâdan tek fire bile vermeden Resûlullah'ın sancağı altında toplanırız, orada gölgelenme şerefine ereriz inşallah. Birimizin hatırı için öteki dua edenin duası da kabul olur inşallah. Şu âmin diyen gençlerin sesinin göklere yükseldiğini görüyorum. Buradan hiçbirimiz eli boş dönmeyiz, yalvaran dillerimiz, açılan ellerimiz nurlarla dolu, Cenâb-ı Hakk'ın rızasına ermiş olarak çıkar gideriz burâdan inşallah.

Evvela uzun ömürlü eylerler bizi inşallah. Büyüklerimizin yaşadığına yakın, uzun, şerefli, ibadet dolu ve Cenâb-ı Hakk'a yakın, güzelliklerle dolu bir ömür! Yaşadığı gibi diyemiyorum çünkü onlara ulaşamıyoruz. Onların bize sergiledikleri güzellikleri elde edemiyoruz. Oralara varamıyoruz, bari yakınında olalım! O büyüklerimizin sürdürdüğü ömürler gibi fevkalâde güzel, Hakk'a yakın ömürlerimiz olsun, rızâullahı bulan ömürlerimiz olsun inşallah.

Hepimiz kardeşiz. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için varız. Tarîkat-ı âliye dediğimiz kavram İslâm'ın kurallarının yani şeriat-ı şerifin biraz daha inceltiştir. Biraz daha dikkatli ve hassas kullanılışıdır. Yoksa bazı bilmeyenler "İslâm sana yetmedi mi, şeriat yetmedi mi?" diyor. O nasıl kelime öyle! Biz şeriat dışı bir şey yapmıyoruz. "Şeriat" İslâm demek, şeriat İslâm'ın ta kendisi demek.

Tespîh konusunda Cenâb-ı Resûl'e "Bize yetmiyor." demişler, siz şunları yapın demiş. "Bu da yetmiyor!" demişler, şunları yapın demiş. Yine yetmiyor diyenlere de yol göstermiş Cenâb-ı Resûlallah sallallahu aleyhi ve sellem, biraz daha gayret edin, sonra er-raziye demiş. Yani tarikat-ı âliye!

Evet, cennet tarikat-ı âliyenin inhisarında, tekelinde değil. Biliyorsunuz Allah'ın rızası bin bölüm -ki daha az bir bölüm, bir bölmek yoluyla buluyor Allah'ı. Yani doğrudan Resûlullah aleyhisselam ile irtibat kurmaya, gitmeye çalışıyor, kendini harcıyor. Varını yoğunu ortaya koyuyor, yücelmeye başlıyor. Bu arada şunu da vurgulamak lazım, yücelme yakın olmak manasındadır. Yücelmek hedef olmamalıdır, hedef Allah'ın rızası olmalıdır. En güzel yücelme noktası Allah'ın rızasıdır. Velhasıl insanlar "hakikat böyle doğrudan olandır" diyerek "Fahreddin" yani dinin övgüsüne erişmiş, seçkin kişi oluyorlar. Fakat bu şekliyle yücelenlerin tehlikeleri var. Nasıl mı? Onlar ufacık bir engelde, ufacık bir tuzakta mağlup olabiliyorlar. Tarikat-ı âliyede ise şemsiye altına, himaye, koruma altına girer insan. Hemen mağlup olmaz, hemen kaybedenlerden olmaz.

Tarikat-ı âliye biraz da korku altında yaşamayı tazammun eder, yani kapsar. Bizim avantajımız burada; daha geç ilerliyoruz.. Gerçi ilerliyor muyuz acaba, o da var işin içinde... İlerleyebiliyorsak şayet ki hüsn-ü zannımız öyle, inşaallah öyledir, daha bir tehlikesiz ilerliyor gibiyiz. Çünkü büyüklerimizin koruması altında olma durumumuz var.

Üç kişi bir köye misafir olmuş, yiyecek arıyor, kapıları çalıyor ama ekmek veren yok. Bir kapı, iki kapı, üç kapı, beş kapı... Birisi demiş ki muhtara gidelim, gitmişler. "Muhtarım, biz misafiriz, uzaktan geldik.

Bu misafirperverlik değil. Bize bir lokma ekmek vermiyorlar, kapılar kapalı!" demişler. "Siz şurâda bir dakika oturun." demiş muhtar, oturmuşlar. Akıllı insanmış muhtar, köyün âkil bir kişisi varmış, ona gitmiş. Efendim demiş, böyle bir müracaat var, böyle misafirlerimiz var, bunlara ne yapalım? Bize ekmek vermezseniz sizin için iyi olmaz diyorlar, demiş. Bu işi tehvide vardırıdılar, ne yapalım? O âkil kişi tefekkür etmiş, sonra "bu gelen üç kişi var ya, onlar zayıf!" demiş, "onlarda bir şey yok!" Peki, onların bağlı olduğu yer diye sormuş muhtar. "O da zayıf! Ama bağlı olduğu yerin bağlı olduğu yer var ya, işte o, elini köyün altına sokmuş bekliyor, ters çevirecek vallahi!"

En küçükleri, en zayıfları olarak bizler meydanlardayız; ama bağlı olduğumuz yerler kuvvetli elhamdülillah. Bağlı olduğumuz yerler çok güçlü elhamdülillah. Onların himmeti, onların inayeti yani lütfü, koruması üzerimize olsun inşallah.

Tarikat-ı âliye güzel ahlak demektir. İki cihan serveri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Ben güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderildim" diyor. Cenâb-ı Hakk'ın "Seni yaratmayacak olsaydım, kâinatı yaratmayacaktım." dediği o yüce zât diyor ki "Ben güzel ahlakı tamamlamaya gönderildim." Binaenaleyh güzel ahlak hepimizin umdesi yani baş maddesi, prensibi olmalı.

Eğer tuttuğumuz oruçlar, kıldığımız namazlar, yaptığımız zikirler bizi güzel ahlaka götürmüyorsa o ibadetlerde bir noksanlık var demektir ya da lokmalarımıza yanlış şeyler karışmış!

Bir ağabeyimiz hep şunu söylerdi; "Oğlum! Biraz yanlışlıklarla doluy sak; o zaman iyiyi, güzeli, doğruyu bulmak zordur." Çünkü sizi

yaramazlığa doğru itiyor. Çirkinliğe doğru, kötülüğe doğru itiyor. O halde lokmalarımıza çok dikkat etmeliyiz.

Doğu illerinden birisi telefonla aradı. Daha önceden bir iki defa görüşmüştük. Diyor ki “Ağabey, ben noksanım, rahatsızım, istediğim kıvama gelemiyorum. İçimde bir boşluk, ağırlık var.” Bir şey bildiğimizden değil ama o an aklımıza geliverdi, “Sizde nazar hatası var.” dedik. Daha evvel bazı noksanlıklarını söylemişti, biz onları doldurmaya gayret etmiştik. Şu hata vardı, bitirdim ağabey, bu hata vardı, ondan vazgeçtim ağabey dedi. En son “Nazar kaçıyor sizden oğlum.” dedim. “Eyvah! Ağabey, tamam! Nazarımı kontrol edemiyorum.” dedi. Azalarımızı tam kullanmalıyız, dikkatli kullanmalıyız; iyiye doğru, güzele doğru sevk edecek hâller içinde olmalıyız. Cenâb-ı Hakk’a, Cenâb-ı Hakk ile olan sevdiklerine sığınmalıyız. Onlardan himmet dilenmeliyiz. Yoksa biz kimiz ki! En ufacıklardanız. Fakat şunu da unutmamak lazım ki ahir zaman neslinin imanlı gençliği çok kıymetli olacak. Bu hususta size bir kıssa anlatayım:

Cenâb-ı Musa çölde gezerken yemyeşil bir tepe görmüş, müzeyyen, mücehhez yani süslenmiş, bezenmiş, donanmış bir tepe... Musa aleyhisselâmın çok hoşuna gitmiş, taaccüp etmiş, hayret etmiş; “Yarab! Bu ne hâl? Çölün ortasında bu ne güzellikler! Senin ne hikmetin var burada?” diye sormuş Allah’a. “Ya Musa! İçini görmek ister misin?” demiş Allah, “İsterim yarabbi” deyince “vur asanı yere” denilmiş. Hz. Musa vurmuş asasını yere, o yeşil tepenin içinden bir kapı açılmış. İçeri girince Musa aleyhisselâm, selam veriyor. Karşı köşede, sakalı topuklarına gelmiş bir zat “Aleykümselâm ya Musa!” diyor. “Benim Musa olduğumu sana kim söyledi?” “Seni buraya yollayan söyledi.” “Sen burada ne yaparsın?” “Ben burada Allah’ı zikrediyorum” diye

aralarında konuşuyorlar. Sonra bakıyor Musa aleyhisselam adamın bir tarafında nar ağacı, bir tarafında üzüm asması var. Bunlar senin taamın mı diye sorunca “Bunlardan günde bir tane hakkım vardır, onu yerim” diyor o zat. “Ne kadar zamandır burâdasın?” diye soruyor. O da “Yedi yüz yıldan beri burâdayım” diyor. Bakınız, çok dikkat ediniz. Çok hoşuma gidiyor bu kıssanın sonu çünkü bizi müjdeye götürecektir husus var... Hemen Hz. Musa kendisini yere atıyor; “Yarabbi! Ben senin güzel peygamberinim, benden gizli nasıl değerli kulların varmış da benim haberim olmamış...” O zaman Cenâb-ı Hakk nida ediyor: “Ya Musa, iyi dinle bak. Benim öyle bir ahir zaman peygamberim gelecek ki onun ümmetinin ahirinin ahiri, tebe-i tabiînin tebe-i tabiîni... bu kulun yedi yüz yılda kazandığını yedi günde kazanacak!”

Mesele bu! Peki, bu devirde neden böyle hediyeler bol? Çünkü aldatıcı unsurlar çok. Şu ahir zamanda bir delikanlının cebine elli lira para koysanız her kötülüğü rahat rahat işler. “Neden yapıyorsun?” diyen de olmaz. Çünkü devir böyle bir devir. Hani küfür devri demeyeceğim amma zayıf devir! “Zayıf devir” yani güzel şeylerin çok çabuk kazanıldığı, kötü şeylerin insanları çok çabuk alt ettiği bir devir. Bir televizyon düşünün! Televizyon bıçak gibi amma nasıl bıçak gibi? Bıçakla adam da öldürürsün elma da kesersin. Eğer televizyon güzel şeyler sergiliyorsa, o güzelliklerin içinde yayın yapıyorsa harika bir alet. Ama işte o güzellikleri yaymıyor. “Bir gram gelen keçi boynuzu” derler ya hani öyle. Bir gram bal almak için bir avuç odun yiyorsun af edersin. Eh şimdi nesiller de böyle. Nesiller de oraya yatkın. İşte bunlara çok dikkat edeceğiz, çocuklarımıza çok önem vereceğiz kardeşlerim. Çocuklar geleceğimize. İnşallah onlar bizden güzel yaşasınlar. Bizden daha hoş bir hayat sürsünler. Bizden daha imanlı ve ihlâslı olsunlar. Bizden daha

uzun ömürlü olsunlar ama dine bizden daha güzel hadim olsunlar. Yani dine bizden daha güzel hizmet ederek yaşasınlar.

Avrupalılar “Çocuklara hâkimiyet vermek” niyeti ile meclis kararı almışlar. Türk ailesinin geleneğini böyle bozmak çok yanlış! Neden? Çocuk hâkimiyet istiyor, çocuk geleneksel saygıyı bırakıyor, anneye babaya geleneksel itaati bırakıyor, bırakıyorlar. Velhasıl bu konuda çok dikkatli olacağız kardeşim.

Hani Churchill söylemiş, ona demişler ki “Ne yapalım efendim bu Türkler mağlup edilemiyor!” O da cevaben, “Ellerinden Kur’an’ı alalım” demiş. “Hay hay toplatalım efendim!” “Yok!” demiş Churchill. “Ev ev toplasan faydası yok.” O vakit, “Öyleyse ellerinden Kur’an’ın hükümlerini alalım” demişler. Eh işte almaya gayret ediyorlar.

Elbette milletçe saygı gösterip kitabımızı yukarılara asmak güzel bir adet ama bu kitap bu Kur’an başucumuza asılmak için gelmedi. En basit bir insanımızın bile ki evinde namaz kılmıyordur, oruç tutmuyordur hatta din ile alakası yoktur ama Kur’an’ı baş ucunda asılıdır. Bu güzel bir olay, bir saygıdır. Bunu bazı Arap ülkelerinde görmedik. Af edersiniz hani Türkiye kadar hassas birebir surette Kur’an’a saygıyı görmedik ama Kur’an duvarda asılmaya gelmedi! Ne demiş Churchill, “Hükümlerini alalım.” demiş. Bizi yenmek için hakkımızda planlı çalışıyorlar.

Bir iki Avrupa meraklısı sayesinde Osmanlı’yı alt ettiler! O Avrupa meraklıları gördükleri Batılılara aham, paşam dediler. Siyaset yapmak istemiyorum. Zaten kardeşlerimizden de şunu rica edeceğim. Biz mutlu bir topluluk olmak istiyoruz, siyaset buna engel olmasın,

siyaset yapmayalım, siyaset bizi kayba götürür, siyaseti bırakın siyasetçiler yapsın kardeşim.

“Biz reyimizi hangi partiye verelim?” diye soruyorlar, hangi partiye verirseniz verin ama bu topluluğun içerisine siyaset girmesin, siyaset lafları girmesin, siyaset münakaşası girmesin. Siyaset, siyasetçilerin işi. Siyaset ne kardeşim? Siyaset yani politika. Politika nedir? Yunanca bir kelime. Çok yüzlü, çok yönlü. Her boyaya giren. Her kalıba giren. Biz böyle olamayız ki! Bizler ya görüldüğümüz gibi oluruz ya da olduğumuz gibi görünürüz. Çünkü güzel ahlakın umdelerinden, ilkelerinden birisi de bu. İkiyüzlü olmamak. Ya görüldüğün gibi olmak ya da olduğun gibi görünmek. Biz buna gayret edeceğiz. Güzeli ve doğruyu arayacağız çünkü buyruluyor ki “Nefsini bilen Rabbini bilir.” Ne güzel gaye...

Şimdi içimizde bir havf yani bir korku belirdiği zaman, birileri bizi oraya o korkuya itmeye çalıştığı zaman hemen kontrolü elimize alacağız. Bu beliren Hakk’tan mı, nefisten mi? İşte “Nefsini bilen Rabbini bilir.” Orada, ayette tecelli ediyor. Eğer gelen bizi iyiye doğru, güzele doğru davet ediyorsa o Hakk’tandır. Yaramazlığa odaklıyor o yöne itiyorsa, o nefistendir.

Kimileri diyor ki izzet-i nefis! Yani nefsin izzeti, nefsin kendisine saygısı. Hayır! Nefsin izzeti olmaz, nefsin zilleti yani alçaklığı olur. Peki o zaman neden makamlar nefislere veriliyor? Sayalım: Nefs-i emmare, nefis-i levvame, nefis-i mülhime, nefis-i mutmainne, nefis-i razıyye, nefis-i mardıyye, nefis-i safıyye. Bu makamların hepsi neden veriliyor nefse? Nefis her birisinden, her makamdan bir tokat yediği için. Eğer sen nefis-i emaredeysen, nefis bir tokat yiyor, nefsin yediği o tokat; o zillet bakınız

onu izzete götürüyor. Yani nefsin zillete her düşüşünde bir izzet beliriyor. Demek ki nefsin izzeti zilletinden, alçalmasından zayıflamasından gelir. Bunu böyle kabul etmek gerekir. Nefse her zilletten sonra bir makam, bir mertebe veriliyor fakat o dayağını yedikten, men edildikten, orada darbesini aldıktan sonra alıyor mertebelerini, o makamı ondan sonra alıyor. Yani o darbe onun izzeti oluyor. Nefis hep tersini yapmak, tersine gitmek için yaratıldı. Nefis, Allah'a itiraz için yaratıldı. Oradan biçeceğiz ölçümüzü.

Birisine demişler ya hani, "Sen çok az hata işliyorsun, bu durum nereden kaynaklanıyor?" O da onlara demiş ki "Ben en çok neyi arzu ediyorsam, nefsim beni neyin peşinde zorlayıp, beni neyle rahatsız ediyorsa ve bana onun emrinde yaşamam için nereden tazyik edip nereden baskı uyguluyorsa hemen aklımı, imanımı yürürlüğe sokar ve tersini yaparım. Böylece nefsimin istediği şeyi yapmamış olur, doğruyu ve düzenimi bulmuş olurum" demiş.

Yani çok özür dilerim, şimdi ben uzatıyor gibiyim amma sohbet ediyoruz... Bir mahallede yahut bir yerde bir iki mübarek zat varmış. Demişler ki bunları bir deneyelim bakalım! Ne yapalım? Bir ziyafet tertip etmişler. Bu zatlardan birinin önüne lâşe yani leş çıkarmışlar. Kızarmış tavuk şeklinde önüne koymuşlar ama o tavuk dinimize göre lâşe! Yani ölüp de leşe dönmüş tavuğu güzelce hazırlayıp sunmuşlar. Adam bir bakmış, yememiş. "Ooo!" demişler, "Maşallah çok güzel!" Hani tabi o gün de yine çeşitli yönlerden ele almışlar durumu, sormuşlar sınamışlar ve ona demişler ki: "Efendim neden yemiyorsunuz onu?", o da: "Yemem ben." demiş, "Hoşlanmadım.", "Neden?", "Bu lâşedir, leştir.", "Peki, nereden bildiniz bunun leş olduğunu?", "Nefsim beni bunu yemem için o kadar zorladı beni öyle baskı altına aldı ki bir lokma yemem için

kendimi zor tuttum. O zaman da anladım ki onda bir yasak, bir yaramazlık, bir haram var...”

Lakin bu durum nefsin derecelerine göre değişiyor diyen de var tabi! Misal bu adam nefs-i emmareyi aşmış amma nefs-i levvameyi aşamamış. Aşamamış da olsa farkına varmış işin. Ama bir de bu makamların sonlarına varmış olanlar var. Mahallede bir başka adam, bir başka mübarek varmış, onun durumunu da anlatalım. Çünkü bu misalleri anlatmakta fayda var. Bunları düşündükçe kendimize duraklama yeri ediniyoruz. Kendimizi laboratuara sokup durumumuz nedir, ne değildir diye dikkatle inceliyoruz. Hani bunlar o iki zatı mukayese ediyorlardı ya, işte ikinci günde o ikinci zat gelmiş, tavuğu şapır şupur yemiş. “Vay be!” demişler, “Bunda iş yok! Amanın biz de bunu adam zannederdik.” demişler. Yemekler yenildikten sonra çocuklar kahveyi getirmiş, o zat başlamış anlatmaya. “Bakın dün çağırdığınız Ahmet Ağa var ya! İşte o bir havuz. Onun içine bir ufacak leş tavuk atarsanız havuz kirlenir.” demiş. O vakit o sınavanlar, “Peki siz?” diye sormuşlar, o da: “Biz okyanusuz.” diye cevap vermiş. “Gemi dolusu leş getirseniz biz kirlenmeyiz.” demiş.

Hani bu misal Allah’ın haram kıldığını onlara helal kıldığı anlamına tazammun etmesin, bu misalden o anlam çıkarılmasın. Burada bize derece farkı anlatılıyor. Kimimiz şuraya kadar varmış, kimimiz şuraya kadar gitmiş...

Binaenaleyh, güzellikle doğruyu aramak, güzel bir doğruyu bulmak, Allah’ın verdiği akıllı kullanmak bizim vazifemiz. Cenâb-ı Hakk ne diyor? Vücut bir gemi, akıl yelkeni, fikir dümeni kullan gemini göreyim seni.

Ne güzel ağabeyciğim ne güzel! Nerde olsa insan bir güzellik bulur. Yeter ki güzellik arayalım. Pencereden bakan çocuğa hemen, "Bakma düşersin!" hayır ağabey öyle demeyeceğiz. "Oradan bakma oğlum düşmeyesin." Her hatanın içinde bir güzellik var. İşte pencereden sarkan çocuğa "düşersin" derken, orada telaffuzda bir yanlışlık var. Düşersin dedin mi Allah asaniyet (kolaylık) kazandırır, düşer. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, sahabe-i kiram ile bir yerden geçerken lâşe görüyorlar. Köpek lâşesi tevafuk etmiş yolarına. Köpeğin leşi baya kokmuş, kurtlanmış artık her yerinden. Sahabe-i kiram hazarâtı azıcık burunlarını kıvrırır gibi olmuşlar. "Efendim oraya yaklaşmayınız rahatsız olursunuz." demişler. O dişleri sırtmış kalmış, her tarafı kokmuş amma dişleri bembeyaz sırtmış kalmış köpek için Peygamber Efendimiz, "Hey mübarek! Ne de güzel dişleri varmış." demiş. Buradan anlayacağımız, çirkinliklerin içerisinde dahi bir güzellik bulmak olmalı.

Yine bir misal olsun; iki adam yolda gidiyormuş. İki de mübarek. Bakmışlar yol kenarında bir yaramazlık var. Bir çift var. Ahlaksızlık üzereler. Öndeki yürümüş geçmiş. Arkadaki cübbesini çıkarmış üstlerini örtüvermiş. Sonra da o önden yürüyüp geçiverene yetişip sitem etmiş: "Ya, kardeşim sen ne kadar soğukkanlı, ne kadar vurdumduymaz bir adamsın ya! Bak yaramazlık içinde yolda bir çift vardı...", "Öyle mi!" demiş diğeri. "Görmedim!" demiş. Şimdi kitap diyor ki: O cübbesini örten var ya! İşte o bir cennet kazandı. Lakin diyor, görmeyiverip geçen var ya! İşte o, Resûlullah'a komşu oldu.

Bir misal daha verelim. Hazreti Musa, Tur-i Sina'dan evvel halkıyla yağmur duasına iki defa çıktı ama yağmur yağmadı. O durumda Hazreti Musa'nın halkı yani ümmeti "Sen nasıl Musa peygambersin" diyerek isyan noktasına geldi. O vakit Hazreti Musa, gözyaşlarıyla

Allah'a yalvardı. "Yarabbi! Ben senin müjdeli peygamberinim. Yarabbi yağmurunu yolla, rahmetini yolla!" diye yalvardı. Cebrail aleyhisselam geldi. "Ya Musa! Aranızda zani yani zina eden var." "Allah Allah... Ne yapalım?", "Zani tevbesi yani zina tevbesi edin." Bunun üzerine zina tevbesi ettiler, yağmur başladı şakır şakır... Fakat meraklarını da yenemiyorlar. Diyorlar ki: "Ya Musa! Cebrail aleyhisselam ne dedi?" "Aranızda zani var, zina tevbesi edin yağmur vereyim." dedi. "Peki, kimmiş o!" Cebrail aleyhisselama ben de sordum fakat Allah ona da bildirmemiş kim olduğunu. Tabi ya, Allah yüz karasını yüze vurmaz ki.

Binaenaleyh güzellikler üzere olalım inşallah. Başınızı ağrıttıyorum kusura bakmayın, sohbet ediyoruz. Bundan sonra hep beraber oluruz, güzelliklerle dolarız inşallah. Şimdi bu bir biat merasimi değil. Bu bir tanışma merasimi. Zaten içinizde biat alan olur, almayan da olur. Biz biraz musafaha ediveririz sarıp sarmalayarak, biat yerine geçer inşallah. O sarılma esnasında gönlünden biat eden eder, Allah bilip durur, Allah görüp durur. Biat etmeyenden de yine Allah razı olsun deriz. Her kim olursa olsun, Allah onu murâdına erdiresin deriz. Helal olan meşru olan murâdlarına erdiresin deriz. Bütün bunların üstüne haklarınızı helal ediniz. Güzellikler üzerine olalım, Cenâb-ı Hakk şu toplumu iki cihanda aziz eylesin inşallah. Sıkıntılara düşürmesin, dünyevi, uhrevi sıhhatler, selametler, en güzel şeyleri yağdırsın inşallah. Cenâb-ı Hakk ıstıraplara düşürmesin. Cehennemden azadı, cehennemden kurtuluşu murâd eylesin. Dünya hayatını ve ahiret hayatımızı nurlarla dolu olarak yaşamayı nasip etsin ve huzuruna ak amellerle, ak defterlerle, ak yüzlerle varmak nasip etsin. Allah cümlemizi bağışlasın inşallah.

El Fatiha

Allah hepinizden razı olsun.

(Efendi Hazretleri, kardeşlerimize dönerek soruyor):

- Programınız nasıl?

Adil ağabey: Müsaade buyurursanız benim, kardeşlerim adına...
Hani onların bekledikleri bir şey var!

Efendi Hazretleri: Mesela?

Adil ağabey: Bu vazifenin verilişi ile ilgili, Peygamber Efendimiz Sallallahû aleyhi ve sellem'den görev alışımızı bir açıklarsanız, herkes memnun olacak.

Efendi Hazretleri: Şimdi biz Estağfurullah, elbette onu açıklarız. Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, ondan sonra Cihar-i yâr-i Güzin Efendilerimiz Ebubekir Sıddık, Ömerü'l-Faruk, Osman-ı Zinnureyn, Aliye'l-Murtaza, Abdulkadir Geylanî, Ahmed'er-Rufai, Hasan Ali Şazeli, Mevlana Celaleddin-i Rûmi, Said-i Nursi, 12 pîran yani Pir Hazretleri geldiler elimize bir vazife verdiler. Biz biraz kendimizi hazır hissetmedik, biraz geciktirdik davayı. Evet demeyi, meydana çıkmayı biraz geciktirdik. O da hayâmızdan, bir şey olmadığımızı bilmekten, zayıflığımızdan. Kendimizi hazırlamamış olmaktan, haddimizi bilmekten mütevellit, yani haddimizi bilmemizden kaynaklanıyor. Fakat ihtar ihtar üzerine geldi. İkaz ikaz üzerine geldi. Haddimiz olmayarak haddimiz olmayarak... Biz buna talip değiliz. Çünkü kendimizi hazır hissetmiyoruz. Bir de böyle mübareklerin yerini doldurmak büyük bir engel, büyük bir mesele yani. Allah'ın yardımı bize

ulaşacaktır inşallah. Resûlullah'ın şefaati, onun sevdiklerinin himmeti ulaşacaktır inşallah.

Israr ısrar üzerine... Bu defa ihtara kadar gitti iş. İşte bize dediler ki: Bak! Hemen meydana çıkıp kendini ortaya koymazsan, manevi bir kurşun gelip alt edecek seni dediler. İş buraya dayandı. Allah'ıma sığınırım, Allah'ıma sığınırım, Allah'ıma sığınırım... O zaman mecbur kaldık vazifeyi almaya. Ama bu vazife dediğimiz şey sizlerle kardeşlik hakkı. Sizlerle Resûlullah'ın sancağı altında toplanma hakkı. Sizlerle beraber Cenâb-ı Hakk'a dilenme hakkı. Başka bir şey değil. Az önce söyledim. Bu makam kardeşlerin omuzlarına binme makamı değil, kardeşlerimizi omuzlarımıza alma makamı. Onlara hizmet etme, onlara hadim olma, onlara hamallık etme makamı. Böyle bir güzellik var bu makamda inşallah ve Allah muvaffak edecektir inşallah, bağışlayacaktır inşallah. Dünyevi – uhrevi sıhhatler verecektir inşallah ve bizi mahcup etmeyecektir, mahrum etmeyecektir, mahzun etmeyecektir, müşkül etmeyecektir inşallah.

Âmin.

Allah razı olsun. Allah razı olsun. Allah razı olsun. Şöyle ileri doğru gidelim izin verirsiniz. Sizin bir merasiminiz var mı?

Adil ağabey: Siz nasıl emrederseniz efendim.

Efendi Hazretleri: Estağfurullah, hâşâ. Biz kardeşiz ya! Program neyse o olsun biz kim oluyoruz. Allah'a sığınırız.

Adil ağabey: Az önce bir kelamımız oldu. Ben bütün kardeşlerimin huzurunda haddimi aşmış olmayayım ama ben kendi adıma, size biat ediyorum.

Ahmet Turan ağabey: Biz, ben şahsıma üç tane pire hizmet ettim.

Efendi Hazretleri: Evet efendim

Ahmet Turan ağabey: Bilal Babam, Mustafa Efendi Hazretleri ve Hacı Babam. Tabi bunlara gidip, bazı sorular sormadan hemen teslim olmadım.

Efendi Hazretleri: Evet efendim

Ahmet Turan ağabey: Haddim olmayarak size de sorularım var.

Efendi Hazretleri: Evet tabi efendim. Buyurun.

Ahmet Turan ağabey: Birinci sorum şu:

Efendimden öğrendiğime göre, efendimle en çok seyahat eden de benim, sizin şeklinize şeytan-ı aleyh-i lâne girer mi?

Efendi Hazretleri: Şimdi bakın peygamberlerden başka kim olursa olsun girebiliyor - girmez kaydı var da kitaplarda - fakat bizim bazı bizatihi müşahedemiz, yani şahsen şahit olduklarımız icabınca, peygamberlerden gayrisine girebiliyor. Fakat şekil değişik olarak giriyor. Mesela ismimizi, vücudumuzun şeklini kullanıyor, fakat yüzümüzdeki şekle, nura Allah'ın izni keremiyle giremiyor. O noktada geride kalıyor.

Ahmet Turan ağabey: Peki, ikinci sorum:

Efendi Hazretleri: Evet efendim buyurun.

Ahmet Turan ağabey: Size görev verildiği an beş tane de emanet verilmesi lazım yani Mürşid-i Kâmil'e verilen emanetler...

Efendi Hazretleri: Evet efendim.

Ahmet Turan ağabey: Bu emanetler:

1. Son nefeste dervişine yardım edecek.

2. Rabbimin izniyle kabirde Münkir - Nekir melaikelerinin sorularında dervişine yardım edecek.

3. Dervişine sıratla yardım edecek.

4. Arasat yani kıyametten sonra toplanılan meydanda, bin koyunun içinden kendi on koyununu tanıyıp seçen çoban gibi mürşid-i kâmiller de evlatlarını, dervişlerini seçerler.

5. Terazinin başında yardım edecek. Hatta Hacı Efendi var. Efendim onun yakasından tuttu, benim dediklerimi yapın sizi arş-ı âlânın gölgesine götürmezsem siz de benim yakamı tutun, yoksa ben sizin yakanızdan tutarım dedi. Size böyle bir görev verildi mi efendim?

Efendi Hazretleri: Bize böyle bir görev verildiyse de almadık. Ama tabi Allah'ın izn-i keremiyle tekâmülün zamana bağlı dendi bize. Zaten böyle bir görev, bizim konumuzda olanlara biraz erken sayılıyor. Allah'a sığınırız. Belki kaybımıza medar olur, belki nefsimize gider, belki enaniyet gelir diye ortadaki zamana bırakıldı Allah'ın izn-i keremiyle. İnşallah umuyoruz, biz zaten bize şimdi bütün dualarımızla ittiba

edenler yani tabi olanlar demeyeyim, biat edenler de demiyorum ben. Bize gönül verenler bizimle beraber olup kader birliği edenleri yarabbi en evvel cennetine koy. Sonra bizi koy yarabbi diyoruz. Böyle dua ediyoruz inşallah. Evet...

Ahmet Turan ağabey: Benim soracağım sorular bunlar. Benim kendi şahsıma ait. Tabi ben gardaşlarımın yerine soramam. Benim sorum beni bağlar gardaşlarımı bağlamaz. Size bizzat Resûlullah Efendimiz görev verdi mi?

Efendi Hazretleri: Verdi elhamdülillah. Cenâb-ı Allah'a hamd olsun.

Ahmet Turan ağabey: Kimlerin huzurunda verdi, efendim saymıştı bunları.

Efendi Hazretleri: Evet efendim biz de saydık. Ebubekir Sıddık, Ömerü'l-Faruk, Osman-ı Zinnureyn, Aliye'l-Murtaza Radıyallahú'an, Abdulkadir-i Geylanî, Ahmed'er-Rufai, Hasan el-Şazeli, Said Nursi, Hacı Bektaş-ı Veli, Bahaeddin Nakşibendi, Mevlana Celaleddin-i Rûmi bütün pirân efendilerimiz ve daha bir sürü sahabe-i kiramdan insanlar orada hazır bulundular. Allah'ın izn-i keremiyle inşallah.

Ahmet Turan ağabey: Peki, görev verildiği zaman size telbiye aleti verildi mi?

Efendi Hazretleri: Şimdi onu Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri bizzat kendi geldi getirdi bize fakat daha şimdi vermiyorum dedi. Yani Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri bize bizzat getirdi fakat şimdi bu bende kalacak dedi. Böyle dedi.

Ahmet Turan ağabey: Evet. Özür dilerim, ben açık konuşurum.

Efendi Hazretleri: Sen bizim büyüğümüzsün ya! Sen bizim ne zamandır elini öpmek istediğimiz birisin.

Ahmet Turan ağabey: Ben şahsım adına bunları soruyorum.

Efendi Hazretleri: Tabi öyle, bak senle dostluğumuz bugünden değil ki! Hacı Mustafa Efendi'nin gününden, Hacı Abdullah Baba'nın gününden hep sarmaş dolaş yaşıyoruz.

Ahmet Turan ağabey: Bilal Baba'nın gününden.

Efendi Hazretleri: Haa! Hacı Abdullah Baba'nın gününden evet sarmaş, dolaş yaşıyoruz sizinle. Elhamdülillah. (Gelen misafirlere dönerek) – Bu Hacı Ahmet Turan ağabeyimiz.

Ahmet Turan ağabey: Benim sorularım bu kadar.

Efendi Hazretleri: Hay hay... İnşallah güzel günlerle dolu olur hayatımız. İnşallah sizin suallerinizin karşılığı olan hususlar Cenâb-ı Hakk tarafından bize ikram ve ihsan olunur ve lütuf olunur, hıfz olunur, hibe olunur inşallah.

Ahmet Turan ağabey: İnşallah

Efendi Hazretleri: Hani, ya Vehhab çekiyoruz ya! Hibe olunur inşallah. Cenâb-ı Hakk bizi bağışlar inşallah. Sevdiği gibi eyler inşallah.

Ali Aygül ağabey: Hacı ağabey bir soru da ben sorabilir miyim?

Efendi Hazretleri: Estağfurullah buyurun, buyurun.

Ali Aygöl ağabey: Tarih olarak Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem size ne zaman görev verdi, bunu söyleyebilir misiniz?

Efendi Hazretleri: “Rakamların üzerinde durmayın!” diye bize emir var. “Rakamların üzerinde durmayın!” denildi bize, Allah’ın izni keremiyle inşallah. Yani yıldönümü gibi, bilmem ne gibi, şöyle şöyle şeyler tahakkuk etmesin, tecelli etmesin, zuhur etmesin diye... Bu yüzden ben bilmiyorum, Allah şahidim bilmiyorum. Allah hepinizden razı olsun, gönlünüzün murâdı olsun inşallah. Şu topluluk bir tane fire vermeden Resûlullah’ın sancağı altında toplansın inşallah. Bir tane fire vermeden Allah’ın rızasına ersin inşallah ve ayrıca da dünya için hem dünyaya hem ahirette kâdir kapı, yüce kapı dünya için dahi helal olan meşru olan dualarınıza erdirsin inşallah.

Dünyalık olarak da istemek Allah’ın izni keremiyle haram değil, yasak değil, hicap ya da ayıp değil. Yani isteyelim, isteyelim ağabey. Gerçi bazı büyükler dünyalık isteyememişler, dünyalık dileyememişler. Onlar artık doğrudan doğruya Hakk’a muhatap olmuş, ahireti murat etmiş, hicaplarından dünya için bir şey talep edememişler... Yoksa biz gibi zayıflar, küçükler, asiler neden istemeyelim? Biz isteyeceğiz, biz küçüğüz, ufacığız, zavallıyız. Biz Allah’tan her şeyi talep edeceğiz. Çocuklarımız, evlatlarımız için, din-i İslâm-ı mübîn için, yakın çevremiz, uzak çevremiz için, hep güzel şeyler isteyeceğiz.

Dervişlerden bir ağabey: Efendim dört gün önce, gece iki sularıydı, sağa döndüm, sola döndüm uyuyamadım sıcaktan... O sırada siz geldiniz görevin size verildiğini söylediniz bana.

Efendi Hazretleri: Allah razı olsun, Allah razı olsun. Böyle çok vaki olanlar var. Demin de anlattılar, gerçi biz kim oluyoruz da... Hani

Allah'ın huzurunda konuşuyorum dedi ya, o arkadaşımız da aramızda şimdi burada. Biz hicap ederiz böyle şeyleri söylemekten...

O arkadaşımız, "Ağabey Resûlullah geldi, cübbe ve sarık giydirdi size." dedi. Tabi Allah'a sığınırız biz. Bunlar müjde edici, sevindirici, güzel şeyler ama biz de onlara layık olmalıyız. Kendimizi yenmeli, kendimizi hazırlamalıyız. Ne demişler ağabeyciğim? "Kendine mezar hazırlama, kendini mezara hazırla!" İşte bunu söylemişler. Kendimizi mezara hazırlamalı, boynumuzu bükmeliyiz. Güzel ahlakın en büyük umdesi, en büyük gereği olan tevazuu, mütevazılığı bırakmamalıyız. Tevazuu gündüz de konuşmuştuk.

Tevazu... Sen hangi muhkem, hangi kuvvetli, dayanıklı varlıksın ki tevazu edeceksin diye düşünmek lazım! Tevazunun üstünde bir varlık olursun da tevazu gösterirsin ama biz zaten sıfırdayız! Yer seviyesindeyiz. Bir nefese muhtaç olan bir insan tevazu etse ne etmese ne! Ama tevazu fevkalade bir şey. İnsanların güzel ahlaklarının içine giriyor ve aslında bilen bir insan için tevazu kendinin ta kendisi. Tekrarlayalım, tevazu kendinin ta kendisi! Tevazu etmek için, bir varlık olmak, kendi başına buyruk olmak lazım. Dağları yaratmak lazım. Bir muhkem, dayanıklı, kuvvetli apaçık bir varlık olmak lazım. Haşa öyle değiliz ki. Öyle bir durumumuz yok. Zaten bir nefese muhtacız. Zaten tevazunun kendisiyiz, sıfırdayız yani. Yerdeyiz zaten.

Binaenaleyh tevazu biraz lükstür, lüks gibi geliyor, yani güzel ahlak umdelerinden olduğu için. O kadar Allah'a muhtaç olan bir insan, seni bir nefeste, bir defa yaşatıp, bir defa öldüren Allah, senin neyine muhkem kılsın. Sen zaten mahkûmsun. Sen zaten ona mecbursun. Amenna ve saddockna. Tevazu gösteresen ne, göstermesen ne. Fakat yine

de tevazu bizim gibi sıradan insanlar için, suyun yüzündeki insanlar için geçerlilik taşıyor tabi. Biraz daha derinden biraz daha incelerden. Hani daha evvel dedim ya Yunus Emre Hazretleri Mevlana Hazretlerine gitmiş. Tak tak çalmış kapısını, kim o demiş Mevlana Hazretleri, “Ete kemiğe büründüm Yunus diye göründüm” demiş. O zaman Mevlana Hazretleri de, “Haa...” demiş, “Sen hâlâ ben diyorsun.” Yunus Emre Hazretleri sormuş, “Siz nasıl buyurdunuz efendim?”

Mevlana Hazretleri cevaplamış onu: “Ete kemiğe büründü Yunus diye göründü... Yani üçüncü şahıstan bahsedeceksin, üçüncü şahıs gibi söyleyeceksin. Büründüm dedin mi hâlâ sen varsın demektir, hâlâ yokluğa ermemişsin demektir.” demiş.

Koca Mevlana’ya bak! Nerelere varmışlar, neleri incelemişler... Bizim gibi suyun üstünde olanlar! Kabataslak. Bizi Allah af ederse yaşarız. Bize Allah lütuf ederse, hıfz eder korursa, hidayet ederse ancak o zaman düdüğü çalarız. Lakin umudumuz var.

Havf ve reca. Tabi hem umut, hem korku. Kırkına kadar hafvtan yani korkudan fazla olacak umut daha az olacak. Kırkıktan sonra da umut daha çok, hafv yani korku az olacak. Yani korku ve ümit yan yana amma şimdi kırkına kadar tecavüz ve tasallutlar, nefse aidiyet daha ağır basıyor. Kırkıktan sonra Allah’ın izni keremiyle biraz daha azalıyor. Cenâb-ı Hakk’ın güzel öğüdünü buralarda bulmak, güzeli doğruyu yapmak nasip etsin. Bulmak da yetmiyor. Bugün bazı papazlar var bizden de iyi biliyorlar İslâm dinini, ama giremiyorlar safın içerisine, giremiyorlar ağabeyciğim. İşte bulmak ve bilmek yetmiyor. Hem bulmak, hem bilmek, hem de yapmak gerekiyor.

Ha, dede himmet demiş, el uzatmış oğlum hizmet demiş. Hani bir büyüğe el uzattı deriz ya, öyle. Bir derviş bir dedeye “Aman!” demiş, “himmət, himmet eyle” işte dede de ona demiş ki, “Oğlum hizmet eyle!” Ya işte öyle. Yani illa ki tatbikat kardeşim. Şimdi teheccüdün büyük bir değer olduğunu hepimiz biliyoruz ama kaç tanemiz yapabiliyor! Büyük değer. Yani o kadar önemli ki diller tarif edemez. Affedersin tuvalete kalkıyorsun ama yatak mıknatıs gibi çekip duruyor adamı. Hemen atıyorsun kendini oraya. Çünkü nefis orada başrol oynuyor. Geçmişte Niyazi Mısırî Hazretleri diye bir mübarek var. Kırk deve yükü kitapla geziyordu. İlmin zirvesinde bir insandı Niyazi Mısırî Hazretleri. Pek çoğunuz biliyorsunuzdur. Bir gün mana ehline rastladı mübarek. Ona o mübarek mana ehli, “Bu kitapları at! Bu kitapları yak!” dedi. Aman efendim şöyle, aman efendim böyle. Mana ehli o vakit ona dedi ki, “Atmazsan bir adım ilerleyemezsin!” Niyazi Mısırî, ondan sonra o kitapları attı, nehre boşalttı diye geçiyor. Tabi kemale doğru gidiyor, kemale doğru gidişte o kitaplar ona engelmış, o kitaplar o âlimin manaya dalmasına engelmış. Tabi Niyazi Mısırî oluyor, oluyor, oluyor... Kemale doğru ilerlerken bu sırada bir de arkadaş edinmiş. Bu arkadaşıyla da kendi aralarında ahdetmişler, yani birbirlerine söz vermişler. En evvel dar-ı bekaya, ölümsüzlük yurduna kim göçerse birinci gün diğer arkadaşına gelip orası hakkında malumat verecek. Çünkü o derecelere varmışlar artık. Kesinlik var, bu yüzden kim gidecekse o gelecek, biliyor yani. Evvela Niyazi Mısırî gitmiş. Niyazi Mısırî de o kırk deve yükü kitapla gezdiği vakitlerde dünyanın gelmiş geçmiş en büyük hatibi hüviyetinde, öyle tanınıyor. Kürsüye çıktığında, kürsüde yedi saat konuşmuş. İrticalen böyle, dinleyenlerde de beşeri bir ihtiyaç hâsıl olmazmış. Öyle bir Niyazi Mısırî imiş yani. En büyük hatip. İşte o Niyazi Mısırî vefat ediyor, evvelinde sözleştikleri dünyada kalan arkadaş da

artık onu bekliyor bakalım oraların durumu neymiş diye. Niyazi Mısri geliyor. Şallar içerisinde, huriler içerisinde. İltifat, saltanat, şatafat aman ya Niyazi bu ne haldir? Bu Allah'ın bize bir ikramıdır diyor. Konuşuyorlar artık. Bu ikrama muhatap olarak ne gösterildi? Bakınız! Niyazi Mısri, "Bütün hitabet, bütün keramet, bütün feraset kayboldu" diyor. "Eh bize bu ikrama muhatap olarak nısfı leyliye de kalkıp kılıverdiğimiz birkaç rekât namaz gösterildi." Koca Niyazi Mısri! Hitabette üstüne yok. Keramette üstüne yok. Bunlar bir işe yaramadı. "Vallahi bize nısfı leyliye de yani gece yarısında kalkıp kılıverdiğim birkaç rekât namaz bu mükâfata, bu iltifata muhatap, bu iltifata sebep olarak gösterildi." diyor.

Binaenaleyh haddimiz olmayarak hepinize tavsiye ederim. Biz yapabiliyoruz manasında tazammun etmesin, biz aciziz, asiyiz de. Yapabildiğimiz oluyor, yapamadığımız oluyor. Kalktığımız, kalkamadığımız oluyor. Amma bacağımızı uzatıp yatıyoruz sabaha kadar. Zaten onun yüzünden zaaflarımız oluyor. Herkese, hepimize teheccüd tavsiye ederim. Her fırsattımda kardeşlerime bunu söylüyorum. Bu günlerde dördü çeyrek kala, imsak kesiliyor. Üçte kalksak teheccüd oluyor. Üçte kalksan Allah'ın izn-i keremiyle teheccüd rahat kılınabiliyor. Allah razı olsun bizim Hacı Mustafa Efendi Hazretleri yatıp kalkmak olmasın oğlum derdi. İmsakten bir saat evvel kalkınca bu saatte kalkmak Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinin saati gibi geliyor bize, aramızda bazen anıyoruz onun saati diye... Bir saat evvel kalkıyoruz haddimiz olmayarak. Kalkıp teheccüd kıldıktan sonra azıcık bir şeyle meşgul oluverirsin. Ben kalkabilip de kıldıktan sonra gidip mutfakta yarım bardak çay pişiriyorum. O işleri yaptıktan sonra bir de peynir ekmek yiyorum, bir tane hap içiyorum, bir şeyler yapıyorum. O vakit

zaten hemen geçiyor. Sabah ezanına yakın evdekileri kaldırıyorum, bir daha abdest alıyor ve camiye çıkıyorum...

Binaenaleyh, melekler şahit oluyorlar, bizim bir kardeşimiz vardı Mekke - Medine aşığı. Fakat gidemiyormuş. Fakir birisi. Bir gün bir ağabey bu kardeşimize, "Sen şimdi üç yüz altmış beş gün teheccüd kıl ve sesli olarak Allah'a dua et. Böylece Allah'ın izniyle hacca gidersin." dedi. Yani sesli dua dediği de bağıra bağıra değil de içinden kendin duyabildiğin bir sesle dua etmek. Şimdi o adam bunu hakikaten yapmış, ertesi sene hacca gitti. Biz o abiye dedik ki ya "Bir, neden üç yüz altmış beş gün? İki, neden sesli olarak?" O da bize dedi ki, "Üç yüz altmış beş günün içerisinde mutlaka Kadir gecesini var. O gün istekler geri dönmeyecek. Peki neden sesli olarak? Çünkü melekler de şahit olacak! Yani içinden konuşma değil, hafi, gizli dua değil. Sesli dua olsun. Yani bizim zikirlerimiz de böyle cehri zikirlerdir amma çok bağırarak gerekmez. Yani cehri zikir sesli olmaktır. Hafi olmaktan ötedir. Hafi zikir! Konularda nerden nereye geçiyoruz amma bilmek lazım. Hafi zikir dilini üst damağına yapıştırırsın, ağzını kapatırsın. Kafanı kalbinin üstüne eğersin. Kalp çalışır. Hafi zikir budur. Cehri zikirde biraz daha sesli olmak, hani çok bağırarak sesini göklere çıkarmak manasına tazammun etmez, o manaya gelmez... Velhasıl o arkadaş hacca gitti geldi. Üç yüz altmış beş gün meleklerle dua etmiş, sesli olarak dua etmiş, melekler de şahit olmuş Allah'ın izni keremiyle inşallah o adam hacca gitti geldi. En imkânsız günde, yani para olarak, maddi olarak en imkânsız günde gitti geldi. Allah öyle bir sebep yarattı, gitti geldi.

Binaenaleyh Allah'a yalvarmalı. Bazıları "Ben ne diyeyim, Allah'a nasıl dua edeyim?" diye soruyor. Senin nasıl dua edeceğine ben mi deyivereceğim! Sen Allah'la konuş kardeşim hulûsi kalp ile hulûsiyet

ile Cenâb-ı Hakk'a yalvar. Allah'tan neyi dileyeceksen dile, neyi isteyeceksen iste. Bu, kalp ile olur kalıp ile olmaz. Bir sürü dualar var. Evet, bunların hepsi güzeldir amma onların hepsini kalp ile okumak lazım. Evet, kaleme alınmış güzel güzel kelimeler cümleler, dualar, dualar... ama onları dâhi okusan kalıp ile okumayacaksın kalp ile okuyacaksın. Kalp gözüyle, kalp diliyle okunacak ve ihsan nedir biliyorsunuz. Allah'la konuşmaktır ihsan. Allah'ı görüyor gibi ifade etmektir. Öyle yapalım inşallah. Allah bizi görüyor mutlaka şek şüphesi, gümânı yok. Allah bizi mutlaka görüyor! Bundan şüphe var mı? Yok! O halde Allah ile konuşalım. Samimâne ve candan. Birbirimizle konuşuyor gibi. "Rabbim şöyle yarabbim! Rabbim sen biliyorsun! Sen en güzeli verensin yarabbim! Sen benim neyi isteyip neyi istemediğimi biliyorsun yarabbim! Aman yarabbim beni bağışla. Aman yarabbim şu hacetimi gider. Aman yarabbim şöyle! Aman yarabbim böyle..." Allah'la konuş. Buna kalıp lazım gelmiyor. Huşu ile dua etmek. Güzel ihlâs sunmak. Allah'ın güzel isimleriyle anmak, güzel isimleri andıktan sonra duaya başlamak... Bunlar duanın usullerinden, adaplarından. "Ben nasıl dua edeyim!" Ağabey ben senin ne isteyeceğini bilmem ki! Senin ne ihtiyacın olduğunu ben bilmem ki. Allah'la aranıza girmem ki!

Binaenaleyh sen bildiğin gibi sevdiğin gibi Hakk'a yakın olduğun gibi dua et. Onunla konuş. Onunla sohbet et. Cenâb-ı Hakk'ın yardımını burâdakilerin üzerine olsun inşallah. Öyle yapalım. Allah razı olsun, Allah razı olsun, estağfurullah... O kendi güzelliğinin kardeşim. O sizin kendi güzelliğiniz. Allah razı olsun. Allah günahlarımızı bağışlasın inşallah. Hakk'a sığınırız, kendine kul eylesin, Resûlullah'a ümmet eylesin.

"Soru soracaklar varsa sorsun" deniliyor

Efendi Hazretleri: Estağfurullah. Biz kim oluyoruz. Allah'a sığınırız. Allah razı olsun. Bir şey bildiğimiz yok. Biz hasbelkader, emir böyle oldu diye geldik buraya. Onlar kardeşlerimiz, hepiniz kardeşlerimizsiniz. Biz bu ocağı kardeşler ocağı olarak sürdüreceğiz ve niyet ile o güzellik çerçevesinde o hüsn-ü hâl içerisinde inşaallah, Cenâb-ı Hakk'ın rızasını bulacağız. İnşallah buluruz, inşaallah buluruz, inşaallah buluruz. Allah'a sığınırız. Öyle hacı abimin dediği büyük vaatleri veremiyoruz ama, veremeyişimiz bizim zayıflığımızdan, küçüklüğümüzden. Allah yardım eder inşaallah, Allah yardım eder inşaallah

Âmin.

Ali Aygül ağabey: Hacı abi affınıza sığınarak soruyorum. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in görev verişini biraz açabilir misiniz?

Efendi Hazretleri: Bunun açıklayacak yanı yok. Bu bir manevi emir, açıklanacak yanı bu yanı. Allah'ın izni keremiyle inşaallah size onların huzurunda tembih edeceğiz, bu görevi verdiler. Tabi mübareğin yerine öyle tahayyun, böyle tebeyyün etti inşaallahü teâlâ, yani Allah'ın izni keremiyle açıklanacak! Allah, bu hizmette başarılı kılsın, bizi müjdegân üzere eylesin. Samimi eylesin, hadim eylesin inşaallah ve hizmetimizi inşaallah ihlâslı eylesin. Mesele burada kardeşlerim. Başka ibaremiz, gayemiz, idealimiz hâşâ sümme hâşâ yoktur. Allah'ıma yemin ederim ki Allah'a kulluktan başka, Resûlullah'a ümmetlikten başka, onun sevdiklerine evlatlıktan başka ve ona, Rabbime ak yüz ile ak amel ile ak sayfa ile kavuşmaktan başka bir emelim, bir arzum yok. Ne dünyalık ne de ahiretlik elhamdülillah. Ha kardeşlerimize faydamız

olursa... İnşallah onların bize, bizim onlara... Yani karşılıklı fayda... Allah'ın izni keremiyle inşallah biz de dua edeceğiz onlar da dua edecekler.

Elhamdülillah biz küçüklüğümüzü biliyoruz. Allah birbirimizi, birbirimiz sayesinde koruyacak inşallah, birbirimizi kurtarıp birbirimize ikram edecek inşallah. Kimin duasının tutacağını biliyor muyuz kardeşim! Bir kişinin duası geçerir hepimiz için. Şu camideki cemaat deyiveririz, şu camideki cemaatin geçmişlerini bile ekler de hediye eyledik üç İhlâs bir Fatiha deriz, hepsi de o anda müşahede eder, hepsinin geçmişleri memnun olur. Ha böyle güzelliklerin ifadesi bunlar. Bunlar imasız, gayesiz ibadetler, elhamdülillah riya girmeyen ibadetler. Kendin ile Allah arasında olan ibadetler. Deyiverirsin: "Yarabbi bu camideki bütün insanları evvela muratlarına erdir. Helal ile meşru ile. Sonra benim murâdımı ver yarabbi!" dersin. Ha! Fedakârlıktır bu, bu evvela kardeşlerine öncelik tanımak, kardeşlerine üstünlük tanımaktır. Şahsımıza ait, kendimize ait sanmıyorum dünyaya müteallik, dünyaya bağlı bir emelimiz arzumuz olsun. Allah'a sığınırız. Ha... Kardeşlerimiz için, yakın çevremiz için, evlatlarımız için, dünyalık ve ahiretlik isteriz inşallah. Ne yapalım böyle tecelli ediyor. Kendi nefsin için istediğini başkası için istemiyorsan o nefsi silkeleyiver, ibadetlerinin tozunu toprağını at diyor, vakit sana bir şey kazandırmamış diyor. Bütün ibadetler, güzel ahlakı temin yolunda atılmış adımlardır. Eğer o ibadetler bizi güzel ahlaka götürmüyor, güzellikler içine daldırmıyorsa; bu ibadetlerde azıcık toz toprak var, biraz silkelenmek lazım geliyor demektir. Toz toprak deyince ibadetleri kirletmiyoruz haşa! O manada değil fakat kendi şahsımıza da biraz düşünmemiz lazım. Biraz fazla istiğfar etmemiz, biraz fazla af dilememiz lazım. Yıkamamız lazım...

Tabi bunlar hep güzellikler, güzel Şeyler. Lakin bakın asıl mesele bu tehditte. Allah'a sığınırız.

“Bir manevi kurşun! Hayatını bitirir!” dediler. Ondan sonra nazlanır da gecikirsen... Bu sefer biz tabi, ictinab ettik yani  ekindik, biraz daha direnmekten sakındık. Hani direnmek ne kelime, ne haddimize de... Her zaman söylüyorum. Bir daha söylüyorum. Layık görmedik kendimizi. Hazır değildik. Ama bir manevi olay, tek bir manevi olay ile hazırlarlar... Biz hazır olmadıysak inşallah hazırlarlar. Hazırlamaya yardımcı olurlar. Maneviyat! Şimdi ben onlara da aynı Şeyi söylüyorum. Biz hazır değiliz. Hazırlamak manasında hepimiz destek oluruz diye mesajlar geliyor. Allah'ın izni keremiyle inşallah onların hürmetine bizi bağışlar, yanlışlıklar hükmünden korur inşallah.

Dervişlerden bir ağabey: Efendim, biz babamıza “Efendi Baba” diye hitap ediyorduk. Size babalık görevi verildi diye söylüyorum.

Efendi Hazretleri: Ağabey deyiverin ağabey. Bize ağabey deyin. Ben 71 yaŐındayım. Bize  yle deyiverelim kardeşim. Haddimiz olmayarak. Ağabey deyiverelim. Ahmet ağabeyimiz yaşlı maşallah. Ben de ona Ahmet ağabey diyorum. Geri kalanlar ufak, ondan yaş bakımından. Ağabey oluversin kardeşim. Tokat'a selam söyleyin inşallah. Allah razı olsun. Ahmet ağabey size maşallah. Kaçlısınız?

Ahmet Turan ağabey: 34 doğumluyum.

Efendi Hazretleri: İki yaş b y km Ős n z bizden. Maşallah, ne güzel, ne güzel... Allah daha çok uzun ömürler versin. Feyizler, imanlar, ibadetler, aŐklar versin inşallah.

Ahmet Turan ağabey: Hacı ağabey biz bin kilometre öteden geldik. Bizim Sivas, tam bin kilometre ötede. Bizim orada üç bin tane derviş var.

Efendi Hazretleri: Maşallah.

Ahmet Turan ağabey: Sizden tabi soracaklar bize. Bu ders bakımından size bir değişiklik verdi mi Resûlullah Efendimiz?

Efendi Hazretleri: Resûlullah Efendimiz vermez ders değişikliğini. Piran verir. Abdulkadir-i Geylanî ve Rufai Hazretleri verir.

Ahmet Turan ağabey: Peki Hazreti Pirimiz ders bakımından bir değişiklik verdi mi size?

Efendi Hazretleri: Değişikliği onlar veriyorlar. Piran Hazretleri veriyorlar. Abdullah Efendi ders yetkinliğini karşılıyor. Binaenaleyh bize ait ufak bir değişiklik var orda. Bak arkadaşlar bastırmışlar. Celalgillerde var. Kâğıt var.

Ahmet Turan ağabey: Ben her şeyi açık açık konuşurum.

Efendi Hazretleri: Estağfurullah sen bizim büyüğümüzsün. Estağfurullah sen bizim büyüğümüzsün ya.

Dervişlerden bir ağabey: Kelime-i Tevhid'i beş yüz tane yazmışlar.

Efendi Hazretleri: O az tabi onu oraya arkadaşlar yazmışlar. Ben itiraz etmedim. Tabi beş yüz "La ilahe İllallah" çok az tabi. Kelime-i Tevhid'in önü açıktır ağabey dervişlere. On bine kadar açıktır yani asgari. Azami demeyelim de! Asgari on bine kadar açıktır. Daha sonrası da vardır. Kelime-i Tevhid'in önü açıktır. Fakat tabi şahsa göre değişir.

Allah'ın izni keremiyle Allah'a sığınırız. Bizim bir ağabeyimiz vardı burada, Nakşî çalışıyordu. Daha ilk dersinde yirmi beş bin verdi. Allah'ın huzurunda konuşuyorum, yirmi beş bin verdi. Çünkü onun istirahati vardı. Vakti de vardı. Yirmi beş bin Kelime-i Tevhid verdi. Daha birinci dersinde...

Ali Aygöl ağabey: Özür dilerim Hacı Ağabey.

Efendi Hazretleri: Evet, buyurun...

Ali Aygöl ağabey: Burada, bu kâğıdı bize biraz önce Celal kardeşim vermişti. "Yüz Estağfurullah El-Azim", "yüz Besmele-i Şerif", "yüz Salâvat-ı Şerife", "beş yüz La İlahe İllallah", "on iki Ayete'l-Kürsi", "12 İhlâs-ı Şerif" yazılmış. Bunlar sizin bilginiz doğrultusunda mı?

Efendi Hazretleri: Bilgim doğrultusunda değil, ben şimdilik kabataslak eh dedim yani şimdilik. Bunlar güzel şeyler, yapıladursunlar şimdilik. Tabi daha sonra kendimiz yeni şeyler ilave edeceğiz, bastracağız Allah'ın izniyle müracaatımızı yapacağız, yükseklerle doğru. Onlardan gelen mesaj doğrultusunda tabi bunlarda değişiklik olacak. Biz şimdilik yeni kardeşlerimize, boş kalacak kardeşlerimize verdik bunu. Öteki kardeşlerimiz yapmakta oldukları derslerine devam etsinler. Öteki kardeşlerimiz daha evvelki derslerine devam etsinler. Bu, yeni alacak olanlara. Bu söylediğimiz şeyler, yeni alacak olanlara. Şimdilik yani. Hacet, yani isteğimiz bir ürkütücü rakam olmasın, evet Allah'ın izni keremiyle basit bir rakam olsun inşallah.

Ali Aygöl ağabey: Şimdi çok özür dilerim. Hacı ağabey dedi ki, "Gittiğimiz yerde bize soracaklar." Ki her yerde soracaklar... Biz babamın ahirete intikalinden sonra her yerde dedik ki başımıza mutlaka

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin görev verdiği bir kişinin gelmesi lazım. Eğer Türkiye'deki diğer dergâhlar gibi şeyh atanacak olsaydı, efendim bu dergâhtan bir sürü şeyh atardı. Diyerekten hep böyle söylemiştir. Allah nefsimize düşürmesin. Şimdi oradaki kardeşlerimiz bize yine soracak. "Gittiniz, ağabeyimle görüştünüz, geldiniz." diye...

"Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem ve piran Hazretleri görev vermiş." Bu şekilde bir açıklamada bulanacağız. İnşallah bu şekilde bir açıklamada mı bulanacağız hacı ağabey?

Efendi Hazretleri: Hani siz bu derslerden götürün. Yani siz böyle bu derslerden götürün. Bunlar şimdilik ders almamış olanlara... Bakınız bir daha, bir daha söylüyorum ağabeycim. Daha önce ders almış olanlar daha evvelki derslerine devam etsinler kardeşim. Maksat böyle şeyler değil. Maksat Allah'a kulluk, Peygamberine ümmetlik, sevdiklerine de evlatlık. Mesele bu yani. Velhasıl-ı kelim biz eğer yeni bir tertip bakımından bir değişikliğe gidecek olursak size daha iyi bir malumat veririz. Allah'ın izn-i keremiyle inşallah. Öyle olsun inşallah kardeşim.

Ahmet Turan ağabey: Hacı ağabey! Biz şimdi ders tarif ettiğimiz zaman âcizane diyorduk ki:

"Hacı Abdullah Babam Hazretlerinin ruhaniyetini manevi babalığa kabul ettin mi?"

Şimdi ne dememiz lazım?

Efendi Hazretleri: Orada yazılı.

Ahmet Turan ağabey: Sizin ağzınızdan duyacağım ben.

Efendi Hazretleri: Hacı Kamil Karasu Tirevi deyiversin tamam. Hacı Kamil Karasu Tirevi, onun himmeti ruhaniyetinin; annesinin, babasının ve ecdadının ruhlarına, bir kelime laf o kadar.

Ali Aygöl ağabey: Hayır burada hacı ağabeyin demek istediği - özür dilerim hacı ağabey- yani “Abdullah Baba’yı manevi babalığa kabul ettiniz mi?” diye telkin ettiriyorduk, ders verdiğimiz arkadaşlarımıza. Şimdi “Hacı Kamil Ağabeyi manevi babalığa mı diyeceğiz, üstatlığa mı diyeceğiz?”

Efendi Hazretleri: Ya, bu dergâhın şeyhi deyiversin. Bu dergâhta babalık şart değil ki ya. Dergâhımızın şeyhi deyiversin Allah’ın izn-i keremiyle. O unvan bile bize çok ağır gelir. Bu şeyhlik unvanı bile bize çok ağır gelir. Allah’a sığınırız. Biz onu omuzlarımızda taşıyamayız fakat bir usul bir adap öyle yürütülüyor diye biz peki dedik. Yoksa kalpte iş. Onun bilincinde olalım. Ha! Gönülde iş ağabeyciğim. Kelimedede değil. İş gönülde, kalpte yani iş... Allah’ın izn-i keremiyle.

Ali Aygöl ağabey: Peki bir sorum daha olacak hacı ağabey. Peki, piran Hazretlerinden kaç tanesi sizi tasdikledi? Bunu söyleyebilir misiniz?

Efendi Hazretleri: Şimdi bunu burada beyan etmek imkânsız. Tastikledi derken, bak ama tastikledi derken onlardan merâtip yani mertebeler almak lazım. Yani bak şimdi ben Abdulkadir-i Geylanî, Ahmed’er- Rufai, Mevlana Celaleddin Rûmi’yi bilirim, yani bize destek bakımından. Onlardan merâtip etmiş değilim yani. Onlardan merâtip etmek lazım. Mesela Hacı Ali Efendi Hazretleri vardı burada. Dört tarîkatten merâtip etmişti. Hacı Mustafa Efendi Hazretleri, altı tarîkatten merâtip etmişti. Ama bunlar o tarîkatleri tamamlamışlar, o tarîkatlerin

içindeki bütün icapları, gereklilikleri yerine getirmişler. Hani onların desteğini almak derken onlardan ayrıca merâtip etmek lazım geliyor. Ben şimdi bildim bileli, af edersin oğlumun adını da Abdulkadir koydum, kırk beş senedir Abdulkadir-i Geylanî, Ahmed'er-Rufai Hazretlerini biliriz biz. Bunun yanında tabi hepsini sayarız Allah'ın izn-i keremiyle. Ama Mevlana Celaleddin-i Rûmi Hazretleri, Efendi Baba dolayısıyla daha bir yakınlık duyduğumuz insan oldu Allah'ın izn-i keremiyle. Tabi en büyüğümüzdür zaten.

Zaten Mevlana Hazretlerini çok gönülden severiz. Tabi şöyle bir şey de oldu... Mehmet Şen var mı burada aranızda? Mehmet Şen yok ha? Neyse Mehmet Şen diye bir kardeşimiz var, benim amcamın güveysi. Onunla beraber Mevlana Hazretlerine ziyarete gidiyorduk. Otuz beş, kırk sene evvel... O zamanlar Tepeköy'ün içinden geçiyordu arabalar. Orada indir bindir yaptı, bizim Mehmet Şen ile beraber başka hiçbir gayemiz yok ama... Bir tek Mevlana Hazretlerine ziyarete, dua etmeye, onun himmetini istemeye gidiyoruz. Orada indi bindi yaparken, Mevlana Hazretleri otobüse bindi geldi, "Hoş geldiniz, beni ziyarete geliyorsunuz." dedi. Yani bizim o zamanlardan ona bir muhabbetimiz var, yakınlığımız var. Fakat bizim intisabımız Abdulkadir-i Geylanî, Ahmed'er-Rufai. Bir de ben Çapar Hacı İmamşgillerle, efendim Şakirgillerle, efendim hep böyle Hacı Ali Efendi'nin talebeleriydi Nazilli'den. Onlarla beraber on üç sene bu yukarıdaki hamamın üstündeki mescitte komşuluk ettik. On üç sene onlarla beraber sabah namazı kıldık. İmamîşi hatimli kıldırıyordu orada. Hemen namazın arkasından da hatm-i hace yani Nakşî zikri yapıyorlar. Bize hiç kimse sen ne yapıyorsun burada demedi. Biz orada hizmet ediveriyoruz, sobaları yakıveriyoruz, temizlik yapıveriyoruz. En küçükleri benim, yamak gibi böyle. Hepsi memleketin tanınmış insanları, büyük insanları. Bize orada

sen kimsin necisin denmedi. Mehmet Şen ile birkaç defa Hacı Ali Efendi Hazretlerini ziyarete gittik. Semerci Hacı emmi ile oradaki Hacı Ali Efendi'nin halifesi olan kişi ile beraber kaç defa gittik... O mübareĒe tabi hepsi malum, hepsine de vâkıf ama bana hiçbir Şey demez. Çünkü biliyor. Biz Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri müridiyiz. Ahmed'er-Rufai Hazretlerinin müridiyiz fakat o mescitte on üç sene hatm-i hevacenin içinde bulunduk.

Binaenaleyh bunlar hep hüsn-ü niyetle, güzel niyet üzere yapılmış işler. Birini terk etmek manasına tazammun etmez. Geçen bir arkadaş geldi, "Ee ben NakŐi'ye geçeceĒim." dedi. "Kardeşim neden?" Bizim arkadaşlardan birisi. "Ee benim işte hanım tazyik ediyormuş, Şöyle Şöyle..." SevdiĒimiz bir kardeşimiz. Saygın bir insan, mesafe almış bir insan. "Kardeşim," dedim. "Abdulkadir-i Geylanî Hazretlerinden kimse bir tane bir Şey alamaz. Mürid alamaz. Allah'ın izn-i keremiyle mürid alamaz. Alırsa ceza alır. Allah korusun." "Ee ne yapayım?" İkisini de yap kardeşim dedim. Bu büyüklere dört tarıkatın merâtip etmişler. Birini terk etmişler mi ötekine geçerken? Hayır! Hepsinden merâtip etmişler.

Binaenaleyh, hepsi başımızın tacıdır. On iki tarıkat de başımızın tacıdır. Fakat onlardan destek almak, merâtip etmek lazım. Onların koydukları bütün kaideleri tatbik etmek gerek ki o tarıkatın içinde piŐmek lazım. Merdivenleri tek tek çıkıp, yeniden inmek, başka tarıkata intisap etmek lazım ötekini terk etmeden! Merâtip etmek bu. Allah'a sığınırız bizim böyle bir durumumuz yok. Allah'a sığınırız.

Ali Ayyüel ağabey: Ben ayrı manada demek istemedim. Hacı ağabey de, babam sekiz pirandan görev aldığıını söylemişti. Ben o manada söylemiştim. Ayrılık manasında dememişim.

Efendi Hazretleri: Tabi, bu kez merâtip ediyorlar da tamamlıyorlar o tarikatın icaplarını. Ondan sonra başka tarıkata geçiliyor. O tarikatın icabını terk etmiyorlar yani. Allah yardımcımız olsun inşallah. Allah bu ağır görevi yerine getirmeyi nasip etsin. Şerefle ifa etmek nasip etsin, kusurlarımızı af etsin inşallah. Biz bir şey olmadığımızı biliyoruz, en büyük tesellim bu. Bir şey olmadığımızı biliyoruz. Zayıflığımızı, küçüklüğümüzü, adiliğimizi, asiliğimizi biliyoruz biz. Ama mademki böyle hasbelkader geldik, Cenâb-ı Hakk emretti, Resûlullah Efendimizin izin verdi, münasip gördü; o halde görevi yüklenmek lazım. Kardeşlerimizin omuzlarına binmek değil, kardeşlerimizi omuzlarımıza almak lazım... Hep bunu tekrar ediyorum. Kardeşlerimizi omuzlarımıza almak, onlara hizmet etmek lazım. Onlara hadim olmak lazım. Hadim-i İslâm olmak lazım. Hadim-i tarikat olmak lazım. Allah bizi o “hadim olmak”, “hizmet etmek” şerefine erdirdin inşallah.

Âmin.

Ahmet Turan ağabey: Tarikat hususunda herhangi bir meseleyi size nasıl sormak icap eder? Telefonla mı?

Efendi Hazretleri: Evet, telefonlarımız var. Verirsiniz, yazıverirler arkadaşlar. Telefonlarımız var.

Ahmet Turan ağabey: Tamam, biz uzak yerdeyiz çünkü.

Efendi Hazretleri: Tabi öyle efendim. Siz onun için çok kazanıyorsunuz.

Ahmet Turan ağabey: Gelecek, bize soracaklar, “Size serbest telefon açabilecek miyiz?” diye.

Efendi Hazretleri: Açabileceksiniz tabi. Dükkânda da var telefon, evde de var. Size verirler arkadaşlarımız. Allah'ın izniyle inşallah Hacı Adil Efendi verir. Tabi efendim, tabi efendim, Ahmet ağabey.

Ahmet Turan ağabey: Bunları öğrenmekte fayda var tabi.

Efendi Hazretleri: Tabi öyle ya, biz kardeşiz ya.

Ahmet Turan ağabey: Özür dilerim

Efendi Hazretleri: Estağfurullah, çok seviniyorum böyle ince eleyip sık dokuduğunuza. Çok seviniyorum, çok seviniyorum. Çünkü her şey açığa kavuşsun, gizli bir şey kalmasın. Tabii ki öyle, tabi ki öyle. Arkadaşlar verir numaraları inşallah. Hem dükkânın, hem evin numaralarını inşallah.

Ahmet Turan ağabey: Sivas'ta on iki grup bayan var. Şimdi siz daha iyi biliyorsunuz tabi, onlara beş yüz tespih ağır gelir.

Efendi Hazretleri: Beş yüz la ilahe illallah!

Ahmet Turan ağabey: Evet, ben size açık konuşayım. Evet. Şimdi efendim aynı beş yüz tespihe siz beş yüz tevhid eklediniz mi bunların çoğu bunu çekemezler efendim, bundan haberiniz olsun.

Efendi Hazretleri: Şimdi şunu demek istiyorum ağabeyciğim. Program tek olmalı. Ya eskisini olduğu gibi tatbik etmeli ya da bizimkini olduğu gibi tatbik etmeli. Biz onun üstüne bizimki olsun demiyoruz. Onun üstüne ekleyelim demiyoruz Allah'ın izn-i keremiyle onlar kendi seviyelerinde çeksinler yeterli. Aynen devam etsinler. Hacı ağabey ne güzel, daha güzel....

29 Temmuz 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" ... II. Abdülhamid Han Hazretleri, bir hususta karar almak için İngilizlerin ya da konusuna göre Almanların büyükelçilerini çağırırmuş. "Şöyle projem var, böyle böyle düşüncelerim var, bu konuda siz neler söylersiniz?" diyerek onların söylediklerini vezirlerin huzurunda kelime kelimesine dikte edermiş. Onlar bu konuda ne düşünüyorlar ne öneriyorlar yazdırırlarmış. Onlar gittikten sonra ise Heyet-i Vüzera, Heyet-i Vükela ile II. Abdülhamid Han Hazretleri kendi aralarında gülüştürmüş. Devlet erkânına "biliyorsunuz niye güldüğümüzü, onlar ne dediyse aksini yapacağız" dermiş. Buradaki ölçüye bakınız! Neyi baz alıyor, neyi ölçü alıyor! Ne kadar güzel bir ölçüdür bu! Osmanlı İmparatorluğu'nu mübarekler böyle yüceltmişler.

Binaenaleyh biz de şahsımız adına nefsimiz adına üzerimize düşeni yapalım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, "Ben güzel ahlaki tamamlamak üzere gönderildim" diyor. "Geliş sebebim bu." diyor. Koca iki cihan serveri, Allahu teâlâ'nın "Seni yaratmayacak olsaydım koca cihanı yaratmayacaktım." dediği, o mübarek, o eşi bulunmayan, o yüce peygamberimiz, geliş sebebini böyle anlatıyor. Ben "Güzel ahlaki tamamlamaya geldim." diyor. Eee... biz onun yolundaysak, biz onun

sünneti üzereyse elhamdülillah bize ki, ehl-i sünnet ve'l-cemaat fırkasıdır demektir.

İslâm dini yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır diyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Yetmiş ikisi dalalette, bir tanesi saadette. Sahabe Efendilerimiz sormuşlar; "O saadette olanlar kim ya Resûlallah?" Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş: "O saadette olanlar Fırka-yı Naciye'dir." Sahabe efendilerimiz tekrar sormuşlar: "O ne demek ya Resûlallah?" Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem cevaben demiş ki: "Ehl-i sünnet ve'l-cemaat fırkası!"

Biz, mutlaka Kur'an'a tabiyiz. Ondan sonra da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hayatımızın önderi olmalı. Hayatımızın en ince detayına, teferruatına kadar bize neler yapmamız ya da yapmamamız hususunda ışık tutmalı. Hayatımızı apaydınlık nurlara boyamalı. İki cihan serveri bize nasıl yaşamamız gerektiği hususunda kapalı bir taraf bırakmamış.

Biliyorsunuz evvela kitap, sonra sünnet, sonra içtihatlar, sonra icma-ı ümmet ve en sonunda senin vicdanın! Bakınız Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem beş tane kaynak gösteriyor. Aradığın ne varsa, bulamadığın ne varsa bunların içinde mutlaka mevcut. Allah'ın emri bu kadar kesin, bu kadar mutlak. Allah'ın istediği ya da istemediği, Allah'ın nelerden hoşlandığı ya da hoşlanmadığı mutlak manada bize tebarüz ettirilmiş, masaya yatırılmış, önümüze konmuş.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hakkında Aişe validemize soruyorlar: "Bize Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizden bahseder misiniz? Onun hayatından bahseder misiniz?" Cevap veriyor

Hazreti Aişe validemiz: “Siz Kur’an okumaz mısınız?”, “Okuruz ya Aişe!” deyince, “İşte onun hayatı oydu!” diyor.

Bizim hayatımız neden “O” olmasın kardeşim. Kur’an’ın içinde bize yanlış yolu gösteren hiçbir şey yok ki! Bir tane bizi saptıracak husus yok. Hepsi bizim menfaatimize, hepsi bizim güzelliğimize. Hepsi istikbale muzaf, Hakk’a vasıl oluşumuz, hepsi cennet-cemal ile müşerref oluşumuz için yol gösteren hususlar, ayetler. O’nun hayatı bizim örneğimizdir. Binaenaleyh mutlaka onun yolundan gidelim, mutlaka onun yolunu seçelim. Her halükarda yine onunla olmaya gayret edelim inşallah.

Hatalar işliyoruz ama kebaire dalmayalım. Kebair çok yanlış bir şey. Allah güceniyor. O kebaire! Ne o kebaire? Yedi-sekiz tane büyük günah. Her zaman söylüyoruz “Namazlarınızı terk etmeyiniz.” diye. Namazlar kurtuluş kapımızdır. Namaz dediğimiz nesne, öğlen kılındığında ikindiye kadar geçen zaman içerisinde işleyeceğimiz küçük günahları siliyor. Kesin! Vaad-i ilahi var. Ama beş vakit namaz kılmayanların küçük günahları biriktikçe dağlar gibi oluyor, biriktikçe dağları aşıyor, kebaireleri aşıyor.

Kebairler nelerdi? Birincisi şirke girmek, ikincisi adam öldürmektir. Zina yapmak, haram yemek, faiz yemek, çok namuslu bir kadına zina isnat etmek ve anaya babaya karşı gelmektir. Allah korusun. Bir hadis okudum geçenlerde. O kadar kesin ki! Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: “Benden sonra ana-babaya itaat edin.” diyor. Dikkat ediniz, “Benden sonra ana-baba...” diyor! Ondan sonra ne varsa ne! Siz hepimiz gençsiniz! Hepinizin anne ve babaları belki sağdır, belki değildir. Amma ikisi de olmasa bile belki bir tanesi yanınızda bir tanesi değil.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki, "Eğer ümmetinden gençler, dar-ı bekâya göçmeden evvel anneleri veya babaları veya ikisi veya biri yanlarında yaşayıp da cennete giremezler ise ben onlara yazıklar olsun diyorum, ben onları ayıplıyorum." diyor. Onlar yanımızdayken onlara iltifat etmek, onlara hüsnu hal ile muamele etmek sizin diğer günahlarınıza set çekecektir. İnşallah onların duası ve bereketiyle cennet-i cemale müşerref olacaksınız. Bunu bilhassa istiyorum.

Namazlarınızı bırakmayınız kardeşim. Namaz, insanı yolda koymaz. Eh, işte kabul oldu olmadı! Bizim vazifemiz değil. Yalnız bizim vazifemiz ne? Mümkün olduğu kadar ihlâs ile kılmak. İhlâsa bürünmek.

Peki, ihlâs ne? Biz otururken birisi geldi. Hepimizin bildiği emekli bir öğretmendir kendisi. Soğuk bir kış günüydü. Dükkânda, mangalın başında oturuyorduk. Biri bir hışımla girdi içeri! "Kim Kamil?" dedi. "Buyurun efendim, hocam buyurun oturun." dedim. "Oturmayacağım!" dedi hiddetli bir şekilde. "Bana ihlâsı anlat." dedi. Ateş gibi olmuştu gözleri... "Ne cevap versem!" diye şöyle bir düşünürken bir yandan da dedim ki, "Hocam bizim neyi bildiğimiz var ki, biz âlim değiliz, âbid değiliz, zâhid değiliz, biz senin gibi zavallının biriyiz." O da "Bana anlat, mugalâta yapma!" dedi. Gözleri bir hayli çakmak çakmaktı. Dedim, "İhlâs, ya Allah için, ya değil", "Hah! Şimdi oldu!" dedi. Çekti gitti.

Beş dükkân dolaşmış. Hangi dükkânı görse oraya girmiş sormuş. Binaenaleyh bir daha söyleyelim. Ya Allah için ya da değil.

Adam Yasin-i Şerif okuyormuş. Tam beşinci sayfada iken karşıdan bir dostu geçmiş. Sesini yükseltivermiş dostu duysun diye.

İhlâslı bir adammış yine ki onun bu kusuruna bakmayıp gece ikaza gelmişler. Ya Ahmet! diye seslenmişler. “Dün okuduğun Yasin-i Şerif’in beşinci ve altıncı sayfalarını yeniden okuyuver.” demişler. “Okudum ya!” deyince de “Bizim için okumadın! Oradan geçen arkadaşın sesini duysun diye okudun.” demişler. “O sayfa ona yazıldı sana yazılmadı.” demişler. İhlâs bu kardeşim. İhlâs, Allah için yaşamak, Allah için yapmak, Allah için korkmak. Allah için yapmamız gereken başka şartlar da var tabi.

Bizleri vatan için müdafaaya çağırırsalar hangimiz ondan mahrum kalırız ki. Hangimiz ondan kaçırız. En kelimiz, en uyuzumuz, en zayıfımız, en âcizimiz, en zavallımız aslan kesilir. Neden? İmanımız ihlâsımız sayesinde! Ama şimdi kabadayılık gösterenler, ah vah çekip saltanat şatafat satanlar, öyle zamanlarda sandalyenin altına giriyorlar. İşte iman farkı, işte ihlâs farkı! Allah için, vatan için her şey imana bağlı, ihlâsa bağlı. Cenâb-ı Hakk iman ve ihlâsı bulanlardan eylesin inşallah.

Namaz konusu çok önemli, sakın ihmal etmeyiniz. Beş vakit namazı kılınız. Bazı insanlar, beş vakit namaz kılıyor ama git bak adamın hayatına, ne adetler, ne kötülükler var, ne yaramazlıklar var diye sitem edenler oluyor. “Kardeşim!” diyorum, “sakin ol bakalım!”

Birincisi kötüden örnek olmaz. Senin filancadan bir tane gösterdiğin kötü örnek, örnek olmaz. Olsa olsa ibret olur. Ben sana şu Tire’nin içinde namaz kılan, abdest alan, din-i İslâm-ı mübîni yaşamaya çalışan bin tane güzel örnek göstereyim. Hepsi de dürüsttür, çalışkandır, temizdir. Allah için, ihlâs için yaşayanları vardır. Bütün hayatları Kur’an’dır, bütün hayatları ihlâstır, sünnettir. Binaenaleyh ben sana bin tane göstereyim.

İkincisi sen namaz kılmıyorsun. Öyle ise isyankârsın. Eğer sen hem namaz kılıp hem isyan etmeseydin senin de yerin cennetti. İllaki namaz kılan zengin olacak, namaz kılan bir eli yağda bir eli balda olacak diye bir gaile yok. Namaz Allah için kılınır. O zaman senin dediğin gibi olsaydı, eğer namaz kılanlar zengin oluyor olsaydı, dünya refahına kavuşuyor olsaydı, namaz kılmayanlar da başlardı namaz kılmaya! O zaman ne oluyordu? Allah için olmuyordu. Dünya için oluyordu. Menfaat için, dünya menfaati için oluyordu. Süfli niyetler kaplamış oluyordu içimizi, dışımızı.

Okuduğumuz kitaplar diyor ki Cenâb-ı Hakk, fakire fakirliği verir, sıkıntısını vermez. Amma sabırlı olacak, İslâm'ı yaşayacak, teşekkürünü ihmal etmeyecek. Allah'ın izn-i keremiyle Allah'a şükrü hiç ihmal etmeyecek.

Burada nice zenginler var, kafalarını yastığa koyuyorlar, uyku yok rahat yok. Hesap kitap, hesap kitap... Onlara da bu durumları ceza diye geliyor başlarına. Bizi öyle olmaktan Allah muhafaza eylesin. O hesapların içerisinde kaybolup gidiyorlar, mahvolup gidiyorlar ve dar-ı bekaya öyle varıyorlar.

Şimdi ben bir şey daha söyleyeceğim; namaz var ya namaz! Müşahede edenler söylüyorlar, diyorlar ki mezara girerken nasıl gidiyorlar bir görün! Yeri göğü inletiyor Allah'ın sesi. Ne diyor? Bunun namazları tamamdır, kolaylık gösterin diye diye... Namaz önemli kardeşlerim.

Peki namazsız gidenler!... Noksan fazla demeyelim kardeşim. Adam diyor ki "Ben cemaatle de kılsam ferdi de kılsam feyiz alamıyorum." Oysa feyiz almak ayrı bir şey. Geçen bir arkadaş gene

söyledi. Feyiz almamız için ne yapmamız gerek diye. Biz, kardeşim feyiz alamasan da sen cemaate devam et. Cemaatte bir kişinin namazı kabul olundu mu seninki de kabul olunur.

Cemaat ile namaz çok önemli bir husus. Az önce ne dedik? Ehl-i sünnet ve'l-cemaat fırkasıyız biz. Yukarıda Buğday Dede'nin orada da söyledim. Bir ağabeyimiz vardı. Geç kalacaksa yetişemeyecekse kafasını caminin içine doğru uzatır, şöyle bir caminin içerisine bakınır, sonra geri çekilip abdestine, namazına giderdi. Uyanık bir ağabeyimiz, ihlâslı bir ağabeyimiz. Sorardık neden böyle yaparsın diye. Fotoğraf gidiyor kardeşim derdi. Allah'a, filan caminin filan günkü ikindi namazındaki cemaati diye fotoğraf gidiyor derdi. Müşahede ehli bunlar. O fotoğrafın içinde bulunuyorum kardeşim derdi. Başka bir şey değil!

O fotoğraf, öyle bir fotoğraf ki!.. Yine Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri Bağdat'ta, dergâhında zikrederken sokağından bir Mecusi geçiyormuş. Dergâhtan tabi har har sesli zikir, cehrî zikir sesleri geliyormuş. Şöyle pencereden uzatmış bakmış kafasıyla. Cehrî zikir edip dururlar. Hiç duymadığı, görmediği, bilmediği bir şeymiş. Biraz hayret etmiş, biraz hayran olmuş. Gitmiş evine, işine. Akşam olmuş, yatmış. Birisi gelmiş. Kalk bakalım demiş. Hayrola! Boynunu koparacağız demişler. Aman yapmayın! Ben suç işlemedim. Hatam yok demiş. Vücudunu yakacaklar ama kafanı kurtaracağız, o yanmayacak demişler. Neden? O meclise, o dergâha dâhil oldun, kafanı uzattın ya! İşte o kafa o sebeple kurtulacak demişler. Ertesi gün nasıl varmış Abdulkadir-i Geylanî Hazretlerinin yanına. O tabii meseleye vâkıf. "Gördün mü köftehor!" demiş, "Şansın varmış. Merak ettin baktın, pencereden kafayı uzattın. Şimdi de gövdeyi kurtarmaya bak." Böyle bu işler...

Cemaat, ehl-i sünnet ve'l-cemaat, iştirak eden etsin. Her zaman söylüyoruz, biliyorsunuz bizim ev şurâda, yakın. Camiye gelinceye kadar içinizde komşularımızdan insanlar var, maşallah hepsi de namazkâr ama namaza dağınık yetişiyorlar, zor zahmet yetişiyorlar. Oysa hepsi de işlerinin sahibi, işlerinin hâkimi. Orada çalışıyor değiller, çalışanlardan değiller. Bakın nasıl demiş, ne biçim edebiyat! Ne biçim nezaket, ne biçim iman, ihlâs! Diyor ki: “Namazını camide kılacaksan, böyle bir niyetin varsa mümkün mertebe ezanı caminin içinde dinleyiverin.” Af buyurun, seni hiç rencide etmiyor, incitmiyor katı sözler söylemiyor. Ama ne biçim incelik, ne biçim bir edebiyat! “Mümkünse” diyor, bakınız! Mümkünse ezan-ı Muhammedî’yi caminin içinde dinleyiverin diyor. Kazancını katmerlersin diyor. Fakat kardeşlerimizi görüyoruz, bir gün yapıyorlar, iki gün yapmıyorlar. İşleri galip geliyor tabi. Bunları yapabilirsek bize büyük kazanç sağlayacak.

Camide dinlenen ezan var ya o ezan, o takva harika bir olay. Buna niyetlenenler var ya her türlü güzelliklere muhatap, en güzel şeylere muhatap. Allah’ın izn ü keremiyle inşaallah bunlar İslâm’ın güzellikler manzumesi, bunlar o güzel ahlak-ı Muhammediye’nin sünnetleri.

Allah sevdiği gibi eylesin. Bizi affetsin, bağışlasın. Şurâda bir şey vardı biz onu okuyuverecektik. Uzattık, çenemiz çok çıkıyor. Bu okuduklarımız Hadis-i Kudsî biliyorsunuz. Cenâb-ı Hakk tarafından Cebrail aleyhisselam vasıtasıyla Peygamber Efendimize gönderilmiş fakat Kur’an’a girmeyecek denilen emirler. Binaenaleyh azıcık okuyuverelim şöyle;

Bakınız Şu Hadis-i Kudsi'de ne diyor? "Ben sizleri ancak ve ancak bana ibadet ve sabah akşam çok çok Şükretmeniz için yarattım" diyor. Sabah - akşam. Bu aradaki namazları yok saymak manasında tazammun etmez. Haşa... Sümme haşa... Şimdi bazı arkadaşlar var burada. İster siyasi, ister gayr-i siyasi, ister kasti, ister değil. Vakitleri saymıyorlar, efendim günü saymıyorlar, kıbleyi saymıyorlar. Onlara filan lüzum yok diyorlar. Bunlar olmazsa eğer. Sen namazı nasıl kılacaksın, sen vakti nasıl tespit edeceksin, sen kıbleyi nasıl bulacaksın, bileceksin. Resúllullah Efendimizin tespiti olmasaydı, onun aydınlatıcı hususları olarak önümüze sürdüğü güzellikler olmasaydı, sen nerden bilecek, ne ile bilecektin.

Ben sadece Kur'an bilirim diyor. İyi de Kur'an'ın izahını yapan kim? Kur'an'a muhatap olan zat, namútenahi zat, gönlümüzün sultanı başımızın tacı zat. O en güzel şeyleri, en güzel şekilde aktarmıŐ bize. Onsuz olabilir miydi hiç. Mesela burada "sabah akşam" diyor. Şimdi namazın beş vakit olduğunu bize apaydınlık şekilde anlatan Resúllullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem değil mi?

Sabah ilk kılınan ve akşam son kılınan, zorlanılan namazlardan yatsı namazını kastedelim mesela. Biraz efor isteyen, biraz fedakarlık isteyen, uykuyu yenmeye, nefsi alt etmeye yarayan namazlar bunlar. Onlara biraz dikkat etmeniz gerektiğini tavsiye edeğim size. Arkadaş, ibadet ne ile sabit? Evvela iman ile ihlâs ile...

İslâm dini biliyorsunuz emirleri ve yasakları ile hayatımıza tatbik edilir. Evet, emirler de üçe ayrılmış.

Birincisi iman! İkicisi ibadet. Üçüncüsü ahlak. Eğer kıldığımız namazlar, tuttuğumuz oruçlar, yaptığımız ibadetler, sadakalar, zekâtlar,

haclar bizim içimizde ufacak bir aydınlık yaratmıyorsa Allah'ın izn ü keremiyle bizi inşiraha götürmüyorsa, bizi sevgiler diyarına taşımıyorsa, bizi o dünya zenginliği olan gönül rahatlığına kavuşturmuyorsa silkelenmek lazım. Silkelemek lazım o imanı. O vücuttaki o imanı silkelemek lazım. Yeniden ele almak lazım, yeniden dizayn etmek lazım.

Şimdi, eskiden büyüklerde nazar gücü vardı. Yavaş yavaş nazar gücü büyüklerden alınıyor. Nazar hususu, nazar hakkı, nazar gücü! Tabi gene öyle büyükler var da fakat o nazar gücünü taşıyan büyükler azaldı. O adamlar mesela nazar ediyorlardı. Orda eminsiz yapmıyorlardı gene de fakat adam anasından doğmuş gibi oluyordu. Adam bir nazar ile bil-Hakk nazar ile hidayete eriyordu, Allah'ın izn ü keremiyle tabi. Allah müsaade ederse. Öyle herkese bakıyor değillerdi. Netice, nazargâh-ı ilahî azaldı, gözlerdeki bakışlar, gözlerdeki nazar gücü azaldı. Binaenaleyh biz şimdi kendi kendimize, içimize bakacağız, içimize döneceğiz, nazargâh-ı ilahiyeyi kendimizde arayacağız.

Birtakım meselelerde bile biliyorsunuz bir şekil tarzı var. İnsanın evvela kendine himmeti! Kendine himmeti olmayanın başkasına himmeti olamaz. Kendine himmeti nasıl olur insanların? Cihet tayin edecek! Nasıl? Hakk'a döneceksin. İyiye doğruya, güzele doğru döneceksin. Yapabilsen de yapamasan da iyiye doğru, güzele doğru dönüş yapacaksın kardeşim. O kendi iradenle, o kendi hâl dilinle, kendi hâlinle, ahvalinle dönüş yapacaksın güzele doğru, iyiye doğru, Hakk'a doğru, imana doğru ihlâsa doğru. Ondan sonra fenâfi's-şeyh geliyor, ondan sonra fenâfi'r-Resûl geliyor, ondan sonra fenâfi'llâh geliyor, ondan sonra bekâ-billâh geliyor. Ama nasıl? Evvela kendine himmet kardeşim.

Adam el açmış, dede himmet demiş. Oğlum hizmet eyle. Öyle gelişi güzel iş yok. Ne demiş büyükler, mübarekler! Cennet ucuz değil, cehennem lüzumsuz değil. Sen bir elin yağda bir elin balda, sabahlara kadar bacağını uzat yat, keyfini yaşa. Saat üçlere dörtlere kadar televizyonun başında otur. Olmadık filmlerle kalbini karart. Ondan sonra cennet benim de! Bu da olmaz kardeşim. Biraz üzerimize düşeni yapacağız. Ha üzerimize düşeni yapmak bizi kurtarmaz. Ha ne olur! Allah'ın rahmetini çeker. Biz o rahmete muhtacız zaten, biz o rahmeti elde ettiğimiz zaman her şeyi elde etmiş oluruz. Melekler emirlerimize girer. Öteki âlem önümüze serilir. Cenneti, cemali kabir hayatındayken daha öteyi beklemeden, kıyameti beklemeden görürüz.

Muhammed Bahaeddin Nakşibend Hazretleri, mübareği mezara indirdikleri zaman oradaki feraseti olan olmayan herkesler gördü diyorlar! Neyi gördü? Yüzünü kabrin içerisinde kibleye çevirdikleri anda herkes görmüş. İşte kitaplar yazıyor, herkes görmüş. Bir pencere açılmış. Huriler gezip dururlar. Huriler, "Hoş geldin ya Muhammed Bahaeddin, nurlar getirdin, şerefler getirdin ya Muhammed Bahaeddin." deyip dururlar. Bunları görmüşler, bunları duymuşlar. Ha, böyle gidelim öbür âleme inşallah. Hiç değilse buna yakın gidelim. Giderken de böyle gidiş lazım.

Burada bir zat vardı, mübarek, bir iki gün komada kaldı. Ayakucunda bir ufak pencere! Ufak beyaz bir karyolası vardı. Ayakucundan bir baktım pencere. Tabi ailesi efradesi gidiyor olduğuna inanıyorlar artık. Komada, yemiyor içmiyor nefesi ha alıyor ha almıyor. Birden doğrulmuş yatağından: "Sefa geldin ya Resûlallah, zahmet ettin ya Resûlallah, şerefler verdin ya Resûlallah." demiş, ondan sonra doğrulmuş yatağından. Ondan sonra: "Lailahe illallah Muhammeden

Resûlullah, eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve habibuhû ve resûluhû!" demiş yatmış yatağına, tesellüm etmiş. Azrail aleyhisselamın geliş tarzına bakınız kardeşim. Resûlullah'ın sıfatında geliyor. Öyle halis, öyle ihlâslı bir zat idi. Böyle gidişler nasip etsin Allah.

Biz onun getir dediği şartları yerine getirmekle mükellefiz, ha isterse Allah en günahkâr kulunu alır cennetinin en köşesine koyar ama biz üzerimize düşeni yapmakla mükellefiz.

İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek. Haddimizi bileceğiz inşallah. Keramet ehli biri sokaklarda bir defa bile kafasını kaldırmadan yürürmüş. Hayâsızlık sayarmış. Utanırmış, hep yerde gözleri... Bize bakıyorum, "ben" diyoruz, bir yerleri biz yaratmış gibi! Bir de tevazu konusu var her zaman söylediğimiz şeyler, tevazu.

Bize tevazu demek bile çok. Tevazu ne yahu! Tevazuluk neyimiz var bizim de tevazuya bürüneceğiz biz. Tevazu bize iki numara büyük gömlek. Biz ancak yerlerde sürünmekle tevazunun resmini çıkarabiliriz. Ancak tabi olduğumuzun ifadesini kullanabiliriz. Bizim yerimiz yerlerde sürünmek. Biz zaten neyiz, nerde hangi tepelere çıktık ta tevazû makamına ineceğiz. Zavallıyız, küçüğüz, haddimizi bilmek lazım.

Biz bazen ara sıra söyleriz bu sözü, İslâm'ın şartı beş ise altıncısı haddini bilmek diye. Haddini bilmek güzel bir şey. Sen bir daha şart mı ekliyorsun diyorlar. Geçen sene cami kapısında birisi bana böyle dedi. Burada maksat, kasıt yok. Burada ivaz, garaz yok. Bizim söylediğimiz şey Allah'ın emri, bizim söylediğimiz şey ahlâk-ı hamidiyenin en alası. Başını eğmek. O güzel ahlakla ahlaklanmak. O en güzel şeylere talip olmaya özen göstermek ve gönül aydınlığıyla apaydın bir ruhla Allah'a doğru

koşmak. Yahya Kemal'in bir şiiri vardı: *Ölüm asude bir bahar ülkesidir bir rinde, Fatiha okursan rahat uyur kabrinde.*

Men dakika dukka diyor dinimiz. Ne demek? Ne ekersen onu biçersin diyor. Biz şimdi geçmişlerimize haddimiz olmayarak okuyuveriyoruz. Elden gelen öğün olmaz, o da vaktinde gelmez ama biz beklemeyeceğiz, biz kendi akıbetimizi kendimiz hazırlamaya gayret edeceğiz. Allah'a yalvaracağız yakaracağız. Bizi cennetine koy yarabbi, bizi bağışladığın kullar listesine al yarabbi, aman yarabbi, senin istediğin gibi olamadık yarabbi, olmaya gayret ettik ama olamadı yarabbi, nefisler engel oldu yarabbi. Biz zavallıyız bize acı yarabbi bize acı yarabbi, merhamet et yarabbi. Sen bize dünyevi uhrevi saadetler ver yarabbi. Biz isteyeceğiz kardeşim. Kapı büyük kapı. Vermeye kâdir kapı ama inatlaşmayacağız.

Adam diyor o kadar dua ediyorum olmuyor! İyi de Allah'a ne verdin de ne istiyorsun. Ne kadar yaşarsak yaşayalım, ne kadar ibadet edersek edelim, başlarımızı secdeden kaldırmamak bile bir gözün nimetini ödeyemeyiz.

Hani adam ölmüş, biliyorsunuz ya hikâyeyi. Yetmiş yıl yaşamış. Enâniyet gelmiş. Sırf ibadet üzere geçmiş ömrü. Demiş: "Bu bana yeter artık. Bu yetmiş yıllık ibadet bana yeter." Rüyasında kendisini ölmüş görüyor. Cenâb-ı Hakk melekler vasıtasıyla sigâya çekiyor bunu: "Benim rahmetimi mi istersin?" diyor. "Yoksa kendi ömrünün muhassalasını mı dilerdin? Yetmiş yıllık ibadetin muhassalasını mı?", "Ben ibadetiminkini dilerim." diyor. Emrediyor Cenâb-ı Hakk: "Bunun yetmiş yıllık ibadetini terazinin bir kefesine koyunuz ve benim ona verdiğim bütün yediği içtiği giydiği keyfi yetmiş yıllık hayatında ne tür güzel işler yaptıysa, ne türlü

keyfine baktıysa, onun olsun, helal olsun.” diyor. “Ona verdiğim yalnız göz nurunu terazinin öbür kefesine koyuverin.” diyor. Tak oturuyor: “Alın bunu cehenneme!” diyor. “Madem benim rahmetimi dilemedi.” Adam bir uyanıyor kan ter içerisinde! Altlarını ıslatmış. Günlerce gözyaşları içerisinde secdelerde tevbe ediyor. Ondan sonra Cenâb-ı Hakk affediyor.

Allah’ın rahmeti önde kardeşim. Bizim ibadetimiz, bizim yalvarmalarımız onun rahmetini getirir ancak. Onun rahmetini celp ettikten sonra onun rahmetini bulduktan sonra zaten biz ne isteyelim ki. En büyük murâda ermiş oluyoruz, en büyük şerefler bizim üstümüze yağar da yağar. Gül bahçelerinde gezeriz.

Binaenaleyh uyanık olalım. Evet; ... Hadis-i Kudsi’de, sabah akşam çok çok şükretmeniz için yani ben sizi onun için yarattım diyor. Hamd etmek lazım kardeşim, şükretmek lazım kardeşim. Biz hamdimizi ve şükrumüzü çok kısa tutuyoruz kardeşim. Adam diliyle söylüyor, gönlüyle söyleyemiyor. Bu şükür, şükredebilmek bayâ bir meseledir.

Ne diyor bak Hadis-i Kudsi’de: “Allah yolunda savaşan kimse ancak kendisi için savaşmış olur. Muhakkak ki Allah âlemlerden müstağnidir.” Allah yolunda savaşan kimse, Allah yolunda savaşan kimse illa ki harp meydanlarında kılıç sallamak manasında tazammum etmez. Allah yolunda savaşmak, Allah’ın emirlerini tutmak yolunda Allah’ın yasaklarından kaçmak yolunda kendi nefsiyle savaşmak manasındadır aslında.

Ne diyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem? En büyük bir cenkten dönüyorlar: “Ey ashabım!” diyor, hepsi yorgun bitkin bir sürü kayıp vermişler, diyor ki: “Küçük harp bitti, büyük harp başlıyor.”,

“Aman ya Resûlallah, yarımız kaldı bu nasıl iş, bundan büyük harp var mı?”, “Kendi nefsinizle yapacağınız savaş.” diyor. “Kendi nefsinizle hayatınız boyunca yapacağınız savaş.” diyor. “Asıl büyük savaş o!” diyor. “Asıl kazanmanız gerekli savaş o!” diyor.

Binaenaleyh savaş bu savaş kardeşim. Nefsimizle savaşacağız. Nefsimizi yola getirmeye gayret edeceğiz. “O bize binmesin biz ona bineceğiz.” demeliyiz. Biz onun dediğini yapmadığımız zaman o bizim dediğimizi yapmaya mecbur olacak.

Bir platform düşününüz, o platformda bir merdiven yukarıya doğru kurulu, bir merdiveni aşağı doğru kurulu. Nefis bize binerse oynaya güle okyanusların dibine doğru çeker. Farkına bile varmayız. Günahların kusurların isyanların içerisinde mahvolur gideriz. En son yerimiz ateş olur Allah korusun! Biz nefse binersek o platformdan itibaren merdiven yukarıya doğru kuruluydu, o merdivenden söylene kıza, söylene kıza taşır yukarılara doğru. Nereye doğru? Allah’ın rızasına doğru, Allah’ın evine doğru, Cemâlullah’a doğru, Resûlullah’ın şefaatine doğru taşır. Biz ona binmeye çalışalım, onun dediğiyle oynamayalım. Onun dediği gibi olmamaya gayret edelim.

Nefisler düşmanlara bakar, onlara doğru kayar. Biz ise o nefislerle cenk edelim. Nefsin hengâmesine kendimizi kaptırmayalım. Diyelim ki: “Aman yarabbi! Beni nefse mağlup olanlardan eyleme. Aman yarabbi! Beni nefsin tuzaklarına düşenlerden eyleme.” O’nun yardımını dileyelim. “Bizi bize bırakma!” diyelim. Biz zavallı, adi, asi, küçük kullarınız, biz korunmaya muhtacız, “Bizi koru yarabbi!” diyelim. “Bize en büyük düşmanlığı kötülüğü nefsimiz yapar yarabbi!” diyelim.

“Ondan sana sığındık, bizi onun cenderesine sokma, onun penceresine koyma yarabbi!” diyelim.

Evet, Hadis-i Kudsi’den okumaya devam edelim; “..müstağnidir, kimsenin ibadetine muhtaç değildir.” Hâşâ, sümme hâşâ! Sen her şeyi kendin için yapıyorsun. Senin ibadetine Allah muhtaç değil, hâşâ. Amma ibadet edersen Allah’ın rızasına doğru gidiyorsun. Allah’ı hoşnut ediyorsun. Allah senden razı olmaya doğru yöneliyor. Senin o halin, güzel hal-i efdalin, Cenâb-ı Hakk’a doğru gidişin, Cenâb-ı Hakk’ın hoşuna gidiyor. Rahmetinin ışıklarını, huzmelerini derece derece üzerimize yolluyor. Onlar bizi aydınlatıyor. Bakıyoruz bir ferahlık. Bakıyoruz ki bir inşirah gönlümüzde. O hep işte güzel ve ahlaklı ibadetlerin semereleri oldu.

Bir ağabeyimiz vardı, bize hep şunu söylerdi her zaman: “Oğlum Kamil! Şurâdan çıkanla (Efendi Hazretleri burada eliyle ağzını gösteriyor) şurâdan girene (Efendi Hazretleri burada boğazını gösteriyor) dikkat et oğlum!” derdi. Bu durum çok önemli kardeşim. Buna çok dikkat edelim. Adamı hem batırır hem çıkarır. O lokmalar adamı hem cennete hem cehenneme hazırlarlar diye yazıyor kitaplarda. Allah muhafaza eylesin. Şüpheli şeyler yapmayalım.

Din her yönüyle bloke etmiş bizi. Ne demiş? Dört koldan bloke etmiş. Evvela bir: “Şüpheli şeylere yaklaşma.” demiş. İki: “Yaklaştın şüpheli şeyleri yapma!” demiş. Üç: “Onu yaptın harama yaklaşma!” demiş. Dört: “Onu da yaptın haramı yapma artık!” demiş. Allah korusun onu da yaparsan çıkmaza giriyorsun. Amma dört kademe önden seni bloke etmiş. Seni alıkoymuş, seni engellemiş, olabilirliğini olmuş gibi kabul etmiş. Seni sakındırmış seni orada tedbir almaya sevk etmiş. Bir,

Şüpheli şeylere yaklaşma. İki, şüpheli şeyleri yapma. Üç, harama yaklaşma. Dört, haramı yapma. Bu çok geniş, kapsamlı, bütün bir hayatımızı kapsayan bir hüküm bir uyarı bize. Hangi konuyu ele alırsan al bu dört hüküm geçerlidir. Rızk konusunda, zina konusunda, yaramazlıklar konusunda, haramlar konusunda, yasaklar konusunda. Aklına ne gelirse gelsin. Hepsinde geçerlidir bu dört husus.

Şüpheli şeylere yaklaşma. Bak ne diyor: “Padişahın otlığına yakın koyun otlatan çoban, her an başını vermek tehlikesiyle karşı karşıyadır.” Padişahın otlığı neresi? Allah’ın kanunu! Allah’ın yapma dediği çizgi. Onun oralarda gezme.

Geçen gün kadınlarla toplantıda aynı şeyleri söyledim, hani hanım kardeşlerimizi toplamışlardı bir şeyler söyleyiver diye bize. “Cenneti nasıl bulacağız?” dediler. Dedim ki: “kadınlar zaten cennete ermeye namzet. Çünkü kadın evliya, erkek evliyadan daha çok. Kadın müşid-i kâmil yok, peygamberlik verilmiyor, onlar ayrı konu! Kardeşim kadın olarak sen ermeye zaten namzetsin. Sen iffetini koru. Namazını abdestini sağlam kıl. Çoluğuna çocuğuna eşine sadakat üzere ol. Bir de ne yap biliyor musun? Gözün kapılarda pencerelerde balkonlarda olmasın. Bu seni erdirecek. Bazen oluyor! Olmasın! Balkona çıkacağın zaman örtünle çık. Başörtüsü davası koyacak değilim herkes biliyor. Herkesin bildiği meseleler. Bak, ne demiş bak! İffetini koru demiş. Çoluğuna çocuğuna eşine sadakatini göster. Her an için olumlu bir Müslüman kadını gibi yaşa. Balkonlarda, kapılarda, pencerelerde dolaşma.”

Hatta onların namazları konusunda bir fetva konusu var bir de takva konusu var. Onun namazları hakkında bile... Mesela cuma namazı!

Kadınlara cuma namazı farz değil - nerden nereye geliyoruz da aydınlatıcı bilgi bakımından aklıma geliverdi - geçenlerde burada bir tane kardeşimiz vefat etti. Baktım arkada bir sürü insan, bir sürü kadın, baktım cenaze namazına gelmişler. Kimi örtülü, kimi tam örtülü değil. Baktım cenaze namazı hakkında kadınlara ait bir hüküm yok. İlmihal kitaplarına baktım. Kılarlar mı kılmazlar mı kadınlarla ilgili bir hüküm yok.

Cuma namazının şartları var kardeşim. Cuma namazında senin ne işin var! Şartları ne? Birincisi âmâ olmayacak. İkincisi hür olacak. Üçüncüsü erkek olacak. Cumanın şartları bunlar, farzları bunlar. E, sen bunlardan birine tabi değilsin sahip değilsin ki.

Bak şimdi kadının takva kısmı ne olacak? Emretmiş izah etmiş inceliklerine ermiş. Şimdi evinde namaz kılıyor bir kadın. Bir öğlen namazı kılıyor farzı mahal. Eğer o kadın evin her tarafında herkeslerin girip çıktığı bir yerde kılsa o öğle namazını elli puan alıyor. Aynı kadın biraz daha sakıncalı davranıp daha az ev halkının girip çıktığı bir yerde kılsa, yetmiş beş puan alıyor. Amma o kadın, o namazını yatak odasında kılsa yüz puan alıyor. Neden? En mahrem nokta. Demek ki kadının en güzel yeri en mahrem olan en mahremiyetine dikkat ettiği yer. Senin ne işin var Cuma namazında, Cuma namazı kılabilir miyim diye telefon açıyorlar bize. Kadınların Cuma namazı kılmaları hakkında bir hüküm yok. Kılmalarına mucip bir sebep yok, ama cenaze namazına geliyorlar gelmiyorlar orasına ben karışmam. Cenaze namazından men eden bir husus da okumadım ilmihallerde. Cuma namazı olmaz. Cuma yerine evinde öğlen namazı kılacaklar. Sen Cuma vakti girmeden abdestini al, otur, işini bırak, sonra da vakit girince öğlen namazını kılsın. Allah'ın ile olursun. Karınca kaderince yalvarırsın. Cumanı ihya

edersin. Senin için en kârlı Cuma namazı bu. Sen erkeklerle beraber Cuma namazı kılmaya gidersen hata edersin. Olmuyor. Seni içine almayan hükümler var Cuma namazında. Farz olan kişilerin içinde senin adın yok. Kadın hükmü yok, buna çok dikkat etmek lazım. Allah cümlemizi korusun inşallah!

Evet, Hadis-i Kudsi'de: "Allah kimsenin ibadetine muhtaç değildir fakat herkes ona muhtaçtır. Allah övülen ve sevilen bir zengindir." diyor. Nasıl bir zengindir? Bütün her şeyi yaratan Allah, bütün gökleri, yerleri yaratan Allah, yaşatan Allah, herkese rızıklarını veren Allah, öyle bir yüce Allah ki! Hazreti Musa demiş ki, yâ Rabbi bir sefere mahsus rızıkları ben dağıtayım. Önünde bir kaya parçası varmış. Ya Musa vur asanı demiş. Vurmuş asayı kaya ikiye ayrılmış. Kayanın ortasında ufacık bir oyuk. O ufacık oyukun içerisinde bir kırmızı kurt. O kırmızı kurdun ağzında bir yeşil ot. Bakınız o kaya kırılmamış olsa orada ne hava var, ne su var, ne hayat var. Koca kayanın ortasında bir oyuk. Onu görünce Hazreti Musa atmış kendisini secdelere: "Affet yarabbi, boyumdan büyük iş yaptım!"

Tâ okyanusların diplerinde ufacık siyah böcekleri o karanlıkların içinde rızıklandıran Allah, bizi mi unutacak ya! Hâşâ! "Dua ediyorum geçmiyor!" diyor Allah'a. Dua et, dua etmeye devam et. "Siz dua edici olmasaydınız..." diyor Allah, "...başka dua edici nesil halk ederdim!" diyor. Allah duadan hoşlanıyor. Yalvarmaya devam edeceğiz. Kabul oldu olmadı, bunların münakaşasını yapmayacağız. Allah'ın bize borcu yok. Bizim Allah'a borcumuz çok. Bunca nimetlerin karşısında başımızı secdeden kaldırmamak yeridir. Öyle yapsak da yine bir şey yapabilmiş olmayız. Binaenaleyh uyanık olalım.

Âmin.

Essalâtu vesselâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu vesselâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu vesselâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâlıkı olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek ve mutahhar hatırlarına, dünyevi ve uhrevi işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyle Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun yarabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arazi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlaksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan ve acılardan bizi korusun yarabbim. Kendi himayene, kendi korumana kendi şemsiyene al yarabbim bizi. Yarabbim, bilhassa Orta Doğu'daki din kardeşlerimize, ilaçları yok, ekmekleri yok, can emniyetleri yok, birbirine düşmüşler. Dünyada bir birine düşen savaşan bir tane gayrimüslim yok yarabbim, Bizim hatamızdır, bizim kusurumuzdur, gayrimüslimlerin oyunlarına gelmişizdir yarabbi, sen bizi bağışlayiver. Sen bize dirlik, düzenlik, birlik, beraberlik veriver yarabbi. İttifak veriver yarabbi. Onların da üzerlerindeki bu kara bulutları ativer, aydınlıklara nurlara erdiriver Allah'ım. Hürriyetlere, sağlıklara, selametlere erdiriver Allah'ım. Cümlemizi korusun Allah'ım, cümlemizi affeyle Allah'ım. Geleceğimizi aydın eyle Allah'ım. Bizi cennetinde Cemal'in ile müşerref eyle Allah'ım.

Resûlullah'ın şefaatine nail eyle Allah'ım. Şurâda hazır bulunan cemaat-i müsliminin dahi helal olan meşru olan murâdlarımıza erdiriver Allah'ım. Erdirmeye kâdirsın Allah'ım. Ol dedin bir kere var oldu cihan. Ya rabbi, bizim dualarımıza ol deyiver olsun yarabbim. Olsun yarabbim. Olsun yarabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifüne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

Âmin! Âmin. Allah razı olsun. Allah hepinizden razı olsun inşallah. Allah dualarımızı kabul etsin inşallah. Kabul ediverir inşallah. Allah şurâda istifade edenlerden ediversin inşallah. Hepimiz için faydalı olur inşallah. Bir kastımız garazımız yok. Cenâb-ı Allah'ın rızasıdır hedefimiz Resûlullah'ın şefaattir. İnşaallahu teâlâ doğruyu ve güzeli yapmaktır hedefimiz. Allah bizi o hedeflere erenlerden eylesin inşallah. Bizi bağışlayıversin inşallah. Affını dileriz, lütfunu, hıfzını hidayetini dileriz inşallah, dünyalık ve ahiretlik aile saadetleri dileriz inşallah. İkrâm ediverir. "O", o kadar yüce ki, bizim cüceliğimize rağmen ikram edicidir...

05 Ağustos 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" ...gönüllerimize taht kuran büyüklerimizin himmetleri de üzerimize olsun inşallah. Allah sizlerden razı olsun. Bugün belirli bir konu üzerine durabiliriz ya da Hadis-i Kudsi kitabından bir konu seçebiliriz ama evvela bahsetmek istediğim özel bir konu var. Konumuz, içinde bulunduğumuz ay olan Recep-i Şerif. Büyük ay, şerefli ay, mübarek ay, Allah'ın takdis ettiği ay, dört haram aydan biri. Cemaziye'l-evvel, Cemaziye'l-ahir, Muharrem ve Recep.

İçinde bulunduğumuz bu ay nasıl bir ay? Bunun bilinciyle yaşayalım. Sabahları gözümüzü açtığımızda, yatağımızdan kalktığımızda, nerede olduğumuzu, nasıl bir zaman dilimi içerisinde olduğumuzu idrak etmemiz için, irkilmemiz için. Hatta şok olmamız için! Bu ayı nasıl bir şerefle, nasıl bir ibadetle, nasıl bir itibarla karşılayacağımızı düşünme düşünme yaşayalım. Recep ayının programıyla, bu ayı yaşamak niyetini arzu ede ede yaşayalım. Bu ayı neşv-ü nemâ içinde karşılayıp, o günleri öyle güzelliklerle geçirmek için gayret gösterelim. Uyanık olalım inşallah.

Bize eskiden beri büyükler söylerdi. Sabahları yanlarına gittiğimizde bize biraz bir şeyler çektirip dua ettirirlerdi. "Yarabbi, bizi

uyanık olan kullarından eyle!” deyin diyerek tembihte bulunurlardı. “Bunu isteyin Allah’tan!” derlerdi. İllaki gözün uyanıklığı değil tabi! Gönül uyanıklığı, Hakk’a doğru açılmış nurların uyanıklığı, Hakk’a doğru yönelişin uyanıklığı... Bu güzel ayın, bu yüce ayın kıymetini bilelim kardeşlerim. Bu ay biz Müslümanlara büyük bir fırsat, büyük bir imkân. Allah, bu ayı bize vâz etmiş, bize sunmuş, “kurtuluşunuz” demiş. Allah, bu ayda, “Bire kaç olarak ne vereceğimi ben biliyorum.” demiş. Recep, Şaban, Ramazan için söylemiş bunları. Sınır koymamış.

Az önce söylediğimiz gibi haram aylar; Zilhicce, Zilkade, Muharrem ve Recep. Bu Recep’in içerisinde nâ mütenâhi yani sonsuz günler var. Bazı büyükler diyorlar ki “Ben ne buldumsa Recep’te buldum!” Nasıl bulmuşlar? Uyanık olmuşlar! Recep’e itibar etmişler, Recep’e iltifat etmişler, Recep’i baş tacı etmişler, gönüllerine sultan etmişler, uyanık olmanın yollarını aramışlar, Recep ile yücelmişler, Recepte Hakk’ı bulmuşlar, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi bulmuşlar, şefaati bulmuşlar. Bütün bunlara Recep-i Şerif ile ulaşmışlar. Biz neden bulmuyoruz! Biz neden gaflet içerisinde oluyoruz!

En son Regaip’i geçirdik. Tireliler, diğer arkadaşlar bilirler, yaşlılardan camiye gelenler de bilirler; Tire’de elli sene önce Recep ayının girişi, Namaz Ayı olarak nitelendirilirdi. Recep’in adı Tirelilerde “Namaz Ayı” idi ve Regaip gecesine de Namaz Bayramı denirdi. Neden Namaz Ayı deniyordu? Çünkü Namaza teşvik, namaza hücum amaçlanırdı. Namaz ile bir şeyler bulmaya, namaz ile kurtuluş kapıları açmaya niyet edilirdi. Namaz ile nurlanmaya çalışılırdı. Namaz ayı denilmesi bundandı.

Bir de namaz aşu vardı, namaz helvası vardı, namaz lokması vardı, namaz pilavı vardı. Her evde pişerdi. Günümüzden altmış sene evvelki hadise bu söylediklerim. Şu anda yetmiş iki yaşımdayım. O zamanlar on-on iki yaşlarındaydım. Ramazan Bayramından, Kurban Bayramından daha büyük bir coşkuyla kutlandığını hatırlarım.

Regaip gecesinde yani namaz bayramında, Yeni Cami'nde bir pazar kurulurdu. Kandiller, el lambaları ile apaydınlık olurdu her yer, ama gönüller daha aydınlıktı. O Pazar, o Yeni Cami'nin önü bayram yeri olurdu! Bir gün evvelden herkes alışverişini yapardı. Yiyecek içecek satanlar hariç, giyim kuşam ve benzeri şeylerle iştigal eden dükkânlar iki gün açmazlar artık. Büyük bir bayram kutlaması, bayram patlaması olurdu. Yeni Cami'de kurulan bu pazara "Çalı Pazarı" denirdi. Çalı Pazarında herkes giyinir kuşanır, herkes birbirini kutlardı. Büyüklere ziyarete gidilirdi. O bayram her yıl bir yıl evvelki bayramdan daha coşkuyla kutlanırdı.

Sonraları ne yazık ki değişiklikler hâsil oldu. Nesil yanlışıllıklara saptı diyebiliriz. Kimseyi itham etmek istemiyorum. Yani o bayramı, o özelliği, o coşkuyu, o üstünlüğü, o manevi değeri kullar kaybetti. Kardeşlerim! Recep-i Şerif'in değerini bilelim. Recep-i Şerif hâlâ bitmiş değil. Haftaya cuma günü, inşallahü teala ağustosun onunda, Mirâc-ı Nebeviye var. Hiçbir ayın içerisinde iki tane böyle gece yok. Mirâc-ı Nebeviye'yi de bu ayda kutlayacağız, o günde de uyanık olalım inşallah.

Hemen hatırlatmak istediğim bir husus var ki o Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Recep ayının pek çok gününü, oruçlu geçirdiğidir. Farz olmasın diye hepsini tutmazdı. Ümmetine, ümmetinin gafletine acıdığından farz oluverir diye çekindiği konularda yaptığı gibi.

Cenâb-ı Hakk için oruç tutmak en güzel ibadetlerden biridir. Zira o ibadete riya girmez. Neden? Çünkü yalnız kaldığın zaman gidersin orucunu bozarsın, keyfine çatarsın. Onu yapmıyor isen demek ki orucun sahih!

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem en az iki gün oruç tutun diyor. Başka ümmetlerin orucuna benzemesin diyor. İnşallahû teala şimdiden hatrınızda olsun diye söylüyorum; cuma günü Mirac-ı Nebevi olduğuna göre oruçları ya perşembe/cuma ya da cuma/cumartesi yaparsak, birbirine eklersek diğer ümmetlerin oruçlarına benzemez.

Recep-i şerif muhteşem ve muhkem bir ay. Bu sebeple başka bir dünyaya girdiğimizin farkına varalım. Nasıl bir bayram kutlanıyordu burada az önce anlattık! Onu yapanlar kimlerdi? Yine büyüklerimiz, yine insanlar, yine Müslümanlardı. Bu şenlikli güzelliklerimiz gittikçe köreldi gitti. Hâşâ körelen biziz, Allah'ın bu güzellikleri körelmez ama Mümin gönüllerde azaldı. Bu günleri yeniden parlatmak lazım. Nurları gökleri aydınlatan günleri yaşayan aydınlık gönüllü insan sayılarını artırmak lazım inşallah.

Recep-i şerif büyük ay, yüce ay, haram ay. Konuyla ilgili İsa aleyhisselam zamanındaki kıssalardan birinde şöyle diyor;

Bir delikanlı bir kıza âşık olmuş. Zar zor onu razı etmiş beraber olmaya. Bu kıssayı anlatan kitap, Âdem aleyhisselamdan beri Recep-i şerif muteberdir diyor, Âdem aleyhisselamdan beri hürmet ediliyor diye aktarıyor bize. Neyse, delikanlı o kıızı beraber olmaya razı ediyor. Giriyorlar bir yere. Affedersiniz soyunmaya başlıyorlar. Pencereden bir ışık huzmesi geliyor. İncecik bir hilal. Delikanlı görüyor ve soruyor -bu ne, hangi ay bu?- Kız uyanık, biliyormuş. Bu diyor, Recep-i şerif! Ne?

Recep-i şerif! Paldır küldür elbiselerini giyiyor. Ne oluyor, ne oluyorsun diyene kadar kaçıyor oradan. Haram ay, günah ay diyor. Bire ne günah yazacağı belli değil bu ayda. Tabi nikâhlı değillerdi. Bire ne yazacağı belli değil bu günahın karşısında diyor. Bu Recep-i Şerif'in günahını sırtıma alamam, gönlüme koyamam diyor. Defterime yazdıramam diyor. Dört nala kaçıyor oradan. Bu hareketinden dolayı Cenâb-ı Hakk öyle memnun oluyor ki, beş büyük peygamberden birisi olan İsa aleyhisselama demiş ki: "Git, o delikanlıyı kutla benim adıma! Deftere yücelerden yazıldı deyiver, tebrik et." diyor. İsa aleyhisselam sormuş "Neden?" diye. "Recep'e saygı gösterdi. Recep'i dikkate aldı. Onun haram aylar muvacehesinde olduğunu hemen çok hızlı bir biçimde beyninde düşündü, korktu ve nefesine uymadı!" demiş Allah...

İşte o korku ona İsa aleyhisselamı ayağına getirtirdi. "Şeref defterine yazdırdım adını!" diye Allah tarafından müjdelendi. Böyle bir Recep-i şerif bu. Ayrıca Haram aylar muvacehesinde şöyle anlatılır:

Ordular, eskiden cahiliyet zamanında karşı karşıya gelmişler. Bir işaret bekliyorlar, kılıçlar kınlarından çekilmiş. İki ordu saf halinde karşı karşıya. Elli metre mesafe ya varmış ya yokmuş aralarında. Komutanlarının emirlerini bekliyorlar. Bu olay bakınız tekrar ediyorum, cahiliyet zamanında gerçekleşen bir olay. Evet. Aziz Müminler, bir münadi çıkıyor, yani bir tellal, ilan edici. Diyor ki: "Ey ordular, durunuz! Aman hareket etmeyiniz ha!", "Ne var?" Bakınız ne diyor: "Recep hilali göründü." Bakıyorlar, "Eyvallah, Allahu Ekber!" diyorlar, yirmişer metre, yirmişer metre geriye, herkes cephesine dönüyor. Bir kılıç darbesi vurmadan, Recep'in hatırı için haram ayların hatırı için, o münadinin hatırlatması dolayısıyla o ayın incecik hilalinin görünüşü hatırı için geri çekiliyorlar.

Recep-i şerif, kudsî ay, müjdeler ayı, güzellikler ayı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem diyor ki, "Recep'e yetiştirdin Yarabbi, Şaban'a ve Ramazan'a da yetiştir". Yani bu şerefe erdik, o şereflere de erdir Yarabbi demek istiyor. İnşallahu teala oruç turalım. Ya Perşembe/Cuma ya da Cuma/Cumartesi turalım ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemine emrine uygun olsun. Başka milletlerin oruçlarına benzemesin.

Mirac-ı Nebevi bu güzel ayda çok muhteşem, çok muhterem bir gündür. Dünya üzerinde (bakınız burası beni çok şaşırtıyor) Adem aleyhisselam yaratıldığından beri hiçbir kişiye, hiçbir kula, hiçbir canlıya nasip olmadık bir şeref verilmiştir Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme. Zaten ona verilen şereflerin her biri bir istisna, her biri ayrı bir güzellik! Bilhassa bu noktada düşünsenize...

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yanında arkadaşı, canı ciğeri, büyük sahabe Zeyd bin Haris'e ile Taif'e gitmişler. Mekke'de rahat yokmuş o zamanlar. Tehlike, tecavüz, korku hâkimmiş. Taif'ten de kovuluyorlar. Yüce Peygamber oradan çıkarken kan revan olmuş. Mekke'ye geliyorlar. Tabii Mekke de düşman doluydu o dönemlerde. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemine amcası Ebu Talip'in kızı Ümmihan'ın evine geliyorlar. Bu amca hangi amca dersenez, ona da kısaca değinelim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme büyük hizmetler veren öz amcası. Şu dini kabul et, şu dini kabul et diye ısrar ettiği amcası. Şu âlem-i ukbadaki ızdıraptan kurtul, bu cehennem azabı sana ulaşmasın diye Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemine yalvardığı amcası. Yok demiş her seferinde. Ebu Talip korktu derler demiş. Kabul etmeyeceğim demiş, velhasıl iman etmemiş. O sebeple o iman etmeyen amcamız miftahü'l-

cenne'yi elde edemeyecek yani Lailahe İllallah Muhammeden Resûlullah demediği için cennete giremeyecek. Allah kendi kanunlarını çiğnemez. Bu hususta mutlak manada kalın çizgileri var. Her ne ise, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Ebu Talip'i defnederken aklına gelmiş. Eliyle amcasının her tarafını sıvazlamış. Elinin değdiği yeri Cenâb-ı Hakk yakmasın diye.

Ebu Talip, çok zengin, iyi ve itibarlı bir adamdı. Bir de âlem-i İslâm'a bu özellikleri ile hizmet etmiş bir adamdı fakat iman etmemişti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem amcasının yanmasını, ıstırap görmesini istemiyordu. O sebeple cesedinin her tarafını eliyle sıvıyor, öylece defnediyorlar. Dönerlerken Cebrail aleyhisselam geliyor: "Ya Resûlullah öyle bir şey söyleyeceğim ki üzüleceksin!", "Aman ya Cebrail nedir?", "Sana vaat-ı ilahisi var Allah'ın. Senin elinin değdiği yeri yakmayacağım diye dedi ya! Fakat Cenâb-ı Hakk sana Ebu Talip'in ayağının altını unutturdu. Oradan ıstırap duyacak, oradan ateş alacak. Oradan şiddetli cezaya maruz kalacak!" diyor. Orayı unutturmuş Allah. Hikmetinden sual olunmaz.

Binaenaleyh Peygamber efendimiz Tai'f'ten döndüğünde böyle bir Ebu Talip'in kızı olan Ümmihan validemizin evine geliyorlar. O vakitler daha iman etmemiş. Zeyd ibn-i Harise ile beraber çalmışlar kapısını. (Tüylerimiz ürperiyor o mübareklerin adlarını duyunca bile.) Misafir olmak istiyoruz diyorlar. Binaenaleyh içeri alıyor ikisini. Tabii çok yorgun Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Zaten yok ama yiyecek, içecek bir şey istememiş âlemlere rahmet gönderilen. Bir ibrik vermiş ev sahibi bir de yastık. Uzanıveriyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. İşte o zaman Cebrail aleyhisselam geliyor.

Cenâb-ı Hakk emretmiş, diyor ki: “ey Cebrail! Hani benim o sevgili kulum var ya! Ona üzüntü verdim, ağır imtihanlara tabi tuttum. Onun gönlünü almak istiyorum. Ona de ki, Cenâb-ı Hakk seni huzuruna almak istiyor.” Cebrail aleyhisselam hemen Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme geliyor. Olmayan nefsi, olmayan kanı, olmayan eti ve cismanisi ile dudaklarını Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in ayaklarına değdirince soğuk bir şey hissediyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. “Hayrola Cebrail!” deyince o da “Allah seni huzuruna davet etti.” diyor ve kalkıp Kudüs’e geliyorlar. Önce Kudüs’e yani Mescid-i Aksa’ya, buraya gelmesinde de bir hikmet var. Diyorlar ki, isteseydi doğrudan yattığı mekândan katına alabilirdi. Demek ki öyle icap etti. Mescid-i Aksa’ya gelindiğinde Cebrail aleyhisselam Burak’ı bağlayacak yer bulamamış. Şöyle bir parmağı ile kayayı oyuvermiş. Oradan bağlamış. Bize Allah o mübarek muallâk taşının altında namaz kılmayı nasip etti. Allah’ın izn ü keremiyle 1967’de hacca gitmiştik. Kırk sene geçti. Onun altında namaz kılmayı nasip etmişti Allah. İşte o taş bağırması. “Ey Burak, beni burada bırakıp nereye gidiyorsun?” diye. “Bu şerefe ben de ermek istiyorum” diyerek biraz yükselmiş koca bir kaya olan Muallâk taşı. Sen dur deyinceye kadar on metre yükselmiş. Orada duruyor hala.

Binaenaleyh Burak ile beraber delivermiş kayayı. Oradan bir daha biniyorlar ve Allah’ın izn ü keremiyle yükselerek giderken Hazreti Musa’yı gördüm diyor sallallahu aleyhi ve sellem. Namaz kılıyordu diyor. Sonra diyor cennetin köşesini gösterdiler, bak burada da Musa var! Demek ki tayyi mekân orada da verilmiş insanlara. Birçok peygamberin katında, çok sayıda hadise yaşadım diyor. Birçok harikulade olaylar yaşadım diyor. Her katta büyük peygamberler, her katta harikulade olaylar, olaylar... İnsan havsahasının alamayacağı, insan havsahasını çok aşan, mümkün olmayacak gibi görünen olaylar Cenâb-ı Hakk’tan sere

serpe gösteriliyor. Sidre-i Münteha'ya geldiği zaman Cebrail aleyhisselam duruyor: "Yürü ya Cebrail!" diyor, "neden durdun?" "Buradan öteye ben bir adım daha gidersem, bir santim daha gidersem helak olurum!" diyor koca Cebrail aleyhisselam. Âdem aleyhisselamdan beri bütün peygamberlere elçilik yapmış, vahiy getirmiş, meleklerin şeyhi Cebrail aleyhisselama bile izin yok. Onun için Allah, orada ümmü'l-kitap var diyor.

Ümmü'l-Kitap, Âdem aleyhisselam zamanında yazılmış. Her yıl Şaban ayının on beşinde Levh-i Mahfuz'a indiriliyor. Levh-i mahfuz'a melekler maliktir yani oranın sahibi, sorumlusudur. Meleklerle malum olan bölge! Fakat o Ümmü'l-Kitap, o Sidretü'l-Münteha'dan sonraki bölümler yalnız ve yalnız Allahu teâlâ'ya ait sırlardır. Meleklerin bile vâkıf olamadığı, yanına yaklaşamadığı sırlar. İşte Ümmü'l-Kitap orada yani Cebrail aleyhisselamın dahi gidemediği yerde. Burada Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem varıyor bir yere: "Konuş ya Resûlullah!" Ses yok, görüntü yok, korku yok, birtakım beşeri haller orada kalkmış diyor, Cenâb-ı Hakk ile öyle bir görüşme ki, bunu havsala almaz diyor, bunu ancak iman ehli fark edebilir diyor. Hani bazen derler ya vâkıf Allah'ı bilir ama gönül Allah'ı bulur. Bu durumu biz artık bunu kendimiz tahayyül edip şekillendireceğiz lakin Allah'ın şekli olmaz!

Aklıma geldi anlatayım. Dört sene evvelki bir hadise! Büyük toplantılar yapılıyordu, devrin evliyaları toplanıyordu. O toplantıya gelen ağabeylerden bir tanesi bir gün, zahiren yanımıza geldi, o zaman tabi çalışıyoruz daha. Dedi ki: "Kâmil, hacca gittin geldin mi, onu bilmiyorum ama müjde vereyim sana!" dedi. Karşısında önümüzü iliklediğimiz, saygı duyduğumuz bir kişi bu. Divan-ı salihine gelenlerden! Orada yaşayan evliya ile geçmiş evliya ayda bir veya on beş

güne bir toplanır. Yaşayan evliya oraya bugünkü kıyafetleriyle gelirler. Ötekiler de mahalli kıyafetleriyle gelir. Bin dört yüz seneden beri böyle toplanmış evliya. Mahalli kıyafetli olanların sayısı tabii çok daha kalabalık. Buradan, Tire'den üç kişi giriyormuş.

Yaşayan evliya ile geçmiş evliya arasındaki en önemli fark ışıklı ortamda yaşayanlarının gölge yapmasıdır. Zira hala cisimleri vardır. Ötekiler ise şeffaftır, kıyafetleri itibariyle yaşadıkları günlerin hallerini gösterirler yani mahalli kıyafetle gelirler. Gölge yapmazlar. Işıktaki gölge yapmıyorlar. Oradan birbirlerini fark ediyorlar. İşte o üç tane Tire'den giren kişiden birisi, mübarek adam, elinden öpüyoruz her zaman, saygı gösteririz. Öyle bir zat: "Kamil!" dedi. "Müjde veririm sana!" Ben de "Buyurun efendim" dedim. "Ben" dedi, "Allah'ın parmağını gördüm!" dedi. Aman tövbe! Aman tövbe et hemen, ne diyorsun sen! Allah'ın parmağı yok. Allah'ın parmağını, nereye sığdıracaksın sen! Allah'ın cismi olsa sen Allah'ın parmağını nereye sığdıracaksın ya. Ne yapıyorsun sen! "Gördüm" dedi. Nasıl gördün? Böyle aşağı doğru uzattı. Bak işte benim parmağım bu dedi. Aman abi koş dedim, Allah aşkına, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem aşkına koş! Hemen boy abdesti al. Hemen iki rekât namaz kıl. Hemen secdelere kapan. Tövbeler et, tövbeler et, tövbeler et.

Ertesi gün tekrar geldi, "Sen beni nasıl bir felaketlerden kurtardın! Ben ne yapmışım yahu!" dedi. Dikkat ediniz, Divan-ı Salihin'dendi bu adam. Tire'nin seçkin üç kişisinden birisi. Yaşayan evliya ile geçmiş evliyaların toplantısına giriyordu. Orada hükümler alınır, kararlar verilir. Böyle bir toplantının müdavimi! Tire'de böyle bir toplantıya layık görülmüş bir adam. O bile yanılabilir!

Binaenaleyh, oradan öteye söz yok diyor, görüntü yok diyor, gölge yok diyor, hareket yok diyor, beşeri hiçbir husus yok diyor. Cenâb-ı Hakk ile orada öylesine derin bir görüşme oluyor ki bir daha dünya yaratılalı beri kimsenin giremeyeceği, duyamayacağı, göremeyeceği, kimselere verilmeyen namütenahi bir şeref o gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimize veriliyor.

Yine namaz meselesi! Namazın vakti meselesi orada, elli vakit, kırk vakit, otuz vakit derken beş vakit oluyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem aman dilemiş, ümmetime ağır gelir demiş de beş vakitte karar kılınmış. Ancak Cenâb-ı Hakk yine de müjdelemiş beş vakit kılana elli vakit verilecek demiş. Vaad-i ilahiye var.

Binaenaleyh öyle bir halde, zaman büyük – küçük hepsi durmuş, zaman, mekân, ses, beşeri bütün hususlar sayfadan silinmiş. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz: “Böyle bir hali yaşamayan anlamaz!” diyor. Sonra geri geliyor Ümmihane’nin evine. Bakınız zaman topyekûn durmuş. O kalktığı hasırın üstü daha soğumamış. Zaman ve mekân nasıl durmuş bakınız. Orada belki yüzyıl durdu. Belki bir saniye durdu. Kimse bir şey diyemez bu konuda. Alimler, abidler, zahitler, müşitler içtihat sahipleri bir şey diyemiyor. Böyle bir anda Mekke’deki Ümmihane’nin evine geri geliyor. Ertesi gün Kabe’ye gidiyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Ey inananlar – inanmayanlar! Bize böyle bir hediye verildi, böyle bir şey gösterildi, namütenahi bir haldir, şöyle oldu şöyle oldu... İnanmayanların çok iman edenlerin az olduğu bir an. İnanmayanlar şakaya alıyorlar. Koşuyorlar “Ya Ebubekir, seninki var ya! Şöyle oldu böyle oldu, Kudüs’ten göğe çıktım, Cenâb-ı Hakk ile mükâleme yaptım deyip durur.” Bakınız bu cevap çok hoşuma gidiyor. Hazreti Ebubekir’in imanına bakınız! “Bir şey demeyecek misin?”

diyorlar, "Diyeceğim!" diyor, "Siz bunu onun ağzında duydunuz mu?" "Duyduk!", "Tamam o zaman, o söyledi ise doğrudur!" İmana bakınız orada siddik makamı, siddik lakabı veriliyor. Güzelliğe bakınız! Hiç tereddüt yok, hiçbir şüphe yok. Çok sakın Ebubekir Sıddık Radiyallahu anı Hazretleri. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "Cennette benden yarım habbe geridedir." diyor. Dikkat ediniz, Ebubekir Sıddık Hazretleri için: "Cennette benden yarım habbe geridedir." diyor sallallahu aleyhi ve sellem.

İyi amma diyorlar bu nasıl olur! Ne kadarlık yoldur Mescid-i Aksa? Ne kadarlık yoldur Kudüs? Bir aylık yoldur diyorlar. Mümkün görmüyorlar. Zamanı, mekânı hesaplıyorlar. Ebubekir Sıddık radiyallahu anı da geliyor Kabe'ye. Mübarek olsun ya Resûlullah diyor, İslâm'ın güzelliğini anlatıyor, onu methüsena ediyor.

Bu sefer de müşrikler; "Biz bir şey daha soracağız!" diyorlar. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "sorun" deyince: "Bize Kudüs'teki Mescid-i Aksa'yı anlat" diyorlar. "Ben orada peygamberlerin önüne geçip namaz kıldırdım. Peygamber olan kardeşlerimle meşgul iken, Allah'ımla meşgul iken o namütenahi hal üzerime gelmiş iken dikkat etmedim nasıl bir binadır, penceresi, kapısı kaç tanedir." diyor. Yine ısrarla soruyorlar, "söyle" diyorlar. "Mescid-i Aksa'nın kaç tane kapısı var?" Bir an tereddüt ediyor ama hemen Cebrail aleyhisselam yardıma geliyor. Kaç kapısı var, kaç penceresi var, kuzeyinde ne var, güneyinde ne var, şimalinde de olsa ne var. Resûlullah "Cebrail aleyhisselam önüme koyuverdi" diyor. "O zaman inanır gibi oldular" diyor. Hatta dönerken, Mekke'den Şam'a bir kervan geliyormuş, bu kervan Mekkelilerin kervanı imiş. Onun rüzgârından, korkusundan bir deve farkına varmış, paldır küldür devrilmiş, yıkılmış. Resûlullah "hatta kervan geliyordu,

Çarşamba günü burada olacak, göreceksiniz” demiş. Gerçekten de akşamüstü Çarşamba günü, o kervan geliyor. Yine inanmayan inanmıyor, inanan inanıyor. Bir mirac-ı nebevi böyle tahakkuk ediyor, böyle tecelli ediyor. Ebubekir Sıddık Hazretlerinin o algılayışı yok mu! İşte bize ibret, işte bize örnek olan bu. Ne söylüyor? Hem de çok rahat, seksiz şüphesiz! “Kendi ağzından duydunuz mu?” diyor. Duyduk! “O vakit olmuştur zira ne söylese doğrudur, ondan yalan ve hata sadır olamaz ki. Onun sözleri başımız üstüne. O bizim gönlümüzün sultanı.” diyor.

Velhasıl işte Recep-i Şerif’ten bahsediyorduk; dedik ki içinde iki tane büyük gün bulunan başka bir ay yok. Evet, bir sürü mübarek günlerimiz, bayramlarımız, seyranlarımız var, Allah’ın muteber kıldığı, Allah’ın büyük vaatler üzere şöyle şöyle olur dediği muhteşem günler var. Tabii amacımız başımızın tacı gönlümüzün sultanı Recep-i Şerif böyle şöyle diyerek övüp te ötekileri askıya almak değildir.

Binaenaleyh, işte böyle günleri iki gün oruç tutarak tamamlayalım, başka ümmetlerin orucuna benzemesin. Burada bir şey okuyacaktık... hemen kısacık bir kesit. Ona bakalım, ne yapmamız gerektiği, ne lazım gerektiği konusunu anlatıyor. Nasıl yaşamamız gerektiği konusu. Bir şey var ki, dünyaya çok bağlıyız! Buradaki kardeşlerimize haddimiz olmayarak hep anlattık, hep söyledik. Dünya bize ait değil, burası ahiretin köprüsü. Burayı köprü diye kullanabilen altın harflerle yazdırıyor adını. Gidiyor cennetin köşesine, oturuyor ondan sonra! Ama burayı nefesine ait kesbeden, burayı keyif ve zevk yeri zanneden, burada Hakk’a ait yarar işleri olmayan eyvah diyor öbür tarafta, ama iş işten geçiyor. Uyanık olalım inşallah.

...“ Ey altına ve güneşe tapanlar” diyor Hadis-i Kudsi’de. Dikkat ediniz! Cenâb-ı Hakk tarafından söylenen fakat Kur’an’a girmeyecek olan, Cenâb-ı Hakk’ın sözü olan Hadis-i Kudsi’de! Dünyaya bu kadar bağlı olmak neyimize! Bu kadar fani olan, bu kadar gelip geçici olan dünyaya saraylar yapsak ne olur yahu. Yine sonumuz toprak değil mi! Yine sonumuz mutlaka Hakk’a kavuşmak değil mi! Tabii Hakk’a elem ile ıstırap ile acılar ile kavuşmak da var Allah korusun. Nefretle kavuşmak var Allah korusun. Bir de sevgilerle, güzelliklerle, hoş amellerle, rıza ile kavuşmak var. Biz rıza ile kavuşmayı hedef alalım inşallah. Bazen böyle söyleyince bazıları biz çalışmayacak mıyız diyor. Elbette çalışacaksınız! Her zaman söylüyoruz; çocuğun çocuğun helal rızık için beş vakit namazı terk etmeden çalışan insan, her saniye ibadettedir. Bu husus vaad-i ilahi ile sabit. Üstelik iki namaz arasındaki küçük günahlar af oluyor. Tabii kebair yani büyük günahlar hariç. Yedi sekiz tane kebair var, onların dışındaki hadiseler için söylüyoruz. Malayani, masiva gibi vesaire küçük günahları işlemediğimiz an yok. Beş vakit namaz kılanlarda, işte o küçük günahlar silinir. Kılmayanların ise dağlar gibi birikir ve kebaire geride bırakır.

Namaz kurtuluştur. Bunu her zaman söylüyoruz, bir daha söyleyeceğim, bir daha söyleyeceğim, bir daha söyleyeceğim. Namazı bırakmayın! Gençlerimiz bilhassa bırakmasın. Namaz kurtuluşumuzdur. Namazı kılan, dinin direğini dikti. Namaz kılmayan, dininin direğini yıktı. Namazsızlık hiç güzel bir haslet değil. İnsan namaz kılınca belirgin günahlardan biraz kendini çeker. Allah’tan utanır! Beş dakika evvel Hakk’ın huzurundan gelmişsin. Beş dakika evvel aman demişsin, yalvarmışsın. Huzurunda namazını kılmışsın. Fatiha okumuşsun. Kapıdan çıkar çıkmaz günahlara dal. Bu güzel değil.

Bir cenaze vuku buluyor da mezaristana gidiyoruz. İnsan orada bir hoş oluyor. O anı yaşıyor gibi oluyor. Onunla beraber mezara giriyor gibi oluyor. Zaten bazı kardeşlerimizin bazı bölümlerinde tefekkür-ü mevt var. Ölümü hatırlamak konusu var. Bunlar bizim için gerekli. Ölüm bize can damarımızdan daha yakın. Şah damarımızdan yakın. Her an ölebiliriz. Ne gencimiz ne ihtiyarımız bundan müstağni değildir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme birisi geliyor da “ya Resûlullah, kıyamet ne zaman” diye soruyor. Gülüyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, “ne hazırlık yaptın da soruyorsun” diyor. “Kıyamete ait ne hazırlık yaptın da soruyorsun” diyor. Ne hazırlığımız var Allah’ınızı severseniz! Dünyaya bu kadar bel bağlamayalım. İfade-i kelime olarak “dünyaya bu kadar bel bağlamayalım”. Hiç kimse açlığından ölmemiş. Diyorlar ki, “Çalışmayalım mı, çoluk çocuğumuzun rızkını kazanmayalım mı?” Çalış ama az önce söylediğimiz gibi bakınız ne kadar güzel, her saniyen ibadetli gibi olarak çalış. Beş vakti terk etmeden, dünyayı gönlüne koymadan çalış. Hiçbir şeyi Allah’ın önünde tutma! Hiçbir hükmü Allah’ın rızasının önünde tutma! Allah’ın rızası en evvel gelmeli.

Büyük günahlardan birincisi Allah’a şirk koşmak! Allah’a şirk koşmadığımızı sanıyoruz amma bilmeden hepimiz Allah’a şirk koşuyoruz. Allah korusun, Allah korusun, Allah korusun. Kimimiz evine âşık. Kimimiz paraya âşık, kimimiz nama, şana, şöhrete âşık. Kimimiz şöyle, kimimiz böyle. Hep Allah’ın önünde tuttuğumuz hususlar. Farkına varmadan hep Allah’ın rızasının önünde. Oysa Allah rızası hem önde olmalı hem de mutlak manada, münakaşa edilmez şekilde! Onu böyle algılamıyor isek, o imanı biraz silkeleyelim. Tozu toprağı var o imanın

demektir. O tozu toprağı belki haram lokmalardan alıyoruz. Lokmalarımızı temizleyelim kardeşim.

Helal lokma baş prensibimiz olsun. Çoluğumuz çocuğumuz ile birlikte sofraya oturduğumuz zaman bu lokmaların içerisinde, bu tabakların içerisinde, bu yemeklerin, nimetlerin içerisinde şüphe var mı diye içimizi kemiren bir kurt olmasın inşallah. Bunu temize çekelim. Bunun tozunu toprağını silkeleyelim. Öze inelim!

Takva ile fetva meselesinde, biliyorsunuz fetvada bazı şeyler uygun görülür. Ama bazı şeyler takvaya aidiyet kesb ediyor. Birisi gelmiş Hazreti Ömer'e takvayı anlat bana demiş. Demiş ki, çok buzlu, çok karlı, çok tehlikeli bir yerde giderken ne yapıyorsun diye sormuş. Çok dikkat ediyorum düşüveririm diye demiş adam. Tamam demiş, hayatın yolunu da böyle yaşa. Hayatın yolunu da böyle yürü. Her an düşüveririm de! Kayıveririm de! O korkuyla yaşa. Takva budur böyle yaşayalım inşallah.

Bir de hep misal olarak verdiğim Hazreti Ali Keremallahu vechenin olayı var. Fetva vermiş. Avucun içi kadar, avucun ayası kadar necis yani pislik namaza mani hal değildir diye. Onunla namaz kılabilirsin, ibadet edebilirsin, fırsat bulunca temizleyin demiş. Zaman geçmiş aradan. Hazreti Ali'ye bakıyorlar bir nehir kenarında ufacak bir lekenin temizlenmesi için gayret sarf edip duruyor. Ya Ali, hani sen avucun ayası kadar necis yani pislik namaza mani hal değildir demiştin! O fetvadaydı fakat bu takva diyor. Bu işin takva tarafı. Bir de aklıma geldi diye söylüyorum, eğer iki tane işin varsa; biri dünya diğeri ahiret işi ise evvela ahiret işini yap. Eğer ahiret işi iki tane ise; biri zor biri kolaysa evvela zor olanı yap. Takva böyle oluyor! Takvaya uyalım inşallah.

Takva, biraz daha işin ince tarafı. Takva, biraz daha işin zor tarafı ama biraz daha Allah'ın rızasına yakın tarafı. Şimdi son noktaya gelirsek; şüpheli şeylere yaklaşmayalım, şüpheli şeyleri yapmayalım, harama yaklaşmayalım, haramı yapmayalım! Dört kademe evvelen kendimizi bloke edelim. Birincisi, şüpheli şeylere yaklaşmadan başlıyor. Sonra da şüpheli şeyleri yapma diyerek seni en baştan korumaya çalışıyor!

Adam toto oynuyor, piyango çekiyor. Çıkarsa hayır işleyeceğim diyor. O çıkarsa ve sen hayır işlesen sana hiçbir faydası yok. Fakat senin adın o kumar defterine yazılmış oluyor. Sen hayır etsen de zaten hayır olmaz o kumarın. Sen kumar oynamış oluyorsun. Sen şüpheli şeylere yaklaşmış oluyorsun. Hatta günah işlemiş oluyorsun. Haram bir iş tutmuş oluyorsun. Sen bunlardan müstağni kal. Sen bunlardan uzak dur, lütfen. Bunları hep dikkate alalım bunları hep sinemize çekelim. Bunları hayatımıza adapte edelim. Takva bunlar kardeşim.

Mesela biz o kart meselesini çok tasvip etmeyiz. Kredi kartı meselesi, hepimizin cebinde var ya hani! Biz tabii esnafız, oğlum bir makine almış. İptal et, dedim. Parası olan yesin, dedim. Binaenaleyh şüpheli şeyleri yapmayalım inşallah. "Yapmayın" dan önce evvela "şüpheli şeylere yaklaşmayın" diyor. Şüpheli şeylere yaklaşmayın, sonra şüpheli şeyleri yapmayın. Sonra harama yaklaşmayın, sonra haramı yapmayın.

Padişahın otağına yakın koyun otlatan bir çoban başını vermek tehlikesiyle her zaman karşı karşıyadır. Demek ki, her an harama dalabiliriz. Padişahın otağındaki çizgiyi haram çizgisi olarak düşünün. Dalıverdin mi yandığın gün. Allah korusun. İşte bak burada ne diyor bak. (Efendi Hazretleri Hadis-i Kudsi'den okuyor): Yücelik sahibi Allah

şöyle buyuruyor; "Ey altına ve gümüşe tapanlar. " - Allah korusun yarabbi. Allah muhafaza eylesin yarabbi. Şana, şöhrete, paraya, pula, şuna, buna, af edersin şuna, şuna, kadına, kıza, şuna, şuna, büyük temayülleri olanlar Allah'ı unutmak tehlikesi ile karşı karşıyadırlar.

O çocuk ne yapmış bakınız! Recep-i Şerif'in hilalini görür görmez giyininip kaçmış. Aylarca peşinden koşmuş o kızın ama tam murâdına erecekken... Allah korkusu olmasa o şuur, o hal, o tavır ondan beklenmez. Uyanık olalım inşallah.

Biz İslâm'ı yaşamakla mükellefiz. Hür bir devlet içinde yaşıyoruz. Bayrağımız, vatanımız, ordumuz, milletimiz, koca bir Anadolu, yedi yüz altmış beş bin kilometre üç tarafı denizlerle çevrili münbit araziler. Bunlara rağmen susuzluk çekiyoruz. Benim siyasi bir tarafım yok. Geçen gün laf getirmiş birisi oradan, benle ne alakası olabilir ama hitabı bize! Diyor ki işte Recep Tayyip kazandı ondan oluyor. Ben siyasete karışmam. Ben cumhuriyet mitinglerinden oldu bunlar hep dedim. Özür dilerim hani, özür dilerim (Efendi Hazretleri burada gülümsüyor) siyasi tarafım yok benim çünkü altmış ihtilalinde yirmi dört yaşındaydım. Ağabeyim Tire'de gençlik kolları başkanı idi. Bizi ihtilal sırasında derdest ettiler, alaşağı ettiler. Bir sürü ıstırap, bir sürü acı... Babam ondan sonra siyasete girmeyin diye vasiyet etti. Sonra da özür dilediler, özür dileriz dediler ama babamın canı yandı bir kere. Bizim müesseseler kapandı. Babam bize vasiyet etti "Oğlum bil fiil eğer siyasete yaklaşsanız, siyasete bulaşsanız, siyasete iştirak ederseniz iki elim iki yakanızda!" dedi. "Öteki âlemde benden kurtulamazsınız." dedi. Onun için biz hiç siyaset konuşmadık. Ben oğlumla bile siyaset konuşmam. Adam orda laf atıyor, durduğun yerde geçtiğin yerde laf atıyor. Benim de ağzımdan çıkmış bulundu o laf. Ona bile pişman oldum neden

söyledim diye. Oğlumla bile konuşmam. Bir tek evdeki hanıma söylerim hep. Ona anlatıyorum. Bir tek evdeki hanımına derim ki filan işaretin altına bas mührünü derim. O pek bilmez öyle şeyleri. “Başbakan kim?” diye sor bilmez. Ona ben bir işaret veririm, o işaretin altına mührünü bas diye, o kadar. Bizim hayatımızdaki siyaset bu kadardır. Yani işi siyasete dökmeyelim.

Siyaset, politika demek. Politika Yunanca bir kelime. Poli-tika. Çok yüzlü, her şekle, her boyaya giren manasında tazammum ediyor. Bırak politikacılar yapsın politikayı. Bırak onları siyasetçiler uğraşsın. Bizim gurubumuz, bizim toplumumuz her istediği yere reyini versin. Bize seçimden evvel sürekli telefonlar yağdırdılar. Size Allah akıl vermiş mi, idrak vermiş mi? Siz kendi halinizi, vatanın halini, genel manadaki durumumuzu bilmiyor musunuz? Siz en uygun olanını yaparsınız o zaman dedim. Bizim topluluğumuza siyaset girsin istemiyorum.

Çok toplumlar görüyorum dikte ettiriyorlar. İlla filan kişiye oy ver diyorlar. Hatta bizim başka gruptan olan arkadaşlardan birisine Kuran’a el bastırılmışlar. Bunlar güzel şeyler değil. Bunlar bizle ilgili şeyler değil, bunlar din ile kendini Allah’a vakfeden Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme âşık insanların yapacakları şeyler değil, yapılmaması lazım gelen şeyler. Allah’ın izn ü keremiyle böyle şeylere hiçbir surette bulaşmayalım, Allah doğruyu ve güzeli bulmak ve yapmak nasip etsin. Bulmak da yetmiyor! Doğruyu ve güzeli bulmak ve “yapmak” nasip etsin inşaallahu teala.

Binaenaleyh evet - “Ey altına gümüşe tapanlar ben sizlere rızık olarak onlarla süslü elbiseler giymeniz, nimetime şükretmeniz, onları bana itaat etmeye yardımcı ve cennetime girmeye bir yol harçlığı

yapmanız, cehennemden kaçmak için de vasıta yapmanız için yarattım.” diyor Allah. Bakın bir daha okuyalım “Ben size altını ve gümüşü rızık olarak verdim, onlarla süslü elbiseler giymeniz için verdim, nimetime şükretmeniz için verdim, onları bana itaat etmeye yardımcı ve cennetime girmeye bir yol harçlığı olarak verdim, cehennemden kaçmak için de vasıta yapmak için yarattım.” Onları benden evvel tutun benden fazla sevin diye değil hâşâ sümme hâşâ.

Bazıların arabası var. Kapısının önüne koymuş. Dar noktadan araba geçerken hemen ayağa kalkıp fırlıyor, hemen kaldırıma çıkıyor. Bir yerine mi deydi acaba, arabanın bir yerine mi çarptı acaba! Bu hassasiyeti Allah’a karşı göstereceğine kardeşim. O araba onun Allah’ı! Tövbe yarabbi tövbe! Farkında değil. İtham etmek için söylemiyorum ama farkına varmadan biz bunları işliyoruz. Kimisi malına mülküne, kimisi parasına puluna, kimisi şanına şöhretine... saymakla bitmez. Hep onun kölesi olmuşsun. Allah’ı ikinci plana itmişsin! Bu olabilir mi! Cenâb-ı Hakk bundan razı olur mu! Olmaz elbette.

Evet, “fakat siz ise” bakınız Cenâb-ı Hakk buyuruyor gene “fakat siz ise bana isyan etmek için altın ve gümüşü bir güç kaynağı olarak kullandınız.” Bakın, onla övündün, şu kadar altınım var, şu kadar gümüşüm var, işte şöyle, işte böyle gösteriş, gösteriş, gösteriş... Evet, “onları tanrılaştırdınız” diyor. Cenâb-ı Hakk kendi söylüyor bakın “onları tanrılaştırdınız ve beni bırakarak onlara taptınız”. Ne kadar büyük hatalar içerisindeyiz, bakınız uyarıyor bizi Allah. Bu Hadis-i Kudsî kitabında uyarıyor bizi Allah. “Onlara taptınız” diyor, “benim önümde tuttunuz” diyor. “Beni unuttunuz” diyor. Evet, “kitabımı ise ayaklar altına aldınız” şimdi Kuran’ı ayaklar altına almak ne demek, onun hükümlerini saymamak, onun hükümleriyle amel etmemek, onun

hükümlerini unutmak. Kur'an, duvarlara asılmak için gelmedi. Kur'an bize anayasa! Kur'an Müslümanların hüküm kitabı, baş kitabı.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi soruyor sahabe, Aişe validemize; " ya Aişe validemiz Resûlullah Efendimizin ahlakından bir şeyler söyleyin biz onunla amel edelim." Diyor ki, "Siz Kur'an okumaz mısınız? Onun ahlakı Kur'an'dan ibaretti." Oralarda asılmak için değil, ölü başında okumak için değil Kur'an. Kur'an uymak için. Çünkü bütün güzelliklerin manzumesi. Bütün güzel ahlakın umdeleri Kur'an'da mündemiç. Kur'an'da toplamış. Daha ne arayacağız. Ama bu kadar aşikâr bir şekilde "onları tanrılaştırdınız" diyor. Tanrı ben iken onları tanrı yerine koydunuz diyor Allah. Güceniyor Allah, Gayretullaha dokunuyor yaptıklarımız.

İşte o kadar yalvarana yakarana rağmen kuraklık hüküm sürüyor. Meyveler sebzeler pahalılaştırmış diyorlar, ben onlara hiç dikkat etmiyorum. Ama biz o rahmete layık olmaya çalışalım. Başımızı secdelerden kaldırmayalım. Diyorlar ki, hemen yağmur duasına çıkiverelim. Yağmur duası o kadar ucuz değil. Yağmur duası o kadar basit değil. O kadar bir kalemde geçilecek bir şey değil. Yağmur duasına çıkacak adam, toplumun içinde en azından hiç ikinci namazını geçirmemiş adam lazım. Ama Allah ikram eder, ihsan eder, sevdikleri vardır içinde, şudur budur fakat kitapların yazdığı bu. İçimizde kaç tane var bizim ikinci namazını hiç geçirmeyen! İkinci namazının sünnetini diyor bakınız! Biraz geç kalanlar kılmayıveriyor onu. Gayr-i müekkelede ya. Yatsı namazının ilk sünneti gibi, kılmayıveriyor. Hiç geçirmedi adam lazımmış yağmur duası için. Bu, kolay elde edilir bir şey değil ama bir kişi halis, hulus-u kalp ile secdede dua eder Allah'ım kabul eder ayrı. Yağmur duasını hafife alıyorlar.

Bir arkadaş anlattı galiba, hangisi bilmiyorum. Muarız gazetelerden bir tanesi "İşimiz Allah'a kaldı artık!" diyormuş. Keşke kalsa. Ah çocuğum benim. Keşke kalsa. Allah'a kalmadığı için böyleyiz. İşleri Allah'a bırakmadığımız için böyleyiz. Keşke kalsa. Kalamıyor ki, nefislerimizden, dünyevi heveslerimizden, bizi alaşağı eden o din dışı duygularımızdan Allah'a havale edemiyoruz ki işlerimizi. Hani bir misal verir, her zaman anlatırım; Hazreti Musa ile halkı yağmur duasına çıkarıyorlar, yağmur duasının önemini anlatmak için birkaç defa söyledim. Yine de kendi ruhumu temizlemek, inşiraha sevk etmek için bir misal daha gönlüme beynime yazmak için bir daha anlatıyorum. Hazreti Musa zamanında yağmur duasına çıkarıyorlar. Ama dualara rağmen yağmur yok. İkinci gün bir daha, gene yağmur yok, üçüncü gün bir daha, gene yağmur yok. Bu sefer Hazreti Musa secdelere kapanıyor. Yarabbi ben senin hurşid peygamberinim, sen benim dualarımı geri çevirmezdin. Neden kabul etmedin, yağmur duamızı yarabbi, neden ikram etmedin yağmurunu, rahmetini? Cebrail aleyhisselam geliyor. Ya Musa diyor, - tebaası, Hazreti Musa'nın tebaası olduğu gibi oradaymış, kendilerine intiba edenlerin hepsi oradaymış, çok kalabalık, içinizde bir tane zani var demiş. Yani zina ehli. Zani için dua edin diyorlar. O duayı yaptıktan sonra o istiğfarı, affı diledikten sonra yağmur yağdırılıyor. Bu arada o zani olanı Musa aleyhisselam soruyor kim diye. Cebrail aleyhisselam ben de merak ettim sordum ama Allah söylemedi diyor. Allah, o zaninin suçunu örtüyor bakınız. Cebrail aleyhisselama bile söylememiş. Her neyse istiğfarımızı yapıp isteyeceğiz ama gazetenin yazdığına bakın. Allah'a kaldı işimiz diye eleştiriyor. Keşke kalsa da olsa. İşimiz Allah'a kalmadığı için böyleyiz. Allah cümlemize iyi hal versin, edepli kılsın sevdiği gibi etsin inşallah.

Âmin!

Essalâtü vesselâmü aleyke ya Rasulallah, essalâtü vesselâmü aleyke ya Habiballah, essalâtü vesselâmü aleyke ya seyyidel evveline vel ahirin velhamdü lillahi rabbil âlemin. Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi, halıkı, maliki olan yüce Allah'ım. Yüceler yüzesi, güzeller güzeli Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için. O senin hani, seni yaratmayacak olsaydım, kâinatı yaratmayacaktım dediğin. O makamı Mustafa için bağışla ya rabbi. Bütün dualarımızı kabul eyle ya rabbi. Bütün kusurlarımızı bağışla ya rabbi. Dünyevi, uhrevi saadetler ver ya rabbi. Bizi bağışla bizi affınla, lütfunla, hıfzınla kucakla ya rabbi. Bizi iki cihanda aziz eyle ya rabbi.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru ya rabbim. Bu beş madde, Rasulûllah efendimizin hayatı boyunca her namazında, her duasında ele aldığı konudur. Ya rabbi, Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru ya rabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerde, şerlerden, kazalardan, belalardan kötülüklerden, hastalıklardan semavi ve arzi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlaksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralardan, sihirlerden ve büyülerden ve zinalardan ve acılardan ve kötülüklerden ve sıkıcı hallerden sana sığındık ya rabbim. Sen bizi muhafaza eyle ya rabbi, sen bizi kendi korumana al ya rabbi. Bize imanı kâmil, aşkı ilahiye, feyzi ilahiye, sırrı ilahiye, kalbi selim ve ihlas ve huzur ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ver ya rabbi. İki cihanda bizi aziz eyle Allah'ım.

Ordumuzu, yurdumuzu, bayrağımızı, vatanımıza, milletimize, mukaddesatımızı en güzel şeylerimizi yücelerde eyle Allah'ım. Doruklarda eyle ya rabbi. Yere düşmesinler ya rabbi. Vatanımıza düşman ayağı bastırma ya rabbi. Bize din düşmanlarını musallat etme ya rabbi. Onları hüküm ferman kılma ya rabbi. Vatanımıza düşman ayağı bastırma ya rabbi. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim toprağımızda gözü olanlara da fırsat verme, kuvvet verme, imkân verme, ruhsat verme ya rabbi. Kendi korumana, kendi himayene, kendi vikayene al ya rabbi. Bizi bağışla ya rabbim. Şurâda hazır bulunan cemaat-i Müslimin'in de helal olan, meşru olan, güzel olan muratlarımıza da erdir ya rabbi. Bizi iki cihanda da aziz eyle ya rabbi. Şurâdan kalmadan bütün dualarımıza ol deyiver, olsun ya rabbi.

Cebimize hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara da, bulmayanlara da lütuf eyleyiver Allah'ım. Bilhassa Ortadoğu'daki din kardeşlerimize, bilhassa dünyanın neresinde olursa olsun zorda ve darda olan din kardeşlerimize güzellikler, ihsanlar, ikramlar, hürriyetler yağdırıver Allah'ım. Üzerlerindeki kara bulutları alıver Allah'ım. O din dışı unsurların tahakkümü, tecavüzünü üzerlerinden alıver Allah'ım. Onları da inşallah affına, lütfüne, hidayetine erdiriver Allah'ım. İlaçları yok ya rabbim, ışıkları yok ya rabbim, can emniyetleri yok ya rabbim, rızıkları yok ya rabbim. Mahkûmiyet altında yaşıyorlar ya rabbim. Affediver Allah'ım. Affediver Allah'ım. Affediver Allah'ım. Ya rabbim hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, namurâdı olanlara bermurat eyleyiver ya rabbi. Biz şurâdan kalmadan gerek şahsi, gerek genel ne türlü helal olan, meşru olan, güzel olan muratlarımız varsa, sen onlara ol deyiver, biz kalmadan olsun ya rabbi.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifûne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

12 Ağustos 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" ... Fatma validemiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme müracaat ederek demiş ki, "Ya Resûlullah! Evin temizliği ile uğraşa uğraşa bütün ellerim kir pas içinde kaldı. Ellerimi temizleyemez oldum. Evin işleri ile iştigal ederken çok yoruluyorum!" Tabii o sırada Resûlullah Efendimize paylaşılmak üzere dışarılardan hizmetçiler gönderilmiş. Fatma validemiz o hizmetçilerden birisinin kendisine verilmesini istiyormuş. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de diyor ki: "Bize gelen emanetler, şehit ailelerine verilecek, bizden istenen bu şekilde kızım. O sebeple sen işlerine devam et! Bunun üzerine Fatma annemiz "Ya babam, biraz zahmet içindeyim! Biraz, zorluk içindeyim deyince Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Sana üç şey söyleyeyim, onları tatbik edersen onlar sana güç ve kuvvet vereceklerdir, moral vereceklerdir: "1. Sübhanallah, 2. Elhamdülillah, 3. Allahu Ekber tesbihatlarıdır" diyor. Sonra nasıl zikredileceğini açıklıyor ve diyor ki, "İlk ikisini otuz üçer defa yap, sonuncusunda da otuz dört defa yap ki böylece yüze tamamlanmış olsun."

Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahu Ekber tesbihatları Resûlullah Efendimizin izni tahakkukunda yaptığımız tesbihatlardır. O günlerde

şimdiki tespihler yokmuş ama onun yerine ceplerinde hep çakıl taşı taşımışlar. Bazıları ceplerinde hurma çekirdeği taşımışlar. Bazıları da ceplerinde otuz üçer düğümlü ipler taşımışlar. Şöyle ya da böyle bir vasıta kullanmışlar. Önemli olan mesele kullanılan vasıta değil elbette, önemli olan söylenen rakamda tavsiye edilmiş evradı çekebilmek. İşin en özü bu!

Tespih meselesini tersinden anlayanlar var. Tamamen tersinden anlayanlar! Bazen diyorlar ki, Efendim biz namazlardan sonra tespih kullanıyoruz. Bunları cebimizde taşıyoruz sonra o cebimizdeyken tuvalete girmemiz hakkında bir şey söyler misiniz? Bazıları da tespih çekenleri tenkit ediyor. Çok yasak iş yapıyorsunuz, çok haram işliyorsunuz, çok günaha giriyorsunuz, yasaktır, bidattir diyorlar.

Önce tespihi bidat olarak görenlerin beyanlarını mütalaa ederek başlayalım. Tespih çekmek bidat mı, evet bidat! Hatta mevlit-i şerif te bidat sınıfına girer mi girer! Bidat nedir? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin zamanında yapılmayan şeylere denir. Rasûlullah Efendimizin Darûlbekaya göçüşünden sonra meydan bulmuş işler, meseleler bu sınıfa girer. Lakin bidatlerin iki türü vardır: “Bidat-ı hasene (yapılması mahzurlu olmayan, iyi yenilikler) ve bidat-ı kabîha (beğenilmeyip tavsiyeye değer görülmeyen yenilikler). Mevlit, bidat-ı hasenedir mesela. Tespih meselesi de bidat kabul edilse bile bidat-ı haseneye girer.

Bir sayıyı, bir rakamı, bir otuz üçü tutturmak için tespih çekiyoruz. Fatıma validemiz, eksik mi saydım, fazla mı saydım derken gönlüm kayıyor. Bunlar sayesinde hem kesin sayıda söylemiş oluyorum hem de gönlümü verebiliyorum demiş. Onların zamanında bu işler için

deri çantalar yapmışlar, deri çantaların içlerine o çakıl taşlarını koymuşlar veyahut hurma çekirdekleri koymuşlar veyahut düğümlü ipler koymuşlar.

Mevlit gibi (Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden yıllar sonra yaşayan Süleyman Çelebi'nin Resûlullah aşkıyla yazdığı o güzel eseri) tespih gibi bidat olan ama bidat-ı hasene denilebilecek işleri mesele haline getirmemek lazım. İslâm anlayışımızı böylesi konularda teferruata indirgememek gerek.

İslâm bir incelikdir, bir üstünlüktür, bir güzellikler manzumesidir. İslâm, her zaman güzellikleri vâz etmiştir. Güzellikleriyle donanmış, donatmıştır. Bir tane bile yaramazlık bulamayacağınız bir kitabı var bu dinin. Nedir o kitap? Kur'an! O Kur'an, en güzel şeyleri emretmiş bizlere.

Binaenaleyh, Kur'an en güzel şeyleri içerir; ama hemen bir meseleyi Kur'an'da yoktur ya da vardır şeklinde mütalaa etmeye, indirgemeye lüzum yok. Dinimiz hakkında birtakım dalgalandırmalara meydan vermeyelim. Şöyle mi, böyle mi demeden önce iç âlemimizi bir gözden geçirelim. İçimiz tertemiz mi? İç âlemimiz ahiretteki sorgular karşısında bizi aklayacak olan amellerimizin iyi niyetlerini taşıyor mu? Ahirette önce niyetine bakın denecek. "İnneme'l-a'mâl-ü bin-niyyât." Bütün ameller, niyetlere göredir. Niyetimiz güzel olsun. Güzel şeyler, düşünelim. Güzel şeyler edinelim. Güzel ahlaklarla donanalım, muttasıf olalım inşallah.

Takva ve fetva meselesinde biz hep (zayıf, adi, asi olduğumuzdan dolayı) fetvayı öncelik alıyoruz. Oysa takvalı olsak; her an müteyakkız, her an dikkatli, Allah'tan çok korkan, Allah'ı çok seven,

kimseleri rahatsız etmeyen, eliyle, diliyle, gözüyle, hareketiyle kendisinden emin olunanlardan olsak daha iyi değil mi?

Takvada komşu hatırı meselesi de çok önemli yer tutar. Tarikat ehli “Ya rabbi! Bu kapıdan (dergâhtan), bu tespikten (evrad-ı şeriflerden), bu ibadetlerden (namaz gibi) bizleri sevaba kavuştur. Bizleri, üzerinde başkalarının hakkı bulunanlardan, hak alan ve hak satanlardan, komşu hakkı bulunanlardan eyleme” diye dua etmeli. Komşu hakkından çekinmeli, olmaması için elinden geleni yapmalı. Hatta dualarında da bunu dile getirmeli. Komşu hakkına çok dikkat edelim. Güzel ahlakla muttasıf olalım, kimseyi incitmeyelim.

Ağzımızdan çıkan ile boğazımızdan geçene dikkat edelim. Rızkımızın temizliğine dikkat edelim. Helalliğine dikkat edelim. Kırıcı olmayalım. Bak şu çeşmenin taşına, su içecek taşı yok. Kırma insan kalbini, yapacak ustası yok. Biz, güzel insanlar olarak güzel Müslümanlar olarak yaşayalım inşallah.

İslâmi terör diyorlar. Hâşâ İslâmi terör diye bir söz olabilir mi, İslâm’da terörist olur mu? Asla olmaz. İslâm, güzellikler ile muttasıf. Bir kişiyi öldüren, bütün insanları öldürmüş gibi vebal alıyor bu dinde. Kesin bir hükümle söylüyor bunu dinimiz. İslâm ve terör sözlerinin yan yana gelmesi eşyanın tabiatına aykırı. Hem iman hem ihlâs olacak hem de terör, adam öldürme, cinayet! Bunlar olamaz dinimizde. Bunlar İslâm’ın içinde asla yer alamaz.

Binaenaleyh en güzel şeyler, İslâm tarafından var olmuş. İslâm, ahlaka önem vermiş, güzelliklere önem vermiş. Ahlâk-ı hamideye önem vermiş. Örneğin sana taş atana; sen gül at demiş. Sevmeyeni sev, demiş. Gelmeyene, git demiş. Vermeyene ver demiş. Bundan âlâ güzel ahlak

olur mu? Nefsini yen demiş. Nefsin itirazına kulak asma demiş. Nefsin senin dostun değil demiş.

Büyüklerimiz nefsi dost edinmiştir; ama büyük merhalelerden sonra olan bir hadise bu. Biz ise küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız. Biz de bazen günümüzü gün edebiliriz ama bunda dikkatli olmak lazım. Kalpleri çiğneyerek, mukaddesatı hiçe sayarak, vazifelerimizi yok sayarak günümüzü gün etmek olmaz.

Hoşgörülü bir ahlâk-ı hamide ile tahammüllü olmayı, dini sorumluluklarımızı yerine getirmeyi unutmayalım. Bunları istiyor dinimiz, imanımız, ihlâsımız bizden.

Dünya işlerini ahiret işlerinin önünde tutuyoruz. Kimse Allah iki demiyor, herkes Allah büyük diyor ama “İnnemâ emvâlukum ve evlâdukum fitnetun vallâhu indehu ecrun aziymun...(Teğabün,15)”. Evlatları, avratları, malları, mülkleri, dünya matahını imtihan olsun diye verdim diyen Allah, bu sayılanları karşımıza çıkardığında yönümüz bunlara doğru mu yoksa Hakk’a doğru mu oluyor? Şan, şöhret, para, pul, dünya metaı ve nam Allah’tan önce mi sonra mı geliyor? Farkında mıyız değil miyiz? Bu meseleyi tefekkürümüze alalım inşallah. Öyle mi davranıyoruz, başka türlü mü? Sen, Allah’ı nasıl seversin sorusuna canımı veririm deyip te üç beş liralını Allah için veremezsen nerede kaldı senin sevmen? Elbette demek istediğimiz Allah sevgisi parayla ölçülüyor manasına değil ama bizim için bir gösterge, bir samimiyet testi.

Binaenaleyh ince düşünmeliyiz. Allah’ı en önde tutmalıyız. O, yaratan ve yaşatan Rabbimiz. O, bize en güzel şeyleri veren, en güzel şeyleri tavsiye eden, en güzel sonları hazırlayan Rabbimiz, böyle yaparsan şöyle, şöyle işler edersen böyle diye bizleri uyarmış ve geriye

kalanını irademize bırakmış. Cennet, cemel, cehennem bütün bunlar karşılaştığımız gerçekler. Ama iş bize bırakılmış. Tavırlarımıza, yaşantımıza bırakılmış. Biz ancak yaptıklarımızın karşılığını bulacağız.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geliş sebebim yüksek ahlakı tamamlamak diyor. Düşünsenize “seni yaratmayacak olsaydım cihanı yaratmazdım” denilen zatın, iki cihan serverimiz olan zatın geliş sebebi yüksek ahlak, güzel ahlak. Ne diyor? “Ben güzel ahlakı tamamlamaya gönderildim” diyor. Bu güzel, yüksek ahlak, onun hayatı ile örneklendirilmiş, öğrenmemiz için onunla gönderilmiş, öğretilmiş. Biz de onun yaşantısını hayatımıza tatbik etmekle kendimizi onurlandıralım inşallah!

İki cihan serverinin dünyaya teşrif ettiği günlerde dünya hercümerç içindeydi. Doğu Roma İmparatorluğu’nda (Bizans) hükümdar Jüstinyen zaten aç olan tebaasına bir de zorla Ayasofya’yı inşa ettiriyordu. Niyeti Hz. Süleyman aleyhisselamın dini merkez Kudüs’teki Mescidi Aksa’sının yerine sözüm ona ondan daha âlâsını yapmayı planlayıp Ayasofya ile yeni dini merkezi İstanbul yapmak. Bir de aynı dönemde Pers İmparatorluğu var. O da çok büyük devlet. Ama her ikisinde de kuru ekmeğe, bir dilim ya da yarım dilim ekmeğe muhtaç halk. Büyük bir açlık içinde kalmış âlem. Öyle bir devir yaşanıyor. Öyle bir açlık yaşanıyor.

Bir kişi çıkıyor diyor ki Bizans imparatoruna; “Benim takatim kalmadı, yarım ekmek yemekle bu işler bitmez, biraz maaşımızı, rızığımızı artır!” Vay bunu diyen sen misin, bu bize karşı geldi, isyana medar oldu diye hemen üç tane at getirmişler. Ayaklarını, ellerini

bağlamışlar. Atları, aykırı istikamette yürütmüşler de adamcağız parça parça olmuş.

Pers İmparatorluğu'nda da bir fakir; benim topraklarım kurak, bu sene kurak gitti. Aman efendim, verdiğiniz rakamın yarısının yarısını bile ödeyecek, verecek durumum yok deyince imparatora karşı geldi diye derhal ateş yakılarak üzerine diri diri atılıyor. Böyle bir dehşet dönem yaşanıyor o günlerde.

İşte böyle bir zamanda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem in zuhuru! Toplamış sahabe-i kiramı, hutbe veriyor. Diyor ki: "Bizde hakkı bulunan varsa gelsin alsın. Eğer ben onu kırmışsam, gelsin sırtım açıktır; kırbaçlasın. Benden bir akçe alacağı varsa söylesin, alsın!" diyor. "Hiç utanmasın." diyor. "Hiç utanmasın!" Bu kadar kalabalık karşısında hiç söyleyemem demesin, diyor. "Lütfen söylesin!" Bir zat çıkmış "Efendim üç akçe alacağım var sizden, Yemenden bir kadın gelmişti, on beş gün evveldi, sizden yardım talep etti, sizin de üzerinizde yokmuş, üç akçe benden ödünç aldınız, ona verdiniz Efendim" demiş. Diğer imparatorlukların yaptığıyla bunu kıyaslayın şimdi. Diyor ki Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem: "Ey amcamın oğlu, bu kardeşimize üç akçe ver, ben sana öderim!"

İnsanların vahşi, ilkel olduğu bir dönemde gelmiş yüksek ahlak numunesi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Kabullenilmez telakki ediyorlar onun güzelliklerini. "Nereden çıktı bu?" demişler. Nasıl bir insan! Tabi bazıları da peygamberin insanlar arasından seçilmesine anlam verememişler. Neden peygamber meleklerden gelmedi demişler. Böyle günlerde gelmiş Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Böyle

günlerde gelmiş yüksek ahlak numunesi. Örnek olmuş insanlığa. Bir de onlara bakınız! Koca imparatorlar, tebaasını per, perişan ediyor.

Binaenaleyh, uyanık olalım! Güzel ahlak ile muttasıf olalım! Ne şiirde: "Yetmiş kere hac ettiysen boş, bir gönül kırdıysan." Kırmayalım inşallah! Gönül kırmayalım, yumuşak olalım. "Sev, seni seveni yerle yeksan ise, sevme seni sevmeyeni mısır sultan ise." Bu dahi tasavvufta geçerli değil. Neden? Bu, bir terslik ifade ediyor. Bu bile enâniyet ifade ediyor. Ene ifade ediyor. Bu bile bencilliğe kaçıyor. Doğrusu şudur bizim yolumuzda; diyelim ki bir adam geldi, seni övdü, övdü, göklere çıkardı, bıraktı gitti, başka bir adam geldi, seni yerdi, yerdi, yerlere batırdı, o da bıraktı gitti! O ikisi arasında gönlünde ufacık bir fark veya bir nüans meydana geliyorsa senin imanının olgun iman değil deniyor. Bakınız! O söve söve giden de aynı değer ifade ediyor bizim yolumuz için. Diğeri de övdü, övdü, övdü; göklere çıkardı. Aynı değer ifade ediyor, bizim yolumuz için. İman, ihlâs için. Gerçek manada Müslüman, bunları böyle algılayacak kardeşim!

Kinler, garazlar, ebediyen sürecek kan davaları, bilmem neler bizim yolumuzda olmaz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Veda Hutbesi'nde evvela kan davalarını men etmiş. O zamanlar kabileler arasında kan davaları vardı. Bunları silmiş Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. İslâm bunlardan münezzehtir, hakkımı helal etmem, diyor. O kan davalarını devam ettirenler benden şefa'at istemesinler diyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

Bütün kötü ahlaklardan arındırılmış, iyilikleri emretmiş, böylesine yüce ahlak sahibi peygamberi olan İslâm'da nasıl terör olsun.

Allah vatanımızı, milletimizi, bayrağımızı, dinimizi mukaddesatımızı, ordumuzu, yurdumuzu korusun. Tasallutlardan, tecavüzlerden bizi korusun inşallah. Yedi yüz küsur bin kilometre kare Anadolu'muz, üç tarafı deniz, güzel, kıymetli araziler. En güzel şeyler verimli Anadolu topraklarında vücut buluyor ve insanı da başımızın tacı, gönlümüzün sultanı. En güzel ahlak Anadolu insanlarında vücut bulmuş. Allah zeval vermesin inşallah!

Etrafımız hep düşmanlarla çevrili. Biz herkese dostuz ama herkes bize düşman! Bu da bir problem tabi. Buna karşılık bizler de Hakk'a yalvarmakla, dua etmekle, Allah-u Teâla'nın kapılarında dilenmekle, güzel güzel dua etmekle vazifeliyiz inşallah.

Bazıları diyor ki, "Orta Doğudaki din kardeşine dua ediyorsun, sanki işe yarayacak mı?" Geçer, geçmez diye düşünmeyiz biz. Neden? Çünkü biz üzerimize düşeni yapmakla mükellefiz. Bunlara karşı lakayt kalmadığımızı beyan etmek istiyoruz. Onların acıları, bizde de acı meydana getirdiğini anlatmak istiyoruz. Ne diyor dinimiz? Doğudaki bir din kardeşinin ayağına bir diken batsa, Batı'daki din kardeşin o acıyı ciğerinde hissetmez ise onun imanı olgun iman, kâmil iman değildir diyor. Bizler ise şöyle dua ediyoruz, haddimiz olmayarak; "Yarabbi! Bu din kardeşlerimizi, sonra komşularımızı, dükkân komşularımızı, ev komşularımızı, yarabbi en evvela onları cennetine koy, koyacaksan sonra bizi koy yarabbi, diyoruz! Bu duanın faziletini bilenler bilir! Bir güzelliştir, Allah'ın hoşuna giden bir güzellik. Ama bunu dilimizle değil gönlümüz ile söylememiz gerek.

Doğruyu bulmak ve yapmak lazım. Bulmak yetmez! Örneğin Hristiyan âleminin papazları İslâmiyet'i çok iyi bilirler. Ama bilmek

yetmiyor. “Bulmak ve yapmak, bilmek ve yapmak” gerekiyor. Bunlar, yapamıyor tabi. Eteklerindeki taşı dökemiyorlar. Tebaalarına karşı, Hristiyan dininin arkasındaki cemaate karşı yapamıyorlar. Yoksa bizden iyi bilirler İslâm’ı, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geleceğini, geldiğini, kaç zaman evvel peygamberlerinin haber verdiğini iyi bilirler.

Binaenaleyh biz hem İsa’yı, hem Musa’yı Yahudilerden ve Hristiyanlardan daha çok severiz. Neden daha çok severiz? Hak üzere severiz de ondan! Onlar, yanlışlıklar içinde doğru bilmedikleri bir peygamberi seviyorlar.

Hakkı arayalım Hakk için. Hristiyanlar teslise inanıyorlar. Meryemoğlu İsa aleyhisselam için hâşâ sünme hâşâ Allah’ın oğluymuş diyorlar. Nasıl olur! O Allah ki, lem yelid ve lem yüled değil mi? Elbette biz böyle iman ederiz. Allah tektir deriz ve O doğurmaz, doğurulmaz.

İsa aleyhisselam Allah’a yalvarmış. Yarabb! Beni katına al ve sonra kıyamete yakın günlerde indir, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize, iki cihan serverine ümmet olmayı murat ediyorum ya Rabb demiş. Evet, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz Miraç’a çıkarken Kudüs’teki Mescidi Aksa’da peygamberlere imamlık etti. Orada, Hz. Nuh da vardı, Hz. İbrahim de vardı, Hz. Musa da vardı, Hz. İsa da vardı. Yani büyük peygamberlerin hepsi vardı. Nezaketen teklif ettiler. Siz, geçin imamlığa. Aman, dediler ne kelime! Nasıl olur? Bu teklifi duymamış olalım dediler. Böyle bir cihan serveri Muhammed Mustafa var iken imamlığa geçmek nasıl haddimiz olsun! Sonra da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geçti imamlığa ve namazı kıldırdı. Bütün peygamberler tebaalarıyla beraber onun ümmeti olmayı murâd etmişlerdir.

Kimi peygamberlere kitaplar verilmiş, kimi peygamberlere suhuf lar verilmiş, kimi peygamberlere de büyük kitaplar verilmiş. Ama o büyük kitaplar zamanında tahrif edilmiş. Mesela yüzlerce birbirinden farklı İncil tespit edilmiş. Roma'da büyük Hristiyan toplantısı yapılmış. Hristiyan âlimleri toplanmışlar. Onların da tabi kendilerine göre mezhepleri var. Katolikler, Ortodokslar, şunlar, bunlar... Binaenaleyh sayısını indire indire dört kitaba indirdiler. Bundan öte elemek olmaz artık dediler. Şimdi Hristiyanların gözbebeği, o dört İncil'den, bir İncil değil, birbirinden farklı dört İncil bakınız! O dört İncil'in arkasında, dört tane cemaat var. Onlar diyor bizimki haklı, bunlar diyor bizimki haklı. Bizim Kur'an'ımız ise tek! Bütün dünyada sadece bizim Kur'an'ımız, bizim kitabımız tek. Münakaşa edilemez, bir esresi, bir noktası, bir teferruatı noksansız olmak üzere Kur'an'ımız, kitabımız tek. Ama biz onu layıkıyla algılayamıyoruz. Çünkü o güzellikler manzumesi kitap hayatımıza geçmiyor, tesir etmiyor. O Kur'an'ı hayatımıza geçiremiyoruz, adapte edemiyoruz. Oysaki en güzel şeyler orada. Mutlu olmanın yolu orada. Saadetli yaşamının yolu orada. Birbirimizi çok sevmenin yolu orada.

Aslında Müslümanlar, zararları olmadıktan sonra Hristiyanları da Yahudileri de severler, tahammül gösterirler, hoşgörü gösterirler. Ben burada yani Tire'de Yahudilerin de olduğu mahallede büyüdüm. Bizim sokakta üç tane Türk evi vardı. Gerisi hep Yahudi idi. Hiç onlarla anlaşmazlık yaşamadık biz. Hiç onlara ilişmezdik. Onlar havralarında, biz camide. Onlar havralara, biz camiye. Hatta havraları bizim iş yerinin hemen dibindeydi. Düğünlerine davet ederlerdi bizi. Düğünlerine giderdik. Nikâhlarında bulunurduk. Pastalar ikram ederlerdi. Nikâhlarını havralarda kıyarlardı. Hiç didişmedik, dalaşmadık. Sonra

çoğu kaçtı Filistin'e. Bize silah sıkmaya başladılar. Âlemi İslâm'a dış bilemeye başladılar. Neyse şimdi biz orasına girmeyelim...

Büyüklerden bir tanesi: "İslâm'ın hayatında siyaset ancak onuncu derecede önemli bir olaydır." demiş. Siyasetten evvel İslâm'ın hayatında dokuz tane daha önemli husus var. Bunlar tekellüm ettikten sonra, bunlar vücut bulduktan sonra, bunlar hayata geçtikten sonra siyaset! Bizim siyasetle alakamız verdiğimiz bir rey kadar. Bizim hayatımızda siyaset yok. Allah'ın kuluyuz. Kimi şu partiyi sever, kimi bu partiyi sever. Kulüp tutar gibi parti de tutulmuyor yani. Demeyiz kimseye bir şey. Demeyiz. Ben hatta diyorum bak, oğlumun nereye rey verdiğini hala bilmem. Allah şahit bilmem. Evde konuşmayız hiç.

Altmış ihtilalinde siyasi meselelerden ötürü azıcık rahatsızlık duyduk. Babam bizim eve geldi. "Sakın ha! Bundan sonra siyaset içinde olursanız iki elim iki yakanızda olur" dedi. Bundan dolayı şimdi ne siyaset okuruz, ne siyaset yaşarız, ne siyaset söyleriz. Daha evvel geldiler dediler ki il genel meclisi birinci sırası, belediye meclisi ikinci sırası verelim şöyle olsun böyle olsun, biz de dedik ki kardeşim iş birinci, ikinci sırada değil. Babamızdan vasiyetliyiz, bir fiil siyasetin içinde olmayacağız. Mesele bu. O zat, o mübarek öyle demiş: "Siyaset Müslüman hayatında onuncu derecede önemlidir." demiş. "Ondan önce dokuz tane vazifesi var Müslüman'ın!" demiş. Onları yerine getirsin, tekemmül etsin.

Binaenaleyh, siyaset bizi birbirimizden ayırır. Arkadaşlarımıza, kardeşlerimize böyle sohbetlerde bulunuyoruz ama siyaset konuşmayız. Nereye verirseniz veriniz deriz. Çünkü siyaset demek politika demek! Politika ne anlama gelir? Yunanca bir kelime olan "Politika" her boyaya

giren manasında, çok yüzlü anlamına gelir. Ben siyasetçileri elbette ayıplamıyorum ama siyaset, siyasetçilerin işi diye düşünüyorum. Bizim işimiz değil! Bir reyimiz var onu da zamanı geldiğinde verir geçeriz. Allah hayırlısını versin diye de duamızı yaparız inşallah.

Binaenaleyh siyaset siyasetçilerin işi, bir reyimiz var verir geçeriz diyemediğimiz zaman, çok fazla siyaset içinde olduğumuz zaman aramızda bir süre sonra bölünmüşlük oluyor. Mesela Filistin’de olduğu gibi siyasetin içinde olanlara bakın hep bir bölünmüşlük görürsünüz. Bizi de bölerler sonra. Filistin’de kimisi şurâda, kimisi burada. Bölünmüş, bölük pörçük olmuşluk var. Bütün dünyada olduğu gibi Kudüs’teki Müslümanlar da birbirlerini yiyip duruyorlar. Museviler de onlara eziyet ediyorlar. Orada onlara yapılmaması lazım gelen işler ediyorlar. Devletlerarası gerginliğe sebebiyet veriyorlar. Hoş değil. Hep birbirimize düşürmüşler bizleri, tuzaklar kurmuşlar.

Dünyada birbirini yiyen hiç Hristiyan gurubu yok. Müslümanlardan başka birbirlerini yiyen yok. Hep bizimkiler birbirini yiyor. Neden? Aldanıyoruz, tuzaklara düşüyoruz. Yalanlara, yanlışlara velvelelere geliyoruz.

Bir zamanlar Türkiye’de bir senato kuruldu. Suriye, Irak, İran bir de Mısır katıldı. İngiliz başbakanı o günlerde yavaş yavaş, kimseye haber vermeden yani niyetini belli etmeden Türkiye’ye gelmiş. Allah rahmet etsin Adnan Menderes’e demiş, siz öyle başarılı oldunuz ki siyasette, bu senatoda riyaset makamı size yakışır. Senin gibi devlet adamı var mı dünyada demiş. Bir şeyler, bir şeyler... Oradan İran’a gitmiş. İran şahına demiş, harika bir adamsın, sen onlar gibi dört devlet değil, on devlete baş olmalısın. Riyaset senin olmalı demiş. Abdulnasır’a gitmiş aynı şeyi

söylemiş. Filancaya gitmiş aynı şeyi söylemiş. Ondan sonra bir araya gelince başkan sensin, başkan benim. Başkan sensin, başkan benim... Öyle yıkıldı o konsorsiyum. Tabi ayakta kalsa İsrail'in başına belaydı o birlik. Gene de siyaset konuşmuş olmayalım, geçmiş hatıralarımız çerçevesinde bir şeyler söylemiş olalım.

Binaenaleyh, siyasetle gönlümüzü meşgul etmeyelim. Gönlümüzü Allah ile meşgul edip Allah ile dolu dolu edelim, güzellikler ile meşgul edelim. Güzel ahlakın takipçisi olalım, sahipçisi olalım, sıkça Cenâb-ı Hakk'ın affını dileyelim inşallah.

Hep ferdi dualar olmaz diye bir kaide yok ama kaç tanemiz dualarımızın içinde "Yarabbi göklerdeki ve yerlerdeki rahmetini kesme!" diye yalvardık. "Yarabbi hayırlı yağmurlarını tez günde, tez saatte yolla!" diye yalvardık. Bakınız bizim evde sularımız kesildi. Ne zamandır sularımız kesildi, maşrapalarla kovaları doldurup abdest alıyoruz. Çeşmelerden almayınca biraz daha zor geliyor demeyelim de biraz daha acayip oluyor diyelim. Alıştığımızın dışında haller olmaya başladı. Hangimiz bu konuda gözyaşları döktük, secdelere kapandık, gece yarılarında kılınan teheccüdlerde Allah'ın yağmurunu, Allah'ın rahmetini, Allah'ın bereketini diledik? Yapmadığımızı inanıyorum, yapan varsa da tek tük yapıyor o da yetmiyor işte. Ekseriyet bu şuurda olmalı. Ekseriyet güzellikleri aşılmalı. Güzelliklerin tatbikçisi olmalı. Allah'a duasız kalmaktan Allah'a sığınırız.

Her zaman söyledik yine söyleyelim, güzel ahlak evde başlar. Evinizde güzel ahlak sahibi olunuz. Bilhassa genç delikanlılar, anne ve babalarına karşı çok terbiyeli, çok saygılı olmalı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Müslüman bir delikanlının yetişkin çağına annesi veya

babasından biri veya hem annesi hem de babası yani her ikisi birden denk gelip de cennete giremezse yazıklar olsun!” diyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz söylüyor bunu. Demek ki ibadetlerimiz, diğer hayır ve hasenelerimiz şurada bekliyor, önce onların rızası gerekiyor bakınız. İbadetlerden evvel, hayır haseneden evvel onların rızası gerekiyor. Onların bastığı yerleri öpelim. Aman, of bile deme, diyor kitabımız. Çünkü aile hayatı İslâm dininin, İslâm ailesinin güzelliklerindedir.

Günümüzde ecnebilere, Avrupalılarda, Hristiyanlarda, Yahudilerde, şunlarda, bunlarda büyükler dışlanıyor. Büyükleri hiç kimse dinlemez olmuş o toplumlarda. Evin gençleri, evin hal ve hareketli tipleri, evin hâkimi oluyorlar. Bizde öyle değil. Biz kültürümüzde öyle görmedik. Biz babamızın elinden kahvesini, çayını bile içmedik. Hep saygı ile yaklaştık. Gördüğümüz, bildiğimiz akrabalarda da büyüklerin durumu hep aynı. Onların evinde de aynı saygı hâkim. Saygı ve sevgi hâkim. Sevgi elbette ailede en temel unsur, sen say ki onlar da seni sevsinler. Dışlamak ne kadar kötü bir iş aile hayatında. O yanlışlıklar, bize ait şeyler değil. Allah korusun sonra o yanlışlıklar bizim imanımızı toza toprağa bular. Allah güceniyor çünkü. Annesi, babası veya ikisi veya teki, gençlik çağında iken bir Müslümanın yanında yaşlansa ve o Müslüman delikanlı cennete giremezse yazıklar olsun ona, diyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Ayıplarım onu, diyor. Lanetler olsun, diyor. Demek ki onların duası, onların rızası Allah'ın rızasına eş değer.

Namaz konusunda da bildiğiniz üzere namaz, dinin direği. Zaten namaz ahlakla güzeldir. İhlâs ile kılabiliyorsak, kendimizi verebiliyorsak, hulusi kalp ile kendimizi verebiliyorsak, aman diyebiliyorsak, safları

doldurabiliyorsak o zaman bizim kurtuluşumuz olur. Namaz güzelliştir, insanı kötülükten alıkoymada büyük bir unsurdur. Bunları inşallah hayatımıza tatbik edelim kardeşlerim.

Sadece âlimlerin, abidlerin, şeyhlerin, mürşitlerin şunların, bunların işi olarak bakmadan “emr-i bi’l-maruf nehy-i ani’l-münker” emrini icra edelim. Yani bir din kardeşimizi kötülüklerin içerisinde alıp çekelim. İşte sana şehit sevabı. Bir din kardeşini güzelliklerin içine yerleştirebiliyor musun? O güzelliklere, o güzel ahlaka, hüsnü hale, İslâm ahlakına taşıyabiliyor musun? Öyle hale getirebiliyor musun? Önder olabiliyor musun? Önüne geçebiliyor musun? O güzellikleri ona yaşatabiliyor musun? O çirkinlikleri çıkarabiliyor musun? İşte sana şehit sevabı. O kadar önemli. Adam cephede alından kurşun yemiş, şehit olmuş. En yüksek bir makama gelmiş. Senin yaptığın emr-i bi’l-maruf nehy-i ani’l-münker o şehitle eş değer tutuluyor. Şu fiilin güzelliğine bakınız.

Bütün sevaplar toplansa bir mücahidin sevabı karşısında çok az kalır. Ama bütün mücahitlerin sevabı toplansa emr-i bi’l-maruf nehy-i ani’l-münker yapan insanın kazandığı sevabın yanında çok az kalır diyor kitaplar. Hepsinin fevkinde bir güzellik manzumesi oluyor. Din kardeşlerimizin kapısına gidelim, bunu mutlaka tatbik edelim inşallah. Tabi bazen kimi kapı bizi tahkir, tensip eder, kovar. Kovulmayı da göze alıverelim zira onların cehennemde yanmasını istemeyiz değil mi! Allah korusun.

Ufak çocuklarımız var. Sabah namaza kalktığımızda şunları da kaldır hanım deyiverelim. Çok soğuk kaldırmayalım derdi bazen bizim

hanım. Ben de sorardım bunların yandığını mı istersin, üşüdüğünü mü? Aman üşüdüğünü derdi. Kaldır o zaman derdim.

Binaenaleyh şuurlu olalım. Akıl imana verelim. Akıl iman ile birlikte muttasıf olduğu zaman akıl. Akıl imansız kaldığı zaman, ihanet ya da deli gibi bir şey...

Bazıları diyor ki, dünyanın en akıllı adamıyım. "İnsanların en hayırlısı insanlara en faydalı olandır." diye Hadis-i Şerif var. İnsanların en hayırlısı insanlara en faydalı olandır. Güzel, başımızın üstüne, doğru ama imanla beraber tatbik etmek lazım geliyor. Edison elektriği icat etti, cennette mi, cehennemde mi? Bunlar bizim vazifemiz değil. Bunlar bizim suale muhatap kılınacağımız şeyler değil ama bize ipuçları da verilmiş. Ne denmiş? Miftahü'l-cenneti elde edemeyen, cennete giremeyecek demiş. Nedir "Miftahü'l-cennet", "Cennetin anahtarı" olan nedir? "La ilahe illallah Muhammeden Resûlullah" bunu söylemeyen cennete giremeyecek deniyor kitaplarda. Eğer Edison son nefesinde söylemedi ise olmuyor. Allah bilir, Allah ve arasında bir meseledir belki demiştir belki dememiştir hâşâ biz Allah'a hesap mı soracağız? Belki affeder ve son nefesinde dediriverir, biz bilemeyiz.

Binaenaleyh bizler boş şeylerle iştigal etmeyelim. Bazı din kardeşlerimizin zihnine fitne sokacak sualler icat etmeyelim. Geçende anlattım size, Hatemi Tai vardı hani. Sarayının kırk tane penceresi vardı. Her pencerede birer adam oturuyordu. Her gelene birer altın veriyorlardı. Sonra o adam öldü. La ilahe illallah Muhammeden Rasulûllah, diyemedi. Melekler yalvardılar. Ya rabbi, bu çok cömert bir insandı. Bunun tebaasında ona bir tane bile şikâyet eden insan yoktu. Her pencereden bir altın para dağıtıyordu. Cenâb-ı Hakk, ben kendi

kanunumu çiğnemem, öyleyse onu cehennemin tepesine, cehennemden tesir almayacak şekilde salıncak kurup oturtun diye emrediyor. Bu durumu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Miracı nebeviye çıkarken gördü. Nedenini sorduğunda melekler anlattılar, o Hatemi Tai'dir Ya Resûlullah. La ilahe illallah Muhammeden Resûlullah diyemediği için cennete giremiyor diye.

Cenâb-ı Hakk kendi kanunu çiğnemez, çiğnemiyor kardeşlerim, o sebeple Miftahü'l-cenneti elde etmenin yollarını arayalım. Güzel ahlakla muttasıf olalım. İslâm ahlakı üzerine yaşayalım. Hep güzellikleri yaşayalım.

Evimizde, barkımızda, çoluğumuzda çocuğumuzda, eve girerken çıkarken birisiyle karşılaştığımızda hep, her yerde, her zaman selâmlaşalım. Bilhassa evlerinize girerken selâm vermeyi unutmayın. Allah'ın selâmı üstünüze olur. Bunu bilhassa kardeşlerimizden istiyorum. Evde kim varsa selam verin. Ailen vardır, çoluk çocuk, hanımın vardır, kim varsa! Hatta evinde kimse yoksa bile, kendi kendine selâm ver, kendi kendine selam al ve yaramazlıklar böylece evinize isabet etmesin. Bunlar güzel ahlakın kolay olan umdeleri, kolay olan tarafları.

Her zaman söylüyorum, evinizde güzel geçinin kardeşlerim. Bilhassa evli olanlara bu sözüm. Akşamdan, sabahtan, şurâda, burada bir damla bir şey geçmiş olabilir aranızda, bir ihtilaf geçmiş olabilir. Biraz o somurtmuştur biraz da sen somurtmuşsunur ama evden çıkarken sabahleyin barışıp da çıkın. Eşiniz ile barışın da çıkın kardeşlerim. Helaliniz ile barışıp da çıkın. Çünkü İslâm'da dargınlık olmuyor. İlk barışan dokuz puan alıyor. Dokuz puanı sen niye almayasın! Eğer dargın çıkarsan, kırgın çıkarsan hem o, hem de sen rahatsızlık içinde

yaşayacaksınız. Senin çarşıda işin rast gitmeyecek. O da intizarlı olacak evde. Aklından çıkmayacak. Bu kırgınlık, bu dargınlık iki tarafa da huzursuzluk verecek. Eşindir, helalindir, elini tutuver, ufak tefek güzel sözler söyleyiver, bir şey yok aramızda deyiver, haydi barışiverelim deyiver. Dokuz puanı sen al. Çok şey kazanır, hiçbir şey kaybetmeyiz, güzel ahlakı tatbik etmiş oluruz. Güzel ahlakı ortaya koymuş oluruz. Ahlakı hayata adapte etmiş oluruz. Anadolu hayatında, aile hayatında genel olarak erkek, aile içinde bir adım önde olduğundan bunu yapmak zor iştir ama bize çok şeyler kazandırır.

Erkeğin aile hayatında bir adım önde oluşu bize baskı uygulama, her şeyi dikte etme hakkı vermez. Birisi geldi bir gün yanıma. Ben bu hususta kendimi yenemem, ben eve girerken bile tekmeyle girerim, dedi. Kapıyı tekmeyle açarım dedi. Böyle şeyler güzel şeyler değil! Bunlar kabalıklar. Bunlar İslâm'ın men ettiği şeyler. Dedim ki, "İçeride eşekler mi var! Ahıra mı giriyorsun! Orada senin çoluğun çocuğun var, sevdiklerin var. Senin evin orası." dedim. Allah'ın rahmeti gelsin istiyorsan bunu kabul etmiyorum, dedim. Eve iltifat ile girilir. Çünkü evin erkeği, akşam eve girerken asık suratla girerse, çocukların da yüzü asılır, evde huzursuzluklar olur.

Bizim bir ağabeyimiz: "Oğlum ayakkabını çıkarıp da içeri giriyorsun değil mi? İşte öylece de dışarıdaki sıkıntılarını ayakkabıyla çıkar öyle gir evine." derdi. Ben öyle yapıyorum, derdi. O da dışarıda kalıverir, derdi. Ne güzel bir benzetme bak. Sıkıntılarımızı her zaman çıkartalım. Aklımızı kullanalım, güzelliklerin arayıcısı ve tatbikçisi olalım inşallah.

Ego ne? Ego ene, ben demek. Ben, ben derken hep ben demek, inatçılık edip durmak, bunlar çirkin şeyler. Din bir hürmettir, ailede eşler birbirlerine hürmet etmelidirler. Aile hayatında inatçılık hoş bir şey değil. Hani şaka noktası vardır işin. Nasrettin Hoca ile hanımı yolda gidiyorlarmış. Gülüm, canım diye gezerlerken bakmışlar ki tarlada çalışanlar var. Nasrettin Hoca: “Bak ekin biçiyorlar hanım” demiş. Öteki “Kesiyorlar!” demiş. Biçiyorlar, kesiyorlar, biçiyorlar, kesiyorlar derken iş münakaşaya dönmüş. Hoca dayanamamış. Yatırmış hanımını yere, üç beş tokat atmış. Boğazını tutup üstüne çıkmış sormuş ne yapıyorlar diye. Kadın eliyle makas işareti gösterirmiş. Cevap verecek hali yok böyle (Hacı Kâmil baba sağ eli ile kadının yaptığı işareti taklit ederek, eliyle makas kesme hareketini gösteriyor) yapıyormuş. Kesiyorlar diyormuş.

Bunlar güzel şeyler değil. İnatçı olmayalım inşallah. O münakaşa hallerinde hiç inatçı olmayalım. İnatçı olur isek, ene giriyor işin içine. Ben giriyor, ben! Bunu yapmayalım. Bir de ego var. O ne? Egoizm. Benden alası yok. Her şey bana müstahak. Her şey bana helal. Benden alası yok. Diğerleri benden düşük, diğerleri benden aşağıya. Bunu sakın yapmayalım. Başını diker durursan, başını alır eğerler aşağıya. İcini bozanın işini bozarlar. Başını diktin mi başını Allah eğer. Bir de sadizm var. Sado dedikleri şey. Sadizm ne? İnsanların ıstırabından eleminden kederinden zevk almak. İnsanlar elem keder içinde ağlaşırken, harmandalı oynamak. Davul zurna çaldırmak. Onların ıstırabından keyif almak. Onların ıstırabını hiçe saydığı gibi, üstüne keyif almak. Onların acısının kendisine keyif vermesi. Bu sadizm, insanların ıstırabından keyif almak, İslâm’ın men ettiği şeyler, güzel olmayan şeyler.

Burada, Hadis-i Kudsî’de bir konu vardı. Onu okuyalım inşallah. Vakıt doluyor. “Ey âdemoğlu!” Burada bize ikazlar var, ihtarlar var.

Şimdi genel manada bir şeyler söyleyiverceğiz güzel ahlak muvacehesinde. “İçi kapkaranlık olan ev, dışarıda yakılan kandillerle nasıl aydınlanmazsa, kötü işler yapmaya devam ederken söylediğiniz güzel sözlerin de size aynı şekilde hiçbir faydası olmayacaktır.”

Adamın ağız bal akıyor ama içi fitne fücür. Güzel şeyler söylüyor ama güzel şeyler yapmıyor. Evvela iğneyi kendine, çuvaldızı başkasına! Söylediğin şeyleri kendin yapmıyorsan, o zaman sen riyakârsın demektir. Ya olduğun gibi görün, ya görüldüğün gibi ol. Burada o hüküm çiğneniyor. Ne diyor bak! O güzel şeyler size bir şey kazandırmaz, riya defterine adınız yazılır. Bunlardan içtinap etmek lazım. Bunlardan sakınmak lazım.

İş ve ibadetlerinizi Allah için yapınız. Karşılığını da yalnız Allah’tan isteyiniz. Çünkü Allah istenilen şeylerin en üstününü ve iyisini verendir. Daha önce belirttiğim gibi, İhlâs meselesinde anlattığı gibi “ya Allah için, ya değil”. Adamın biri Yasin-i Şerif okuyormuş. Karşidan bir arkadaşı geçmiş. Farzı mahal beşinci sayfayı okurken sesini yükseltmiş. Arkadaşı duysun diye. Ne o? Yasin okuyorum görsün gibisine! Gece olmuş, rüyasında ey kulum, yahut büyüklerden bir zat, ey kardeşim, ey evladım, sen beşinci sayfayı yeniden oku. Okudum ya deyince de onu sen kardeşine okudun. O sayfayı yeniden oku ki, Allah için okumuş ol. İhlâs bu kardeşim. Ya Allah için, ya değil. İzahı bu. Biz riyaya dalmayalım. Ya görüldüğümüz gibi olalım ya da olduğumuz gibi görünelim inşallah.

Binaenaleyh, Hadis-i Kudsi’de: “İyi biliniz ki ben sizleri boş ve abes yere yaratmadım.” demiş. Bakınız, “Boş ve abes yere yaratmadım.” diyor. “Başiboş olarak yaratmadım.” diyor. “Yaptıklarınızdan habersiz

de değilim. Sizler, Allah katındaki nimetlere ancak O'nu razı etmek için yaptığınız çalışmalar, hoşlanmadığınız şeylere sabretmek sayesinde kavuşacaksınız.” Bakınız burada çok önemli nokta var. “İnne sabirin!” Allah'ın imtihanı ne türlü tezahür, tecelli edecek bilemeyiz. Açlıkla imtihan eder musibetler ile imtihan eder. Belalar ile imtihan eder. Sıkıntı, tecavüzlerle, tasallutlarla imtihan eder. Hastalıklar ile imtihan eder. Müzayaka ile maaş kıtlığı ile imtihan eder. Eder, eder... Yani nimetlere şükretmenin yanında bir de bunlara sabretme meselesi var. Birisi dünyaya, birisi ahirete müteallik işler. Ama ikisi de defterimize yazılan notlar. Bu şükretmek meselesinin de üzerinde duralım. Hassasiyet gösterelim inşallah.

Hangimiz hatırlıyoruz, o din kardeşlerimizin yokluklar içerisinde olduğunu, feragat, fedakârlık içinde yaşantılarını hangimiz hatırlıyoruz. Hepimiz kendi keyfi maişetimizi, sofralarımızı doldurduk Allah ne verdiyse yedik, onları hatırlamadan, onlara dua etmeden! Onların affı için Allah'a dua etmedik. Allah'ın lütfunu, ihsanını, hıfzını murat etmeden kim kalktı da yürüdü! Bu haller bizi küçültür. Doğuda bir din kardeşinin ayağına bir diken batınca, batıdaki din kardeşi ondan müteessir olmazsa, o Müslüman kâmil mümin, olgun mümin değildir diyor. Allah'a sığınırız. Bunu hep paylaşacağız. Şükürün edasında bu gerekiyor. İmtihanlar noktasında da sabırlı olmalıyız, şükürlü, hikmetli olmalıyız. Biz başımıza gelen sıkıntıların def'ini aramalıyız. Bütün beşeri hususlarda üzerimize düşeni yapacağız. Ama yine arkasından Allah'a iltica edeceğiz. Allah'tan yardım dileyeceğiz. Beşeri haklarımızı kullanacağız. Sebeplere de müracaat edeceğiz. Allah bunu emrediyor.

Bir aspirin dahi izin ister, Allah'tan izin ister diyor. “Kuluna faydalı olayım mı?” der diyor. Bu kadar ince bir mesele Allah'tan

istemek. Bizi neden enterese etmesin. Bizi neden bağlamasın. O halde, o nimetler muvacehesinde hayatımızı düzene koyacağız.

Din kardeşlerimize dua edeceğiz. Elimizde başka silahımız yok. Silahımız sermayemiz, sebebimiz hep “dua” ile birlikte olmalı. Yalvaracağız ve Allah onu ikram edecek. Kendi şahsımız dışında da dualar etmeliyiz, menfaatimiz dışında da dualar etmeliyiz. Dünyevi ve uhrevi kendi murâdlarımız mı var. Onlara da dua edeceğiz. Haram değil, yasak değil ama önce din kardeşlerimizi düşünelim, onlar için dua edelim, yalvaralım. Çünkü başka bir şey yapabilecek durumda değiliz. O dualar yabana gitmez, Allah’ın hoşuna gider. Çünkü orada bir fazilet var, erdem var. Orada fedakârlık var. Orada üzerimize farz olmadığı halde onların kaderini paylaşmak var.

Binaenaleyh Allah doğruyu bilmeyi, bulmayı ve yapmayı nasip etsin inşallah.

Âmin!

Essalâtü vesselâmü aleyke ya Rasulallah, essalâtü vesselâmü aleyke ya Habiballah, essalâtü vesselâmü aleyke ya seyyidil evvelin vel ahirin velhamdü lillahi rabbil âlemin. Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi halıkı maliki olan yüce Allah’ım. Yüceler yüzesi, güzeller güzeli Allah’ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için, dünyevi ve uhrevi bütün işlerimi kolaylaştırıver, güzelleştiriver, hayırlı ve hibe eyleyiver Allah’ım. Dünyevi ve uhrevi ne tür yüz karası günahlarımız varsa bağışlayıver Allah’ım. Şurâda hazır bulunan cemaati Müslim’inin helal olan, meşru olan muratlarına erdiriver Allah’ım. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri veriver. Bize verdiğin

nimetlere ve rızklara hamd-u senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyleyiver Allah'ım. Zayıfız, adiyiz, küçüğüz, asiyiz, zavallıyız. Sen bizi bağışla Yarabbim. Sen bizi affet Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felaketlerde, şerlerden, kazalardan, belalardan kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlaksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralardan, sihirlerden ve büyülerden ve zinalardan ve acılardan bizi koru Allah'ım. İki cihanda bizi aziz eyle Allah'ım! Şu taleplerimizi, yalvardıklarımızı geri çevirme Allah'ım! Âlemi İslâm'ı zaferlere erdir Allah'ım! Düşmanlarımızı ıslah eyle ya rabbi. İtlaf eyle demiyoruz ya rabbi. Onlara kötü şeyler talep edemiyoruz, onları ıslah eyle Yarabbi. İslah eyle tez günde, tez saatte Yarabbi. Onlar da gerçeği görsünler ve bulsunlar Yarabbi. Bizi güzel ahlak ile ahlaklandır. İman-ı kâmil ile nurlandır. Cemalin ile cennetinle şereflendir. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda. Nâ-murâd olanları ber-murâd eyle Allah'ım! Ordumuzu, yurdumuzu, vatanımızı, bayrağımızı, mukaddesatımızı muzaffer eyle Yarabbi. Göklerden yerlere indirme Yarabbi. Mahrum eyleme, müşkül eyleme, mahzun eyleme, mahcup eyleme Yarabbi. Murâdlarımıza erdir Allah'ım! İki cihanda aziz eyle Rabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifüne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

19 Ağustos 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" ...Hep burâdan kalkmadan muratlarımız hâsıl olsun, helal olan, meşru olan, güzel olan muratlarımızı Allah ikram etsin, lütfetsin inşallah. Şöyle gelişigüzel bir sohbet oluversin. Bir şey bildiğimizden değil ama bilinen şeyleri tekrar etmiş olsak bile, hepimiz kazançlı çıkmış oluruz. Bir kere daha hatırlanmış oluruz.

Bir kardeşimiz kızını nişanlayacakmış. Sakın salı günü olmasın demişler. Telefonda soruyorlar salı gününün ne özelliği var diye. Biz dedik ki salı da ne var biliyor musun kardeşim? Salı da hayır var! Salı Allah'ın muteber günlerinden biridir. Salının neresini tenkit edeceğiz? Salının neresine olmaz diyeceğiz? Bir hayır numunesi olmak üzere misal verelim; Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri İstanbul'u salı günü fethetti. Salı gününden biraz daha hayırlı olanı, hayırlısı olanı var mı dersenez o zaman ayrı. Günlerin içinde biraz daha üstün olanı var ama çirkin olanı yoktur. Mesela, Müslümanların bayramı olan Cuma günü, yedi günün en hayırlısıdır. Diğer dinlerde mesela Yahudilerinki Cumartesi, Hristiyanlarınki Pazar, bu günler onlar için kutsaldır. Binaenaleyh onlar da uğursuz değildir.

Bir başkası da telefonda istiğfarlar hakkında soruyor, bazı günler yapılmaz diyorlar ne diyorsunuz diye. Böyle şeyler uydurma şeyler. Milletin gönlünü bulandırmaya hiç hakkımız yok. Adem atamızdan beri... Bakınız, bu olayda üzerine basa basa söylüyorum, Adem atamızdan beri, Allah'ın tövbe kapılarının kapandığı bir saniye bile yok.

Hangi saniyede olursan ol, Allah'tan özür dilemen lazımsa, Allah'tan özür dilemen senin üzerine bir iyilik bir güzellik ekleyecekse ve sen o özürlü dilemekle Hakk'a yakın olacaksan ve hulusi kalp ile gerçek manada ihlas ile tövbe edeceksen, onun günü ve saati elbette olmaz. Bazı günlerde, bazı saatlerde, bazı anlarda tövbe etmek yanlışmış! Olur mu hiç öyle şey. Bak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden beri demiyoruz, ilk insan Adem atamızdan beri, Allah'ın tövbe kapısının kapalı olduğu gün yok, saniyesi yok diyoruz.

Daha önceleri anlatmıştım hani iki kişi gelmişler. Biz demişler, definecilik yapacağız. Bilmem nerenin neresinde rüyamızda gördük. Defineciliğin İslâm'da yeri nedir, İslâm'da defineciliğe izin var mı? Kardeşim İslâm'da definecilik yok deyince de "Oradan alacağım parayı da, bulacağım parayı da biz hayra sarf edeceğiz." diyorlar. Piyango oynayanların dediği gibi söylüyorlar. Böyle seni meşgul eden işlerle ilgili düşünceler din dışı unsurların aldatmacasından başka bir şey değil.

Eskiden bizim bir han vardı. Biz Tire'nin yerlisiyiz biliyorsunuz. Otel gibi bir handı. Üç kişi geldi. Söke'den gelmişler. Giyimli kuşamlı, beyefendi insanlar, üç kişilik bir oda verdik onlara. Yatıyorlar, kalkıyorlar bir yerlere gidip geliyorlar. Yatıyorlar, kalkıyorlar bir yere gidip geliyorlar. Yahu dedik nedir bu? Adamlar güzel giyimli, kuşamlı, güvenilir insanlar, beyefendi insanlar, konuşmaları temiz, lügatleri âlim.

Sonra öğrendik ki bir rüya görmüşler. Hisarlık Dağlarının bilmem neresinde hazine var demişler rüyalarında. Oraya gidip kazın demişler. Tabi biz bunları öğreninceye kadar bir ay geçti. Bir ay içinde yevmiyeciler, kazmacılar, kazmalar, kürekler, arabalar gidip gelmeler derken hiçbir şey bulamadılar. Babam onlara bir şey demiyordu ama hallerine acıyordu. Sonunda paraları bitince başladılar veresiye yapmaya, lokantalar da kaşık kaşık yemek yiyen adamlar, üç ay geçtikten sonra neleri var neleri yok yanındaki her şeylerini sattılar. Oradan biri çamur peynir alıp geliyor, biri kuru ekmek alıp geliyor, hanın avlusunda da yiyorlardı. Babam dedi ki, “Arkadaşlar, evlatlar, sizin evleriniz var mı?”, “Var efendim!”, “Sizin çocuğunuz çocuğunuz var mı? Aile efradınız var mı?”, “Var!”, “Ben sizin bir ağabeyiniz olarak söylüyorum, yanlış anlamayın, yol paranız yoksa ben ödeyeyim, siz vazgeçin bu davadan, evlerinize dönün, bu dava Hakk bir dava değil! Bu dava, aldatılanların, aldanınların davası!” dedi. Ondandır onlar böyle per, perişan bırakıp gittiler.

İslâm da definecilik yok! İslâm’da hakkı olanı kazanmak var. İslâm’da helal kazanç var. Piyango çekmek, toto oynamak gibi benzer şeyler yok. İslâm bunları reddediyor. Ama bu definecilik çok daha başka bir hastalık. Mana ehlini bile bozar.

Geçenlerde anlatmıştım, işin biraz mizah tarafı ama gerçek tarafı. Efor sarf edeceksin, güç sarf edeceksin, biraz zorluk çekeceksin ondan sonra helal olacak kazandığın paralar.

Tire’de birisi varmış, çok fakirmiş. Yarabbi bana yardım et, yarabbi bana bir kapı göster, bana bir kapı göster diye dua edermiş. Demişler ki, farzı mahal söylüyorum, git Şam’ın bilmem ne bölgesinde

böyle bir ihtiyar berber var. Senin probleminin çözümü onda demişler. Adam bir daha görmüş aynı rüyayı. Bir daha görmüş aynı rüyayı. Derken yahu bunda bir şey var diye düşünmüş. Tasını, tarağını, tencerisini satmış. Yol parası etmiş, gitmiş Şam'a. O berberi bulmuş. Bakmış berberin hali per-perişan. Adamın kendine yok ekmeği. İçerde bir müşteri var. Saç sakal birbirine karışmış. En fakir bir mahallede, en fakir bir muhitte çalışan bir berber! Yahu bundan bana bir faydamı gelir demiş. Ama demiş buna rağmen buraya kadar geldik. Madem böyle dendi. Çünkü rüyasında ona göstermişler. Neyse oturmuş berberin önüne, başlamış tıraş olmaya. Tıraş olurken nerden geldiğini beyan etmeden "Ağabey ben çok fakirim, bana biraz yardım eder misin?" demiş. Kahkaha atmış berber. "Ah be evlat, benim kendime yok ekmeğim.", "Ağabey bir düşün bakalım, belki yardımın olur bir şeylerle bana!" demiş. "Yahu oğlum," demiş, "Ben eğer yardım edecek olsam önce kendime yardım ederim. Bana, Git Türkiye'nin Tire kazasında Derekahve mevkiinde filan numaralı evin duvarında hazine var. Orayı kaz bir teneke altın var diyorlar da ben oraya bile gitmiyorum, benim kendime bile yardımım yok!" demiş. Tarif edilen ev kendi evi tabi, hemen dönmüş evine. Vurmuş kazmayı, almış altınları. Böylesi hikâyeler işin mizah tarafı. Olmuştur, olmamıştır. Fakat asıl hazine gayrette, çalışmakta.

Bir gün zengince bir adam ölüm döşeğinde iken çoluğu çocuğu başında bekliyorlarmış. Babamız, son nefesindeyken acaba bize ne bırakacak diye evini içini arıyorlar, para pul bulamıyorlar. Oğlum! diyor zengin adam, "Biliyorum bir şey arıyorsunuz! Filan yerde bir tarlamız var ya işte oraya ben bir teneke hazine göndüm." demiş. "Onu bulun aranızda paylaşın." demiş. Çocuklar çok sevinmiş. Babaları öldükten hemen sonra ellerinde kazma kürek ile tarlanın orası senin,

burası benim her yerini kazmışlar. Bir tülü bulamamışlar. Onları takip eden biri de: “Yahu ne yapıyorsunuz çocuklar!” demiş. “Babamızın vasiyeti vardı...” diye durumu anlatmışlar. Onları takip eden adam da demiş ki “İşte sizin hazineniz bu, yani hep birlikte çalışın demek istemiş size!” demiş. Size onu anlatmak istemiş.

Herkesin helal rızkı bazen zor bazen kolay olabilir. Bu da Allah’ın bir imtihanıdır. Ama helalliğini zordan kazanan ve bunu bile bile, bu şuurla şükür eden adam mutlaka muteber adamdır. Şükürsüzlükten Allah’a sığınırız. Allah helali, doğruyu ve güzeli bulmak ve yapmak nasip etsin inşallah.

Yanılmak, insanoğlunun kaderinde var. Kaderinde var demeyelim, özünde var. Yanılmayan, yenilmeyen bir Allah’tır. Allah yanılmaktan korusun. Allah kendi himayesine, kendi vikayesine, kendi semsiyesine alsın.

Şimdi başka bir arkadaş var. Kasıtlı mı soruyor bilemiyorum. İkidir oldu, aynı şeyi sordu. Televizyonlarda terör gösterip duruyorlar, sen ne diyorsun diye sordu. Ne diyeceğim dedim. İslâm’da terör yok ki dedim. İslâmiyet ile terörün yan yana gelişi eşyanın tabiatına aykırı. Kur’an’da çok açık yazıyor, diyor ki: “Allah katında bir kişiyi öldüren, bütün insanlığı öldürmüş gibi olur. Ben sana daha ne diyeyim!” dedim. Hem İslâm, hem terör olmaz yahu dedim. Eşyanın tabiatına aykırı, yani sandalyeyse sandalye, masaysa masa, camiyse cami, evse ev. Tabiatı budur. Onun tabiatına aykırı düşer. Yaratılışına aykırı düşer. Özüne aykırı düşer. Terör olmaz İslâm’da!

Sonra bilir bilmez bir şey daha söyledim. Siyaset hâşâ sünme hâşâ bizden kilometrelerce uzakta. Bunu her zaman beyan ediyorum.

Yani aklımıza gelmişken söylüyoruz, biz Cumhuriyet çocuğuyuz, biz dindar bir ailenin evladı olarak dünyaya geldik. Bu kadar adamların dizinin dibinde oturduk, bu kadar ilim meclislerin de bulunduk, hem vallahi, hem billahi bir tanesinde bile böyle bir rejim aleyhtarlığı, Cumhuriyet aleyhtarlığı kelime duymadık. Bütün samimiyetimle söylüyorum, zaten Cumhuriyet rejimi “şûra” rejimidir. İslâm’ın benimsediği rejimdir. Neden aleyhinde olayım. Şûra ne? İstişare edilen meclis, istişare edilen rejim! Cumhuriyet 1923’te kuruldu, biz de 1936 doğumluyuz. Cumhuriyet çocuğuyuz yani. Ama bu kadar belirgin dindar bir ailenin çocuğuyuz. Din ilminin, meclislerinin içinde büyüdük ama Cumhuriyet’e karşı bir tane kişiden bir tane muhalefet görmedik, rahatsız olan duymadık. TV’de çıkıp terör işleyenler yanlış yapıyorlar. Bunlara kapılmayalım. Bunlara gönül vermeyelim. Bunlara inşaallah özümüzden gele gele hayır diyelim. Olmaz diyelim, İslâm’ın özüne aykırı düşünüyorsunuz, dindar insanlar İslâm’ın özüne uygunluk arar diyelim. İslâm’ın özünde yumuşaklık var. Güzel ahlak var. Ahlak-ı hamide var.

Hz. Musa aleyhisselam, Firavun’a din telkin etmeye gidiyor. Yarın, benim haberim olmadı demesin diye. Cenâbı hak yollamış onu. Ben Mürsel peygamberim, Cenâbı Hakk’ın selamı var, seni dinime davet ediyorum, dinime buyur gel diye Allah görevlendiriyor. Amma diyor Cenâbı Hakk, bakınız amma diyor, din telkinine giderken hilm ile muamele et ya Musa diyor. Hilm, yani yumuşak davran diyor. Kırıcı olma diyor. Bizim için de geçerli bunlar. Ahlak-ı hamide, güzellikler manzumesidir. Sertlikle bazen celal sıfatı olabilir, Celal ya da Kahhar, isimlerinin tezahür edeceği, tecelli edeceği noktalar olabilir, Allah ona da müsaade ediyor amma celal sıfatını mutlaka lüzumlu yerlerde

kullanılması gerekir. Yoksa öncelik cemel sıfatı, hilm, yumuşaklık, güler yüz, tatlı dil en güzel şeyler, en güzel şeyler.

Binaenaleyh, böyle olalım ve genç kardeşlerimiz için bilhassa söylüyoruz namaz kılın, günahlardan beri olun, nazarlarınızın günahından da korunun. Nazarınız yaramaz yerlere takılmasın ve anneniz babanız sağ ise, onlara öf bile demeyin. Resûlullah buyuruyor diyor ki: “Annesi babası veyahut yalnız annesi veyahut yalnız babası yanında iken yetişkin çağına eren bir Müslüman, eğer cennete giremiyorsa ona yazıklar olsun!” İbadetleriniz bile o anne baba rızası yanında çok zayıf kalır. O anne baba rızası, cennetin anahtarı olur. Miftahü'l cenne, cennetin anahtarı onlar, sözümüzü dikkate alınız, hayatınıza tatbik ediniz inşaallah. Evinizde, köyünüzde, çevrenizde herkesle iyi geçininiz, yumuşak huylu olunuz. Ahlak-ı hamideye sahip olunuz Cenâbı Hakk'tan o saniye, o hallerde murakabe edeceğiniz hususlar, reddedilmez noktaya geliverir. Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek, insan gönülsüz gerek.

Tasavvufa meyilli, İzmir Ege Üniversitesi'nden gelen değerli bir hocamız, misafirimiz oldu. Ona da dedim, birisi gelse dedim, seni övse övse, göklere çıkarsa, yine başka biri gelse, yerse yerse, yerlere batırsa! Gönlünde eğer bir fark meydana geliyorsa, o öveni biraz daha seviyorsan, o söveni biraz daha yeriyorsan, senin imanında olgunluk yok demektir. Senin imanında noksanlık var demektir. Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek! İşte bu! O ikisi arasında fark olmayacak. Bize söven ile bizi seven aynı olacak. Bizim gelişmemiz, bizim Cenâbı Hakk'a yakınlığımız nereden belli olacak, işte buralardaki bir yerimizle, ahlakımızla, davranışlarımızla belli olacak.

Namazlarımızı aksatmayalım kardeşlerim, namazlarımızı aksatmadan kılmak çok önemli bir husus. Her toplantıda bahsediyorum, ezcümle “Namaz, insanı yolda koymaz!” Beş vakit namazınızı düzenli, vaktinde kıliverin inşallah. Mümkün olduğu kadar vaktinde kılmaya gayret edin. Vaktinde kılınan namaz, ibadetlerin en eftalidir. Resûlullah buyuruyor (s.a.v.) vaktinde kılın diye. Şimdi burada ulema vaktinde kılınan namazı iki türlü mütalaa ve terakki ediyor. Birisi kazaya kalmamış namaz. Yani öğlen namazını ikindi okunmadan namazını kılmışsın, kazaya kalmamış. O vaktinde kılınan namaz muvacehesinde mütalaa ediliyor. Ama diyor asıl muteber olan, asıl ihlâslı olan, ezan okunur okunmaz anında kılınan namaz.

Namazları ezan okunur okunmaz kılmak herkes için mümkün olmuyor. Çoğunuz esnafsınız, vaktiniz olur olmaz belli olmuyor tabi. Bir de imkânı olan namazkâr kardeşlerimiz var. Onlara bilhassa söylüyoruz; dinimiz, eğer namaz için camiye gideceksen ezanını da o caminin içinde dinlemeye gayret etmeni söylüyor. Erken git, şöyle feyiz, böyle iman, böyle irfan diye kazanırsın diye tembih ediyor. Caminin içinde dinlenen ezan insanda biraz daha tesirli oluyor, biraz daha dış tesirlerden arınmış oluyor, biraz daha insanı malayani işlerden, masivadan kurtarmış oluyor.

Binaenaleyh bunlara dikkat edelim kardeşim. Bu hususlar bizim hayati meselelerimiz. Bu hususlar bizim Allah’ın huzuruna ak defterler ile ak yüzler ile çıkma metodumuz. Allah’ın izni ve keremi ile inşallah.

Evet, Hadis-i Kudsi’de, “Sizler Allah katındaki nimetlere ancak O’nu razı etmek için yaptığınız çalışmalar ve O’nun hoşlanmadığı şeylerden kaçınmak sayesinde kavuşacaksınız.” Allah rızası için, Allah’ın

katındaki nimetlerden istifade ettiğimizde, O'nun rızasını elde etmek için teşekkür ile karşılayacağız, şükür ile karşılayacağız, hamd ile karşılayacağız.

Cenâb-ı Hakk'a karşı, "Biz senden memnunuz!" demezsek, o da bizden memnun olmaz. Şükretmemek, hamd etmemek, ben senden memnun değilim manasına gelir. Biz Allah'ımızdan neden memnun olmayalım. O kadar nimetin içindeyiz, bir elimiz yağda bir elimiz balda. Sıhhatliyiz. Çoluk çocuk sahibiyiz. Allah'ın nimetleri saymakla bitmez. Ama bakınız ona hamd etmek, ona şükretmek, onun bilinci ile hareket etmek... Şükredin diyor verdiğim nimete. Hangi noktada olursak olalım. Allah, benden razı olmanız için verdiğim nimete hamd etmek, şükretmek durumundasınız diyor. Bugün bir dilim kuru ekmek bulduysak eğer onun şükrünü eda edeceğiz. Bir eli yağda, bir eli balda olma şartı da yok. Eğer o bir eli balda olanlar da şükretmiyorlarsa, onların da cezası kümeste yaşayan ile sarayda yaşayanın farkı gibidir. Bunun bilincinde olalım, bunda çok ciddi mesuliyet var.

Allah bazen gazabından verir bazen de rahmetinden verir. Bir kardeşimiz vardı. Rüya görmüş, el fahru fahri halin el fahru ganiye döndü demişler. Dedim ki, harman dalı oyna! Çok güzel bir müjde almışsın. Ondan sonra hali vakti çok yerinde oldu. Allah'ın ikramına, ihsanına, lütfuna muhatap oldu. İlerledi gitti. Şimdi güzel bir müessesenin sahibi olarak Tire'de yaşıyor.

Binaenaleyh insanlara gelişigüzel iş yok. Kader ve kazaya iman ettik, her şey programlı. Allah vermek istediğinde, istemek verir. Ben istedim de oldu zannediyoruz.

Binaenaleyh biz dilenmeye devam edeceğiz. Biz kapısında olmaya devam edeceğiz. Ama biz hamd etmeye, şükretmeye devam edeceğiz. O bizim Rabbimiz. O bizim yaratanımız. O bizim yaşatanımız. O bizim her şeyimiz. O bizim yarınımız. O bizim dünyamız, ahiretimiz. Onsuz olmaz. Büyük bir ağabeyimizin en güzel duası “Yarabbi beni sensiz bırakma” idi. Şu sözün güzelliğine bak. “Yarabbi beni sensiz bırakma” ne güzel değil mi!

Allah’a sığınırız, Allah yanılmaktan korusun. O’nunla olmak en büyük saadet. O’nu unutmak, O’nsuz kalmak en büyük felaket.

Bir gün demiş ki bir evliya talebelerine: “Gidin bana birer demet çiçek toplayıp gelin.” Her birini ayrı bir cenaha yollamış. Biraz sonra dönmüşler gelmişler. Güzelce çiçekler, rengârenk çelenkler ve buketler getirmişler. Çok teşekkür ederim çocuklar, en güzellerini getirmişsiniz demiş. Aralarında Ahmet diye biri varmış. O ise çöp gibi kurumuş gitmiş iki çiçek getirmiş. Ahmet oğlum bu ne yahu! “Aman efendim!” demiş, “Hangisine gittimse aman beni koparma, beni Allah’ın zikrinden alıkoyma!” dedi. “Koparamadım üstadım.” demiş. “Bunlar zikirden uzak kalmış, kurumuş, bunları aldım geldim.” demiş. Allah’ın zikri böyle her yerde var. Nebatat, yerden her çıkan ot, her canlı kendi diliyle Hüdâ’yı zikreder.

Binaenaleyh duyamıyoruz tabi, o kulak bizde yok, o göz bizde yok. Allah’ın zikri, Allah’la olmak... Allah’a sığınırız, Allah bizi yanılmaktan korusun. O’nsuz halimiz nice olur.

Allah, o halde size verdiğim nimetlerin karşılığında bana layıkıyla itaat edin diyor. Bana şükredin, bana hamd edin diyor. Bu nimetlerin ücretini ancak o zaman ödersiniz diyor. O nimetler, şükürü

kolay verilir nimetler değil. Bizim ibadetimiz, bizim ona olan bağlılığımız, ona olan zikirlerimiz bizi kurtarmaz. Biz ne kadar zayıf, ne kadar güçsüz, ne kadar adi, ne kadar asi insanlar olduğumuzu bilmeliyiz ama o ibadet hallerimizin de O'nun rahmetini celp edeceğini unutmamalıyız. Bakınız, ibadet mutlaka lazım. O'na tapmak, O'nunla olmak, Ona sığınmak, O'ndan yardım dilemek, O'nun kapısında olmak mutlaka lazım. Ancak haddimizi bilerek! Ondandileyerek, ondan dilenerek. Şuur ile ihlas ile O'na bağlanmak lazım.

Sofraya oturduğumuz zaman az çok herkesin sofrasında bir iki çeşit şey bulunuyordur. Otu, çöptü, salataydı, peynirdi, zeytindi, şuydu buydu... İşte bunları bulduğunuz zaman, "Yarabbi, bu nimetleri bulmayanlara da ver ya rabbi, bu nimetlerden mahrum olanlara da ver Yarabbi" demek lazım. Mesela Ortadoğu'daki din kardeşlerimiz. Onları dikkate almak lazım. Onlarda ekmek yok, katık yok, ilaç yok, ışık yok, can emniyeti yok, şu yok, bu yok... Bunlar din kardeşlerimiz. Hangisini hatırlayabiliyoruz? Diyor ki, batıdaki bir din kardeşinin ayağına diken battığı zaman, doğudaki din kardeşin ondan rahatsız olmuyorsa, o acıyı ruhunda, kalbinde hissetmiyorsa, o iman kâmil iman, olgun iman değil. Hangimiz bunun farkındayız Allah aşkına, hangimiz gözyaşlarıyla o kardeşlerimizin ıslahı için, ikramı için, ihsanı için, lütfu için Cenâb-ı Hakk'ın kapısında dilendik, gece yarılarında gözyaşlarına boğulduk?

Binaenaleyh dua edelim. Bazıları benim duam geçer mi diyor. Kardeşim duam geçer geçmez meselesi bu değil. Mesele mesuliyetten kurtulma meselesi. Onlara karşı lakayt kalmadığımızı gösterme meselesi. Ben yalvarırım, vazifemi yapmış olurum. O acıları yüreğimde hissetmiş olurum. Onların selametini gönül dolusu istemiş olurum. Yoksa benim duamdan ne olacak. Koca dünyada, koca ülkeler arasında, benim

duamdan ne olacak. Ancak kendimi kurtarıyorum haddim olmayarak. Hem onlara dua ediyorum hem kendimi kurtarıyorum.

Her zaman dediğimiz şey var hani, ego, ene, sado yok diye. Bunlar yoksa eğer o zaman içtimaiyat var. O zaman din kardeşliği var. Onlara karşı yalvarma yakarma metodu var. Haktan dilenme metodu var. Ene, ben demek biliyorsunuz. Ben, ben ben... Ben yok İslâm'da. Boynunu bükmek var. Tevazu ile yerlere inmek var. O ego, egoizm, kimselerde olmasın bende olsun demek, herkese tepeden bakmak ta İslâm'da yok. O sado, sadoizm, başkalarının, din kardeşlerinin ıstırabından zevk almak ta yok

Ne diyor Resûlallah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz "Komşusu aç yatar iken, kendi tok yatan bizden değil!" Hangimiz din kardeşimizin kapısını çaldık. Fakir insan dolu şu memleket. Ulu Cami'den yukarı çıktığın zaman neredeyse her kapı fakir. Haftada bir defa çıkıyoruz yukarı Tire'ye, biliyorsunuz orda bizim babadan kalma yadigâr bir mescidimiz var. Namaz kılıp bir iki kelime bir şeyler söyleyiveriyoruz. İşte oralarda hep ihtiyaç sahipleri var mesela. Kaçımız oralara gidip hâl hatır sorup ihtiyaçlarını görüyoruz fakir insanların.

Bir kardeşimiz var biraz hayır dağıtıyor. Bir paket helva, bir tane ekmek, bir çocuk şekeri veriyor herkese. Görseniz nasıl bir kargaşa oluyor. Yalnız çocuklar değil, koskocaman insanlar, yaşlı başlı kadınlar birbirlerini yiyorlar. Bir tane ekmek, 250 gr helva çocuk şekeri için yapıyorlar bunu.

Demek ki biz sağımıza solumuza bakmamışız. Buğday Dede'ye çıkıp kuş bakışı Tire'ye baktığımız zaman eski Tire, yeni Tire ile fakir Tire zengin Tire belli oluyor.

O eski Tire’de geçen seneydi galiba, kadınlar gördüm, arkalarına çalılar sarmışlar. Ulu Cami’nin önünde traktörden inmişler, nasıl çıkıyorlar yukarıya doğru. Hem gecenin yarısında pamuğa gitmiş, çoluğunun çocuğunun rızkını kazanmışlar hem de kışın yakacağı şeyi düşünmüşler, çalıları sırtlanmışlar. O sırada bir arkadaş vardı yanımızda, bak şunların haline dedi. Ben ise çok güzel helal rızık için ama madalyonun öteki yüzüne bak dedim. Öteki yüzü ne? Bunlar kaçta gidiyorlar? İki buçukta gidiyorlar. Bu odun çeken insanlar, kaç defa kalkıp da iki buçukta zikre, Allah’a yalvarmaya niyetlendi! Madalyonun bir de bu yönü var. Allah adaletsiz değil ancak bize merhamet etmek düşer, bize acımak, yardım etmek düşer. Biz öyle şeyler yapıp yapmadıklarının takibinden sorumlu değiliz, sorgucusu değiliz, savcısı değiliz. Yine de merhamet duyarız. Yine de aklımıza bizim rahat hanımlarımız gelir. Elleri sıcak sudan soğuk suya değmeyen hanımlarımız. O fakirlerin de kocaları, çocukları, aile hayatları var ama gün boyu evlerinden mahrum kalıyorlar, çünkü mecburlar. Bu fedakârlığı göstermezlerse ne karınları doyar ne kışın ocakları yanar. Bunları düşüneceğiz.

Evet, “...Allah katındaki nimetlere ancak onu razı etmek için yaptığınız çalışmalarla ve hoşlanmadığınız şeylere sabretmek sayesinde kavuşacaksınız.” Bakınız, burada iki tane çok önemli husus var. Birincisi O’na yapılan şükürler, ona yapılan ibadetler. İkincisi ise zorluklar, imtihanlar. Herkese ayrı bir imtihan gelir. Kiminin rızkına, kiminin canına, çoluğuna çocuğuna gelir. Kiminin içtimai mevkiine gelir. Kimi komşusuyla kimi evladiyla kimi şanıyla şöhretiyle imtihan olur. Yani bir imtihan mutlaka gelir. Burası lâ-hakiki dünya, Hakk olan dünya değil, keyif yapmaya gelinen dünya değil. Burası fedakârlık dünyası. İslâmı yaşamaya gayret etme yani ekim dünyası, biçmek öbür tarafta.

En zor şartlarda bile sabredelim, şükredelim. Hikmetsiz bir tane iş yok. Hikmetsiz yaprak düşmez. Hikmetsiz sinek uçmaz. Hani demişler ya büyükler, başımıza gelenler için zahir tarafı ama maneviyatta da Allah'ın defterinden kaybolmadığımızın işareti.

Adamın biri suç işlemiş, demişler sen bunun cezasını kırk gün sonra çekersin. Eyvah demiş adam, hemen oradan ayrılmış. Daha on beş, yirmi adım gitmiş, savsaklanırken bir çukura düşmüş. Oradan bağıryormuş; kardeşlerim hani ya kırk gün sonra olacaktı bu iş. Neden şimdi hemen zuhur etti. Bu demişler kırk gün önce işlediğin suçun günahı, şimdikininki değil. Allah'ın katında hiçbir şey kaybolmaz diyorlar. Allah'ın katında intizam var. Saniye saniye, salise salise yazanlar var. Neden? Kirâmen Kâtibin var.

Kirâmen Kâtibin neden günahlarımızı bir gün sonra yazar da yaptığımız hayırları, iyilikleri saniyesinde yazar? Allah'ın emri icabı, Allah'ın bizi sevmesinden dolayı! Bizi yakmak istemiyor Allah. Allah bizi ateşten korumak istiyor. Allah bize ikram etmek, ihsan etmek, lütfetmek istiyor. Biz reddediyoruz. Sol taraftaki Kirâmen Kâtibin günahları, malayani işleri, masivayı, bir gün sonraya bırakıyor. Melekler "belki tövbe eder Yarabbi" diye el açar, "geciktir Yarabbi yazıyı, geciktir Yarabbi yazıyı" diye dua ederlermiş. Cenâbı Hakk bu kadar güzel, Cenâbı Hakk bizi bu kadar çok seviyor. Biz bütün bunları dikkate almayacak mıyız, Allah'ımıza teşekkür etmeyecek miyiz, sabır taşı gibi karşılık vermeyecek miyiz? İtiraz etmek ne demek, İsyân etmek ne demek! Ben senden memnun değilim demek ne demek! Hâşâ sümme hâşâ.

Ol dedi bir kere var oldu cihan, olma dese mahvolur ol dem heman. Bir defa ol demekle kâinatı var eden Allah, bir saniyede, bir nefeste beni iki defa yaşatan, iki defa öldüren Allah. Çünkü nefes alırım veremem, nefes veririm alamam. Beni bir nefeste iki defa yaşatan, iki defa öldüren Allah benden gafil mi? Benim hareketlerimden gafil mi? Haberdar değil mi? Mutlaka haberdar. Okyanusların göbeğinde, en karanlık gecelerde, okyanusların dibindeki böcekleri besleyen Allah, benim rızıkımı mı unuttur. Hâşâ!

Kur'an bize indi, İslâm bize geldi, Peygamber bize geldi, insanlığa yollandı. Bunun yanında, bunun karşılığında elbette ki imtihanlar var. Kimisinin ağır, kimisinin hafif.

Hani Hazreti Musa, Cenâbı Hakk ile mükâlemeye giderken bir adam görmüş, zikir ile meşgulmüş. Selamlaşmışlar. Aradan zaman geçmiş. Hazreti Musa, Turi Sina'ya bir daha gidiyor. Aynı adam ile yine karşılaşmışlar. Kuşlar, kurtlar etini yiyip dururmuş. Omuzlarından, boyunlarından yara almış, çok da acı içindeymiş. Yarabbi bu ne hikmet! Bu kendisini tecrit etmiş idi. Zaten sana bağıllık üzere idi. Sana irfan ile meşgul idi. Yarabbi bu hikmet ne? Bu cezalandırma ne? Allah, Hz. Musa aleyhisselama cezalandırma değil diyor. Ona öyle bir mevki vermek murat ettim ki, cennetimin en namütenahi köşesinde öyle bir yer ayırdım ki oraya ibadet ile varılmaz ya Musa demiş. Bunları da çekmesi lazım demiş. Başımıza gelenlerden hemen panik yapmayalım kardeşim. Hemen şuursuzluğa düşmeyelim kardeşim. Biraz şuur, biraz iman...

Rabia Hanım Hazretleri arkadaşına giderken ayağı taşa çarpmış, kan revan olmuş o ise başlamış gülmeye. Aman Yarabbi, bu acı, bu ıstırap içerisinde bu kakhaha, bu gülüş, bu tebessüm niye? Karşıdan

sabredenleri, şükredenleri, onların elde ettiği makamı gösteriverdiler şimdi bana demiş. Ben gülmeyeyim de kim gülsün demiş. O acılar o güzel müjdelerle geçti demiş. Onlar görmüşler, görür hale gelmişler. Görür hale gelinceye kadar da dünya kadar ıstırap çekmişler. Dünya mahrumiyetini yaşamışlar.

Biz çok sabırsızız, isyana yakın hallerimiz çok var. Hep bunları örnek alalım. Bakınız ne diyor: “Hoşlanmadığınız şeylere sabretmek sayesinde kavuşacaksınız.” diyor. Birincisi şükür iken, nimetlere şükür. İkincisi, belalara, musibetler, elemlere, kederlere sabır. Bu sabır esnasında bunu alttan al, belaları, musibetleri, hastalıkları kabullen denmiyor sana. Yan gel yat denmiyor sana. Oradan kurtulmanın yollarını ara. Beşeri güçlerini harekete geçir. Sebeplere müracaat et ama bütün bunlara rağmen, yine hakikate yalvar. Yine Hakk’tan bekle.

Dinimiz diyor ki; bir aspirin bile bir kişiye şifa olmak için, şifayâb olmak için, “Yarabbi buna şifa vereyim mi? Bana şifa hakkı veriyor musun? Bu kuluna şifa olayım mı?” diye izin istemiş Allah’tan. Her şey Allah’ın elinde, Allah’ın izninde, Allah’ın ipinde. O ipe sımsıkı yapışalım. Biz kafamıza eseni yapıyoruz. Bir elimiz yağda bir elimiz balda olmaz. Dünya bu hikmetlerle dolu, imtihanlarla dolu, panik yapmayalım.

Bizim Pamukçu Necdet ağabeyimiz var, bilirsiniz. Bu adam bize çok yakındı, burada tabip müdürüydü. Mutasavvıflardan da değildi ama prensip sahibi bir adamdı. Kamil derdi bana, anlatırdı. Ben yolda giderken ayağımın dibinde atom bombası patlasa şok olmam, panik olmam. Neden? Çünkü ben bunu düşünene düşünene giderim. Ayağımın dibinde her an bir atom bombası patlayabilir diye düşünene düşünene

giderim derdi. Bakınız, bu tasavvufi bir adam değil ama prensipleri olan bir adam. Böyle panik yapmayan halleri vardı.

Konumuz olmamasına rağmen bu adamdan bahsederken bir özellik daha deyi vereyim. Bir gün bizim önümüzdeki tavuk pazarındaydım. Sepet sepet yumurtalar satıyor kadınlar. İyi paraya çok ve hızlı satılsın diye en üste irilerini koymuş kadınlar. Necdet ağabey üç tane alır verir beş kuruş, öteki kadına gider, alır üç tane, verir 3 - 5 kuruş ama bakıyorsun en seçme yumurtalar, yine aynı fiyata alınmış. Böyle halleri de vardı. Bu kadınların ekmeğiyle oynuyorsun, derdim. İstemiyor, razı olmuyorsa vermiyor zaten kimileri derdi.

Temkinli olalım, müteyakkız olalım. Bir de tevekkül üzere olalım inşallah.

Tevekkül, Allah'a teslimiyet hali demektir. Allah'tan bekleme halidir. Allah'tan ummak halidir. Allah ile olmak halidir. Bunu hep bünyemize adapte edelim, hayatımıza adapte edelim inşallah. Ne diyordu adam? "Yarabbi beni sensiz bırakma! Aman Yarabbi beni sensiz bırakma!" İfadedeki güzelliğe bakınız. Bu söz karşısında çok duyulanıyorum. "Yarabbi beni sensiz bırakma." Ne kadar güzel!

Evet, "Bana itaat etmek için sabırlı olmak, bana isyan etmemek için sabırlı olmaktan daha kolaydır." Şimdi itaat edeceksin diyelim, itaatin başında diyorsun ki "Rabbimle olayım, ibadetimi yapayım, teslimiyet halinde olayım, onun emirlerini tutayım, onun yasaklarından kaçayım." Yani Allah'a itaat için sabırlı olmak durumu budur. Böylesine sabırlı olmak hali, bana isyan etmemek için sabırlı olmaktan daha kolaydır, diyor Allah Celle Celalühü.

Bazen o ibadetler yeterli olmuyor. Bazı kullar hep itiraz halinde. Nefsine lazım gelen mesajları verememiş. Hep böyle mütedeyyin demeyelim de müteessir sıkıntılar içerisinde. Onlara sabretmektense, bunlara sabretmek daha kolaydır, daha kolaydır diyor. O hallere düşmeden sabredin, isyan haline düşmeden ibadetlerde sabredin, diyor Allah. Bir daha okuyalım. "Bana itaat etmek için sabırlı olmak, bana isyan etmemek için sabırlı olmaktan daha kolaydır." İsyana etmemek için sabırlı olmak nedir? Nefsin seni tazyik edip durur, nefsin seni zorlayıp durur. İsyana doğru, yapma denilenlere doğru, harama, yasağa doğru, Allah'ı gücendirecek şeylere doğru, zinaya doğru, birtakım sevilmeyen şeylere doğru, seni itmesi haline sabretmek daha zordur diyor. O hal gelmeden, o hale düşmeden, nefsin itirazını sahneye koymadan, nefsin kendi itirazını sahneye koymadan, huyunu çıkarmadan daha evvel tedbirini al diyor, daha evvelden bana şükret, bana hamd et, bana sabret o daha kolaydır diyor. Ancak yanlışlıklara başladıktan sonra, isyana doğru yöneldikten sonra bir nasihatle hepsini bırakıp da birden ibadete yönelemez insan. O sebeple bu hallerde siz ibadete yönelmesini sonraya bırakınız diyor dinimiz. Evvela o kötülüklerden kurtulması için lazım gelecek eforu sarf edin diyor. Lazım gelen muameleyi yapınız diyor. Evvela o kötülüklerden alıkonmanın yollarını ara diyor. Evvela bu lazım diyor.

Eğer herhangi bir zamanda işiniz iki tane ise biri dünya biri ahiret işi ise evvela ahiret işini yapın der dinimiz. Ahiret işi iki tane ise biri zor, biri kolay ise evvela zor olanı yapın der dinimiz. Bizi hep böyle terbiye etmenin, itidali tavsiye etmenin, güzelliklere daldırmanın yollarını arar dinimiz.

Resûlullah aleyhi ve selleme Kur'an'ın inişi neden bu kadar uzun sürdü? Hep hadiseler vuku buldu, ayet geldi. Hadiseler vuku buldu, ayet geldi. Yirmi üç senede indi Kur'an-ı Kerim'imiz. Hepsi Lefhi Mahvuzda zaten yazılıydı. Aslında Ümmü'l-kitapta yazılı imiş. Topyekûn Levh-i Mahfuza immiş. Levh-i Mahfuzdan parça parça iniyor. Levh-i Mahvuzdan Allah emir veriyor iniyor, bir hadise zuhur ediyor, bir olay vuku buluyor, ondan sonra bir ayet iniyor. Sine sine, içine sini sine, gönüllere dola dola! Neden öyle? Cenâb-ı Hakk böyle birden bire, şoke olunmasın, birden bire bunlar yapılamaz, bunların hakkından biz gelemeyiz denmesin diye. Sabır hanesi zorlanmasın diye, yavaş yavaş, kelime kelime, ayet ayet, zaman zaman, Cebrail aleyhisselam vasıtası ile Resûlullah Efendimize yollandı. Kur'an yirmi üç senede indi.

Binaenaleyh, birden bire olmuyor bu işler. Bir din kardeşimizi bu yollara davet etmek için sert şeyler söylemeyiniz. Geçen hafta meslek icabıyla meşruiyetin dışında olan hiç umulmadık bir kardeşimize dedim ki: "Kardeşim bak, içim çok ısındı sana, bir Cuma vakti ya da herhangi bir vakit elinden tutup seni namaza götürmek istiyorum." dedim. Gözleri dolu dolu oldu. O zaten çoktur bir kıvılcım bekliyormuş. "Keşke ben, sana bunu söyletmeden daha evvel sana tabi olaydım" dedi. Tabi olayım ne demek, yani seninle beraber bir namaza gitme teklifini ben sana yapsaydım gibi karşılıklar vererek incelik gösterdi. Umulmadık bir insana dahi teklifte bulunun kardeşim.

Emri bi'l-maruf neyh-i ani'l-münker. Bütün insanlar bununla mükellef. Bütün Müslümanlar bununla mükellef. Alimler, abidler, zahitler, mürşitler şunlar bunlar değil hepimiz din kardeşlerimizi kötülükten alıp çıkarmak zorundayız. Bu işe bir şehit sevabı var. Çok büyük bir makam, çok büyük bir mertebe, çok büyük bir vazife bu iş.

Çok büyük bir olay bu iş. Bir din kardeşini kurtarmak, bir din kardeşini çekip çevirmek, güzele doğru, iyiye doğru getirmek, bunun lütfen tatbikçisi olalım.

Bakın şurâda bir kısa Hadis-i Şerif var: “Bana itaat etmek için sabırlı olmak, bana isyan etmemek için sabırlı olmaktan daha kolaydır. Öyle ise birbirinize zulüm etmeyiniz.” Birbirimize zulüm etmeyelim, birbirimize rahatsızlık vermeyelim, birbirimizin aleyhinde harekette bulunmayalım, birbirimizin aleyhinde konuşmayalım, birbirimizin aleyhinde olmayalım. Kalbimiz hep güzellikler üzerine olsun inşallah.

Evet, “Öyle ise birbirinize zulüm etmeyiniz. Zulmü terk etmek ahiret azabı çekmekten daha kolaydır.” Bakınız, “karanlık” demek olan “zulmetmek” ile anlaşılması gereken, işkence, sıkıntı vermek, hoş olmayan şeyler ile din kardeşini rahatsız etmek manasındadır. Yapmayalım bunu inşallah. Memnun etmenin, sevindirmenin yollarını arayalım. Ne diyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz: “Korkutmayınız, ürkütmeyiniz, öğüt veriniz, teşvik ediniz, güzel davranınız.” diyor.

Dikkatli olalım. Sevgili olalım. Sevgi temel unsur. Sevelim! Bakınız, sevmeyeni sev, vermeyene ver, gelmeyene git. Bu herkesin harcı değil. Sevmeyeni sev. Vermeyene ver. Gelmeyene git. Ne güzel bir fedakârlık, bir güzellik, bir özveri ama yapabilmek lazım. Bunları hayata geçirebilmek lazım. Hayatımızın içine adapte etmek lazım. İrade gücümüzü haktan dileyerek, yardımını dileyerek istemek, göstermek lazım. Çünkü bizi başarılı kılması için, sevdiği gibi olmamız için bize yardım etmesi lazım. O’nun yardımını her şeyde dilememiz lazım. Cenâbı Hakk buyuruyor: “Ey âdemoğlu kendisine hidayet ettiklerim

müstesna diğer insanlar hepsi yanlış yoldadır.” Allah hidayet etmedikten sonra kimse hidayet edemez. Ama biz sebeplere müracaat edeceğiz. Biz onun hidayetini dileyeceğiz. Allah’tan hidayet dilediğimiz zaman tahakkuk eder, tecelli eder. Allah’ın rızası hâsıl olursa, o zaman bize de büyük ecir var.

Bakınız şurada da çok güzel bir husus var. “Kendisine şifa verdiklerim müstesna, insanların hepsi hastadır.” Ne hastası? Gönül hastası, ruh hastası, iman hastası, maneviyat hastası. Pek çok kişilerden şikâyet geliyor kardeşim. Bir şeyler, bir şeyler, vehimler, şunlar bunlar... Haddimiz olmayarak “kardeşim önce sakın ol bakalım, sakın ol kardeşim, boş verin dünya metaini! Hep söylüyoruz, genç bir kız telefon etti.

- Efendim çok sıkılıyorum.

- Kızım, evladım sen bir yerden telefon ediyorsun. Yurt içi bir yerden. Kızım senin bulunduğun yerde pencere var mı var, o pencereyi aç bakalım çocuğum.

- Açtım!

- Nasıl gökyüzü bak?

- Baktım.

-Nasıl?

- Ne nasıl efendim? Çok geniş efendim, uçsuz bucaksız.

- O zaman darlık sende çocuğum. Darlığı sen meydana getiriyorsun. Darlık kendimizde!

Sıklıkla tevekkül edelim, Allah'tan yardım dileyelim. Haktan genişlik dileyelim, Hakk ile beraber olalım, o genişliği, o güzelliği, o serbestliği, o Cenâb-ı Hakk'ın rızasına giden doğru yolu Allah bize ikram ediverir inşallah.

Âmin.

Essalâtu vesselâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu vesselâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu vesselâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi maliki haliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek ve mutahhar hatırlarına dünyevi ve uhrevi işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyle Allah'ım. Yüce Allah'ım, rahmetti bol Allah'ım. İkramı İhsanı bol Allah'ım şu an ellerimizi açmışız, senin kapında dileniyoruz. Şu açılan ellerimizi yalvaran dillerimizi geri çevirme Allah'ım. Burada hazır olan cemaati Müslim'inin veyahut herhangi bir sebeple burada bulunamayan din kardeşlerimizin de gönüllerinde helal olan, meşru olan, güzel olan muratlarımızı da erdiriver Allah'ım. Hacetlerimizi gideriver Allah'ım. Ne türlü işler içinde olursak olalım. Sana isyan etmek bizi rahatsız eder Yarabbim. Bizi üzüntüye sevk eder Yarabbim. Bile bile bizi isyan edenlerden eyleme Yarabbim. İsyanimız var ise sen affeyle ya rabbim. İsyanımızı itaate çeviriver ya rabbim. Bizi güzel ahlak ile ahlaklandır. İmanı kâmil ile nurlandır. Cemalin ve cennetle şereflendir Allah'ım.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arazi felaketlerden bizi korusun Allah'ım. Yarabbi gökten bereketini yerden rahmetini alma Yarabbi. Kuraklıklar içindeyiz Yarabbim. Belki bu günahlar bu kuraklıkların davetçisi oldu Yarabbim. Sen affetmeyi seversin. Sen lütfetmeyi seversin. Bizi de affeyleyiver, bizi de lütfeyileyiver Allah'ım. Yarabbi, gökten bereketini yerden rahmetini kesme ya rabbi. Bol rahmetini tez gün tez saate hem memleketimize hem dünyada kuraklık çeken her yere ikram eyleyiver. Lütfediver Allah'ım. Hibe eyleyiver Allah'ım. Hıfz eyleyiver Allah'ım. Bizi inşaallahu teala cennetinde cemalin ile müşerref eyleyiver Allah'ım. Şu inşaallah teâlâ, âmin diyen dillerimiz cehennem ateşinden müstağni olsun inşaallah. Bizi ıstıraplara sevk etme Yarabbi. Bizi cezalandırma Yarabbi. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, Na-murâd olanlara ber-murâd eyle Allah'ım.

Ordumuzu, yurdumuzu, vatanımızı, milletimizi bayrağımızı yücelerde eyle Yarabbi. Yerlerde süründürme Yarabbi. İzmihlale uğratma Yarabbi. Hep şerefler ile gökyüzünde, yükseklerde olsunlar Yarabbim. Bizi de başışla Yarabbim. Şurâda bulunan din kardeşlerimize de tekrar söylüyorum Yarabbim. Tekrar dileniyoruz ya rabbim. Biz burâdan kalkmadan şurâda hazır bulunan cemaati Müslim'inin helal olan, meşru olan güzel olan muratlarımıza erdiriver Allah'ım. Hacetlerimizi gideriver Allah'ım. Bizi affediver Allah'ım. Bizi affediver Allah'ım. Bizi affediver Allah'ım.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifüne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

09 Eylül 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" ... Allah bugünleri sevinçle, saadetle, neşeyle kutlamayı nasip etsin. Bu günlerde daha feyizli, imanlı, irfanlı olalım inşallah. Cenâb-ı Hakk'ın yardımı, inayeti üzerimize olsun, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şefaati üzerimize olsun inşallah.

Üç aylar başından beri bugünler en şerefi günler. Amenna ve saddockna! Ramak kaldı, Ramazan'a adım atmak üzereyiz. Bu Ramazan bizim için şans ve saadet ayı olsun. Bütün Müslümanların saadet ayı olmalı bu ay. O saadeti bilenlerden olalım, o değeri kutlayanlardan olalım inşallah.

Ramazan'ın sonunda da cennet cemali ile müşerref olanlardan, kazananlardan olalım. Bu ay bizi bağışlatsın, şerefler versin. Allah'ın verdiği din-i İslâm-ı mübîni ile şereflenme katsayımızı daha da yükselsin, artsın, noksanlaşmasın inşallah.

Allah hepimizi iman ile ihlâs ile müzeyyen olma, müşerref olmayı nasip eylesin. Biz hiçbir şey değiliz, küçüğüz, asiyiz, adiyiz. Biz ancak O'nun rahmetini dileriz. Bizim ibadetlerimiz ancak O'nun

dikkatini celbeder, kendi başına bizim ibadetlerimiz bizim kurtarıcımız olamazlar.

Bu aylarda ibadetlerimizi ifâ edelim, tabi başka aylarda koyuverelim anlamında değil sözümüz. Bu aylarda daha çok üstüne gidelim. Allah'ın rahmetini celbetmek amacıyla daha çok ibadetlerin üzerine gidelim inşallah. Bu ay bu konuda çokça kendini belli eden bir ay. On bir ayın sultanı. İçinde bin aydan daha hayırlı bir gece olan Kadir gecesi var. Bu bizim için harikulade bir olay. İçinde bin aydan daha hayırlı bir Kadir gecesi yaşanacak. Allah o şereflerle müşerref olmak nasip etsin, güzellikleriyle müzeyyen olmak nasip etsin, Cenâb-ı Hakk'ın güzellikleri üzerimize yağsın, sıkıntılar, elemeler kederler bizden irak olsun inşallah. Allah'ın ikramıyla beraber güzellikler üzerimize yağsın, rızauallah, cemaullaha ermek nasip etsin inşalah.

Üç günlük bir ömürde bari bu Ramazan ayını değerlendirelim diye düşünüyorum Allah'ın izniyle. Bu ayı başka aylardan ayrı tutalım. Müstesna bilelim. Fırsat bilelim. Kıymet bilelim. Bu ayda başka ayda yapamadıklarımızı yapalım. Başka aylarda bize zor gelen şeyler bu ayda kolay gelir.

Ramazan denilince hemen şunu da ilaveten söylemek gerekiyor; telefonla arayan bazı hanım kardeşlerimiz eşleri ile ilgili çok sinirli olduklarından şikâyet ediyorlar. Ramazan'da sinirli olmayalım, sabırlı, şükürlü ve hazımlı olalım. Ramazan'da daha bir hoş ahlâklı olalım. Daha müsamahalı olalım. Daha bir hoşgörülü olalım. Daha bir geniş gönüllü olalım.

Adam oruç keyfi yerine etrafı yakıp yıkıyor. Bu hiç hoş değil. Bir gönül kırdın ise yetmiş kere hacca gitsen yine boş diyor. Bir gönül

kırmak yetmiş kere hacca gitmenin sevabını götürürmüş bakın! O kadar önemli insan gönlü, o kadar değerli. Bir gönül dahi kırmayalım inşallah.

Ramazanımız güzelliklerle dolu olsun. Bu ayda bakın itikâf var, özel ibadet şekilleri var, hep onlarla meşgul olalım, Allah bize o şerefi versin, o kuvveti, o gücü, o ruhsatı versin inşallah.

Bu yıl uygulamalar nasıl bilmiyorum ama bir de şöyle soruyorlar; diğer ülkelerle bizim ülkeler arasındaki Ramazan günleri farklı oluyor. Bunun sebepleri nedir ne değildir?

Evvel miydi sonra mıydı diye münakaşa konusu haline getirilen meselede çok açık bir değerlendirme var kardeşlerim. “İçtima” değerlendirmesi var. “İçtima” nedir? İçtima, dünya ile ayın ve güneşin hizaya geldiği andır. Dünyanın, ayın ve güneşin aynı hizaya geldiği ana denir. Ramazan için içtima nedir? Şaban’ın bitişidir. Birtakım Arap ülkelerinde ölçü olarak bazı içtihatlar muvacehesinde bir sonraki ayın başlangıcını sayıyorlar. Bir günlük fark bu sebepten ortaya çıkabiliyor. Ama bizim Diyanet teşkilatımız, Reullullah aleyhisselat-ı ve sellemin sünneti muvacehesinde alınan kararlarla olaya baktığından güvenilir oluyor.

Diyanet teşkilatında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sünneti muvacehesinde alınan kararlarla ruiyeti önde tutulmuştur. “Ruiyet” nedir? Ruiyet, doğacak ayı görmek olayıdır. Bazen aynı anda ruiyet ile içtima gerçekleşebiliyor. Aynı gün içinde olabiliyor, aynı akşam da olabiliyor. Bazen birkaç saat fark ile de gerçekleşebiliyor. Tabi böyle durumlarda ertesi günü atlanmış olabilir. Sakıncası yoktur kardeşlerim. Diyanet teşkilatımız bizim adımıza zaten takip içinde, takip halinde.

Diyanet öncülüğünde hazırlanan takvim yaprağını açıp okuyunca görürsünüz açıklamaları: “Bir ayın hitabında ilk ay ilk defa işte Avustralya semalarında, yok efendim Avustralya sahillerinde şu saatte çıplak gözle görülebilecektir.” şeklinde. Bu kadar ilmin hâkim olduğu bir noktada münakaşalara dalmak, ben şunu yaparım, ben bunu yaparım demek cehalet icabı olan şeyler. Evet, Suudi Arabistan içtima olayını temel alır.

Bazı Arap ülkeleri yahut bizim mezhebimizin dışındaki diğer mezheplerde mesela İmam-ı Şafi, İmam-ı Hanbel gibi isimler böyle şeyler diyebilir, yok içtima, yok ruiyet derken bir günlük farklar ortaya çıkabilir. Derine indikçe farz namazlarda, nafile namazların vakit hallerinde bile ihtilaflar olabildiğini zaten görürüz.

Bu ihtilaflardan birinde de mesela İmam-ı Şafi, İmam-ı Malikî, İmam-ı Hanbelî gibi mübarekler diyor ki, “Çok fazla borcu olanlar sünnet namaz kılmasın!” Bizim mezhebimizde biz böyle demeyiz, sünneti terk etmeyiz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem diyor ki: “Benim ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacak. Yetmiş ikisi dalalette, bir tanesi saadette. O saadette olan nedir diye Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme sorulduğunda “o saadette olan fırka-yı naciyedir.” diyor. O ne demektir diye sorulunca, o “Ehl-i sünnet ve'l-cemaat demektir.” diye cevap veriyor. Biz bu örneği verirken diğer Ehl-i Sünnet âlimleri sünneti terk ettiler manasında söylemiyoruz.

Babam anlatmıştı; mânâ âleminde İmam-ı Azam, İmam-ı Şafi, İmam-ı Malikî, İmam-ı Hanbelî bir toplantıda imiş. Bir cemaat önünde Cenâb-ı Hakk ile muhatap oluyorlar. Hatipten bir nidâ gelmiş. İmam-ı Azam'a soruyor Hüdâ, diyor ki benim dinimi neden parçaladınız? İmamı

Azam cevap veriyor, bu senin dinini parçalamak manasında tazammun etmez, o manaya gelmez yarabbi, bizim yaptığımız şey dinini açıklığa erdirmektir yarabbi. Dinini kullar arasında tatbikini kolaylıklarla sağlamaktır yarabbi. Bu manada tazammun eder. İhtilaf, kavga manasında değil. Sen haklı ben haklı manasında değil. Şimdi bizim devletimiz, bizim milletimiz, Ehl-i Sünnet üzere karar kılmış. Sünnette de ruiyeti temel almış. Yani görmek olayı temel alınmış. Örnek vermek gerekirse mesela bizim memlekette Arpacılar köyü diye bir köy vardı. Büyüklerim hep bilirler. Oranın eskiden adı “Ayabakıcılar” köyü idi. Böyle kritik günlerde kaymakam oraya iki atlı çıkarır, ruiyeti gözetletirdi. Ay göründü veya görünmedi bakılırdı. Mesela bayram zamanında ay göründü ise hemen tellallar bağırırdı “oruçları bozun” diye. Eğer görünen ay Ramazan ayı ise “hemen herkes orucuna başlasın geceden itibaren inşallahu teala” diye.

Binaenaleyh bizim için Ehl-i sünnet ve'l-cemaat fırkasının olaya bakışı, devletimizin aldığı kıstas, Diyanet teşkilatımızın gözlediği nokta yeterli. Diyanetimiz bizim işimizi görüp dururken, bizim hassasiyetimizi bilip dururken neden müteessir olalım, tedirgin olalım. Acabalara neden kapılalım? Dediğimiz gibi bizim bakışımız “ruiyet” meselesine bağlı. Ruiyet neydi? Ayın görünmesi! Diğerleri ile aramızda bir gün oynaması da bu yüzden. Biz onlar haklıydı, haklı değildi demiyoruz. Türkiye’de yaşayan vatandaş sonra diyor “Suudi Arabistan bir gün evvele bayram ediyor, ben de ederim” diye. Olmaz kardeşim, sen burâdaki şartlara tabisin. Kafana göre olsa bu işler o zaman da git kutuplara, orada altı ay gündüz altı ay gece. Onların tarifine uy o zaman! Orda bile İslâm, şartlar koymuş. Saatler koymuş. Şu saatte bu, şu saatte şu diye.

Dinimiz ta eskilerden beri Balkan ülkeleri için bile şunlara tabisiniz, şunları takip edersiniz diye şartlar bağlamış. Sizin vazifeleriniz bu şekilde, şu şekilde demiş. Din bu kadar sarih, bu kadar açık, bu kadar aşikâr. Münakaşaya gerek yok.

Diğer bölgelerde ölçü olarak içtima alanlara da lafımız yok. Onlar da öyle benimsemişler ise o da haklı diye düşünürüz. Ama Suudi Arabistan'daki bir kanuna biz burada neden ayak uyduralım!

Ara sıra anlatırım, burâdaki Müftülük Cami'sinin açıldığı senede, ikinci namazından çıkıyoruz, arife günüydü. Çok sevgili bir kardeşimiz var, biraz "ben"cilik, "ben bilimcilik" vardı onda. Allah şahittir elinde sigarayı almış, mahsus kendini göstere göstere sigara içiyor. Ne yapıyorsun sen yahu arife günü dedik. Arabistan'da bugün bayram yahu dedi. Öyle bile olsa bunu burada yapma dedik. Bu cemaatin önünde bunu yapman doğru olmaz. Ayıptır, günahıdır. İnsanların moralini bozuyorsun. Ben sizi dinlemem, ben Allah'ı dinlerim dedi. Bunlar hiç olur şeyler değil, hiç unutmam. Hoş değil bu. Onu da tabi yönlendirenler vardı. Bu yalnız başına yapılan bir şey değildi. Bu yanlışlıkları yapmayalım kardeşim.

Gölcük'te misafirliğe gitmiştik. Bir sohbetimiz oldu, tabii komşulardan da gelenler oldu. Orada bir kardeşimiz dedi ki: "Ben sünnet kılmam!", "Neden kılmıyorsun? Olur mu öyle şey!" deyince "Benim bir sürü farz borcum var." diye cevap verdi. Olsun yine de kıl, dedim. Yarın Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden nasıl şefaahat isteyeceksin. Sen yarın mahşerde ona nasıl peygamberim diyeceksin. Eğer benim ümmetim olsa idin, beni sayar, sünnetlerimi ifa ederdin, diyecek. Eğer ehl-i sünnet fırkası isek onun şartlarını yerine getireceğiz. "Böyle dediler,

anlattılar bana!” dedi. Biz de diyenler başka, gerçekler başka dedik. Kedimizi toparlayalım, yanlışlıklardan kendimizi çekelim, dedim. Kaza kılma demiyoruz kimseye, dedim.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, sünneti ikiye bölmüş. Sünnet-i müekke ve sünnet-i gayr-i müekke olarak. Örneğin ikinci namazına koştun geldin. Baktın farza durmuşlar. İkindinin farzına duruverdin hemen. İkindini selamından sonra ikindinin sünnetini kıl demiyor sana. Çünkü gayr-i müekke. Ne demek gayr-i müekke? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem zaman zaman terk ettiği sünnetler. Zaman zaman hayatından biraz da kolaylık olsun diye çıkardığı sünnetler. İkindinin sünneti veya yatsının ilk sünneti bu gayr-i müekke sünnetlerin saatleridir ve zor saatlerdir. Aslında zor saatler demek bile doğru değil ama milletin dünyevi, nefsi noktada en meşgul olduğu saatler olduğundan öyle diyoruz. Gayr-i müekke sünnetlerin bile terk edilmesinde hassasiyetler var iken sen sünnet-i müekke hiçe say, sünnet yerine farz kılarım de! İyi, güzel ama bizim imamımız İmam-ı Azam Ebu Hanife Hazretleri sünnetsiz hayat olmaz diyor. Sünnetsiz namaz olmaz diyor.

Sünnet! Şimdi hep misal veririm, Tire’de çok sevgili bir ağabeyimiz vardı. Çok değer verdiğimiz, karşısında ceketimizi iliklemeden duramadığımız bir ağabeyimiz idi. Ellerini öpmekten zevk duyduğumuz bir ağabeyimiz idi. Bizle beraber olurdu. Cemaat içinde iken “Çocuklar bakın sünnet farzdan önemlidir ha!” derdi. Biz de şaka yollu aman ne yaptınız yahu derdik. O da derdi ki: “Oğlum öyle değil, oğlum sünnet Resûlullah’ın şefaati, farz senin borcun!” derdi. Farz bizim borcumuz. Onu ödemek mecburiyetindeyiz. Ama “sünnet” Resûlullah’ın sünneti. Sünneti terk edersek yarın ne deriz? Senin sünnetini tanımadım

dünyada mı deriz. Allah muhafaza, Allah muhafaza! Ondan sonra sana kim şefaah edecek? Bunu nasıl talep edeceksin? Hangi yüzle talep edeceksin? Sünnetler üzerinde güzel duralım kardeşlerim.

Sevgili Peygamberimiz, iki cihan serveri, Cenâb-ı Hakk'ın seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmazdım dediği, şereflerin şerefli, üstünlerin üstünü, bir daha ne gelmiş ne de gelecek olan Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellemdir. Hayatını örnek olarak bize sunmuş, şunları yapacaksınız, şunları yapacaksınız cennete gireceksiniz demiş. Beni takip edeceksiniz demiş. Hatta sahabe hakkında bile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sözünü var. Diyor ki: "Sahabem, hepsi pırlanta gibidirler." diyor, "Hepsi birer yıldızdılar." diyor, "Onların yolundan gidin şaşmazsınız." diyor. Sahabeler hiçbir zaman sünneti terk etmediler ki! Onlar hep sünnetin üstüne üstüne gittiler.

Aişe validemize soruyorlar, "Resûlullah'ın hayatı nedir ya Aişe, bize ondan bahseder misiniz?", "Kur'an okumaz mısınız?" diyor. "Onun hayatı Kur'an'dır!" diyor. Kur'an onun hayatının ayinesidir. Böyle yüce bir peygamberin sünnetini tutmamak, yolunda gitmemek, hayatını örnek almamak, hayatını hayatımıza adapte etmemek, cahilane bir şekilde en büyük bir kayıp, bir ayıp değildir de nedir!

Gölcük'teki misafirlikte münakaşa ehli birisi vardı o sordu bu sefer. Dedi ki: "Üzüm hakkında ne diyorsunuz?" diye. Onun hayatı bize bir örnek, o ne yapmışsa bunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem böyle yaptı diye yap, sünnet işlemiş ol, sevabı kap. İllaki sünnet işlemek namazla olacak değil. Namazla hudutlu, yani sınırlı değil. Bunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Hazretleri böyle yapmış diyerek bir sünnet işlemek büyük sevap. "Bu üzüm hakkında ne olmuş onu

söyleyiver” dedi. Ben de söyleyeyim kardeşim, dedim. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem üzümü şöyle tutmuş ki o zamanlar şimdiki gibi bu kadar geliştirilmiş, yetiştirilmiş enfes üzüm de yoktu, işte o salkımın en altından başlamış, taneden başlamış yemeye. Sen de böyle yap kardeşim. “Heh! Ben bunu demek istedim. Üzüm yemenin sünneti olur mu yahu!” dedi. Neden olmasın, dedim. O böyle yemiştir diye yersen o üzüm bir yarayacaksa bin yarayacak sana. Neden? Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem aklı var, fiili var gönlünde ve gözünde. İlan etmeye lüzum yok. Öyle niyet ediyorsun. İçindeki güç, içindeki iman, içindeki Resûlullah aşkı seni öyle davranmaya davet ediyor. En büyük bir şeref değil mi bu! Sünnet-i seniye adına büyük bir zafer kazanmış olursun. Bunları neden yapmayayım, sünnet-i seniye niye neden ifa etmeyeyim. “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin hayatı bu!” diyerek onu neden hatırlamayayım. Biz onunla ancak saadeti bulacağız. Onunla ancak iki cihanımızı nura boğacağız. Onsuz yapabilir miyiz hiç.

Bakınız Ehl-i Sünnet âlimleri günlerini gün etmemişler, bizim gibi yatıp kalkmamışlar, bir eli yağda bir eli balda yaşamamışlar. Hep fedakâr olmuşlar, hep Resûlullah’ın yolunda olmak için canlarını feda kılmışlar. Mesela İmam-ı Azam yolda giderken arkada iki kişi konuşuyor. Diyorlar ki: “Kardeşim bu giden kim biliyor musun, bu giden İmam-ı Azam! Büyük bir âlim. Bunun bir özelliği var! Yatsı namazı abdesti ile sabah namazı kılar bu zat.” diye konuşuyorlar arkasından. Hâlbuki İmam-ı Azam’ın o zamana kadar öyle bir hali yokmuş. Bakınız hayaya bakınız, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ahlâkına uymaya çalışmanın gayretine bakınız, kazandırdığı manevi derecelere bakınız. Böyle bir hali yok İmam-ı Azam Hazretlerinin ama hemen el açıyor diyor ki: “Yarabbi madem bunlar beni böyle biliyor sen de bana böyle olmanın

gayretini, sağlığını, imanını ver.” O günden sonra İmam-ı Azam Hazretleri yatsı abdesti ile sabah namazı kılıyor.

Tire’de büyüklerimiz eskiden camilerimizde hatimle teheccüd kılarlardı. Bir de şunu belirtmem gerekir ki, bildiğiniz üzere Aşare-i Mübeşşere, Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali, Hz. Talha, Hz. Ebu Vakkas gibi on tane büyük sahabe var. Bunlar bizzat Cenâb-ı Hakk tarafından müjdeleniyorlar. Cenâb-ı Resûlullah’a Cebrail aleyhisselam tarafından bu isimler ebedi hayatlarında cennet ile müjdelenmiş. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de tebliğ etmiş o on büyük sahabeye. Resûlullah’ın sağ kolu olan, onunla düşen kalkan o on isim Resûlullah’ın gözünün göbeğine bakmışlar. O ne yapıyorsa onu yapalım diye, o ne isterse onu yapalım diye gözünün göbeğine bakmışlar. Öyle bağlanmışlar Resûlullah’a. Ondan sonra da ibadetleri, taatleri, ictinapları, çekinceleri bir iken on olmuş. Ayaklarını uzatıp yatmamışlar. Sadikü’l-vaadü’l-emin! Cenâb-ı Hakk, Sadikü’l-vaadü’l-emindir! Mutlak manada sözünü yerine getiren bir güçtür. Amenna ve saddekna! O sözünü vermiş Aşare-i Mübeşşereye. Değişmez bir kanun olmuş bu. Onlar cennete girecekler.

Biz olsak ne yaparız acaba. Ben diyorum herhalde çok adi, asi, aciz birisi olduğumdan bacağıma uzatır yatarım. Nasıl olsa Allah Sadikü’l-vaadü’l-emin ya. Keyfime bakarım. Onlar ise öyle yapmamışlar. Onlar hayâ etmişler. Bu müjdeye layık değiliz deyip ömürlerinin sonlarına kadar kendilerini ibadete vermişler. Gerçek iman böyle bir şey, ihlâs böyle bir şey, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme uymak böyle bir şey.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem adaleti hiç elinden bırakmamış. Her hakkı sahibine teslim etmiş. Resûlullah Efendimizin huzuruna bir gün iki tane kadın geliyor. "Resûlullah bir maruzatımız var!" "Nedir?" diye sorunca "Yâ Resûlullah bizim beylerimiz sabahtan akşama kadar oruç tutuyorlar, akşamdan sabaha kadar ibadet ediyorlar." demişler. Bunun üzerine Resûlullah bana yarın beylerinizi yollayın, diyor. Beyleri gelince siz sabahtan akşama kadar oruç tutup, akşamdan sabaha kadar ibadet mi ediyorsunuz diye sorduğunda evet cevabını almış. "Kimde gördünüz böyle bir şeyi, ben size bunu mu tarif ettim, bunu mu talim ettim, bunu mu tavsiye ettim." Adaleti elden bırakmıyor tabi Resûlullah. Gidin demiş, normal hayatınıza dönün, demiş. Herkesin hakkını herkese verin. Böyle bir peygamber Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

Geçenlerde de anlatmıştım. Doğu Roma ya da Bizans İmparatorluğu diye bilinen bir devlet var. Bir de İran'da Pers İmparatorluğu var. Hani ateşperest olan, ateşe tapanlar. Ama ikisi de bir zamanlar dünyanın hâkimi durumundalar. Birbirlerine çatmıyorlar amma birbirlerinden de korkuyorlar, sakınıyorlar. Birisi Ayasofya'yı inşa ediyor. İmparatoruna Justinyanus diyorlar. Ara sıra gelip kontrol ediyormuş inşaatını. Niyeti Mescid-i Aksa'yı gönüllerden silmek, niyeti Ayasofya'yı Mescid-i Aksa'nın yerine ziyaret mahalli yapmak. Daha da ileri gideceğim, Kâbe edeceğim burayı diyormuş Allah muhafaza. Böyle bir zihniyet. Ama fakirleri de bir dilim ekmeğe çalıştırıyor. Çalışanlardan biri diyor ki ben çok açım, elim ayağım tutmaz oldu. Mecalim kalmadı diyor. Hemen iki tane at getiriyor oradan. O şahsı asilik açısından başkalarına örnek olmasın, sükût sağlansın diye, ellerinden ayaklarından atlara bağlattırıyor ve atları ayrı istikametlere koşturtuyor. Parça parça

oluyor tabi. Bakınız, medeniyetsizliğe bakınız. Resûlullah öyle günlerin özelliğinde geldi.

Gelelim Pers İmparatorluğu'na, ateşperestlerin hükümdarlığına! O da vergi topluyor. Vergi toplayan adamlarının arkasından tebdil-i kıyafet yapıp gidermiş bazen. Bir tane adamın yanına varıyorlar. Adamdan vergi istiyorlar. Adam diyor ki: “Benim bir tane küçük tarlam var ama oradan elde edilen gelire bırakın size vergi vermeyi çocuklarımın nafakasını bile çıkaramıyorum. Beni bundan muaf tutunuz ya da, çok az vergi alınız. Verebilecek durumda değilim!” diyor. Hemen o Pers İmparatoru: “Bir ateş yakın diyor.” Yakıyorlar, zaten ateşperest bunlar. “Atın bunu ateşe!” diyor. Atıyorlar ateşe. Böyle bir dehşetengiz an yaşanıyor dünyada.

Gelelim Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme. Vahşet üzere kurulu dünyaya ne şartlar altında gelmiş. Dünya vahşetle kaynıyor, astıkları astık, kestikleri kestik. Bütün dünyanın hali bu. Medeniyetin “m”si yok. Ama âlemlere rahmet gönderilen, aynı günlerde tebaasını toplamış hutbe irad ediyor. Diyor ki: “Bende hakkı bulunan varsa, benden bir alacağı bulunan varsa yahut benden bir haksızlık görmüş ise o haksızlığın hakkı ne ise gelsin benden alsın” diyor. Birisi çıkıyor: “Yâ Resûlullah! Filan günde sizden bir akçe miydi üç akçe miydi alacağım vardı!” diyor. “Nedir o alacağın?”, “Yemen’den bir fakir gelmişti. Sizden yardım istedi. Üzerinizde akçe yokmuş. Benden ödünç aldınız o fakire verdiniz. O öyle kaldı!” diyor. Ey amcamın oğlu diyor defterdarına, üç akçe varsa hemen buna ver hakkını da helal et, diyor. Hakkını helal ediyor. O günün bahrinde İslâm’a bakınız! O vahşet dünyasında İslâm’ı yayma gayreti içerisindedir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem İslâm'ı yaymak için Saad ibn-i Vakkas ile ilan-ı İslâm ederlerken taşlanıyorlar. Hazreti Peygamber'in ayaklarına kadar kanlar içerisinde kalmış. Cebrail aleyhisselam geliyor, diyor: "İstersen helak ederim.", "Hayır" diyor, istemiyor rahmet Peygamberi. Saad ibn-i Vakkas ile beraber amcasının evine geliyorlar. Ondan sonra Kabe'ye geçiyorlar. İrad ediyor: "Ben Miraca çıktım." diye. İşte Ebubekir Sıddık Hazretleri o zaman Sıddık unvanı alıyor. Hani demişler ya seninki böyle böyle diyor diye. Hazreti Ebubekir o ne dediyse doğrudur diyor. İşte bu hiçbir canlının varamayacağı ümmül kitabın noktası. İşte o öyle biat edilmesi gerekli bir peygamber. Öyle günlerde kendilerini feda ede ede...

İşte ümmetinde menkıbelerini okuduğumuz daha nice büyükler var. Ne fedakârlıklar yapmışlar, neler yaşamışlar, neler yapmışlar. Bugünlere bal börek içinde gelmişiz. Bir elimiz yağda bir elimiz balda gelmişiz. Bütün konfora sahip olarak gelmişiz. Bunun karşılığında Cenâb-ı Hakk bizden fazla bir şey istememiş. Beni tanıyın demiş. İbadetinizi yapın, yasaklardan kaçın. Emirlerin üstüne gidin. Bunları yapmaz isek, bu kadar bir ücreti ödemez isek bizi Cenâb-ı Hakk ayıplamaz mı, bize üzülmez mi, kırılmaz mı, darılmaz mı?

En çok ahlâk meselesi üzerinde duran Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmeti olarak Ramazan münasebetiyle her zamankinden biraz daha farklı, biraz daha yumuşak ahlâk-ı hamide takınalım. Evimizde, ailemizde, çoluğumuzda, çocuğumuzda mutlu olmanın yolunu arayalım. Biliyorsunuz Türk aile geleneğinde erkek bir hatfe yani bir adım ilerdedir. Ama bu despotluk manasında düşünülmemeli. Yumuşak oluverelim. Ahlâk-ı hamideyi takınverelim.

Allah'ı rızası buralarda gizli. Belki ibadetlerin veremediği merhaleleri bazı hareketlerimiz bize verecek.

Geçenlerde bir siyasetçi "Biz dik dururuz ama diklenmeyiz!" dedi. Diklenmek küstahlıktır, ukalalıktır. Biz o diklenmeyi kendimize prensip edinmeyelim. Biz o diklenmeden kaçınalım. Biz dik duralım, vakarımızı bozmayalım, güzelce yaşayalım. Ne diyor Yunus; "Dövene elsiz gerek. Sövene dilsiz gerek. Derviş gönülsüz gerek" gönülsüz oluverelim kardeşlerim. Güzel ahlâk umdelerinin en önde gelenlerinden birisi gönülsüz olmak.

Okuduğumuz bir büyük sözünde diyor ki, birisi sizi övdü övdü göklere çıkardı. Bıraktı gitti. Başka birisi geldi, sizi yerdi yerdi yerlere batırdı o da bıraktı gitti. Bu ikisi arasında eğer gönlünüzde en ufak bir fark geldi ise sizin imanınız kâmil iman değil diyor. İman bu, güzel ahlâk bu, kâmil iman bu. Takınalım bu güzellikleri de kendimize mâl edelim inşallah.

Benden aşağısı yok diyorsan senden yukarısı yok, benden yukarısı yok diyorsan senden aşağısı yok. Biz bunları kabullenemiyoruz, bunların nefsimizle olan mücadelesini veremiyoruz. Diyoruz ya hep; ene yok, ego yok, sado yok! İyi ama biz onların hepsini hayatımıza geçirmişiz. Farkında olmadan şirke de düşüyoruz Allah korusun.

Kimse Allah iki demiyor. Onun mülkünde yaşıyoruz ama farkında değiliz, evlatlarımız, mallarımız, mülklerimiz değer verdiğimiz bütün masiva Allah'tan önce geliyor. Allah korusun bu büyük sorun. Ne diyor, malı mülkü evladı sizlere fitne olarak verdim, onlara mı kapılacaksınız bize mi döneceksiniz? Bize dönecekseniz vallahi kendi adıma yemin veriyorum büyük ecir vereceğim size, diyor. Biz ona

dönmenin yollarını aramıyoruz. Annemize, babamıza düşman olalım, demiyorum ama kendimizi hesaba çekelim. Bir kalem alıp da hesap eder gibi hesap yapalım. Hayatımız nedir ne değildir. Biz nasıl bir insanız.

Kimi diyor ki, "Ben Allah için canımı veririm." O zaman beş lira at oraya Allah için diyorsun ama yok. Hani nerede Allah için canını vermek. Söylemek istediğim şey para pul meselesi değil. Allah'tan evvel tuttuğumuz değerler var. Bunları hayatımızın içinden cımbızla çeker gibi çekmeliyiz. Biz Allah'a bağlıyız, Allah deyince ürpermeli bir Müslüman.

O'nun nimetleri ile yaşadığımızın farkında olalım. El açıp aman dediğimizde yerler gökler inlemeli, mânâ âleminde yerler gökler inlemeli. Öyle bir dualar etmeli bir şeyler dilenmeli ki Cenâb-ı Hakk hayır diyememeli. Ol deyivermeli, ol demezse zaten hiçbir şey yerinden oynamaz, kıpırdamaz. O'nun mülkü namütenahi. Hayatımızla ilgili hesabı kendimiz yapalım. Acaba biz hangi sınıftanız diyelim, paralar mallar mülkler eşyalar, şanlar, şöhretler, namlar hakikaten benim indimde Allah'tan daha mı değerli diye kendimize soralım. Kafamızı yastığımızı koyduğumuz zaman hesabını yapmalıyız.

Allah için ne yaptın, diye sorulduğunda; namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim diyorlar. İyi de onlar senin borcun zaten. "Allah için" ne yaptın? Buna cevap verebilmeli bir Müslüman. Çıkınca bir insana yardım edebilmeli, komşumuzun kapısını çalıp nasılsın, diyebilmeli. Evde ufacak bir şey varsa pişmiş, ona da götürüvereyim, diyebilmeli. Allah için bunları yapabiliyor muyuz?

Emr-i bi'l-maruf neyh-i ani'l-münkeri gerçekleştirelim inşallah. Nedir o Emr-i bi'l-maruf neyh-i ani'l-münker? Bir kardeşimizi kötülüklerin içerisinde çekip almak, bir kardeşimizi de iyiliklere davet

etmek. Bir şehit sevabı almak istemez miyiz? Vaad-i ilahiye var bu hususta. Bu işleri yapanlara birer şehit sevabı var diyor. Bu işler sadece âlimlerin, abidlerin, zahidlerin işi değil, bütün Müslüman kardeşlerimizin işleri. Düşünün bir asker dan diye kurşun yemiş şehit olmuş, onun sevabını alıyorsun.

Bir takım kişiler de diyor ki, benim namazından sana mı hesap sorulacak! Derlerse desinler. Eğer bizde biraz iman, ihlâs, feyz var ise derlerse desin deriz. Eğer birini namaza çağırdığınız diye tahkire, tezkire uğradıysanız ve buna rağmen ses çıkarmadıysanız, sineye çektiyse, bir çuval altın tasadduk etmekten çok daha fazla kazandınız demektir. Çünkü nefis terbiye olmaya gidiyor. Nefsin izzeti olmaz. Nefsin zilleti olur. Her dayak yiyişte, her sahibi tarafından ayaklar altına düşürülüşte, tezhip edilişte, tahkir edilişte bir makam alır nefis. Ancak öyle izzet kazanır. Yoksa ona uyarsak denizin dibini boylarız da farkına varmayız.

Nefsin biz sırtına bineceğiz, nefis bizim sırtımıza binmeyecek. Acaba biz hangi sınıf insanız, Allah katında bize ne yazıldı diyeceğiz, ağlayacağız, masivaya kapılmayacağız. En basit şekli ile en güzel, en sade şekliyle İslâm'ı yaşayalım. Allah düz Müslüman'ı seviyor. Havaya girmeyen, ben şuyum buyum demeyen, kendini öne atmayan, düz Müslüman olalım inşallah.

Bir adam yetmiş yıl ibadet etmiş. Eh demiş benimki bana yeter artık demiş. Biraz ibadetlerine güvenme hali olmuş, ene gelmiş farkında değil. Uykusunda kendini ölmüş görüyor. Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda hitap ediliyor kendisine: Ey kulum, yaptığın ibadetlerin karşılığı ile sadece verdiğim görme nurunu mu kıyas istersin. Yediğin içtiğin ne

varsa hepsini helal ettim. Yetmiş yıllık ibadetine karşılık teraziye görme nurunu koyalım sadece diyor ve tak görme nuru ağır geliyor.

Yetmiş yıllık ibadetten daha ağır yalnız göz nurumuz. Atın cehenneme, demişler o kişiyi de götürürlerken feryad-ı figan altını ıslatarak kalkmış uykudan. Sonra günlerce secde ediyor da mana âleminde affedildiği söyleniyor kendisine. Bunca ihlâsına, yalvarışına karşılık Cenâb-ı Hakk seni affetti, bundan sonra ayağını denk al diyorlar.

Bizim ibadetimiz bizi kurtarmaz kardeşim. Bizim ibadetimiz ancak Allah'ın rahmetini celbeder. Ben artık bu kadar ibadet ettim kendimi kurtardım dersiniz yanlış edersiniz. Burada bir kardeşimiz ben kaza namazı kılmam dedi. Kendisi çok sevdiğimiz saygın bir insan ama bu sözü bizi üzdü. Kendisinden istifade ettiğimiz bir şeyler sorup öğrendiğimiz bir insan. Aman dedik, ya neden böyle söylüyorsun? Yedi yaşından beri hep namaz kılıyorum dedi. Ya tamam da bu sefer de ene gelir, derki nefis: "Bu kadar insanın arasında yedi yaşından beri hiç namazını geçirmemiş kaç kişi çıkar?" deyiverir, o ibadet gurura sevk ediverir sahibini. Kibre sevk ediyor kendini, kaybına medar oluyor farkında değil. Bir kere sen borcun olmadığına dair nasıl bir senet aldın. Diyelim ki kabul edildi, neden çok kıldın, neden fazladan kaza kıldın diye dövmezler ki! Neden kılmadın diye döverler. Bunları hep yaşadık biz.

Geçenlerde İslâm'ın şartı beş ise altıncısı da haddini bilmektir dedik diye bize sen İslâm'ın şartlarını mı değiştiriyorsun dediler. Hâşâ kardeşim. Biz kim oluyoruz. Yani haddini bilmek çok değerlidir demek istedik. Haddimizi bilelim, ahlâk-ı hamide sahibi olalım.

Ramazan yaklaştı. Kimseye kin ve garaz gtmeyelim, azıcık bile kırgın olduğumuz kimseler var ise barışmaya geldim deyiverelim. Ne diyor abid, gelmeyene gel, gitmeyene git, vermeyene ver, sevmeyeni sev. Bu anlattıklarımızı yapalım, bunları özünden işleyelim, hakikatleri yaşayalım inşallah. Bu güzellikler yarın önümüze çıkacaklar. Ameller olarak, ak defterler olarak, ak yazılarla belki önümüze çıkacaklar.

Benimki bana yeter demeyelim, kendimizi eksik görmekten vazgemeyelim. Hakk'a doğru, ihlâsa doğru, iyiye, güzele doğru ihtirash olalım. İhtiras demek hep kötüye olur demek değil ki.

Adamın biri ölmüş, hayatı hep küfürle geçmiş, fakat son zamanında tövbe etmiş. Zebaniler cehenneme gtryorlarken bağırıyormuş adam. Ben tövbe ettim, hani tövbe edenin tövbesi kabul olunacaktı diye bağırıyormuş, yeri göğü inletiyormuş. Doğru söyledi yleyse bunun durumunu Hakk'a müracaat ederek soralım demişler. O ne diyecek ona bakalım demişler. Son nefesinde nasıl verdi, yönüne bakın, nereye dönük. Yarabbi sana dönük! Alın cennete demiş Cenâb-ı Hakk. Yönümüzü Allah'a dönelim kardeşlerim.

Ynmz Allah'a doğru olsun, yönümüz bizi cennete ve Cemalullah'a doğru götüren nurlu yola dönük olsun. Ölüm, asude bir bahar ülkesi rinde. Yahya Kemal yazmış bu dizeleri, öyle aklıma geldi. "lm" yle bir şey ki...

Bazı çok kişiler gördüm yarabbi al artık emanetini diyen. Bunları da aşklarından söyleyen de var, dertlerinden söyleyenler de var. Babam bunu isterdi arada sırada. Ölümünden on yıl evvelinden itibaren. Yarabbi al artık emanetini, al artık emanetini diye dua ederdi. Baba böyle söyleme derdik. Oğlum siz bilmezsiniz, oğlum siz bilmezsiniz. Devrin

kargaşası ona teessür verdi. Onun hazmını parçalıyordu yaşanan devir. Onun hoşgörüsünü yiyip bitiriyordu. Al artık yarabbi emanetini diyordu. Bundan dolayı diyenler de var, bir de aşkından Hakk'a kavuşmak için isteyenler de var. Bir de bu dünyanın hayatına bizar kalıp aman diyerek ölüm beni al artık diyenler var. Biz emaneti son saniyeye kadar vücudumuzda taşımaya mecburuz kardeşim. Mademki öyleyiz, o emaneti şöyle bal börek seviyesine, olgunluk seviyesine, Hakk'a yakın seviyeye getirelim.

İbadetlerimiz, yakarışlarımız, tövbelerimiz hiçbir işe yaramasa bile Cenâb-ı Hakk'ın dikkatini celbeder diye düşünelim. Hıfzını, rıfkını hidayetini celbeder. Yaklaşan Ramazanlar, bize büyük fırsatlar sunuyor.

Cenâb-ı Hakk orucun karşılığı bendedir diyor. Derecesi, mükâfatı, ne verileceği, ne olacağı bana aittir diyor. Rakam koymuyor. Bu namütenahi demektir. Açlık Allah'ın ihtiyacı olan bir şey değil ama o açlık eğer mânâsıyla yaşanılıyorsa, o açlık Ramazan diye, o mübarek gün diye yaşanılıyorsa tabii ki ilahi rızayı kazandırır.

Ramazan, Hicri günlerle gelir, dönüşümlü yaratılmıştır. Ben iki defa yaz yaşadım elhamdülillah. Söylemek ya da övünmek için değil ama Allah cümlemize ibadet ömrü versin diyelim, günahlarımızı bağışlasın diyelim inşallah.

Allah Ramazan'ı sıcaklı/soğuklu yani dönüşümlü yaratmış. Sıcak deyip vaz mı geçecekler, soğuk deyip vaz mı geçecekler! Kısa günler, uzun günler derken imtihan meselesi kılmış. Az önce de demiştik, Allah kutuplardaki insanları bile dininin emirlerinden ve yasaklarından müstağni kılmamış. Altı ay gündüz, altı ay gece olan yerde bile hep hesapları yapılmış. Oralarda yaşayan insanlar için biz

bunlardan haberdar değildik, bizim sorumluluğumuz olmaz demesinler diye hesaplar yapılmış.

Herkese İslâm'ın hükmü gelmiş, Kur'an-ı Kerim gönderilmiş, hadis-i şerifler, sünnetler bildirilmiş, içtihatlar getirilmiş, icma-i ümmet gerçekleştirilmiş. Al sana beş tane kapı. Sen neyi arıyorsan bunlarda bulacaksın. Bunlarda da bulamazsan vicdanında bulacaksın. Gerçi bunlarda bulamama ihtimalin yok, bunlarda bütün konular var ama bulamazsan vicdanına bak denmiş.

Ramazan ayındaki oruç sadece bize gelen bir ibadet değildir. Âdem aleyhisselamdan beri bu oruç ibadeti vardır. Ancak iki cihan serverine tebliğ edilmiş oruç ayı olan Ramazan, eksiksiz noksansız bir oruç, eksiksiz noksansız bir din, eksiksiz noksansız bir emir.

Ramazanı yaşarken kendimizi toparlamalıyız. Bakınız kolaylıklar olsun diye sahurda kalkın diyor, dinimiz. Kalkmayanlar olabilir, onların vücutları daha mukavemetli olabilir. İşleri ona göre ağırdır, uyumaları lazımdır, müstesna hallerdir bir şey diyemeyiz. Ancak mümkün olduğunuz kadar iftarı acele ediniz, sahurda da geciktiriniz diye taktığı de vermiş dinimiz. Size bize kolaylık olsun diye imsakiyeye yakın yiyiniz diyor.

Hem tıp tarafından hem de din bakımından har har yiyip hemen yatmayın diye tavsiye ediliyor. Biz âcizane kendimizi anlatmak için değil de örnek oluversin diye söylüyoruz, doya doya yemeyiz. Şöyle bir sistem benimseyiverdik: İmsakten iki saat ya da bir buçuk saat evvel kalkarız. Saatine göre bir iki lokma bir şey yeriz. Ondan sonra yatmayız, neyle meşgul olacaksak abdestimizi alır da yaparız. O saatte kılınan iki rekât teheccüd namazı, bir de Ramazan'ın içinde ise bire kaç katlanacak Allah

biliyor. Öyle bir Ramazan'da öyle bir inadet sonrasında bir de el açıverdik mi, Allah'ım deyiverdik mi, lütuflar yağar, ikramlar yağar inşallah. Arkasından da yatmayiverirsek daha sağlıklı oluruz.

Sabah namazını kıldıktan sonra da hiç yatmayız. Ramazan'ın dışında da böyle tabi ama bizim gibi işi serbest olanlar için geçerli bu durum. Yoksa kişi esnaftır, memurdur. Uykusunu alması gerekiyordu. Onlar için zor tabi. Bizim gibi işi müsait olanlar için geçerli. Bizim işimize öyle geldi, öyle hoş geldi, öyle kolaylık geldi. İşrak vaktine kadar azıcık meşgul oluruz, haddimiz olmayarak yapacaksak ufak tefek ibadetlerimizi yaparız. Ondan sonra da Cenâb-ı Hakk'a hamd ederiz, duamızı ederiz yatar dinleniriz. Birkaç saat uyuruz.

Hazreti Ebubekir Sıddık, işrak vaktine kadar uyanık kalmayı ve işrak vaktinden sonra bir süre yatmayı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden öğrenmiş. Kaylûle deniyor buna. Hazreti Ebubekir Sıddık en güzel mana hallerini kaylûlede gördüm diyor. Koca Hazreti Ebubekir Sıddık Hazretleri en güzel mana hallerini en güzel görüntüleri bana verilen, o en güzel müjdeleri o kaylûlede gördüm diyor. Bu uyku bir iki saat olur. Öğleden sonraları üç beş saate kadar yatmak manasında tazammun etmez. Bir saatlik, iki saatlik uyku hali, dinlenme hali sünnet yerine geçiyor. Ebubekir Sıddık onu taklit etmiş ve en alâ görüntüleri o kaylûlede görmüş. Bunları görelim diye yapalım demiyorum. Eğer onlar da bize sünnet mevatına girecek sünnet sevabını verecekse neden yapmayalım? Biz onların yolunda olalım inşallah.

Kaplumbağaya sormuşlar nereye gidiyorsun diye, Hacca demiş. Demişler sen bu gidişle, bu yükü oraya varabilir misin? Varamazsam yolunda bari ölürüm demiş. Yapamazsak yolunda bari ölürüz. Onun

yolunda olmak, yolunda ölmek en büyük bir şereftir. En büyük mazhariyettir, şereflerin şerefidir. Bunu elde etmeye, hayatımıza adapte etmeye çalışmak lazım. Böyle haller bir süre sonra hayatımızın şekli oluyor, yadırgamaz hale geliyorsun. Hayatının kanunuymuş gibi oluveriyor. Aklına gelmez oluyor yatmak uyumak. Sen zaten artık yatmayacaksın, o işrak vaktine kadar yatmayacaksın diyorsun kendi kendine.

İşrak, kırk beş dakika biliyorsunuz. Bayram namazının kılındığı dakikaya kadar yani. Güneşin doğuşundan kırk beş dakika sonraya kadar. Bizim güneşin doğuşu zaten hangi memlekette olursak olalım diyanaetin takvimlerinde hep yazılı. Onun üstüne kırk beş dakika ilave ederiz. Ne zaman imsak bitecek ne zaman işrakin kılınacağı kendiliğinden ortaya çıkar. İsterse beş dakika geçmiş olsun olmasın sakınca teşkil etmez ama daha evveli olmamalı.

Bu ibadeti, bu uygulamayı yapınız, büyük rahatlık, büyük feyz, iman ve irfan göreceksiniz. Memnuniyet duyacaksınız. Bakın pek tekrar söylüyorum yapabilenlere! Şartları uygun olanlara, olmayanlara değil! Yoksa şartları zora sokmuş oluruz, Allah korusun. Ondan sonra memnuniyetin dışına çıkar, sonra keşke yapmasaydım dersiniz. Bizim gibi durumu müsait olanlar için söylüyorum.

Ramazan'ın kıymetini bilelim kardeşim. Başka zamanlarda başka türlü davranabiliriz. O da hoş değil ya. Biz bir Ramazanlık Müslüman değiliz ama bu ayda daha bir dikkatli oluverelim. Adam her türlü kebari işliyor on bir ayda. Bütün yapılmaması lazım gelen yasakları işliyor. Yapılması lazım gelen bütün emirlerden uzak. Öyle bir ömür seçmiş kendine. Ramazan gelince ilgili şartlara uyuyor. Bu olmaması gereken bir

durum ama hiç yapmamak noktasında kıyasla daha iyi diyebiliriz. İnneme'l- amel-i bi'n-niyet diyor bakınız inneme'l- amel-i bi'n-niyet. Bütün ameller niyetlere göredir diyor. Bazı kişiler bayramı iple çekiyor, şu Ramazan bitsin de haram işleyeyim diye. O zaman o Ramazanlar bize bir şey kazandırmıyor. O oruçlar, o namazlar hep boşa gidiyor. Olsa olsa o ayın hesabına defterine bir şeyler yazılır. O kadar. Yoksa onun kurtuluşuna medar olmaz. Bu kötülüklerden kurtulmak isteyen bir adam, Ramazan'ı oruçla namazla güzelliklerle süslemek isteyen bir adam için bayramdan sonrada ben bunu inşallah böyle yapacağım demeli. Kendini şartlandırmalı. O zaman değer ifade ediyor Ramazan. O zaman kıymetli oluyor. Yoksa hoş bir şey değil yılda bir ay Müslüman gibi yaşamak, Allah güceniyor.

Bir Ramazanlık din değil bizim dinimiz. Ramazan müstesna bir ay. Bu ayda size birisi sataşırsa ben oruçluyum, deyiniz. Ama ben oruçluyum, diye de çalım satmadan, başkasını rahatsız etmeden. Böyle gösterişler içinde, riyalar içinde olmadan. Ağzım dilim kurudu, aman şöyle oldum, aman böyle oldum, aman bu oruç bugün bana dokundu gibi imalarla ilan etmeden. Size bir sataşan olursa, böyle bir hâl ile orucunuzu ilan ediniz. Ben oruçluyum kardeşim, senle mücadele edemeyeceğim. Ben oruçluyum kardeşim, senle günahlara dalamam diyecek kadar müsaade etmiş. Münakaşalara girmemek, oruca toz toprak kondurmamak için bize izin vermiş. Yoksa çalım sat, ben oruçluyum diye artık yeri göğü inlet, evdekilerin burnundan getir olmaz!

Bizim bazı tanıdıklarımız var, hanımı şikâyetçi oldu. Yakın bildiğim insanların hanımları şikâyet ediyorlar. Bu tutmasın bari diyorlar. Neden dedim, bunun yanına varılmıyor oruçlu iken diyorlar. Bir kere bile laf söylenmiyor buna diyorlar. Sinirli, asabi, dar, stresli, gık

dedirtmiyor ev halkına. Oruç bu değil. Oruç evvela o hallere oruç tutturmak. Oruçla evvela böyle hislerine gem vurmak. Evvela nefsinı durdurmak. Evvela o kötülüklerden o gönül kırıcı hallerden kurtulmak, sıyrılanın yollarını aramak. Orucun manasından bir tanesi de bu. Lüzumlu hallerden bir tanesi de bu. Bunu takınmazsak olur mu hiç! Bunların böyle bilincinde olalım inşallah.

Oruç, Allah için oruç. Çünkü oruç hiçbir ibadete benzemiyor. Çünkü onun içine riya girmiyor. Gösteriş girer belki de riya girmez. Sen burada oruçluyum dersin, herkese gidersin, evinde yapayalnız iken ekmeğini yersin, suyunu içersin. Derler ki orda da kendini tutuyorsan, kimsenin görmediği yerde de orucunu muhafaza ediyorsan o oruç oruçtur işte. Riya girmemiş oluyor yani. Ama gösteriş de girmesin inşallah. Ben oruçluyum dediysen ama oruçlu değilsen riya girmiş olur. O zaman da Allah'ın gazabı geliyor, Allah güceniyor. Çünkü oruç bana ait diyor, sevabını hiçbir kimse tayin edemez diyor.

Öyle bir oruç tutmalıyız ki bütün azalarımız oruç tutmalı. Dilimiz, ağzımız, gözümüz, elimiz, ayağımız, neyimiz varsa bütün azalarımız oruçlu olmanın hudutları içerisinde kalmalı. Hiçbir aşırılık yapmamalı. Hiçbir kırıcılık olmamalı. Müsamaha, tahammül ve hoşgörü hayatımızın manası olmalı. Oruç böyle tutuluyor. Orucun gerçek manası bu, ondan sakınalım inşallah. Sizi meşgul ettim kusura bakmayınız. Allah gerçek oruç tutanlardan eylesin inşallah.

Âmin.

Essalâtu vesselâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu vesselâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu vesselâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi maliki haliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek ve mutahhar hatırlarına dünyevi ve uhrevi işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyle Allah'ım. Biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma yarabbi. Ben beni bırakmadan sen beni bırakma Allah'ım. Bizi bize bırakma Allah'ım. Bizi kendi korumana şemsiyene al yarabbim. Bizi bağışla yarabbim.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun yarabbim, bizi korusun yarabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arazi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan ve acılardan bizi korusun yarabbim. Ve bu din kardeşlerimize, dünyada darda olan, zorda olan din kardeşlerimize kolaylıklar ve güzellikler ver Rabbim. Günahları varsa onlara rahmet eyle bağışla Allah'ım. Dünyada aynı dinden olup da birbirini yiyen başka din yok Allah'ım. Din mensubu yok Allah'ım. Bizim din kardeşlerimiz aldaniyorlar, başkalarının tuzaklarına düşüyorlar. Kapılarını kapatıyorlar. Yarabbi onlara da iman şuuru ver. İhlâs şuuru ver yarabbim. Onların da ve bizim de başımızda esen kara bulutları alıver yarabbim. Yolumuzu aydınlık ve nurlu eyleyiver yarabbim. Bizi cezalandırma yarabbim.

Dünyevi uhrevi saadetler güzelliklere erdiriver Allah'ım. Şurâda hazır bulunan cemaat-i Müslüminin dahi helal olan meşru olan

murâdlarımızı erdiriver Allah'ım. Erdirmeye kadirsin Allah'ım. Ol dedin bir kere var oldu cihan. Ya rabbi bizim dualarımıza ol deyiver olsun yarabbim. Olsun yarabbim. Olsun yarabbim. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere hamd u senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. Ordumuzu, yurdumuzu, vatanımızı, bayrağımızı, mukaddesatımızı ellere çiğnetme yarabbi. Zalimlerin eline düşürme yarabbim. Zalimlerimizi başımıza hüküm ferma eyleme yarabbim. Zalimlere bizi bulaştırma yarabbi. Bizden ırak olsunlar, güzellikler üzerimizde olsun. Çirkinlikler bizden ırak olsun yarabbim. Sen bizi bağışla yarabbim. Affetmeyi seversini affeyle yarabbim. Affi bol, rahmeti bol, ikramı bol Rabbim. Bizi de en güzel şekilde iki cihanda aziz eyle yarabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifüne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

23 Eylül 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" ... Allah razı olsun. Biz burâdan ayrılmadan Allah'ın rızasını bulanlardan olalım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şefaatine erenlerden olalım. İnşallah o yüce nimetlere, o güzel nimetlere, o hedef nimetlere, o doruk noktadaki nimetlere Cenâb-ı Hakk ismimizi, nasibimizi yazıverir. Bizlere inşallah ikram ediverir.

İkram olunursak eğer bu O'nun rahmetinden yazılmış olur. Bizim amelimizin karşılığı olmaz. Biz küçüğüz, aciziz, asiyiz. Bizim amelimiz ancak onun rahmetini celbeder. O rahmeti bulanlardan, o rahmete kabul edilenlerden, o rahmet yağmuruna tutululardan olalım inşallah. Yüce Allah yardımcımız olsun inşallah. Rahmet ayındayız, rahmet günlerindeyiz, rahmet saatlerindeyiz elhamdülillah. Kıymetini bilelim. Değerini idrak edelim inşallah. Bugünlerin şartlarını yaşayalım inşallah.

Ramazan'ı dört dörtlük yaşayalım, dört dörtlük olmasa da yaşamaya çalışanlardan olalım inşallah. İçinde bulunduğumuz dönemin nasıl bir dönem olduğu hepimizin malumu fakat devrimizin değeri çok yüksek. Çünkü yanılıcı unsurlar çok fazla. Günümüzde cebine beş kuruş

para koyan herhangi bir delikanlı istediği günahı işleyebilir. Fakat daha evvel böyle değildi. O zaman halk ayıplıyordu. Halk ayıplamasın diye de çekinilirdi. Şimdi artık her şeyler serbest hale geldi.

Her türlü kötülüğe kolay ulaşılan şu devirde, eğer kul kötülük yapmıyorsa, eğer o gayri meşru yöntemleri kullanmıyorsa, kötülüğe sapmıyorsa Cenâb-ı Hakk'ın yolunda, cennet yolunda doğru adımlarla gidiyor, demektir. O nurlu yolda ilerliyor, demektir. O yüce Peygamberin emirlerini tutuyorsa, Kur'an denilen o mucize'l-beyanı kitabım deyip gözünün ve gönlünün o en derin yerine yazıyorsa, işte o artık müjdeleri alacak demektir. İnşallah Allahû teâlâ. Böyle olduk diye iddiamız yok tabi. Zaten ne hakkımız var Cenâb-ı Hakk'ın bu kadar nimetleri karşısında böyle iddialar etmeye! Ne hakkımız var nimetlerini bu kadar ayağımıza, boğazımıza dolduran yüce Allah'tan bir de müjdeler istemeye. Bu ibadetleri etmek vazifemiz, ona itaat etmek vazifemiz, onun emirlerini tutmak vazifemiz, onun yasaklarından kaçmak vazifemiz.

Bazılarımız rızık kaygısı çekiyorlar. Bu biraz tevekkülün noksanlığından, teslimiyetin noksanlığından ileri geliyor. Tâ okyanusların derinliklerinde, karanlık gecelerde, ufacık tefecik böcekleri besleyen Allah, acaba bizi ihmal eder mi, acaba bizi unuttur mu? Hâşâ, "O" eksik sıfatlardan münezzehtir.

Hazreti Musa, Cenâb-ı Hakk'la mükâlemeye giderken müzeyyen bir tepe görüyor. Müzeyyen tepenin hemen yanında kocaman bir taş varmış, koca bir kaya. Kayaya vur diyor Cenâb-ı Hakk, asayı kayaya vur diyor. Kayaya vuruyor, kaya açılıyor, ortasında ufacık bir oyuk, ama havası, deliği, suyu herhangi bir teferruatı yok. Bir şey yapılacak, faydalanılacak noktada değil. O koca kayanın ortasında bir oyuk.

Duruyor, eğiliyor o oyukta da bir kırmızı kurt, ağzında bir yeşil ot. Hazreti Musa da oraya çıkarken yarabbi ben senin peygamberinim, çok merak ediyorum, bu rızıklandırma işini bir günlüğüne ben yapsam diye, Allah'a yalvarır dururmuş. Cenâb-ı Hakk, az önceki kayanın içinde yer alan canlının ağzındaki yeşil otu görmesini sağlayarak soruyor Musa aleyhisselama, bunu yapabilecek misin diye. O kayanın göbeğinde, o havasız susuz kimsenin orada, o böceğin, o kurdun orada olacağını düşünemediği bir noktada sen ona o rızık verebilecek misin? Hâşâ yarabbi diyor, atıyor kendini secdeye. Çok kusur ettim yarabbi diyor. Bu kadar güzel bir Allah, bizi mi unutacak!

Süleyman peygamber bir karınca görmüş. Ağzında bir tane buğday tanesi varmış. Tabii, Hazreti Süleyman biliyorsunuz kuşa kurda hitap edebilen bir peygamber. Hani der ya Yunus, Süleyman kuş dilin bilir dediler, Süleyman var, Süleyman'dan içerû! Her neyse, Hazreti Süleyman: "Ne bu götürdüğün?" demiş. "Buğday" cevabını almış. "Nereye götürüyorsun?", "Yuvaya götürüyorum." demiş karınca. "Ne kadar zamanda ne kadar yersin sen?" Karınca "Yılda bir tane buğday yerim." diyor. Emrediyor yanındaki görevlilere diyor ki: "Bu karıncayı alın, bir kutuya koyun. Bir hava deliği açın, bir tane de buğday koyun yanına." Bakınız burada insanoğlu ve Cenâb-ı Hakk arasındaki ikram farkını anlıyoruz. Beni çok etkiliyor bu hadise. Bana çok tesir ediyor bu kıssa. Bir sene sonra açmışlar. Karınca hayatta, buğday tanesinin yarısını yemiş, yarısını yememiş. "Hani karınca sen bir tane buğday tanesi yerim derdin?" "Yâ Süleyman!" diyor: "O zaman Allah veriyordu. Ben o buğday tanesinin arkasının geleceğini biliyordum. Allah'ın ikramının kesilmeyeceğini biliyordum. Ama sen bir kulsun. Beni burada unutupverirsin, helâk olur giderim. O yarısını gelecek seneye ayırmıştım."

diyor. Kuldan beklemenin ne demek olduğunu bize anlatır bu olay. Büyük bir incelik var burada. Tevekkül edemiyoruz!

Kuşlar sabahleyin yuvalarından aç çıkarlar. Akşam yuvalarına tok dönerler. Amma bütün bunlar öyle bir manivela içerisinde hazırlanmış ki, öyle bir programlanmış ki, namütenahi bizi aşan, bizim ilim hudutlarını geride bırakan bir noktada Cenâb-ı Hakk kendini ortaya koyuyor. Bakınız, kurda kuşa, gecede gündüzde ikram eden, lütfeden, hıfz eden Allah, bir eşref-i mahlûk dediği insanoğlunu, hele hele ahir zaman peygamberi, iki cihan serverine, seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediği o namütenahi zatın ümmeti durumunda olan insanoğlunu mu unutacak! Biz ihtiras gösteriyoruz, biz aç gözlülük yapıyoruz! Biz yeteri kadar tevekkül etmiyoruz!

Tevekkül dinimizde çok önemli bir konu, çokça üzerinde durulması gereken bir meseledir. Allah'a dayanamıyoruz, Allah'a güvenemiyoruz, Allah'a bel bağlayamıyoruz. Her zaman bahsettiğimiz bir konu var. Yine dile getireceğim çünkü bu hepimizin içinde, hepimizin hayatında. Allah gizli ya da açık şirki sevmiyor, en büyük günah şirk diyor. Allah'ı ikilemek! Allah'a iki demeyelim, üç demeyelim, beş demeyelim! Nasıl diyoruz peki bunu? Hanımlarımız, evlatlarımız, mallarımız, içtimai mevkiimiz, şanımız, şöhretimiz, Allah'ın önüne geçince öyle demiş gibi oluyoruz. Bunu çok kere dile getirdim. Kendimizi ölçelim, biçelim. Allah'ı gücendirmeyelim. Allah güceniyor, masiva nasıl benim önümde olur diye. Onları yaşatan ve yaratan ben değil miyim diye. Bunu mutlaka kafayı yastığa koyduğunuz zaman tefekkür edin. Ne diyor Allah, en büyük günah, beni en çok üzen davranış ve fikir Allah'a

irktir. Allah'ı ikilemektir. Demiyoruz resmen amma gizli şirklerden de hiç sakınmıyoruz.

Kur'an-ı Kerim'de Allah, "Kadın, evlat ve benzeri şeyleri fitne olsun diye yarattım." diyor. Acaba yönünüzü onlara mı döneceksiniz, bana mı döneceksiniz. Onlarla mı hemhal olacaksınız, benimle mi? Eğer ki bana dönerseniz, benimle hem hal olursanız, vallahi kendi adıma yemin ediyorum ki büyük ecir vereceğim, diyor. Bu ecri bulalım hep birlikte inşallah. Allah sevgisinin, hatırının, zikrinin önünde bir şeyleri tutmayalım. Hepsi muhteremdir, hepsi bizim için makbul insanlardır, makbul meşgalelerdir ama Allah'ın önünde olmamalı, Peygamberinin önünde olmamalı. Böyle olmaktan münezzeh kalalım. Kendimizi çekip çevirelim kardeşim.

Kendimizi tartıya koyalım, terazinin kefesine koyalım, neredeyiz, dinin neresindeyiz diye. Kime sorsanız cennet benim diyor. Ama yapılmaması gereken türlü şeyler var. Onları maalesef işleyiveriyoruz, yapıveriyoruz. Mesela şans oyunları! Özür dilerim, belki yapıyorsunuzdur, yapmıyorsunuzdur özellikle genç kardeşlerim, bu totolar lotalar, bu iddialar, bu piyangolar nasıl bir Müslüman'ın meşgalesi olabilir. Nasıl bir Müslüman'ın umudu olabilir. Bunlardan sıyrılmak lazım. Bunları mutlaka hayatımızdan çıkarmak lazım. Hayatımızın dışında tutmak lazım kardeşim. Bazıları ben totoyu lotoyu oyun olsun diye, şans olsun diye, heyecan olsun diye oynuyorum diyor. Ya heyecanı Allah'ta arasana, heyecanı Kur'an'da arasana, heyecanı ibadette arasana, heyecanı yakınlıkta yani yakın olmakta arasana! Heyecanı İslâm'ı yaşamakta arayalım inşallah.

Şans oyunları gibi dinin yasakladığı günahlar bizi küçülten, bizi Hakk yoldan ayıran şeyler. Tevekkülümüzü kıran, yok eden şeyler.

Sofraya oturduğumuz zaman iftar sofralarımız başka günlerden çok farklı olmalı. Mutlak manada pırıl pırıl olmalı. Tertemiz olmalı. Ne kadar fakir fukara sofrası olursa olsun. Peynir, ekmek olsun, kuru ekmek olsun şöyle olsun böyle olsun amma üzerinde gönlümüze düşen bir leke olmasın. Beynimizi kemiren bir husus olmasın. O soru işareti gidip bizi indirmesin. O soru işaretinden münezzeh kalalım inşallah.

Sahurlarımızda yediğimiz lokmalar bizi rahatsız etmesin. Çünkü menfi kaynaklı olabilecek lokmalar yüzde elliye aştığı zaman güzeli ve doğruyu bulmak zorlaşır. Bu gibi unsurlar, çekici unsurlar, menfi unsurlar, tuzakçı unsurlar nefsin galibiyetini sağlıyor. Bu sefer zayıf kalıyoruz, küçük kalıyoruz.

Geçen bir arkadaş söylüyor: “Ben her şeye dikkat ediyorum ama gene de kendimi kurtaramıyorum.” diyor. O zaman kardeşim çok önemli bir şey daha var, nedir o? Gözümüzü koruyalım! Bir arkadaşımız vardı. Güzel mevki sahibi bir kardeşimizdir. Göz zinasına, şurâdan çıkanla (Efendi Hazretleri ağzını gösteriyor) şurâdan girene (Efendi Hazretleri boğazını gösteriyor) dikkat et derdi bize. Bir de nazar, nazargah-ı ilahiye, Müslüman’ın gözü nazargah-ı ilahiyedir. Harama bakmaz! Harama baktığı zaman da tövbe ederek hemen şifa bulmalı. Hemen Cenâb-ı Hakk’tan özür dilemeli.

Yunus Emre Hazretlerinin üstadı Taptuk Emre abdest alırken bir hatun geçmiş yakınlarından. Nasılsa bir bakmış bir, daha bakmış ki o günkü hatunlar şimdiki gibi de değil. Daha bir edepli gezerler. Neyse abdest alır iken Taptuk Emre gibi bir zat bir daha bakmış, bir daha

bakmış, üçüncüsünde aklı başına gelmiş pişman olmuş ondan sonra âmâ yaşadı. O Taptuk Emre, sağ elini iki gözüne batırvermiş. Çıkarıvermiş atıvermiş kadının arkasından. Alın artık doya doya bakın diye pişmanlığından. Nedametini böyle dile getirmiş. Hakk'tan böyle içtinap etmiş böyle hayâ etmiş. Bunu çok dikkate alalım kardeşim.

Bazı kardeşlerimiz var, meslekleri icabı şuraya buraya bakmak görmek durumundadırlar. Anında tövbe etmek lazım, anında! Rabia Hatun yolda giderken ayağı taşa takılmış, düşmüş. Kan revan olmuş her yeri ama o başlamış gülmeye. Yarabia! Bu kan revan oluşa bu gülüşün niye? İşlediğin kusurun akabinde tövbe edivermez isen bize ne verileceği gösterildi demiş. Ondan gülüverdim demiş. Anında tövbe, anında tövbe!

İnsan nazarını kaçırāmaya bilir, kaçırāmamış olabilir. Nazar çok önemli, dikkatli olalım inşallah. Erkek erkeğe diz kapağı ile göbek deliği arasındaki bölge haram diye yazıyor kitaplar. Ama kadınlarınki öyle değil. Kadınların nazar edebileceği durumlarla ilgili fetva ile takva arasında değişen makamlara göre bölgeleri var. En iyisi bakmayıvermektir.

Fetvayı kurtaralım derken takvayı batırmamak, takvayı kurtaralım derken de fetvadān sapmamak! Gözümüzü kötülüklerden çekelim inşallah. Yani illaki bir cins-i latif konusu ile ilgili bir durum değil bu. Malına mülküne bakarsın adamın. Adamın diktiği apartmana bakarsın. Açtığı dükkāna bakarsın. Yükselişine, içtimai mevkiisine sahip oluşuna bakarsın. Bütün bunlara kem gözle bakarsın, yanlış gözle bakarsın. Bu ahlākımızı zedeler bizim. Ahlāk-ı hamideyi zedeler. Binaenaleyh çok dikkatli olalım inşallah.

Evlerimizde misafire karşı çok dikkatli olalım, çok nazik davranalım. Çok yumuşak davranalım, çok iltifat edici davranalım. Fakat o misafir biraz farklı bir kıyafet içinde ise yanında iken biraz yan dönerek, biraz nazarımızı yana çevirerek, hiç belli etmeden, onu tahkir tenzih etmeden, onu mahcup duruma düşürmeden oturalım. O gelen misafiri mahcup etmeyiniz. Bu mahcup etme meselesi de çok önemli. Bu da dinde incelik isteyen, fazilet isteyen, erdem isteyen bir husustur.

Sırrı Sakati Hazretlerine bir gün bir kadın gelmiş. Ona bir meselede soru sormak istemiş. Sırrı Sakati Hazretlerinin bulunduğu yerdeki basamağı çıkarken kadıncağız sesli olarak gaz çıkarmış. Bir anda kadının dünyası başına yıkılmış. Ne olduğunu bilememiş. Donmuş kalmış. Sırrı Sakati hemen meseleye el koyuyor tabii, inceliğe bakınız. Demiş ki be kadın madem bir arz-ı hal edecektin, mademki bir şey söylemek murat ettin, orada niye duruyorsun. Benim kulaklarımın ağır duyduğunu bilmiyor musun. Sana söylemediler mi benim kulaklarım duymadığını demiş. Mahcup etmemek için bakınız nasıl kurtarıyor durumu. Oh demiş kadın, rahatlamış. Oh be, demiş. Benden çıkan bu hadiseyi o duymamış demek ki demiş. Ondan sonra arz-ı hal etmiş ne söyleyecekse onu söylemiş.

Binaenaleyh din kardeşlerimizle hoş geçinmenin yollarını arayalım kardeşlerim. Hoş geçinmek yalnızca güler yüzle tatlı dille olmuyor. Emr-i bi'l-maruf neyh-i ani'l-münker meselesi ile ilgili biliyorsunuz hep tavsiye ediyor, hatırlatıyorum. Şehit sevabı alırsınız. Alnından kurşunu yemiş şehitle dar-ı bekada aynı seviyede tutuluyorsunuz. Bu hususta vaad-i ilahi var. Ne demek yahu! Bir kişiyi namaza çağırıyorsun, bir kişiyi güzel ahlâka çağırıyorsun, bir kişiyi kötülüklerden çekip alıyorsun, almaya çalışıyorsun, gayret ediyorsun. Bir

şehit sevabı veriliyor hemen! Alnundan kurşun yemiş bir adam seninle beraber aynı seviyede muamele görüyor ahrette. Şehit muamelesi görüyorsun. Bu küçümsenecek bir şey değil, az bir vaad değil, az bir makam değil. Din kardeşlerimize bunu yapalım. Namaz kılmayan kardeşlerimizi namaza davet edelim mesela.

Geçenlerde bir kardeşimiz, kapılarına gitsek bazıları bizi kovar kapıdan diyor. Biz de evvela öyle düşünüyorduk. Kovar kapıdan üzülürüz diyorduk. Hâlbuki o kapıdan kovulmak var ya! O Allah rızası için müracaatın karşısında kapıdan kovulmak var ya, o tahkir tehzip görmek var ya! Bir çuval altın tasadduk etsen, sana kazandırdığını kazandırmaz. Demek ki böyle durumlarda Allah rızası için sineye çekmek lazım. Çünkü nefis razı değil bu durumlara.

Biliyorsunuz makamlar hep nefislere verilmiş. Bir, iki, üç derken dördüncüden sonra perdeler açılıyor. Beş, altı, yedi derken en yukarıda nefsi aşkıye var. Nefis-i emmare, nefsi levvame, nefsi mülhime, nefsi mutmaine, nefsi raziye, nefsi mardiyeye, nefsi safiye. Bunlar nefsin tamamı. Bunlar nefsin içinde oluyor. Bir de bunların dışında Allah'ın sevdiklerinin özel yeri, has sevdiklerinin, has değer verdiklerinin özel yeri, nefsi aşkıye var. Daha da özeli yani. Âşık olanların, Hakk'a âşık olanların yeri. Tabi bu çok yükseklerde bir makam. İnşallah Allahû teâlâ o makamlardan ihsan ediverir.

İlim meclisinde bir mülâhaza, bir bahis açılmış. En sonunda kimi cehennemden kurtulmak için ibadet edelim demiş, kimisi de cennete girmek için ibadet edelim demiş. Yani aralarında bir mutabakat sağlayamamışlar. Cennete girmek için mi ibadet edelim, cehennemden korunmak için mi ibadet edelim diye sormak için Rabia Hatuna gitmişler.

Varıyorlar kapısına. Onun kapısına varmadan, onun sokağına dönünce Rabia Hatun karşılarında çıkıyor. Yarabî, biz size geliyorduk bir yere mi gidiyordunuz diye soruyorlar. Onun da sağ elinde bir kova su, sol elinde birer adet kazma ve kürek varmış. Evet, bir yere gidiyordum demiş. Şu kovayla cehennemden korunmak için ibadet edenlerin cehennemini söndürüvermeye, şu kazma ve kürek ile cennet için ibadet edenlerin cennetini yıkıvermeye gidiyordum demiş. Onlar daha bir şey demeden bunları söylemiş. Onlar da peki ne için ibadet edeceğiz o zaman diye sormuşlar. O da Allah için ibadet ediniz, diyor. Rıza için ibadet ediniz.

Allah'a âşık makamda olanlar cennetten ihсандan ikramdan geçmişler. Bunu bile bir fazlalık saymışlar, bir düşüklük saymışlar. Onu muratlarının, dualarının içine almamışlar. Tabî bizim gibi zayıfların küçüklerin duaları yarabî bizi cehenneminden uzak eyle, yarabî bizi cennetine dâhil eyle diye olur. Şer-i şerif içinde olması lazım gelen de budur zaten.

Kendini bir şey zannetmek gibi felaket yok, bir şey olmadığını bilmek gibi saadet yok. Bir şey olmadığını bilmeliyiz inşallah. Hep söylüyoruz, benden aşağısı yok diyebiliyorsan, senden alası yok demektir. Cebrail aleyhisselâm, Musa aleyhisselâma gelip ya Musa, Cenâb-ı Hakk'ın sana selâmı var. Sana senden edna bir yaratık bulsun getirsin diye emrediyor demiş. Cebrail aleyhisselâm bunu tebliğ etmiş gitmiş. Dolaşmış durmuş Hazreti Musa. Bir çöplükte affedersiniz bir köpek görüyor, tüyleri dökülmüş, dişleri kalmamış. Yüzüne bakılacak tarafı yok, eşinip durur, koku sarmış her tarafını. Olsa olsa bu benden aşağıdır demiş. Hemen bir ip bulmuş oralardan, bağlamış. Çekip götürüyor, beş on adım götürmüş. Akli başına gelmiş. Ya ben ne yapıyorum demiş. O bakalım benden aşağı mı? Ona sual yok, soru yok. Ona kitap ta

gelmemiş, peygamber de gelmemiş. Ben onların hepsinden kurtuldum da bu mu kaldı. İpini çözmüş, bırakmış köpeği. Diyor ki kitaplar o anda Cebrail aleyhisselâm geldi. Dedi ki Ya Musa, eğer benden aşağı bunu buldum diye köpeği veya başka bir şeyi Hakk'a götürseydin peygamberliğin tehlikede idi.

Tevazu çok önemli bir konu. Kendimize tevazulu olmayı şiar edinelim, kimseye tepelerden bakmayalım. Kimseleri hor görmeyelim. Benden yukarısı yok diyebiliyorsan, senden aşağısı yok. Ama benden aşağısı yok diyebiliyorsan senden alası yok. Biz o aşağılanmayı kabullenelim. Biz ne olduğumuzu, ne olmadığımızı bilmiyoruz. Kime sorsak cennet benim diyor. Ben de istiyorum cennet benim olsun ama kendimizi hesaba koyduk mu? Terazinin kefesine koyduk mu, kendimizi muhasebeye soktuk mu, cendereye soktuk mu? Bunların cevapları askıda kalıyor hep. Hiçbir şey yapamamışız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız. Şu Receb'i, Şaban'ı, Ramazanı layıkıyla yaşadık diyebiliyor muyuz? Biz diyemiyoruz şahsen. Öteki aylar kadar olmasa da kendimize gelemedik, irkilmedik. Takvayı yaşayamadık yani. Üzerimize düşeni yapamadık.

Hazreti Ömer radiyallâhûanha soruyorlar takva nedir diye. Diyor ki, takva buz üstünde yürümek gibidir, her an müteyakkız her an tedbirli, her an tehlikeli, her an korkulu. Ha düştüm ha düşüyorum, ha düştüm ha düşüyorum. Böyle yürümek gibidir takva diyor. Ama biz bunları yaşayamadık. Biz sabahlara kadar keyf-i temaşaya ayakları uzattık. Teheccüdler ne olursa olsun dedik. Televizyonun karşısına geçtik, harmandalı oynadık. Bütün bunlardan sonra cennet benim diyemeyiz.

Kendimizi çekip çevirmemiz lazım. Evvela yasaklardan sakınıp, sonra emirlere itaat ederek üstüne bir de gecelerde bugün Recep-i Şerif girmiş, bugün Şaban-ı Şerif girmiş, bugün Ramazan-ı Şerif girmiş diye irkilip dualar ettik mi hiç. Bugün onun şerefiyle şerefyâb oluyoruz diye tereddütlerimiz bizi uykusuz bıraktı mı hiç. O şoka girdik mi hiç. O paniğe uğradık mı hiç. Ya bugün muhteşem bir gün, ya bugün ben hâlâ niye yatıyorum dedik mi hiç. Ben kardeşlerimize hep bunu da tavsiye ediyorum. Kardeşim, eğer duaların tahakkukunu, tecellisini istiyorsan Cenâb-ı Hakk'tan istediklerin hayata geçsin istiyorsan Teheccüd kıl.

Teheccüd, gece yarısı namazı! Ne yazık ki müstağni kaldığımız ibadetlerin başında. Bacağımızı uzatıp yatıyoruz. Geceleri su dökmeye kalkıyoruz. Gerçi genç arkadaşlar belki kalkmaz da bizim gibi yaşlı insanlar muhakkak su dökmeye kalkar. Kalktığımız zamanları düzenleyiversek, ister şöyle ister böyle, saatlerimizi kuruversek ne güzel olur. Hele hele genç kardeşlerim için ne güzel bir ibadet. Teheccüd kılmaya murat edip de yatsak mutlaka kalkılır zaten. Mesela şu Ramazan mevsiminde Ramazan ayında sahurcular teheccüdsüz nasıl geçer! Elbette insanlık hali kalkamadığınız olur. Efendim sahur yemeden tuttuğunuz gün olur. Müstesna hallere bir şey demiyorum. Ama genel manada teheccüdsüz nasıl geçiririz bu manevi günleri!

Sahura kalktığımız vakitlerde hayatımızda kolaylık getiriveriyor diye biz şöyle yaparız: İmsakten bir saat, bir buçuk saat evvel kalkarız. En asgarisinden bir saat diye düşünelim. Kalkınca evvel abdestimizi alırız. İki rekât Teheccüd namazını kılıveririz. Rabbimizin kapısında dileniriz. Ondan sonra sahur niyetine bir-iki lokma bir şeyler yeriz. Bunlar yatıp kalkma külfeti olmadan yapılabilen şeyler. Çünkü insana bir şeyler yedikten sonra ağırlık basıyor.

Övünmek için değil hâşâ sümme hâşâ. Sağlık açısından rahatsız olacağım yatarsam diye diyelim. Kırk senedir sahur yemeğinden sonra yatmadım. Gerçi tıka basa zaten doyurmayız kendimizi. Böyle yaparsak hem sahurun feyzinden bereketinden istifade ederiz, hem Resûlullah'ın sünnetinden istifade ederiz, hem de onun emrini tutmuş oluruz.

Dikkat ediniz, kitaplar sahurda bereket var diyor, sahurda rahmet var diyor, sahurda güzellik var diyor. Kalkın, mutlaka sahurunuzu yapın diyor. İşte bu güzel sahurlarda herkesin evinde sıcak suları akıp durur, çeşmeler bol bol akıp durur, iki rekât namaz, iki kelime dua ile gecemizi taçlandırsak iyi olmaz mı? Her istediğin tahakkuk etsin, muratların kendiliğinden hâsıl olsun, gelsin nimetler evine otursun istiyorsan bunu yapıver inşallah.

Niyaz-i Mısri'yi biliyorsunuz daha evvel anlatmıştık, demiştik ya hani gelmiş geçmiş en büyük irticalen konuşan zât diye. İrticalen, yani kitaba bakmadan, yazıya bakmadan konuşan, vaaz eden evliya. İşte o mübarek zât irticalen yedi saat konuşmuş. Bir de en büyük hikmeti ne biliyor musunuz? Uzun sohbetler sırasında dinleyenlerin içerisinde ne kadar yaşlısı genci varsa herhangi bir ihtiyaç hissetmezmiş. Mübareğin faziletli, erdemli sohbeti temel insani ihtiyaçları bile durduruyor. İşte böyle bir Niyaz-i Mısri, çok yakın bir arkadaşı ile anlaşma yapmış. Dar-ı bekaya ilk kim göç ederse oranın durumu hakkında bize bilgi verecek diye. Ben göçersem sen geleceksin, sen göçersen ben geleceğim! Onların gelmesi gitmesi artık doğal hale gelmiş, o manevi hali yaşar hale gelmişler. Tabii evvela Niyazi-i Mısri gidiyor. Sözleştiği arkadaşı Niyazi-i Mısri'yi bekliyor artık. Nedir ne değildir diye merak ediyor haliyle! Neyse sonra bu arkadaşı manevi halinde görüyor vefat eden Niyaz-i Mısri'yi. Kabir âleminde şallar içerisinde, ikramlar, iltifatlar içerisinde

karşılandığını görüyor. Meleklerin himayesinde, vikayesinde olan halleri görünce arkadaşı ya Niyazi bu ne haldir diye sormuş. Bu Allah'ın bize ikramıdır diye cevap veriyor arkadaşına. Bu ikrama sebep olarak ne gösterildi, ne sebepçi kılındı diye soruyor arkadaşısı. Bütün o hitabetlerim, sohbetlerim, bütün o feraset dolu hikmetler kayboldu, bütün keramet dolu hayat kayboldu, bütün bu ikramın karşılığını leyliide kalkıp kılıverdiğimiz birkaç rekât namaz bahane ediliverdi diyor mübarek. Bakınız Teheccüd, Niyaz-i Mısri gibi bir velinin bile diğer amellerini geride bırakmış.

Teheccüd bizim kurtuluşumuz inşallah. Bu Teheccüd, Cenâb-ı Peygamber'in terk etmediği bir ibadet şekli, bütün ashabına tavsiye ettiği ibadet tarzı.

Hatırlarsanız anlatmıştık, bizim sürekli haccı arzulayan bir kardeşimiz vardı. Fakat maddi durumu uygun değildi. Bir yerlerden para biriktirip hacca gidebilmesi o an için ekonomik olarak da mümkün görünmüyordu. Takva ehli başka bir güzel kardeşimiz onun hac duası kabul olsun diye "Bak ben sana bir yol göstereyim, bir sene boyunca bugünden itibaren teheccüde kalk ve sesli olarak dua et." dedi. "Sesli olarak derken, bağıra bağıra değil de fısıldayarak olsa zararı yok ama ses çıksın. Sesli olarak dua et, Allah bunu sana mutlaka ikram edecektir." dedi. Adam ertesi sene hacca gitti. Biz de merakla sorduk, o hoca efendinin dediğini yaptın mı diye, o da yaptım dedi. Bu sefer tavsiye edeni yakaladık. Neden sesli? Gülerek anlattı meselenin özünü o değerli ağabeyimiz, dedi ki melekler duymalı! Melekler şahit olmalı. Allah'ın onların şahitliğine ihtiyacı yok amma onları da şahit göstermek lazım geliyor dedi. Onların şahitliği de gerekiyordu, onlarda şahitlik yaptılar dedi. Allah onu böylece hac defterine yazdı dedi.

Öyle imkânlar verdi ki Allah, öyle olmadık yerlerden imkânlar sundu ki Allah, herkes hayretler içerisinde kaldı. Kuru ekmeği yiyen bir adamdı hacca giden arkadaş. Ama âşıktı da tabii. O kardeşimizin kıldığını üç yüz altmış beş gün teheccüd içerisinde mutlaka bir Kadir gecesine denk geliyor. Belki ara verse, şeytan ve nefis o arayışı o kadir gününe rastlattırsa duası kabul olmayabilir. Ondan sıkı sıkı tembihlemiş ağabeyimiz. Gelecek sene bugüne kadar aman ha, sakın ha bir gün bile ihmal etme. Bu yılın içerisinde bir günü mutlaka Kadir gecesine denk gelecek. Kadir gecesini bulmak lazım kardeşim. İşte o devamlı Teheccüd kılanlar mutlaka bir gün Kadir gecesini buluyorlar ve böylece mutlaka bir gün muratlarına eriyorlar. Teheccüdü bırakmayalım inşallah.

Namazlar, abdestler en güzel ameller, en güzel ibadetler. Tabii bunların yanında en önemli hassas noktalardan biri de helal lokma. Adam hem orucunu tutuyor, hem namazını kılıyor, hem piyango biletini alıyor. Hem totosunu oynuyor, hem lotosunu oynuyor, hem de o iddia diye bir şey var onları oynuyor. Yapmayalım, bizim öyle işlerle ne işimiz olabilir. Bazıları diyor ki, bana çıksa ben onu hayır yerlere sarf edeceğim. İyi de sen onu nereye sarf edersen sarf et, sana bir faydası olmayacak. Adını da kumar defterine yazacaklar ve o hayır seni oradan sildiremeyecek. O para sana çıksa da çıkmasa da sen o kumarı oynamış olacaksın. Mesele bu. Kumar defterinde ne işin var senin. Böyle kötü işlerden kaçınalım.

Bugünlerde çok yaygın hâl alan bir de kart meselesi var, kredi kartı meselesi yani. Kullanmamaya gayret edelim inşallah. İçinizde belki bankacılar vardır, onların ekmeğine engel olma maksadı yok hâşâ. Biz onlarda şüpheler görüyoruz. Onda yaramazlıklar görüyoruz. Aile geçimsizliklerine sebebiyet veriyor. Farkında değil bol bol harcıyorlar.

Sonra da ödeyemez hale gelince evinlere haciz geliyor. İşlere haciz geliyor. Bunlardan mümkün olduğu kadar uzak duralım. Bunlar İslâm'ın emrettiği şeyler değil. İslâm'ın uygun gördüğü şeyler değil. Öyle kartlar kullanmayınız. Cebinde beş kuruş paran varsa onu harca.

Bizim oğlan dükkâna almış bir makine. Onu kaldıralım dedim. Parası olan gelsin yesin dedim. Bazıları geliyor soruyor kredi kartı geçiyor mu, diye. Bizim makinemiz yok efendim, diyoruz. O da gidiyor komşuya. O cebinde parası yoktur, kredi kartı ile yiyecektir. Biz uygun görmüyoruz, biz İslâm'a uygunluk arz ediyor diyemiyoruz. Ondan dolayı yine de kaldıralım dedim.

Zaten bankalardan mümkün olduğu kadar içtinap etmek gerekir. Bizim adımızın oraların defterlerinde, kayıtlarında ne işi var! Banka hanelerin kart hanelerinde ne işi var! Dikkatli olalım inşallah. Cebimizde beş kuruş varsa harcarız. Yoksa bırakırız harcamayız. Ama çok zaruri durumdaysanız, bir kere içine girmiş durumdaysanız, kurtulmanın yolunu arayın inşallah. Biz hiç böyle şeyleri tasvip etmiyoruz. Bir de o totolar, lotolar, piyangolar aman kardeşim bizim neyimize!

Hem oruçlusun, hem de kahve köşelerinde kâğıt oynuyorsun. Bunlar güzel şeyler değil. Böyle şeyler orucun faziletini erdemini düşüren şeyler. Yok etmez, silmez orucu. Oruç, oruçtur da ama oruç aç kalmak değil ki sadece. Allah'ın bizim aç kalmamıza ihtiyacı yok. Oruç bütün üniteleri ile tutulmalı. Oruç, mideye oruç, göze oruç, dile oruç, boğaza oruç, rızka oruç, ayağa oruç her şeye oruç olmalı. Oruç bütün üniteleri ile oruç! Bunları yapmıyorsak orucumuzda noksanlık var demektir. Bunları yapmıyorsak kendimize çeki düzen vermemizin zamanı demektir. Mesela imanla yalan bir arada durmaz diyor. Tabi ki

imanlı insan; ihsan ve ikram sahibi Cenâb-ı Hakk'ın dediklerini yapmaya çalışır. Böyle bir adam neden yalan söylesin ki! Yalan, imanı zedeliyor. İmanın bir arada durması eşyanın tabiatına aykırı diyor kitaplar. Yalan söylemeyelim İnşallah.

Güzel ahlâkı takınalım. Ahlâk-ı hamidenin içine girelim. Ahlâk-ı hamideyi hayatımıza tatbik edelim. Ahlâk-ı hamide, peygamber efendimizin övdüğü ahlâktır. Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim diyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Güzel ahlâkı tanıyalım ve takınalım inşallah.

Yumuşak huylu olalım. Evlerimizden başlıyor saadet, mutluluk ve güzellik. Sabahları evlerinizden kırgınlıkla, dargınlıkla ayrılırsanız hem içerde kalanın hali üzüntülü olacak, hem dışarıda kalanın işi düzgün gitmeyecek demektir. Evinizden Allah'a ısmarladık diyerek çıkıverin.

Akşamdan sabaha, sabahtan geceye aranızda bir şey geçmiş ise uzatmadan elini tutuveriniz, özür dileyiveriniz. Ne olur ki! Allah Resûlü Sallallahu aleyhi ve sellem, haksız iken susan bir cennet kazanır lakin haklı iken susan cennette yanımdadır, yanımda yani dibimde komşudur diyor. Haklıysak bile susuverelim. Faziletlilerden, erdemlilerden oluverelim. Sabırlar, şükürler burada birikir. Zaten İslâm'da haklı olmak yok, haklı olmaya çalışmak iddiadır derler. Bir enaniyettir, bir enedir derler. Haklı iken susabilmek "ene" yani "ben" diyenler için meseledir. Bir de hep haklıyım demeye başladın mı yanlışlıklar manzumesinin içine düşersin. Haklı olmak yok İslâm'da; İslâm'da Hakk var, Allah var. Binaenaleyh o nefsin derecelerinden bahsediyoruz her zaman. İlk

basamakta, o nefsi emmarenin içerisinde bir sürü yanlışlıklar var. Ene yok, ego yok, sado yok bizde. Ene demeyi, ben demeyi atalım hayatımızdan, bu bizi batırır. Okyanusların dibine götürür. “Ene” benden alası yok demek, en üstün benim demek, en güzeli benim demek, benim lafımın üstüne laf konmaz demek.

Anadolu kültüründe, inanışında erkek, bir adım öndedir. Bu despotluk manasında tazammun etmez. Bu küstahlık manasında tazammun etmez. Bu erkeğin hakkını erkeğe teslim etmek manasına gelir. Dikkat ediniz yani hayvanlarda bile dişilerine göre - mukayese etmek istemiyorum ama - erkek olanlar faik durumdadır. Ona göre yaratılmışlardır. Üstün yaratılmışlardır. İhtiyarlı yaratılmışlardır. Anadolu hayatındaki durum da böyle olmuş, ev hayatında erkek bir adım önde tutulmuş. Ama bu şefkat ve merhametten yoksun olmak manasına gelmez. Daha bir şefkatli, daha bir merhametli, daha bir korumalı olmak manasına gelir. Bunları hayatımıza geçirelim inşallah. Onlar bize hayatın bir hediyesi. Evden ayrılırken güzel ayrılıverin inşallah.

Çoluk çocuk sahibi insanlarız, ne yazık ki çoğumuzun evinde despot bir yaşam var. Mesela bir kardeşimiz geçenlerde “ben eve tekmeyle girerim” dedi. Duyunca nasıl irkildim bilseniz! Çünkü umulmadık bir arkadaş bu arkadaş. Yahu dedim, senin evinde kimler var, içeride sığır falan mı yaşıyor dedim. Hatta hayvanların damına bile öyle girilmez dedim. Nasıl yaparsın böyle deyince “Ben babadan öyle gördüm.” dedi. Babadan gördüğün gibi davranma, dinden gördüğün gibi davran. Hakk’tan gördüğün gibi davran. Nezaketi elden bırakma. Kapıyı tıklat yahut anahtarla aç geç. Hulûsi kalp ile selam ver.

Selâm vermek dinimizde çok önemli bir davranıştır. Evde hiç kimse olmasa bile selam vererek girilir, “Selâmün Aleyküm” denilir, sonra bir adım içeri girince de “Aleyküm Selâm” denilir. Dinimizde Allah’ın selâmı hep önde geliyor. Çünkü Allah’ın yardımı, inayeti, rahmeti böyle geliyor. Cenâb-ı Hakk: “Benim adımlı anmadan, benim selâmımı ortaya koymadan bir işe başlamayın.” diyor. “Aradan beni çıkarmış olursun yoksa.” diyor.

Geçenlerde bir kardeşimiz tefsir okuyordu. Sure-i Kehf okuyordu. O bölümde diyor ki kitap; istikbale muzaf konuşurken yani geleceğe dair konuşurken inşallah demeyi unutmayınız! Çünkü aradan beni çıkarmış olursunuz, sonra o gelecek olan şey size hayırlı gelmez uğurlu gelmez diyor. “İnşallah” deyiverelim.

Binaenaleyh dikkatli olalım, takvaya uyalım, boynumuzu eğelim, boynumuzu bükelim, dik duralım diklenmeyelim inşallah. Geçenlerde de anlatmışım, hanımlarla dikleşmeyelim demişim hatırlarsanız. Hanımlar malum olduğu üzere bazı hususlarda makûs yaratılmışlardır. Mesela içinde evliyalı var, mübarekleri var ama mürşidi kâmil veya peygamberlik gibi vazifeler verilmiyor. Ona göre yaratılmışlar. Ona göre davranalım, onları müşkülde bırakmayalım.

Hani anlatırlar ya mizah noktasında; Nasreddin Hoca hanımıyla bir yerden bir yere giderlerken, tarlanın kenarından geçiyorlarmış. Ekin biçiyorlarmış, bak hatun ekin biçiyorlar demiş hoca. Yok demiş hanımı, kesiyorlar demiş. Kesiyorlar, biçiyorlar - kesiyorlar, biçiyorlar iş münakaşaya dönmüş hoca tabi dövmeye başlamış kadını, en sonunda boğazını sıkmış ve sormuş ne yapıyorlar diye, kadının konuşacak hali kalmamış amma eliyle işaret ediyormuş (makas işareti). Böyle de

olmayalım yani isyan noktasına getirmeyelim işlerimizi. Yani onları böyle münakaşaların yarı yolundan döndürüverelim. Geri adımı biz atıverelim inşallah.

Daha yeni evli olduğum bir zamanda, evden münakaşa ederek çıkmıştım. Sonra dükkâna gittim. Oradan da akşam namazımı yukarıdaki mescitte kıldım. Bir ağabeyimiz vardı, sevdiğimiz bir ağabeyimiz ki Hacı Ali Efendi'nin halifesi idi bu ağabeyimiz. Her neyse akşamı kıldık, hatta orada envabin kılınmadan çıkılmazdı elhamdülillah envabini de kılıp çıkmıştık. İşte o ağabeyimiz bizden evvel kılmuş çıkmış. O günde caminin köşesinde lamba vardı ama yanmıyordu nedense. Ben mescitten çıkınca hangi tarafa yönelsem, eve doğru mu, çarşıya doğru mu yönelsem diye düşünürken baktım Hacı Ali Efendi Hazretleri yanımda. Hemen tuttu beni, der-dest etti böyle yarı karanlık bir yerde. Buyurun efendim, ne yaptım bilemedim derken "nereye len" dedi, ne olduğumu bilemedim. Benim kafamda eve uğramamak var. Normalde akşamları kıldık mı eve gider yemek yeriz. Eve uğramayayım da ne hali varsa görsün diye düşünüyordum. Kafamda geçenler şunlar; gideyim, lokantalarda aşağıda ne varsa yiyeyim, gideyim gece eve kapıyı daan diye kapatayım yatayım. Tabi malum oluyor mübareklere. Nereye len dedi, azıcık şurâda bir işim vardı dedim, "Hadi kime anlatıyorsun sen onu!" dedi. "Doğru eve bakalım!" dedi. "Onlar ege kemiğinden yaratıldılar, çok zorlamaya kalkarsan, çok doğrultmaya kalkarsan çat diye kırarsın." dedi. "Ondan sonra da Allah seni kırar." dedi. "Doğru eve bakalım!" dedi. Tabi biz bu büyüklerimizin karşısında hayatımız boyunca ceketimizi iliklemeden konuşamadık. Hep böyle saygı duyduğumuz insanlardı, yeri yurdu hep cennet olsun inşallah. Tabi biz eve doğru yöneldik. Varsan baksan o da kapının arkasında ağlayıp

duruyordur dedi. Hemen barışıverdik, oturduk yemeğimizi yedik, balım gülüm olduk.

Binaenaleyh demek ki kırmamak lazım geliyor birbirlerimizi. Bak şu çeşmenin başına su içecek tası yok, kırma insan kalbini yapacak ustası yok. Ne olur yahu aşağılarda kalıversek. Onun dediği olurse ne olur. İltifatta bulunuverelim, onlar da sevinsin benim dediğim oldu diye. Hakikaten böyle utanarak söylüyorum, kendimden bahsetmek hoşuma gitmiyor amma, misal olsun diye söylüyorum mesela zaman zaman bulaşık yıkarım. Bazıları sen böyle anlatırken tüylerimiz diken diken oldu diyorlar. Kimseye anlatmam genelde ama bazen konusu denk geldiğinde söylüyorum. Neden diken diken olalım. Tahtımdan mı düşerim. Ona bir paye vermiş, ona rahatlık sağlamış olurum. Ona teşekkür etmiş olurum. Güzel ahlâk örneği bunlar.

Kadınlar bize Allah'ın emaneti, hatta kitaplar diyor ki, emanetten öte Allah'ın hediyesi! Dinimizde bir katre önde erkek milleti ama bu öndeliği temcit pilavı gibi öne sürüp dikte etmemek lazım geliyor. Bu önde olmayı silah diye kullanıp durmamak, avantaj saymamak lazım geliyor. Nefsini yenmeye, onunla mücadele etmeye, en güzel bir yol en güzel bir işarettir. Böyle o güzel ahlâkı takınıvermek bize güzellikler aşılar, bize güzellikler getirir. Defterimize en güzel amel diye yazılır.

Bazı kardeşlerimiz yemek içmek bahsinde çok hassas, boğazına düşkün oluyor. Boğazımıza çok düşkün olmak, sürekli yemek yapma konusunda evde baskı kurmak hoş değil. Yemekler bir gün şöyle, bir gün böyle olabilir. Evimizde bugün yemek vardır, yarın yoktur. Hazırlanamamış olabilir. Böyle şeyler bazen olur, mümkündür. Bunları hep hesaba koyarak, hayatın içinden olabilir hadiseler olarak, hayatın

içinden cilveler olarak kabul ediverelim. Biz büyüklerden örnek alalım, ibret alalım inşallah. Örneğin Mevlana, yüce Mevlana, bastığı yerlere kurban olduğum yüce Mevlana, evine gelmiş. Hanımı gayet üzgün, gayet müteessir bir şekilde efendim demiş, bugün evde pişecek bir şey yoktu. Yemek hazırlayamadım. Mevlana Hazreti ne var sofrada diye sorunca arpa ekmeği ile tuz var demiş hanımı. Azığımız var o halde demiş Mevlana. Hanımı onlar bize yeter mi deyince mübarek Mevlana biz Hazreti Peygamber’den ileri miyiz? Sen bana müjde verdin, bugün Peygamber efendimizin sofrası kuruldu evimizde, ne güzel haber bu demiş.

İki cihan serveri sallallahu aleyhi ve sellem, arpa ekmeğini tuza banıp yiyordu. Düşünebiliyor musunuz? İstese Allah kâinatı avucuna koyacaktı. Fakat o imtihanları geçmesi lazımdı. Onun adı yüce Muhammed, başka türlü nasıl bize örnek olacak. Başka türlü nasıl gönlümüze sultan, başımıza taç olacak. Onların yaşanması lazımdı. Mevlana’nın cevabına bakın, “desene be hatun bugün bizim evimiz Peygamber evi gibi oldu”. Böyle karşılayalım, böyle algılayalım, böyle yaşayalım inşallah. Bazen bizde de yemek olmayabiliyor. Olabilir! Misafiri varmıştır, aşırı işi olmuştur. Böyle şeyler olabilir. Bugün bu yemek neden olmadı, bu yemek neden pişmedi, bu yemek neden önüme konmadı demeyin inşallah.

(Efendi Hazretleri Hadis-i Kudsi’den okuyor) “Fakat siz dünya sevgisi ile kalplerinizi öldürdünüz. Hâlbuki dünyanın yok olup elinizden çıkması yakındır.” Dünyanın yok olması! Nasreddin Hoca’ya sormuşlar, dünyada ne zaman kıyamet kopacak diye de benim öldüğüm gün demiş. Tabi bizim dünyamız amel defterimizin kapandığı gün bitiyor. Bütün defterler kapanıyor bizim için. O güne kadar ne kazandın, ne biriktirdin

sevap defterimize, hayır defterimize veya şer defterimize ne yazıldı onlar geçerli. O güne kadar ki halimiz neyi andırıyorsa, o gün ki galibiyet ibremiz ne tarafa meyl ediyorsa –inşallah iyiye doğru güzele doğru olur-onlar geçerli. Allah bizi bağışlasın, O'nun affına doğru yöneliriz inşallah. Sabahlara kadar bacaklarını uzat yat bütün yasakları işle. Bütün emirlerden uzak dur. Ondandır sonra bağış dile! Bu da Allah'ın hoşuna gitmiyor, buna da Allah güceniyor. Allah gücenmesin inşallah, Allah gücenmediği kullarından eylesin inşallah.

Âmin.

Esselatu vesselamu alayke ya Resûlullah, esselatu vesselamu alayke ya Habib Allah, esselatu vesselamu alayke seyyide'l-evveline ve'l-ahirin ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-alemiyn, eyy yerlerin göklerin ve bütün mülklerin sahibi maliki olan yüce Allah'ım! Eyy merhameti bol, affı bol, hıfzı bol yüce Allah'ım! Senin o iki cihan serverinin, seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediğin o şerefli yüce Peygamberimizin yüce hatırı için yarabbi, şurâda hazır bulunan cemaat-i Müsliminin meşru olan, helal olan, güzel olan muratlarına erdiriver. Bizim dualarımıza, nasıl ki ol dedin bir kere kâinat var oldu, bizim dualarımıza da ol deyiver, bizim dualarımız kabul olsun yarabbi. Şurâda hazır olan cemaat-i Müsliminin meşru olan, helal olan, güzel olan muratlarını erdiriver yarabbi. Dünyevi, uhrevi saadetler, selametlikler ver yarabbi. Korkaklıktan hasislikten düşkün ihtiyarlıktan dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun yarabbi. Bizi kendi şemsiyene, vikayene, himayene, korumana al yarabbi. Maddi ve manevi bütün kazalardan, belalardan, şerlerden, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arazi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, zararlılıklardan, tecavüzlerden, musallatlardan,

densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, büyülerden, sihirlerden, zinalardan ve acılardan bizi korusun yarabbi. Kendi himayene alıver yarabbi. Aman yarabbim, iman-ı kâmil, âşk-ı ilahiye, feyz-i ilahiye, sırr-ı ilahiye ve kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ve şifalar ve sağlıklar ver yarabbim. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun her şeylerden mahrum kalmış din kardeşlerimize, zorda ve darda olan din kardeşlerimize güzellikler ver yarabbim, hürriyetler ver yarabbim. Dualarını kabul eyle yarabbim. Mahrum oldukları şeyleri ihsan ediver, mahrumiyet halleri bitsin yarabbim. Bizi dahi mahrum etme mahcup etme müşkül etme Allah'ım. Mahzun etme yarabbim, sen en güzel şeyleri vermeye kadirsin yarabbim. Bize en güzel şeyleri ver yarabbim. Bizim cezaya sebep hallerimiz, yanlarımız varsa ki vardır yarabbim, senin affına sığındık, lütfüne sığındık, senin kapına geldik, dayandık yarabbim. Senin kapın yüce kapı yarabbim. Her şeyleri en güzel şekilde vermeye kadir kapı yarabbim. Biz musır olmayacağız, musır olacak olanlar ısrarlı olacak olanlar cehenneme girecek diyorsun, biz musır olmayacağız, ısrarlı olmayacağız, cennetine cemaline talibiz yarabbim. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin sünnetine talibiz yarabbim. Biz oralarda musırız yarabbim. Bizi oralara layık gör yarabbim. Defterlerimizi ak eyle yarabbim. Amellerimizi ak eyle yarabbim. Kayıtsız şartsız cennetine girenlerden eyle yarabbim. Sen isteyin vereyim diyorsun yarabbim, istiyoruz ver yarabbim. Murâd ediyoruz, ikram eyle yarabbi. Şu muratlarımız senin rızan dâhilindeki murâdlarımız olsun. Senin rızana karşı olanlardan sana sığınırız yarabbim. Yanlış şeyler düşünmekten yanlış şeyler istemekten yine sana sığınırız yarabbim. Bizi bağışla yarabbim. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, nâ

murâd olanları ber murâd eyle yarabbim. Na murâd olanları ber murâd eyle yarabbim. Na murâd olanları ber murâd eyle yarabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifûne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

30 Eylül 2007 Pazar Sohbet

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim.

Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz, Allah razı olsun. Gönül muratlarınız hep hâsıl olsun, Ramazan'ın feyzi, şerefi, bereketi Allah katında değerli nesi varsa üzerimize olsun inşallah. Onun kıymetini bilenlerden olalım, affına, hıfzına, hidayetine erenlerden olalım, O bizi bağışlasın, bizi sevdiklerinden eylesin, bizi sevdiklerinin hatırı için bağışlasın inşallah. Murâdımız vardır, bu ayda istediklerimiz vardır, Ramazan'ın kıymetini bilelim inşallah.

Malum şimdiye kadar hep Ramazan'ı anlattık, orucu anlattık. Bunları anlatınca bazı adamlar diyor ki oruç tutuyoruz, namaz kılıyoruz daha ne yapacağız? Öyle değil kardeşim! Allah'ın bizim açlığımıza ihtiyacı yok. Allah'ın bizim namazımıza da ihtiyacı yok. Bu kendi ihtiyacımızdandır. Kendi kurtuluşumuzun işaretleridir, emareleridir. Onları elde etmek için bazı şartları yerine getirmek lazım geliyor. Açlık yeterli değil ki! Bütün üniteleri ile oruç tutabilmek gerek.

Bazı kardeşlerimiz var, çok telefon geldi bu konuda da ondan tekrar söylüyorum. İşte efendim Ramazan gelince, bizim evde oruçlu

kocam sebebiyle öfkeden durulmuyor. Bizim efendi çok yumuşak, halim birisidir ama Ramazan geldiğinde bir stres sarıyor, bir sinirleniyor. Onun eve geleceği dakikalarda kaçacak delik arıyoruz. Çocuklarımla beraber kedi yavruları gibi bir köşeye sınıyoruz. Öyle olmayalım kardeşim. Sakin olalım. Ramazan aç kalmak ayı değil ki! Ramazan, güzel ahlakı takınmak ayı. Ramazan, Allah'ın rızasını aramak ayı. Bu stresler, bu celaller, bu şiddetler olursa bu sefer Allah'ın rızası olmuyor, böyle zor bulunur Allah'ın rızası.

Ramazan, aynı zamanda bize güzel ahlakı da beraber yaşama emrini getiriyor. Lütfen sabırlı olalım, müstacel olmayalım, sıkıcı olmayalım. Ev halkına olsun, diğer dışarıdaki insanlara olsun hüsn-ü hâl ile muamele edelim. Hüsn-ü hâl, peygamberlerin ahlakıdır. Hüsn-ü hâl, Allah'ın sevdiklerinin ahlakıdır. Biz nicelerini gördük, evlerinde çok ıstırap çektiler. Evlerinde çok terslikler gördüler ama o onlara imtihan, merdiven, basamak oldu. O şükürle o sabırla Allah'ın rızasına erdiler.

Ramazan bizi iyiye doğru, güzele doğru götüren aydır. Şimdi diyorlar ki bizim bey hiç orucunu bırakmaz, pek güzel, hiç namazını bırakmaz, pek güzel fakat efendim, evet, evden sabahleyin çıkar akşam döner. Peki, akşama kadar ne yapar bu emekli, işi olmayan adam? Akşama kadar kahvede iskambil oynar. Ramazan güzellikleri bulmanın yanında kötülükleri terk etme, kendini düzeltme ayı. Din kardeşleri ile iyi geçinme ayı, merhamet ayı, rahmet ayı. Ne diyor; başı rahmet, ortası mağfiret sonu cehennemden kurtuluş!

Binaenaleyh uyanık olalım kardeşim. Bugünler için vaad-i ilahi var. Mesela bu Ramazan'ın içinde bir Kadir Gecesi geliyor ama bu vakit pek belirtilmemiş. Fakat bazı âlimler, fakihler bu günü yirmi altıncı

geceyi yirmi yediye bağlayan gece demişler. Bakın, içinde Kadir Gecesi bulunmayan bin aydan daha hayırlıdır diyor. Kadir Gecesi'nin önemine bakınız. Bunlara hazırlıklı olmak lazım. Şimdi birisi soruyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "Yâ Resûlullah, kıyamet ne zaman?" diye, gülüyor Resûlullah. "Neden güldünüz yâ Resûlullah?" diyor ki: "Kıyamet için ne hazırladın da soruyorsun! Kıyamet için ne hazırlığın var da soruyorsun! Kıyamete kendini hazırladın mı? Amellerini şuraya raf raf dizdin koydun mu? Altın harflerle yazılacak güzellikleri Cenâb-ı Hakk'a sundun mu? Bunlar senin hayatını doldurdu mu, gül bahçesine çevirdi mi de kıyameti soruyorsun! Kıyameti soran adam, kıyamete hazırlıklı olan adamdır."

Ramazan bütün güzellikleri bünyesinde toplamış, mündemiç etmiş. Mesela zekâtlar bu ayda verilir diye kaide olmasa da genelde bu ayda veriliyor. Çünkü bu ayı Müslümanlar yılbaşı gibi kabul ediyorlar, daha sevap, faydalı kabul ediyorlar. Bu ayda Allah bir verene bin veriyor. İşte bundan bu aya rast getiriliyor. Özel bir ay bu ay.

Oruç, bütün üniteleri ile oruçtur. Gözümüzle oruç, dilimizle oruç, lokmamızla oruç, midemizle oruç, elimizle oruç, ayaklarımızla oruç. Bütün bunlar orucun içindeki maddeler, yapılması lazım gelen şeyler, onlarsız olmuyor. Bir gönül kırdı isen yetmiş kere hacca gitsen yine boştur diyor.

Ramazan'da nasıl ki mükâfatlar bire on bire yüz bire milyon katlanıyor, riyazetler de böyle, rızalar da böyle. Bu ayın kıymetini bilmeyenlere Cenâb-ı Hakk güceniyor, bu aya lakayt kalanlara, bu aya uzaktan bakanlara Cenâb-ı Hakk güceniyor. Eğer cezai bir durum var ise onu da katlıyor Cenâb-ı Hakk. Benim ayımı, benim rahmet ayımı siz

saymazsanız ben de sizi saymam diyor. Ben de sizi dikkate almam diyor. Güzelleşelim kardeşlerim, oruçlarla, teravihlerle, zekâtlarla, sadakalarla, hepsinden önemlisi, güler yüzlerle, tatlı dillerle Ramazan'ı süsleyelim kardeşim. Ramazan'ı kutlayalım, âlem bizde Ramazan'ın izini görsün. Âlem, Ramazan bu adama hakkıyla gelmiş desin yahu. Başka aylarla mukayese edilmeyecek kadar üstünlük sağlasın kardeşim.

Ramazan'da bütün ibadetini ortaya koy, demiyor ama birisi size bulaştı, münakaşa etti ise deyin ki, ben oruçluyum! Ben her şeyimle oruçluyum, dilimle oruçluyum, elimle oruçluyum, gözümle oruçluyum, münakaşa etmeyeceğim deyin.

Doğu'dan arayan bir kardeşimiz vardı. Mesleği nazik bir meslek, dişçilikti. Oğlum dedim sen de tek bir şey kaldı artık. Gözünü koru kardeşim. Senin hanım müşterilerin geliyor mu, geliyor! Sende bir o kaldı kardeşim dedim. Sende bir noksan bir ağırlık, seni yoldan alıkoyan o kaldı. Sen ittika sahibi oldun, yolunu, ibadetini düzelttin. Hâlâ bir şey söylüyor onu tamamlayamıyor bir şey söylüyor onu tamamlayamıyor, dedim sende bir bu kaldı. Artık onu düzeltelim dedim. Bir hafta sonra tekrar aradı efendim çok haklıymışsınız, biraz rahatladım ama tam olarak kendimi nasıl düzeltebilirim? Kadın geliyor, önüme oturuyor, dişini çektiriyor, o sırada kokulu mokulu, tahrik edici haller var tabi bazı kadınlarda, onlardan müstağni nasıl kalabilirim. Öyle haldeyken o kadınlar senin müşterilerindir, veli nimetindir, iltifat et fakat onlar kapıdan girdiği andan itibaren istiğfara başla. Anında tövbeyi seviyor Allah, anında istiğfarı seviyor Allah. Hiç geciktirme, içinden, riya olmadan, gösteriş olmadan Allah'ınla ol onlar gidene kadar, o hava dağılana kadar istiğfar et. Bunu yaptı ve o kardeşimiz sonra çok büyük mesafe aldı. Allah u âlem biz mesafe ölçücü değiliz ama kendi ifadesiyle

burada anlatmak istiyorum, yani o mesele oymuş. Bu insanların kendi kendine bulabileceği şey aynı zamanda.

Göz, dil, lokma, bunlar enfeksiyon noktası. Geçen İstanbul'dan birisi aradı, oğlum sende bir enfeksiyon noktası var, düşün taşın, Allah'ın yapma dediği, Allah'ın gücendiği, hiç sevmediği, yasak ettiği bir enfeksiyon noktası var, bir hâl var sende. Efendim şöyledir, efendim böyledir, on beş gün sonra telefon ediyor, efendim size bir itirafta bulunacağım! Nedir? Efendim böyle bir halim var benim, kendisi evli barklı, helal dairede yaşayan bir adam. Birisi ona musallat olmuş, onunla ilişki kurmuş. İşte sana bir enfeksiyon noktası! Sana Allah gücendi. Evvela bir boy abdesti al. Sonra da başında bulunan o hali, musallat olanı kökünden sil. Nasıl olacak? Gönülden sil kardeşim. Allah'a öyle bir söz ver ki ben bir daha bu hali işlemeyeceğim, bana mukavemet ver Yarabbi diye dua et. Bak Allah ile şaka olmaz, ona göre tövbeni tut dedim. Sonra o musibetten kurtulmuş. Kendisi bildiğimiz insanlardan, saydığımız insanlardan. Olanlardan haberi olmayan ailesi diyor ki bir değişme oldu, bir gelişme oldu, evine karşı bağlılığı güzel tavırları arttı. Pek güzel çocuğum dedim, sen de ona göre yap. Sen de ona göre muamele et. Sen müşfik davran, şefkatli davran, sevgini sun dedim.

Bir aile, iki üç akşamdır Paris'ten telefon ediyor. Şikâyetçiler, aralarında birbirlerine karşı ağızlardan ateşler çıkıyor, diye. Bak, siz yabancı ellerdesiniz, ahlakın sükûta erdiği bir yerdesiniz, böyle bir yerde İslâm'ı yaşarsanız, kendinizi çekip çevirirseniz, Allah'a dönerseniz, sizin kazançlarınız başka yerlerdeki kazançlardan kat kat daha üstün olur dedim. Çünkü orada her şey mubah. Paris denen yerde her şey mubah, orda maneviyat boş. Anlattım, dedim ki bir defa besmele çekersen bin yazılacak.

Sonra bir kardeşi daha var o ailenin, onlar da hep beylerinden şikâyetçiler. Biz namazkârız, biz dinimize düşkünüz, biz mümkün olduğunca kendimizi çekip çeviriyoruz ama beylerimiz bizim maneviyatımızı bozuyor. Beylerimiz bizi olmadık ortamlara götürüyor, namazla niyazla Allah'la alakaları yok ne yazık ki diye şikâyette bulundular. Paris'te, ahlaksızlığın çıkış merkezinde yaşıyorsunuz yahu siz dedim. Kanunî'nin yasaklattığı dansı icat eden yer. Tabi şimdi Fransızların oyuncağı gibiyiz, ülkemizde dans namına her türlü ahlaksızlar düzenlenmekte o da ayrı bir acı. Bakınız iki şey var burada: Birincisi, Osmanlı'nın gücü ki hemen durdurabilmişler. İkincisi, Paris'teki bir dans hadisesi, İstanbul'daki Osmanlı padişahını rahatsız ediyor oluşu. Böyle yazdırmışlar adlarını altın harflerle defterlere! Ne için, dertleri neydi? Allah için, rıza için! İhlâs ile "Allah için veyahut değil" diye diye...

Bir gün bir havuza balık atmışlar ve Alman demişler hadi yakala diye, arkasından Alman suyun içine atlamış balık tutmaya çalışmış. Yüze yüze uğraşmış ama hiç havuzun içinde yüzerek balık tutulur mu! Balık kadar yüzebilir misin? Balığı tutabilir misin? Mümkün değil zaten tutamamış. Ölmüş, bayılmış, bitmiş. Sen çekil şöyle demişler. Sonra İngilizleri getirmişler. Demişler ki hadi sıra sende. İngiliz demiş ki benim hiç acelem yok, bana bir maşrapa getirin demiş ve başlamış havuzun içindeki suyu boşaltmaya. Ne yapıyorsun sen ya demişler. O da havuzun suyunu yavaş yavaş bitireceğim, böylelikle balık benim olacak demiş. Böyle olmak lazım, sabırlı yavaş yavaş sükûnetle olmak lazım, yavaş yavaş adımları atmak lazım, neticeyi emin kılmak için adımları hesaplı atmak lazım. Her şeyler güzelliklerle var olunmuş. Mesela akıl iman ile birlikte oldu mu akıldır. Akıl kendi başına kaldığı zaman akıl değil ihanettir. Tek başına akıl yetmiyor. Yani bir akıl iman ile birlikte

oldu mu sahibine hizmet ediyor. Bakın İngiliz ne yapıyor, ne diyor, bana bir kere hak verdiniz. Zaman vermediniz bana vakit vermediniz Ben hakkımı bir kere kullanacağım, o sebeple acelem yok yavaş yavaş yapıyorum işimi diyor. Diyolar ki adam haklı. İşte akıl böyle olmalı. Kendi başına olmamalı. İman ile birlikte oldu mu bize hizmet edecek akıl.

Geçenlerde soruyorlar, Edison cennette mi cehennemde mi diye. Biz de diyoruz ki kardeşim eğer Miftahu'l-cenneyi eline almadıysa, la ilahe illallah demedi ise onun cennete girme ihtimali yok. Miftahu'l-cenne ne? Cennetin anahtarı! Bunu demediye son nefesinde mümkün değil cennete giremez. Kasıtlı olarak soruyor. Bir de Hadis-i Şerif i örnek gösteriyor, ne diyor "İnsanların en hayırlısı insanlara en faydalı olandır". Evet, bu Hadis-i Şerif ama Müslüman için, İslâm için olan bir ifade oğlum. Müslüman ise eğer bu gaile onu bağlar. Müslüman ise bu Hadis-i Şerif onu içine alır. Müslüman değilse onu kurtarır manasında tazammun etmez.

Binaenaleyh akıl lazımdır ama âkil olan insan Allah'ını bilen insandır. Âkil olan insan, Allah'ını bilen ve korkan insandır. Öbür türlü akıl kendi başına ihanettir. Hani örnek gösterirler ya iki tane koyun getirmişler. Birisi gayet yaşlı, cılız, tüyleri dökülmüş, yüzüne bakılır hali yok fakat canlı. Bir tane de koyun getirmişler, genç, tırıl tırıl, besili, tazecik, daha cesedi bile soğumamış fakat ölü. Şimdi eğer akıl kendi başına kalsa hemen o kuzuyu tercih eder, beni seç der gibi duruyor orada, yeni ölmüş hayvan. Akıl kendi başına kalsa hemen o tazecik yeni ölmüş kuzuyu seçer ama akıl iman ile müttefik olduğu zaman, iman ile işbirliği yaptığı zaman canlı hayvanı seçer, çünkü öteki lâşe hükmünde. Çünkü kesilmemiş, vadesi ile ölmüş, zehirlenmiş ölmüş, herhangi bir

sebeple ölmüş. Yani o lâşe artık. Akıl kendi başına kalsa onu tercih edecek ama iman, birincisini tercih ettiriyor. O olmaz diyor, o iman onu engelliyor. O sana zehir zıkkım diye uyarıyor. Sen canlı olanı seç, ne kadar yaşlı olursa olsun, cılız olursa olsun sen canlı olanı seç ki sana helal olandan rızıklanasın diyor.

Binaenaleyh akıl her zaman akıl değil. Akıl iman ile müttefik olduğu zaman akıl. Bir sürü akıl var akıllıyım diye seviniyor ama şeytana hizmet ediyor, nefse hizmet ediyor, yanlışlıkların içerisinde yüzüyor. Akıl bizi Hakk'a götürendir, bize Hakkı buldurandır. Güzele ve doğruya ışık tutandır. Akıl öbür türlü ihanettir, sahibini cehenneme götürür Allah muhafaza eylesin.

Binaenaleyh bu aylarda, bugünlerde düşünmek lazım. Yarın bayram ve biz bayrama hazırlık için bir şeyler ayarlıyoruz. Çocuklara şöyle ya da böyle hediyeler alınıyor, bir şeyler hazırlanıyor. Ancak hediyelerini al diye bize koca bir Ramazan verilmiş, Hakk'a hediye götürmeye koca bir Ramazan tanınmış. Ne götüreceğiz peki! Diğer günlerden farklı olarak ne götüreceğiz? Nefis muhasebesi yaptık mı hiç? Başımızı yastığa koyduğumuz zaman bugün Allah için ne yaptık dedik mi? Bunu dememiz lazım. Eh işte namaz kıldık, oruç tuttuk desek bunlar senin borcun değil mi? Bunlar senin vazifelerin zaten. Bunların dışında ne yaptın? Ama ufacak bir şey yaptınsa, Allah için, lillah için, O'nun rızası için, Resûlullah'ın şefaati için, alem-i ahirete aydınlık tutması için bir şey yaptıysan eğer, işte o muteber, o mükemmel olandır. Ben de bazen yastığa koyuyorum başımı da aklıma geliyor, kendimi muhasebeye çekiyorum. Bugün bir şey yapmamışım. Ben bir kişiye bir şey mi söyledim, bir kişiye bir kuruş para mı verdim, bir kişiye bir tane ekmek

mi aldım, yerden bir tane taş mı kaldırdım, bir ihtiyarın koluna girdim de yürümesine yardımcı mı oldum? Bir şöyle, bir böyle...

Sadakanın endazesi olmaz. Allah için ne yaptıysan onun endazesi olmaz. Bakıyorsunuz en ufak bir iş Cenâbı Hakk tarafından muteber addediliyor, deftere yazılıyor. Defterlere adların altın harflerle yazılmasını sağlıyor. Çünkü Allah için yapılıyor. İhlâs ile yapılıyor. Hani ihlâs nedir sorusuna en kısa cevap "Allah için veyahut değil" sözünde olduğu gibi.

Bir gün yanımıza birisi girdi geldi. Tanınmış bir insan kendisi, hâlâ yaşıyor. Buralıdır, emekli öğretmen bu kardeşimiz. Dükkânda oturuyorduk. Gece 11:00 oldu. Kapatacağız artık kış günüydü. Bunun bir arayış içinde olduğunu daha önceden duymuştum. Kapıdan bir girdi, "Selamünaleyküm", "Aleykümselâm", pür telaş, pür hiddet ile "sen Kamil misin?" diye bana sordu. "Evet, hayrola?" dedim, "Buyurun kardeşim!" dedim. Bunlar çok iyi insanlar, değilse selam sabah yapmayız pek ama düşman değiliz kimseye. Allah rızası için severiz herkesi. Ama bizimle pek işi olan birisi değildir kendisi. "Bana bak!" dedi, "Bana ihlâsı anlat." dedi. Gözleri böyle çakmak çakmak açılmış, çıkmış. "Dur be kardeşim!" dedim, "Sakin ol!" dedim. Gel otur biraz şöyle deyince, "Yok sen mugalâta yapma bana, ihlâs nedir cevabını ver?" dedi. Bana "İhlâsı anlat!" dedi. Dedim "yahu bilsem kendim tatbik edeceğim.", "Bir şeyler söyleyeceksin, söylemeden çıkmam!" dedi. Ben de "Söylüyorum bak o zaman dikkat et!" dedim. "İhlâs, ya Allah için ya da değil.", "Heh! İşte oldu. Ben bunu arıyordum." dedi, "Kaç yeri dolaştım ben." dedi. Onlar da bir şey söyleyemeyiz gibi şeyler demişler, ters bulunmuşlar buna cevap verememişler. "Bunu arıyordum işte ben!" dedi, bıraktı gitti.

İhlâs bu kardeşim. Allah için ya da değil. Allah için yapacağız her şeyi. Bugün Allah için ne yaptık diye o suale karşı ufacak da olsa bir emare, bir işaret verebilelim. O suale karşılık Cenâbı Hakk'a bir hediye gönderebilirim inşallah. Zayıfız, küçüğüz, adiyiz, aciziz, övünmek için söylemiyorum bunları ama insanın kendi öz muhasebesini, kendini sigaya çekmesini bilmesi lazım kardeşim. Takvayı yaşarken fetvayı arıyoruz.

Bir ağabeyimiz vardı. Bir büyüğümüz vardı. Ceketini düğüm etmeden huzuruna çıkmazdık. Efendim dediler, sordular o ağabeyimize, bazen böyle uçacak gibi oluyoruz, böyle zevkten feyzi ilahiden ibadet ederken uçacak gibi oluyoruz, bazen de tın tın oluyoruz. O sizinki keyfidir oğlum, dedi. Çaresi ne dedik, kısbî olmanın yolunu arayalım, dedi. Nasıl efendim? O yeri geldi mi sizi bulur, dedi. Keyfi “gelip geçici” demek. O Feyz, o irfan, o iman, o ihlas, uçuyor gibi haller, o hatta yakın haller gelip geçicilik arz ediyor. Sizdeki nedir, dedik. Bizde kısbidir oğlum, dedi. Hep bizimle hep yanımızdadır.

Binaenaleyh Allah rızası için Allah için Allah dediğimiz zaman tüylerimiz diken diken olmalı. Cennet kolay değil. İlahi rıza, cennet-cemal bir el yağda bir el balda aranmamalı. Cennete karşılık bire bir, bire milyonda bir şeyler ödeyelim, ödeyiverelim.

Takva nedir diye sorulunca, buz üstünde yürümektir, deniyor. Tereddütler içinde yaşamak korkular sakıncalar içinde yaşamak. Allah'tan korkarak, Allah'ı gücendirmekten korkarak, hep dikkatli hep mütedeyyin hep hassas hâl içerisinde, aman diye diye yaşamak. Buz üstünde yürümek, her an düşmek korkusu ile yürümek demektir. Her an kayabilmek ihtimali ile yürümek demektir. Burada buzu, buz olarak

değil, hayatımızın amelleri, hayatımızın yolu olarak alacağız. Başka bir zat da demiş, takva diken üstünde yaşamaktır diye. Bir elimiz yağda, bir elimiz balda, sabahlara kadar konfor üstümüzde! Ayaklarımızı uzatıp yatıyoruz. Özür diliyorum kimseyi itham etmek için söylemiyorum, geçen bir kardeşimiz: “Yahu moralimizi bozuyorsun!” dedi, “Umutsuzluğa sevk ediyorsun!” dedi. Bizimkisi umutsuzluk değil, uyarıya sevk etmek, bizimkisi iyi ikaz, bizimkisi ihtar, bizimkisi ihsas. Hâşâ ne demek ya Allah'tan umut kesilir mi! Çok şükür bizim en zayıfımız en küçüğümüz bile Allah diyor, hiç O'ndan ümit kesilir mi?

Hani hep anlatılır ya; birisi vefat etmiş, çok da sevilmeyen bir insanmış. Cenâbı Hakk melekler vasıtasıyla soruyor, sorun bakalım benim sevdiğim insanlardan tanıdığı, tanıştığı veya selamlaştığı bir dostumuz var mı? Melekler de soruyor o kişiye. Filancayı bilir misin, bilmem. Filancayı bilir misin, bilmem. Taa sekizinci, dokuzuncu kişinin ismi okunduğunda evet onu bilirim. Bir bakkal dükkânında karşılaştık diyor. Onun elini sıkmuştım, elini öpmüştüm. Cenâbı Hakk alın bunu cennetime diye hitap ediyor meleklerine. Allah bizi böyle seviyor. Affetmeye bahaneler arıyor, Allah bizi yakmaya niyetli değil. Allah bize ikram etmeye affetmeye niyetli. Allah bizi cennetine koymaya niyetli.

Allah razı olsun babam anlatırdı, oğlum derdi, bazen İkinci Namazı'nda Yeni Cami'ye gidiyorum. Sıkıntılarımı üzerimden atıveriyorum, derdi. 60 sene önce yine bir gün o camiye gittiğinde dışarıdan bir âmâ Hoca Efendi gelmiş. Hoş geldiniz, kürsüye çıkınız, vaaz veriniz, bir şeyler anlatıveriniz, demişler. Anlattı, anlattı oğlum diyor. Anlattı, anlattı oğlum, diyor. Ciğerime koydu, diyor. Müthiş bir manevi hava oluştu, en sonunda da şöyle dedi oğlum, diyor. Hiç unutmuyorum bu sözü. “Arkadaşlar, kardeşlerim, Allah bizi çok seviyor.

İçinizdeki en günahkârınız kim ise ben kendimi onunla değiştirmeye hazırım. Vallahi de billahi de Allah bizi yakmayacak, dedi diyor. Babam o günden sonra gönlüme bir genişlik geldi, bir inşirah geldi dedi.

Hep bunlar yaşanmış olaylar. Bunlar umut verici olaylar. Allah bizi çok seviyor ama biz onu sevemiyoruz, biz ona Allah'ım diyemiyoruz kardeşim. Daha evvel söyledim kaç defa, şirk Allah'ın en sevmediği günah, kimse günümüzde şirk yapmıyor ama bazı dünyevi hususları Allah'tan önde tutuyoruz. Allah'ı ailemizden, paramızdan, mülkümüzden, evlatlarımızdan, canımızdan, şöhretimizden, değer verdiğimiz neyimiz varsa her şeyden önde tutuyoruz. Bütün bunları geride bırakıp Allah'ı önde tutamıyoruz. Dünyalık şeyler hayatımızda öne geçiveriyor. Bunu çok iyi düşünmek, çok iyi dikkate almak lazım.

İllallah diyoruz zikirlerde. İllallah ne demek? Senden başkası yok, sensiz olamayız demek. Zaten kâinat onsuz olamaz. Hani bir Hadis-i Kudsi var, Hazreti Yüce Allah şöyle buyuruyor: "Ey Âdemoğlu bana olan ihtiyacınız kadar bana ibadet ediniz." Harikulade bir edebiyat numunesi bu kardeşim. Ne diyor, bana ibadet ederseniz şöyle olur, böyle olur, falan olur, filan olur demiyor. Ne diyor burada "Bana olan ihtiyacınız kadar bana ibadet ediniz." diyor. Harikulade bir edebiyat numunesi, incelik taşıyan, tefekküre, tezekküre açık bir ifade var. Allah'a ibadet etmeye ihtiyacı olmayan kim var? O'nun emri ve izni olmadan bir tane yaprak düşmezse, O'nun emri ve izni olmadan bir tane sinek uçmazsa, okyanusların dibinde gece yarılarında ufacık böcekleri besleyen O ise bizi hâşâ nasıl unutsun. Bizi nasıl saf dışı saysın!

Mümtaz bir dinin mensubuyuz. Bulunmaz bir Peygamberin ümmetiyiz. Namütenahi, yoktan var ede Allah'ın peygamberi sayesinde

var değil miyiz zaten. Seni yaratmasaydım kâinatı yaratmazdım dediği peygamberin ümmetiyiz. Bizi Allah nasıl bıraksın? Biz eşrefi müminiz, eşrefi insanız.

Çoğumuzun bazen tereddütleri oluyor. Bana gelen telefonlardan anlıyorum. Bilhassa kadınlar, neyiniz var dediğimizde hemen biraz geçimimiz dar diyor. Kızım kocanız tarafından sizin yiyeceğiniz, içeceğiniz, iaşeniz geliyor mu? Evet, geliyor. Eh, en iyisi olmayı versin kızım. En iyisi olmayı versin kızım ama rızkınız geliyor. İki Cihan Serveri, gönüllerin sultanı, kalbimizin nuru, Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem, arpa ekmeğini tuza banıp yiyordu. Ara sıra Cebrail aleyhisselam geliyordu. Ya Resûlallah, isterseniz çevrenize, avucunuza altınlar dolduruverelim, diyordu. O da, aman ya Cebrail kardeşim, Allah benim ne düşündüğümü bilmiyor mu? Rızk konusunda, rızkı elde etme konusunda Allah'a bel bağlayamıyoruz. Benim rızkım bu kadarmış diyemiyoruz.

Hız. Süleyman, bakmış bir karınca, ağzında bir buğday, yürüyor. Tabi biliyorsunuz Hız. Süleyman hayvanların dillerinden anlıyordu. Hani Yunus Emre öyle diyor. "Süleyman kuşdilini bilir dediler, Süleyman var Süleyman'dan içerü" diyor ya; Kuşdilini bilen Süleyman mı? Hayır! Süleyman'ın içindeki Süleyman biliyor. Yani Allah biliyor ve bildiriyor. İşte o Hız. Süleyman bir karınca görüyor, ağzında bir tane buğday ile görüyor onu. Nereye gidiyorsun diyor, o da bunu ambar etmeğe gidiyorum diyor. Kışın yemek için diyor. Hız. Süleyman da diyor ki bu karıncayı bir kibrit kutusunun içine koyunuz, ağzındaki buğday tanesi ile beraber kutularda birazcık delik kaçınız hava alacak, ölmeyecek kadar. Gelecek sene bugün kutuyu açınız diyor. Bakınız çok güzel bir misal. Bunu hepimizin malumatı olsun diye söylüyoruz. Kula bel

bağlamanın Allah'a bel bağlamak ile arasındaki farkı bilelim diye. Kapatıyorlar kutuyu, ertesi sene aynı günde Süleyman aleyhisselam geliyor. Açın kutuyu bakalım, diyor. Karınca ne halde diye merak ediyorlar. Açıyorlar bir bakıyorlar ki karınca buğdayın sadece yarısını yemiş. Hz. Süleyman soruyor ey karınca hani sen bir tane buğday yerim bir yılda diyordun ama yarısını yemişsin? Harikulade cevaba bakınız, o buğday kuldan geldi, arkası gelip gelmeyeceği bilinmez. Onun için yarısını yedim, yarısını bıraktım. Çünkü sen bir kulsun. Belki unutursun, belki unutmazsın. Belki bana bir buğday tanesi daha göndermeye fırsatın olmaz, yahut aklından çıkar giderim. Beni unutursun, o zaman da açlıktan ölüp giderim buralarda. Karınca kula bel bağlamıyor, bakınız. Oysa benim bir buğday hakkımı Allah veriyor idi, Allah beni unutmaz ki diyor, Allah hiçbir yarattığı kulunun rızkını unutmaz ki diyor. O buğdayı ben rahat rahat yiyip bitiriyordum. Çünkü Allah bana bir buğday tanesi yine verecekti, diyor.

Allah'a bel bağlayamıyoruz, Allah'a gönül bağlayamıyoruz. Şimdi bakınız, Hadis-i Kutsi de "Bana olan ihtiyacınız kadar bana ibadet ediniz." diyor. Allah'a ihtiyacı olmayan bir tane kul var mı bu kâinata yahu. Ol dedi bir kere var oldu cihan, olma derse, mahvolur hemen o an. Ol dedi bir kere cihan var oldu Hazreti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Hazretlerinin yüzü suyu hürmetine.

Hemen ilave ediyor bakın Hadis-i Kutsi de "Cehennem ateşine dayanabilecek kadar bana isyan ediniz." İnsanoğlu ateşe nasıl dayansın yahu. Bakınız bu Hadis-i Şerif bu. İnsanoğlu ateşe nasıl dayansın! Değdirin bakalım elinizi ufacık bir kibrite, ufacık bir ateşe! Nasıl, dayanabilecek misiniz bir test edin. Fış fış yandığınızı göreceksiniz. Haftalarca canınızın acıdığını hissedeceksiniz.

Cenâbı Hakk nasıl bir örnek veriyor, nasıl bir mesaj veriyor bakınız. “Ateşe dayanacağınız kadar bana isyan ediniz.” diyor. Yine burada bir edebiyat var, çok güzel bir incelik var, büyük bir incelik numunesi var. İşte, İsyan etmeyin de, ateş sizi yakar da, şöyle eder de, böyle eder de, demiyor. Fakat çok güzel, çok ince uyarıyor. Hayatı bütün üniteleriyle içine alan bir manayla “Bana ateşe dayanabileceğiniz kadar isyan edin.” diyor. İsyan et hadi bakalım ateşe dayanabilecek misin?

Hani anlatırlar ya; padişah etrafındakilerle beraber ava çıkmış. Av için dağ taş gezerken, yolu şaşırılmışlar, hava muhalefeti olmuş. Yanında kızı da varmış. O esnada kız bir tarafa, avcılar, süvariler, babası bir tarafa dağılıp gitmişler. Gece vakti olmuş. Kız bakmış bir çoban kulübesi. Işık yanıyor. Tak tak kapısına vurmış. İçerde bir genç delikanlı açmış kapıyı. Kız demiş: “Beni misafir eder misin?” Tabi ki, dağın başı, kimse yok. “Gel.” demiş içeriye. Kız turşu gibi olmuş. Genç çocuk ona oradan çamaşırlar çıkarmış. Üşümesine engel olacak ateş yakmış. Onu kurutmuş, dinlendirilmiş. Kendi önünde de ateş varmış. Oradan bir şeyler ikram etmiş, yedirmiş, içirmiş. Sonra bekliyorlar, artık konuşmuyorlar. Arada sırada delikanlı sağ elinin işaret parmağını ateşe dokundurmuş. Aradan biraz zaman geçince yine aynı elini uzatır parmağını ateşe değdirir hemen geri çekermiş. Böyle tam yanlış düşünceler toparlandığı anda, nefesine karşı mücadelesinde zorlandığı anda hemen parmağını ateşin içine tekrar tekrar sokarmış. Neyse, üç beş defa böyle olmuş. Sabahı etmişler. Padişahın adamları ararken, tararken kızı orada bulmuşlar. İkisini birden alıp götürmüşler saraya. Şimdi babasına ifade veriyor ne oldu diye. Böyle böyle oldu diye söylüyor babasına. Babası “Yok!” diyor, “Benim anlamadığım şeyler var.” diyor. “Gece vakti bir çoban kulübesinde tek başına sen sabahlayacaksın da, o çoban seni sağlam bırakacak. Bu olası bir şey değil.” Kızı: “Vallaha baba,

tallahi baba doktorlarını istersen çağır. O delikanlı bana elini sürmedi demiş.” Padişah: “Bulun gelin o delikanlıyı bana!” demiş. Bakınız bu ateşten korkmanın, Allah'tan korkmanın, iman ile hareket etmenin karşılığı, muhassalası. Çocuğu getirmişler gelmişler, bakmış genç bir çocuk, bir köylü delikanlısı. Kızın padişah kızı olduğunu orada öğrenen biri. Padişah gence demiş ki: “Kızım akşam senin kulübünde mi sabahladı?” Genç çoban “Evet efendim.” demiş. “Sen” demiş “Neler yaptın?”, “Efendim” demiş “eski püskü elbiselerim vardı, ıslandığı için onlardan verdim. Önüme oturttum, ateş yaktım ısıttım, bir şeyler ikram ettim”. “Yok” demiş padişah, “Sen o esnada otururken bir şeyler yapıyormuşsun elinle!” demiş, “Ne yapıyordun, neden yapıyordun anlat bakalım?” demiş. Yani “Elini ateşe değdiriyormuşsun, neden değdiriyordun?”, Utanmış, sıkılmış, kızarmış, bunalmış tabi. Anlat demiş bu işin esbabı mucibesini, gerekçesini anlat. Neden böyle yapıyordun? “Efendim” demiş, “Hadis-i Şerif var, ateşe dayanacağız kadar günah işleyiniz, diyor. Ben de delikanlıyım, gencim. Benim de nefsim var. Genç bir kız geçmiş karşıma, oturmuş. Gecenin yarısı, dağ başı, ona el sürmek aklıma geldikçe hemen Hadis-i Şerif'i hatırlıyorum, hemen elimi ateşe yaklaştırıyor ve kendi kendime ateşe dayanabileceksen yap bakalım aklından geçeni, diyorum. Böylece sabahı ettim efendim” demiş. O padişah o çobana “Şimdi sana kızımı helalinden veriyorum.” demiş. Tabii padişahın adı neydi? Çoban kimdi? Bizi ilgilendiren mesele değil. Bakınız, bizi ilgilendiren şeriat-ı Muhammediyeyi, din-i İslâm-ı mubini tatbik edişi. Padişaha böylece damat oluyor. Devlet kademelerinde yer alıyor. Padişah bu kadar imanlı, bu kadar ihlâslı bir genci çobanlığa yollayamam, diyor. Bilerek ateşe kim dayanır yahu! Ateşe ne kadar dayanabiliriz? Ateş bu, yakmadık yer bırakmaz. Ateşe taşlar dayanamıyor.

Binaenaleyh ne diyor bak: "Ateşe dayanabileceğin kadar günah işle!" Teferruat vermeden, şöyle ya da böyle demeden! Uyanık olalım kardeşim, Allah'tan korkalım. O'nun rızasına varamamaktan korkalım. Bilhassa bu Ramazan'da korkalım. Burada neyiz kalmış, on günümüz kalmış. Bari şu son on günü, cehennemden azat olunan şu on günü değerlendirelim. Bizi affetsin Rabbim, affetmesi için güzel ameller sergileyelim. Bu on günü hayatımızın müstesna günlerinden biri yapalım. Sıradan günler değil vallahi tallahi.

Ramazan'da şeytanlar bağlanır. Nasıl bağlanır? Eğer sen şeytanı davet edip duruyorsan, şeytanın üstüne üstüne gidiyorsan, Yarabbim sana sığınırım demiyorsan, yarabbim şu şeytanları benim üstüme salma demiyorsan, O'na sarılmıyorsan, aman demiyorsan tabi ki şeytanlar bağlanmaz. Şeytanları bizim dualarımız bağlar, bizim ilticağâhımız olan Cenâbı Hakk'ın makamı bağlar. Biz aman diyenlerden olacağız kardeşim, Şeytanın Musallat olanlarından olmayacağız! Hakikaten Ramazan'da şeytanlar bağlanıyor, nefisler kademe kademe geri çekiliyor ama talip olmak lazım, arzu etmek lazım, bu neticeyi murâd etmek lazım. Yapmıyor isek, lakayt kalıyor isek, diğer sıradan günler gibi geçiyor isek evvela Allah'ın gücüne gidiyor. Allah bizi koruma defterinden çıkarıverir o zaman kardeşlerim.

"Allah'ım bizi koru, yarabbi bize acı. Yarabbi bizi cehennem azabından koru. Yarabbi bizi kabir azabından koru. Yarabbi Ramazan'ın şu son on gününde, ateşten, azaptan azad günlerinde bizi bağışla. Yarabbi bağışladığın kullarından eyle Yarabbi". Diye neden demeyelim. Neden O'na iltica etmeyelim, neden kapısında dilenmeyelim. Yüce Allah, yaşatan dirilten Allah hâşâ bizi mi unuttu! Bu kadar muhkem varlık olarak yaratmış iken! Nasıl muhkem varlığımız:

Birincisi, insan nesliyiz.

İkincisi Müslüman sınıftanız, Resûlullah'a bağlı ümmetiyiz, O'nun sevdiklerini seviyoruz elhamdülillah.

Bunların karşılığında Allah bize bir mükâfat vermeyecek mi yahu. Allah bize bir ikramda bulunmayacak mı yahu. O yüce Allah, yaşatan ve dirilten Allah niceleri affediyor.

Binaenaleyh kardeşim uyanık olalım. Bergama'da bir hadise olmuş. Allah isterse istediğine istediği şekilde ikram ediyor sözüne güzel bir misal. Bir adam Bergama taraflarında yaşarmış. Vefat etmiş. Çok fena bir adammış. Karısı da oraya buraya başvuruyor, gelip cenazesini kaldıran da olmuyor. Akşama kadar beklemiş kadıncağız. Gelen giden yok. Bir çuvala koymuş kocasının cesedini. Dağ bayır yukarı doğru taşımış. Orada bir çobana rastlamış. Çoban demiş, hayırdır. Kadın bu saatte nedir senin sırtındaki bu yük? Bu benim kocam idi vefat etti, köyde biraz sevilmeyen bir insandı. Kimse ilgilenmedi, ben de sırtıma vurdum bunu aldım geldim buralara, demiş. Defnedeceğim, demiş. Çoban, kadına orada bir yer göstermiş sen şuraya otur, demiş. Eline bir bardak ayran vermiş. Çapa kürek almış bir tane, mezar kazmış, defnetmiş adamı. Üstünü örtmüş, elini açmış dua etmiş. Kadında dönmüş gitmiş evine. O gece şehrin bütün mükellef insanları rüyalarında o cenazesine gitmedikleri adamı, fena dedikleri adamı cennet hurilerinin yanında görmüşler. Umut kesmek yok! Biz de ne kadar kötü olursak olalım, Cenâbı Allah affedecekse, lütuf edecekse işler değişir, umutsuzluk bizim mezhebimiz değil. Ertesi gün kahvede buluşmuşlar hepsi, ya biz işte filanca'yı rüyamızda gördük yahu diye birbirine söylemişler. Ötekiler de aynı ben de gördüm, aynı ben de öyle oldum. Allah Allah diyorlar. Bir

kişi olsa neyse bugün bütün mükellef kişiler görmüşler bunu Cennet bahçelerinde gezinip dururken. Doğru kadının evine gitmişler, demişler ki sen ne yaptın bu falancayı? Gelin cenazeyi kaldırın dedim, hiç aramadınız, hiç ilgilenmediniz. Ben de akşam olduğunda sırtıma çuvalımı koydum. Dağ bayır aştım. Tepenin üstünde bir çoban var oraya vardım, oradaki çoban da ben gömüvereyim dedi. Oraya gömdük demiş. Sonra doğru o çobanın yanına gitmişler. O çobana sormuşlar, demişler: “Sen böyle bir şey yaptın mı?”, “Yaptım!” demiş. “Ben, kimse defnetmedi denilince defnediverdim.”, “Peki, başka bir şey yaptın mı?”, “Bir de dua ediverdim Allah'a!” demiş. “Ne dua ettin?”, “Ben demiş, uzun uzun dua etmesini bilmem.”, “Peki, nasıl dua ettin?” Dedim ki Allah’a: “Yarabbi bu kadar yıldır bana misafir yollarsın, yolcu yollarsın. Senin misafirindir derim, bir bardak süt, bir bardak ayran ikram ederim. Öyle yollarım buradan. Yarabbi hayatımda bir defa ben sana bir misafir yolluyorum, sen onu ağırla.” Hayret etmişler, o köylüler, sonra tövbeler etmişler.

Kimseyi hor görmeyelim. Kimseye yan bakmayalım. Din kardeşlerimizin ne pahasına olursa olsun affı için mağfireti için dualarda bulunalım. Hüsnü hal ile olalım, güzellikler içinde olalım inşallah. Yine Hadis-i Kudsi’de “Kabirlerinizde cehennem azabına sabredebilecek kadar bana isyan ediniz.” diyor. Bu da tabii mümkün değil. Kim cehennem azabına sabredebilir, kim katlanabilir, kim tahammül edebilir. Allah öyle akıbetten cümlemizi korusun. Hemen şu kısa cümleyi de okuyayım: “Kabirlerinizde kalacağınız süre kadar kabir için hazırlanınız, zira kabir amellerinizin evidir.” Ha bu hadisi şerifin bir de ilavesi var. “Kabirde kalacağınız kadar kabir için çalışın bu dünyada. Dünyada kalacağınız kadar da dünya için çalışın.” Oysa biz kabri dünya, dünyayı da kabir sayıyoruz. Hiç bitmeyecekmiş gibi bir dünya var içimizde. Bütün bize kaybettiren mesele bu mesele. Hz. Süleyman 950 sene yaşadı.

Ne oldu bak gidiyorsun dediler de “Bileydim ölüm var, taş üstüne taş koymazdım.” diyor. Şimdi onların ümmeti aralarında konuşurlarmış, gelecek ümmetler 60 sene 70 sene yaşayacaklar. Acaba onlar bu kadar kısa süre için başlarını sokacak bir ev yaparlar mı diye kendi aralarında konuşurlarmış. Biz şimdi dünyada kalıcı gibi davranıyoruz kardeşim. Dünya ahiretin köprüsü. Çalışacağız, paralar kazanacağız, fakirlere yardım edeceğiz, zekâtlar dağıtacağız, o paraları hayra sarf edeceğiz, hep güzel şeyler, hep güzel şeyler, ama gönlümüze koymayacağız. Bugün 1 milyar kazandık sevinmek yok, bugün 1 milyar kaybettik üzülmek yok.

Hemen kısacık bir misal daha vereceğim size Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ashabı ile otururken bir haberci gelmiş, demiş ki: “Ya Resûlallah Yemen hükümdarından bilmem kaç deve yükü hediye geliyor size diye yola çıktığını söylediler. Bir ulak geldi söyledi demişler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, sağ elini kalbinin üzerine koymuş, Elhamdülillah demiş. Sahabe-i kiram bir şey anlamamış. Aradan zaman geçmiş o ganimeti o hazineyi haramiler talan etmişler, el koymuşlar. Resûlullah’a ulaşmasını engellemişler, aralarında pay etmişler. Yine ulak gelmiş. Hani geliyor dediğimiz ganimetler vardı ya, işte o yolda haramilerin taarruzuna uğradı, tecavüzüne uğradı. Gelemiyor size, ulaşamıyor Ya Resûlallah demişler. Üzülerek söylüyoruz demişler. Gülümsemiş Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Sağ elini kalbinin üzerine koymuş yine Elhamdülillah demiş. Sahabe-i Kiram hayret etmiş. Daha evvelde aynı şekilde yaptın ya Resûlullah bunun hikmeti nedir demişler. Gülümsemiş ashabım demiş, geliyor dendiği zaman şöyle bir kalbimi yokladım. İğnenin ucu kadar bir inşirah, bir sevinç, bir hoşlanma var mı yok mu diye. Yoktu elhamdülillah. Gelmiyor dediğiniz zaman da yine elimi kalbimin üzerine koydum. Kalbimde bir

ağırlık bir üzüntü bir hayıflanma, bir ah ediş var mı? Yine yoktu, elhamdülillah dedim demiş. İşte bize misal.

Bütün sevdiklerimiz ne yazık ki Allah'tan evvel geliyor. Bunu bu şekilde yapmayalım, gönlümüze koymayalım, diyelim ki Yarabbi Sen en önde gelmek durumundasın, mutlak manada en öndesin Yarabbi. Biz eğer Allah'ın önüne bu dünyayı koyuyorsak, bu dünyanın değerlerinden bir şeyler koyuyorsak af dileyelim. Hiçbir şeyi Allah'ın önüne geçirmemeye azmedip tedbirler alalım.

Biz adiyiz, aciziz. Allah bizi varlıkta ve yoklukta imtihan ediyor. Önümüze çeşitli engeller koyuyor. Bazen malımıza, canımıza, eşimize, çocuklarımıza, komşumuza, içtimai mevkimize, şuyumuza, buyumuza imtihanlar gönderiyor. İsyân mı edecekler, şükür mü edecekler, çare için bana mı müracaat edecekler, çare için gayr-i meşru yollara mı tevessül edecekler! Biz her zaman O'na müracaat edelim. O'nun haberi olmadan kuldân kula zarar gelmez Hakk yazmadıkça, Hakk'tan kula zarar gelmez kul azmadıkça. Bakınız ne kadar güzel söylüyor, kuldân kula zarar gelmez Hakk yazmadıkça, Hakk'tan kula zarar gelmez kul azmadıkça. Onun haberi olmadan bir şey olabilir mi yahu! O zaman kurtuluş çareleri arayacağız. Ona müracaat edeceğiz. Bunun bilincinde olalım kardeşim, Allah bizi korusun, kendi vikayesine, himayesine alsın.

Âmin.

Essalâtu vesselâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu vesselâmu aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi maliki haliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek ve mutahar hatırlarına dünyevi ve uhrevi işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyle Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyleyiver Allah'ım. Dertlilere deva, hastalara şifa borçlulara eda, na-murâd olanlara ber-murâd eyle Allah'ım. Cebimize, hanemize Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere hamd u senalar olsun, olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru yarabbim, bizi koru yarabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arızı felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlaksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralardan, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan ve acılardan bizi koru yarabbim. Biz kendi vikayene kendi himaye al yarabbim. Biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma yarabbi. Ben beni bırakmadan sen beni bırakma Allah'ım. Bizi bize bırakma Allah'ım. Bizi koru Allah'ım. Bilhassa Orta Doğu'daki din kardeşlerimizin kara bulutlarını dağıtıver yarabbim. Güzellikler sunuver, hem mahrumlar hem mahzunlar, onlara yardım eyleyiver yarabbim. Birbirimizi yemeyelim yarabbim. Dünya'da Müslümanlardan başka birbirini yiyen kavim yok ümmet yok. Aldatıyoruz yarabbim. Dış unsurlar bizi çukurlara çekiyor, tuzaklara düşürüyor yarabbim. O tuzaklara düşmekten koru, kendi himayene al yarabbim. İslâm'a ümmete birlik ver ittihad ver yarabbim. Mahrum eyleme, mahcup eyleme, mahzun eyleme, müşkül eyleme yarabbim. Bizi

iki cihanda aziz eyle. Cennetinle cemalinle müşerref eyle Yarabbim. Senin kapında dilenmek bizim için en büyük şereftir. O şerefi bizim elimizden alma yarabbim. Başka kapılara gitmek gafletine düşürme, öyle kapılardan bizi koru yarabbim. Şurâda hazır bulunan cemaat-i Müslimin'in dahi helal olan güzel olan dualarını kabul eyle yarabbim. Biz yerimizden kalkmadan elimizi yüzümüze vurmada sen ikram eyle yarabbi. Ol dedi bir kere var oldu cihan, olma derse, mahvolur hemen o an. Ol deyiver de dualarımız kabul olsun yarabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifüne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

7 Ekim 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" ... Ramazan ayının önemli günleri var, tamamlayan günleri var, böyle günlerde uyanık olalım inşallah. Mesela Kadir Gecesi! Geçenlerde telefonlarla sordular Kadir Gecesi'ni. Kardeşim bilen söylemez, söyleyen bilmez. Bu bir ikram, lütuf, ihsan meselesidir. Onu gerçek manada bulanlar şu gün demezler. Beyan edileni ise Ramazan'ın son on gününde arayınız şeklindedir.

İsyanlar içinde olup ta Kadir Gecesi kendimi kurtarırım diye düşünenler doğru yapmazlar. O zaman yanlışlıklar içerisinde yüzerler. O yanlışlıklar manzumesi bizi kuru bir teselli olarak avutur gider. Bu şu örneğe benzer; sınıf öğretmeninin en sonunda imtihanlarda kaybeden talebesinin intibana! Çok çalışandır talebe, o gün bir telaşa düşmüştür, o gün imtihanın heyecanı sarmıştır onu, bulamamıştır, bir cevap bulamamıştır, başarılı olamamıştır ama sınıf öğretmeni onun çok çalışkan ve bilgili olduğunu bilir. Öbür türlü de haylaz mı haylaz bir öğrenci bugün biraz başarı elde etmiştir, tesadüfen onun sevdiği, onun bildiği noktalar önüne serilmiştir. O orada başarıya erdim diye sevinir. Sen ise haylaz olan gibi değil de diğer öğrenci gibi ol.

Kadir Gecesi'ni her gün ara kardeşim, Kadir Gecesi'ni her gün ara! Şimdi bazı büyükler var Kadir Gecesi 365 güne dağılmıştır diyorlar, tabii biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Hazretlerinin sözünü temel aldık, başımızın üstüne, gözümüz üstüne onun sözü. İtirazımız olamaz ama bu da bize bir ihtardır. Bu bize bir ikazdır. Her geceyi Kadir bil, her gördüğünü Hızır bil derler.

Binaenaleyh her günü Kadir bilerek icra edelim, geçirelim inşallah. Eğer biz teheccüde kalkıyorsak, eğer biz bu şerefe eriyorsak, bir gün Kadir Gecesi'nden birini mutlaka yakalayacağız demektir. Allah yazı verir üstüne. Kadir Gecesi olmayan bir günü bile Kadir Gecesi gibi sevap yazıverir. Bizim için önemli olan Allah'ın notudur. Kadir Gecesi'nde ben bilirim demek yok, diğer günlerin belli ama bu Kadir Gecesi için bildirilmemiş, Kadir Gecesi'nde bu işi bize bırakmışlar, bizim aracımıza bırakmışlar, uyanıklığımıza bırakmışlar. Bu bakımdan her günü Kadir bilelim kardeşim. Biz her günümüzden sorumluyuz ama 1000 yıldan hayırlıdır, unutmayalım. Bu bir vaadi ilahidir. Kitapların yazdığı bir husustur. 84 yıl diye hesap etmişler. Bu devir, insanlar için 84 yaş, ortalamanın üstünde yaşayanların yaşı!

Binaenaleyh çok kıymetli Kadir Gecesi'ni yakalamaya çalışalım. Bir gün bir kardeşimiz söyledi de anlatmıştım; kaç sene evvel babamla beraber gitmiştim Yeni Cami'ye. Ben çocuktum daha. Bir baktım Yeni Cami'nin avlusunda büyük büyük, iri iri beyaz kuşlar var. Hâlâ gözümün önünde, ürperiyorum. Camiden çıkınca babama anlattım. Mübarekler inmişler, melekler tabii inenler, onlar öyle bir şeyler olarak görünmüş. Tabii bu durum riyaya sebep olmasın, biz adinin, asinin, zavallının biriyiz de fakat bir misal olmak üzere söylüyorum. Demek ki o

gün Kadir Gecesi imiş. Demek ki o gün melekler iniyor kaydı var ya onun icabı imiş.

Binaenaleyh biz duanın özüne bakalım, meselenin özüne bakalım. Biz İslâm'ı yaşamaya bakalım. Her günü Kadir Gecesi bilmek lazımdır. Bir gün büyük mübarek, büyük evliya Abdülaziz Debba Hazretlerinin talebesi anlatıyor, üstadım bana her yıl şu gün Kadir Gecesi bugün Kadir Gecesi derdi. Tabii izinle konuşuyor öyle insanlar. Bilen söylemez söyleyen bilmez tabii ama onlar izin ile söylüyorlar. Bir iki kişiye söylerler. Şunlara söyle, bunları söyleme diye de ikaz alırlar, ikaz ederler. İşte o mübareğin talebesi diyor ki bana, her yıl Kadir Gecesi şu gün, Kadir Gecesi bugün diye söylerdi bana üstadım. O da müşahade edermiş. Yine bir gün böyle söylediğinde üstadı da yaşlanmış tabi, demiş üstadım sen şimdi sağsın yaşıyorsun, senden öğreniyoruz. Ya sonra ne olacak. Siz öldükten sonraya ben sağ kalanlardan olursam nasıl olacak, benim halim nice olur diye sordum diyor. Oğlum demiş, mezarımın başucuna gelirsin, taşıma sorarsın demiş. Yavaşça sana fısıldar demiş. İşte kimisi de böyle, taşı bile söylüyor. İşte böyle, bazıları gelmişler gitmişler. Tabii dünya metana değer vermemişler. Hep güzeli, doğruyu aramışlar, hep hakkını vermişler. Hep hızlı aramışlar, hep şefaat aramışlar, hep sünnet aramışlar, hep Resûlullah'ın şefaatini aramışlar, güzelliklerini aramışlar. İslâm'ın umdeleri üzerine yaşamışlar, İslâm'ın dışına çıkıveririz diye, sınırlarını aşiveririz diye temkinli olmuşlar. Onlar da o makamları öyle almışlar, öylecene kazanmışlar.

Biz büyük mübareklerle yarış edebilecek değiliz ama kendimizi bilmemiz bakımından, zayıflığımızı idrak etmemiz bakımından örnek olarak anlatıyoruz. Biz kendi adımıza söylüyoruz, biz kim oluyoruz da! Kendi adımıza söylüyorum ki o evliya kitapları, bizim ne kadar zayıf

olduğumuzu, ne kadar küçük olduğumuzu ne kadar zavallı olduğumuzu, ne kadar asi, isyankâr olduğumuzu anlatıyor, anlamamıza yardımcı oluyor. O kitaplarda anlatılan mübareklerin gösterdiği o namütenahi sabır, o namütenahi tolerans, hoşgörü, o yüksek ahlak tarif edilmekle bitmez. Nefislerini yenmek için ellerinden geleni yapmışlar. Hani nefis makamları var ya yedi tane, onları aşınca da onlar için özel bir makam “nefsi aşkiye” gibi makamlara ermişler. Nefsi aşkıyeyi bulmuşlar, Allah ile olmuşlar. Biz Allah ile olalım inşallah. Allah ile olalım kardeşim her halükarda.

Geçen gün burada hocalarımızdan biri tefsir okuyordu. Benim çok dikkatimi çekti bir husus. Diyor ki, her an istikbale muzaf yani geleceğe ait bir şey, bir işiniz olduğu zaman beni anmıyorsanız, inşallah demiyorsanız, beni aradan çıkarmış olursunuz! Allah, beni aradan çıkarmış olursunuz diyor. O işten hayır beklemeyin diyor. Her dakika Allah'ı anacağız inşallah. O'nun güzelliklerini anacağız inşallah. O'na sığınacağız, O'ndan başka kapı aramayacağız. Allah korusun öyle hallerden hepimizi inşallah.

Başka kapıya gitme gafleti, Allah'ı bırakmak gafletidir. Allah korusun, Allah korusun, Allah korusun! Çok güzel bir ağabeyimiz, ağabeylerimiz vardı. Hep beraber de çok güzel toplantılar yapıyordu. Bunlara da bizler, gençliğimizde yardım ediveriyorduk, sobalarını yakıyor, ortalığı topluyor, bir şeyler yapıveriyorduk. Böyle ufak işlerde yardım ederken bir gün Efendim filanca gelmez oldu dedim. Neden gelmiyorsun diye sorunca da ben o işleri bıraktım dedi, dedim. Ben bunu söyledikten sonra o abimiz bu arkadaşı bulmuş, oğlum bıraktığın şey ne demiş. Allah'ı mı bıraktın sen, peygamberi mi bıraktın sen, kitabını mı bıraktın sen! Neyi bıraktın oğlum sen? Ertesi gün ağlaya ağlaya geldi,

nedamet duydu, pişmanlar oldu, tövbeler etti, doğruya ve güzele döndü. Bazıları o kişi gibi diyor, bıraktım o işleri ben diyor! Sen neyi bırakıyorsun yahu! Bakınız, ayeti kerime ile sabit, bir şey tasarladığınız zaman, bir şey aldığınız zaman beni anmazsanız, inşallah demezseniz, beni aradan çıkarmış olursunuz diyor. Bu nasıl bir laf yahu! Bu nasıl bir küstahlıktır. Biz onu nasıl aradan çıkarırız! Her halimiz, ahvalimiz O'na ait değil mi?

Bizim bu âlemde yaşayan yaşamayan, var olan hayvanat nebatat ne varsa, ne yoksa hepsi Allah'a ait. Hangi saniyeyi, hangi saliseyi O'nsuz yaşayacağız. İslâm'ın şartı beştir ama altıncısı olsaydı haddini bilmek olurdu diyoruz. Tabii öyle deyince İslâm'ın şartlarını değiştiriyorsun sen diye hemen müdahalede bulunuyor, biz burada bu söz ile bir vurgu da bulunuyoruz, bir konuya dikkat çekiyoruz. İslâm'a kelime eklemek ne haddimize. İslâm bir bütün olarak vazedilmiş, Cebrail aleyhisselamın getirdiği hükümlerle birlikte o günden beri bütün hükümleri ile ortada. Bütün hükümleri ile geçerli. Bir tek hükmünü dahi değiştirmeye kişilerin ne gücü yeter ne de haddi. Böyle değişmemiş bir İslâm'ı yaşamak istiyoruz, hayatımıza adapte etmeye çalışıyoruz. Bizim küçüklüğümüzden zayıflığımızdan dolayı bazen bazı hususlarda işimize geldiği gibi davranıyoruz. Allah'a sığınırız, biraz haddimizi bilelim. Biraz zayıf noktalarımızı takviye edelim, biraz nefsin delik bulduğu kapıları kapayalım, nefsin gönlümüze girdiği, hayatımıza girdiği noktaları, güzel olmayan noktaları düzeltelim. Bizi kötüye doğru götüren noktaları, enfeksiyon noktalarını kapatalım.

Kapı pencerelerin deliğinden, çatlağından sızar gibi gönlümüze sızmış dünya sevgisi. İzin vermeyelim inşallah. Kötüye doğru bir temayül gördüğünüz zaman hemen Allah'a sığın diyor, hemen kendinizi

hesaba çekin diyor, içinize gelen Hakk'tan mı nefisten mi şeytan'dan mı bunun tespitini yapın diyor kitaplar. Hemen o temayülün, o içinizde oluşan eğilimin nereden geldiğini sorgulayın diyor. Bunu yapmamız lazım. Aman demeden sabırla, şükürle vaktimizi geçireceğiz inşallah. Sonra karşımızdakileri de dinlemeye mecburuz. Din kardeşlerimize karşı hazımsızlık gösteriyoruz, zayıflık gösteriyoruz. Biraz dikleniyoruz yani. Hani diyor ya, biz dik durur ama diklenmeyiz diye! İşte öylece diklenmemek lazım inşallah.

Meşhur bir devlet adamı var, adı Georges Clemenceau. Bir muarızı, muhalifi varmış yanında. Clemenceau'ya her şeyi söyler, hakaretler edermiş ama o sükût edermiş. Demişler ki efendim siz yüce bir insansınız, neden tahammül gösteriyorsunuz, neden sükût ediyorsunuz? Hayatım boyunca onun benim hakkında konuşmasına engel olmayacağım ama hayatım boyunca da onun dediği gibi olmayacağım demiş. Onun dediği şeyleri kale almayacağım, hayata geçirmeyeceğim demiş. Şimdi ta Fransa'da yaşamış bir insan bu ama yaşantısıyla bir fikir veriyor bize.

Hayatımızdakilere geniş gönüllü olmak, tahammüllü olmak gerekiyor. Bazılarımız o gün bir şeylere kızmış olabilir, siz bir selam verirsiniz o kişi almamış olabilir, bir ara selam verdim almadın demişsinizdir o da celallenip mecbur muyum senin selamını almaya gibi yanlış yanlış şeyler söylemiş olabilir. Büyür gider kırgınlıklar, kızgınlıklar. Toleransla karşılayalım, hoşgörü ile karşılayalım. Sizin güzel tekliflerinize yanlış yorumlar getirmiş olabilirler ama biz yine de hoşgörü ile yaklaşalım, biz hoşluklar arayalım, af dileyelim, güzellikler dileyelim.

Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve sellem bir yerden geçiyormuş, yanındakiler bir köpek lâşesi görmüşler. Aman efendim çok kötü kokuyor, yanından gitmeyiniz demişler. O ise kötüyü görmek yerine köpek leşine bakarak ne de güzel dişleri var demiş. O kadar kötü görüntünün, kokunun içinde o dişlerinin güzelliğini görmüş. Bir güzellik görmüş Resûlullah. Biz de güzellikleri görelim inşallah. Terslikler ve boşluklar aramayalım, hatalar aramayalım. Dinimiz, hata arayıcı olmayınız diyor. İster evimizde, ister çoluğumuz çocuğumuzda, ister genel manada yaşadığımız muhitte, yakın uzak çevremizde hep hoşgörü içerisinde olalım.

Bir gün bir arkadaş geldi bize, geçen sene oldu bu hadise. Lakin bizde iz bıraktı. O arkadaş bize dedi ki: "Filan sana şöyle kötü şeyler söyledi!" Biz de öyle şeyler demez o, bizi sever dedik. Yanlış duymuşsundur, dedik. O da vallahi, tallahi kötü şeyler söyledi dedi. O zaman ben de onun dedikodudan, iftiradan kazandığı günahın on katı hatta bin katı şu anda sen kazanmış oldun, dedim. Günaha girdin, vebale girdin. Çünkü münafıklık yaptın, laf taşıyan adam oldun. Aleyhte laf taşıyan adam, ara açan adam kâfire yakındır, münafıktır. Allah korusun, böyle olmayalım.

Güzellikleri arayıcı ve aktarıcı olalım. Bir ağabeyimiz diyor ki, yalan bile bazen uygunluk arz eder, eğer amaç iki kişinin arasını bulmak ise, iki dargını barıştırmak amacıyla yapıldı ise. Birine giderseniz iki şey söylersiniz onun hoşuna gidecek şekilde. Ötekine giderseniz onun hoşuna gidecek şekilde iki şey ona söylersiniz. Birbirlerinin arasındaki olumsuz düşüncelerini değiştirmiş olursunuz. Aralarını bulmuş olursunuz. O zaman buna yalan demezler. Yalanın vebali sizin üzerinize yazılmaz. Çünkü has niyet ve iyi niyetle hareket ediyorsunuz. Hâlbuki yalan en

mezbun bir şey. Diyor ki kitaplar iman ile yalan bir arada bulunmaz! Bakınız hem Müslüman'ım diyeceksin hem yalan söyleyeceksin, bu bir arada olmaz diyor. Eşyanın tabiatına aykırı diyor, olamaz diyor, olmaması lazım diyor. İman ile yalan bir arada bulunmaz, mezbun bir şey, Allah'ın lanetine uğrarsın, Allah'ın lanet ettiği bir şey... velhasıl konuyu dağıtmayalım...

Binaenaleyh, biz Kadir Gecesi'nin kadrini bilenlerden olalım, idrak edenlerden olalım. Lütfen kendimize paye ayırmayalım, ben buldum, ben ettim, ben yaptım demeyelim. Bize bazen böyle telefonlar geliyor. Bazı kardeşlerimize sana söylemiştir diye baskı yapıyorlarmış. Biz haddimiz olmayan bu meselede ne bilebiliriz ki. Çok güzel bir deyim var: "Bilen söylemez söyleyen bilmez." Ne olacak her gün kalkıp iki rekât teheccüd namazını kılıversen. El aç, yalvar gözyaşları içerisinde. Allah'a yakar, seccadeleri ıslat. Secdelerin olsun. Geceler Hakk'a giden yol olsun. Secdelerin Hakk'ı bulduğun yer olsun. Bunu yaparsak Kadir Gecesi'ni hakkıyla eda etmiş olur ve buluruz. Değilse yattığın yerde, bir elin yağda bir elin balda, bacağına uzatıp sabahlara kadar yat. Sonra ben Kadir Gecesi'ni arıyorum de!

İbrahim Ethem hikâyesinde deniyor ya hani, İbrahim bin Ethem'in Belh sultanı olduğu, kemale ermemiş olduğu döneminde, sarayın damında gürültüler olunca; "Yahu muhafızlar! Bakın kim var orada?" demiş. Bakmışlar adamın biri geziniyor orada, sarayın tepesinde! Ne arıyorsun orada sen, demişler. Demiş "Devemi kaybettim onu arıyorum!" Yahu sarayın damında deve mi olur, demişler? Ne yapıyorsun sen, demişler. İbrahim Ethem'e demiş o mübarek kişi, kuş tüyü yatakların içinde Allah mı bulunur, diye. İbrahim bin Ethem'in de içinde bir kıvılcım, bir nedamet, bir arayış varmış. O da onu dile getiriyor

onu söylüyor. Ondan sonra İbrahim bin Ethem artık yolunu döndürüyor güzele, doğruya doğru, Resûlullah'ın şefaatine doğru yol alıyor. Hep güzeli ve iyiyi arayalım inşallah. Yolunda olalım, yolunda ölelim inşallah. Allah bizi kendi ile beraberken, kendi kapısında iken bulsun, katına alsın inşallah. Kendi kapısında bizi cennetine atıversin inşallah. Âmin.

Binaenaleyh haddimizi bilelim, vakitlerimizi iyi değerlendirelim. Bir Kadir Gecesi indi Kur'an. İçinde Kadir Gecesi bulunmayan seksen dört yıla eşit günde, gecede indi. Bin aya bedeldir diye hüküm var bu geceyle ilgili. Bu hükümden yararlanalım inşallah. Bir ağabeyimiz vardı. Fakirdi, çok da hacca gitmek istiyordu. Bir başka akil ağabeyimize hacca gidebilmek için ne yapması gerektiğini sordu. O akil ağabeyimiz ise hacca gitmek isteyen fakir ağabeyimize sen üç yüz altmış beş gün boyunca hiç terk etmeden teheccüde kalkıp namaz kılacaksın, sesli dua edeceksin. Bunu hiç aksatmayacaksın dedi. Böyle bir akıl verdi. Fakir olan ağabeyimiz söyleneri yaptı ve ertesine hiç ummadığı yerlerden hacca gitmek nasip oldu. Biz de sorduk nasıl böyle oldu diye, o akil ağabeyimize. Dedi ki o, üç yüz altmış beş günün bir gecesi mutlaka Kadir Gecesi olacak ve her gün yapılan sesli duaya da melekler şahit olacak. Meleklerin şahitliğini de Allah önemsiyor dedi. Mutlaka duası da kabul olunacaktı ki zaten Allah olmadık yerlerden sebepler halk etti de o kardeşimize hacc nasip oldu elhamdülillah. Hayretler üzere olduk, hayretler üzere olduk...

İşte o Kadir Gecesi'nin gerçeğini bulmak lazım, aramak lazım ama yerde yatarak değil, keyif üzeri değil, televizyon başında değil! Bunlar bizim hayatımıza yön vermek noktasında önemli hususlar. Bir

daha, bir daha, bir daha söyleyeceğim inşallah; “helal lokma” çok önemli kardeşlerim. Haram lokma yemeyen bir insan olalım.

Dinimiz bizi 4 nokta önceden bloke ediyor. Şüpheli şeyleri yapma! Şüpheli şeyleri yaptıysan harama yaklaşma! Harama yaklaştın o zaman haramı yapma! Harama gitmekten, haramı işlemekten Allah korusun hepimizi inşallah. Allah bizi böylece bloke etmeye çalışıyor, bize tedbir koyuyor dikkat edelim, hatalara düşmeyelim, handikaplara uğramayalım, çukurlara düşmeyelim diye. Allah korusun tuzaklar bizi bekliyor, şeytan ve nefis bir an gafil değil. Şeytan ve nefis hayatımızda bir an gafil değil ama biz kendimiz gafiliz.

Binaenaleyh, uyanık olalım inşallah. Biliyorsunuz Yavuz Sultan Selim ölüm döşeğinde iken, bir yandan devlet ile ilgili emirler yağdırıyormuş. Yanında da Hasancan var evliyadan! Azrail de gelip gitmeye başlamış. Hasancan'a da malum olmuş bu durum. Hâlâ dünya ile devlet ile ilgili emirler yağdırıp duran Sultan Yavuz'a “Yâ Sultanım artık Allah ile beraber olma zamanıdır.” demiş. Allah ile uğraşacağına hâlâ Sultan devlet işleri ile uğraşiyor diyerek onu gafil zannediyor. Son nefesi vermek üzere olan Yavuz bir doğrulmuş yatağından “Ya sen beni kim ile sanırsın Hasancan!” demiş. “Senin gördüğünü ben görmez miyim sanırsın Hasancan!” demiş. “Ne zaman ciğerimi gördüm, o zaman babamın bedduasının yerine geldiğini fark ettim.” demiş. Babası ciğerini görmeden ölme, demişti. Ayna tutuyorlar sırtından ve o şirpençe çıbanı sebebiyle ciğeri görünür olmuş artık. İki yandan ayna tutmuşlar sırtındaki çıbanına! Açılan yaradan ciğerini görüyor. Kardeşlerim babasının kırgınlığı vardı, o sebeple onun dediği oluyor ayrı, sultanın değeri de çok yüksek o da ayrı. “Ey Hak” demiş, artık günümüz geldi...

Babasını bedduası o an aklına geliyor. Hasancan'a diyor ki “ya sen beni kim ile bilirdin” diyor. Tabi Osmanlı padişahlarının çoğu evliya imiş.

Binaenaleyh, bahsetmek istediğimiz şey şu; O'nunla olmak. O'nun kapısında olmak. O'nun şerefiyle şereflenmek, O'nun rızasını aramak. Resûlullah'ın şefaatinin aramak.

Birisi gelmiş ben demiş Allah'ı buldum, artık peygamberi neyleyeyim, demiş. Oradan bir zat gelmiş, demiş ki sana Allah'ı bulduran peygamber olmazsa, Allah'ta yok demiş. Derhal tövbe et. Allah da lazım Peygamber de demiş. Allah'a giden yol Peygamberden geçer demiş. Şimdi bazı kardeşlerimiz var. Geçen bir kadın geldi bir şeyler anlatıyor. Allah, Allah, Allah eyvallah da, ya dedim Resûlullah! Onu bilmem. Nasıl bilmezsin yahu! Nasıl bilmezsin yahu! O olmadan biz nasıl oluruz yahu, o olmadan biz Allah'ı nasıl buluruz yahu. Göklere adımla beraber yazdım adını dediği Peygamber olmadan nasıl oluruz biz yahu. Hep aldatmacalar bunlar. Hep tuzaklar bunlar. Hep din dışı unsurlar bunlar. Allah korusun. İşte amenna ve saddakna, Lailahe illallah Muhammeden Resûlullah. Önce Lailahe illallah ama hemen yanında Muhammeden Resûlullah. Onsuz olamayız ki! Resûlullah olmasa biz Kur'an'ı nasıl anlar, nasıl yorumlardık. Bu namaz vakitlerini bile nasıl tayin edecektik.

Bazı böyle dini saptırmak isteyenler yanlış yanlış hükümler veriyorlar. İsim vermek istemiyorum hani meşhur insanlar bunlar. Yok efendim bir gün canın sıkıldığı zaman akşama kadar namaz kılma akşam hepsini birden kılarısın, din de vakit olmaz, yok efendim dinde kible olmaz, din de şu olmaz, din de bu olmaz... Yahu din disiplindir kardeşim, din disiplindir! Cemaat disiplin içinde disiplindir. Onsuz olur

mu yahu! Peygambersiz olur mu yahu! Başiboş kalır dini hayatımız eğer onun kayıtlarını gönlünüze yazmazsak. Tatbikatını hayata nasıl geçiririz. Onun tatbikatını da Resûlullah dikte etmiş. İşte demiş, bu din bu, vacip bu, sünnet bu demiş. Bütün bunlar olmazsa biz ne Allah'ı buluruz ne de dinimizi biliriz. Resûlullah'sız olur mu yahu!

Geçenlerde bir yere gittiğimizde, bir oturan arkadaşıyla karşılaştık, onunla konuşmak değildi niyetimiz başka birini bekliyorduk fakat onunla konuşmak nasip oldu. Her konuştuğu şeyde hep Resûlullah'ı örnek veriyordu. Resûlullah şöyle, Resûlullah böyle, Resûlullah şöyle demiş, Resûlullah böyle demiş... Ben vallahi bu kadar Resûlullah'ı anan, seven bir insanla karşılaşmamıştım, maşallah! Adamın Resûlullah'a olan aşkına, muhabbetine sürekli örnekler getirmesine, Resûlullah'tan örnekleri vermesine bayıldım. Onun Resûlullah sevgisine karşı büyüledim. İşte böyle kardeşim, dinimiz böyle anlaşılıyor.

Tabii Resûlullah'ı çok sevmek Allah'ı sevmemek manasına da tazammum etmez. İkisi Tabii ki bir arada! Kur'an bize bir mucize, Kur'an'ı ise açıklayan, bize anlatan, bize yorumlayan, bize değerlendiren ve ilan eden iki cihan serveri Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Onsuz olamayız, yanlışlıklar yapmayalım inşallah.

Bir yerden eğri bir yerden doğru yaparsak, eğri galip gelir. Biliyorsunuz bir damla necisin büyük miktarda suyun içine damlaması o suyu teharettten uzak eder, içilmez hale getirir. Mesela zeytinyağı konusunda içine bir fare düşse ne kadar yüksek miktarda yağ olursa olsun siz bunun farkına varsanız o yağın sabunu bile olmaz diyor dinimiz.

Binaenaleyh dinimiz en küçük şeyleri en açık şekilde anlatmış, hep güzellikleri tebliğ etmiş, bunlar hep bizim lehimize... Bunu her sohbetinde tekrar ediyorum. Allah bizi seviyor kardeşim, Allah bizi yakmak istemiyor kardeşim, Allah bizi cennetine koymak için sebepler arıyor kardeşim, Allah bize lütfetmek, ikram etmek için önümüze her şeyleri sunmak için sebepler arıyor ama biz kabul edemiyoruz, o güzellikleri sindiremiyoruz, idrak edemiyoruz kardeşim. Biz o inceliklere gelemiyoruz, biz gönülden, ciğerden bütün varlığımızla, bütün mukaddesatımızla her şeyimizle Allah diyen kullardan olamıyoruz, teslim olamıyoruz. Tevekkül edemiyoruz. Allah derken tüylerimiz diken diken olması lazım, Allah derken hıçkırma hıçkırma ağlamamız lazım, biz bunları yapamıyoruz! Neden? Çünkü zayıfız, aciziz, adiyiz ve bizi önce başka şeyler iştiğal ediyor, başka şeyler gönlümüzü doldurmuş. Başka şeylerle meşgul olmuşuz, evvela onlara yer ayırmışız gönlümüzde. Allah'ı sonraya bırakmışız Allah muhafaza!

Binaenaleyh, şurâda ufak bir şey vardı okunacak onu da okuyuverelim inşallah. Bu konuya gelelim dedik bugün gelemedik. Velhasıl geçenlerde okuduyduk hani. "Bana olan ihtiyacınız kadar bana ibadet ediniz. Cehennem ateşine sabrınız kadar bana isyan ediniz. Kabirlerinizde kalacağınız kadar kabir için hazırlanınız. Zira kabir amellerinizin evidir. Orada amelleriniz ile baş başa kalacaksınız. Tehir edilen ecelinize...."

Bakınız ne demiş: "Tehir edilen ecelinize!" diyor. Çünkü Cenâb-ı Hakk çoğu zaman tehir edermiş. Kaderimizde ecelimiz her ne kadar kalın çizgilerle Levh-i Mahfuzda belirlense de Cenâb-ı Hakk isterse burada belirlenen zamanı tehir edermiş. Çoğumuzun eceli amellerimiz neticesinde tehire uğrar diyor. İyi hal neticesinde, Hakk'ın hoşuna giden

bir hayat yaşıyor olmanın neticesinde tehir edilebilir diyor kitaplar. ..."Tehir edilen ecelinize, mevcut rızıklarınıza ve gizli işlediğiniz günahlarınıza aldanarak zamanınızı boşa harcamayınız." Yaa bakınız "Tehir edilen ecelinize, mevcut rızıklarınıza ve gizli işlediğiniz günahlarınıza aldanarak zamanınızı boşa harcamayınız." Yani bunlar şeytan gibi nefis gibi yasak olmuş her şeyleri bize yaptıran hususlar bunlar. Her şeylerin içerisinde Allah'ı unutturan şeyler bunlar.

Evet "...Çünkü benden başka her şey yok olup gidecektir." Amenna ve saddockna, Amenna ve saddockna. Herc ü merc olacak, kıyamet kopacak. Bu kitap ile Kur'an ile bütün kayıtlar ile sabit. O kıyamet gününe ak amellerle, ak yüzlerle, ak defterlerle çıkalım inşallah. Allah'ın rızasını kazanmış olarak çıkalım inşallah. Affına lutfuna ihsanına uğrayarak ve bu hasletlerle, bu güzelliklerle meşgul ve mesrur olarak, gönlümüzü doldurarak çıkalım inşallah.

"...Çünkü benden başka her şey yok olup gidecektir. Çünkü baki kalacak olan da hüküm verecek olan da benim. Dönüşünüz de ancak banadır." Bu mezarın kapısı toprak kapısı değil kardeşim. Bu mezarın kapısı Hakk'ın kapısı. Ya cehennem çukurlarından bir çukur ya da cennet bahçelerinden bir bahçe. Buna şek şüphe yok. Bu mutlak manada böyle. Çünkü bazı müşahede ehli kardeşlerimiz Allah'ın izni ile her şeylere bakıyorlar. Biz böyle olduğumuzu söylemekten, iddialı konuşmaktan Allah'ıma sığınırız.

"...Ey insanlar eğer fakirlikten korktuğunuz kadar cehennemden korksaydınız" bakınız ne kadar ibretimiz bir ifade ile söylüyor Cenâb-ı Hakk bunu, bu hadis-i kutside "...Ey insanlar eğer fakirlikten korktuğunuz kadar cehennemden korksaydınız, sizi cehennemden

kurtarır ve ummadığınız yerden sizleri zengin ederdim." Ne kadar güzel bir veciz, bir vecize... Harikulade bir ima, ihsas, ifade! Artık ne dersiniz deyin. Bakın ne demiş, "Ey insanlar eğer fakirlikten korktuğunuz kadar cehennemden korksaydınız sizi cehennemden azat ederdim" diyor. Neden? Çünkü biz cehenneme gereken önemi vermiyoruz ki, bizi cehenneme alıverir de Allah kusurumuzu affetmeyiverir de Allah bizi o ateşin içerisine atıverir diye korkmuyor, o gözle bakmıyoruz ki. Kime sorsan cennet benim diyor. Gerçi umut etmek güzel bir şey. Mevlana Hazretleri ne diyor, gel diyor, tövbeni yüz sefer bozduysan gene gel diyor ama bakın ne diyor akabinde, bana geldikten sonra bozma artık diyor. Bir defa tövbeni bozmuşsun, yüz defa bozmuşsun ama burası Mevlana'nın kapısı diyor. Ama buradan günah girmez, bu kapıdan içeri günah girmez diyor.

Binaenaleyh lütfen bunun bilincinde olalım. Cennet ve cehennem hepimiz için ama bu cehennem çukurunu kâfi miktarda tahayyül edemiyoruz. Kâfi miktarda hayal edici olamıyoruz. Böyle geçiştiriveriyoruz.

Benim çok değerli bir hocam vardı. İlmî ile amîl çok değerli bir hocam. Eski Türkçe hocamız. Gerçi öyle demeyelim. Eskimez Türkçe hocamız! Avukat Murat Efendi. Mübarek, bizim orada yatar kalkardı. Allah rahmet eylesin. Bizim buradaki büyüklerimiz bilirler hep. Velhasıl çok mütedeyyin, çok dikkatli bir yaşayışı vardı. Tabi hayatının bir noktasında bazı handikapları da vardı. Asla yanında ölüm lafı ettirmezdi. Ondan başka konuşacak bir şey yok mu derdi. Ondan başka konuşacak bir şey yok mu! E, hocam burada bir hatırlatma var, işte nasihat olarak size ölüm yetmez mi, diye Hadis-i Şerifler var. Hocam kapatın bu lafı derdi. Her ne hikmetse, her nedense? Kimisi de öyle işte. Hatırlamak

istemiyorlar. Ölümü, cehennemi, korkuyu, dehşeti hatırlamak istemiyorlar. Hâlbuki hayatımıza geçirirsek, ondan korksak, ondan içtinap etsek, ondan uzak durmaya gayret etsek hakikat meydana çıkacak. Kendimize çeki düzen vereceğiz. O hakikat, belki bizi iyiye doğru, güzele doğru götürecektir. Tövbe yerine geçecek, belki de nedamet, pişmanlık yerine geçecek.

Evet, "...Eğer dünyaya değer verdiğiniz kadar cennete değer verseydiniz ben sizi iki dünyada da mesut ederdim." Evet, buraya dikkat edin bakınız, "eğer dünyaya değer verdiğiniz kadar diyor cennete değer verseydiniz" eh herkes cennet benim diyor ama evvela dünya için yatırım yapıyor insan. Eh olmadı! Dünya bir geçiş noktası, bir köprü bizim için. Burada ebedi kalıcı değiliz. Kitaplar da öyle diyor, sizin en büyük hatanız burada ebedi kalacak gibi olan davranışlarınızdır diyor. Ebedi kalacak gibi oluşlarınızdır diyor. Lütfen böyle yapmayalım. Dünyada biz bugün varız, yarın yokuz. Tabi bir de fetvada: "Yarın ölecekmiş gibi ahiret için, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalışınız." diyor ama bu işin fetva tarafı. Takva tarafı ise az önce okuduğumuz şey. Burada kalacağın kadar burası için uğraş, orada kalacağın kadar orası için uğraş. Bir nokta değil mi, ebedi hayatın yanında bu dünya hayatı bir nokta değil mi? Dünya hayatı fani olan hayat, isterse yüzlerce, isterse binlerce sene olsun ebedi hayatın yanında sadece bir nokta gibi olur. Burada kalacağın kadar burası, orada kalacağın kadar orası! Ya da cehennem ateşine dayanacağın kadar günah işle. Az önce okumuştuk. İnsanoğlu ateşe dayanabilir mi? Ama hayal edemiyoruz. Gönlümüze yerleştiremiyoruz. O korku bizi rahatsız etmiyor. Unutmak istiyoruz. Geçıştirmek istiyoruz.

Binaenaleyh, ayrıca bir son nefes meselesi var. Bir iman ile ihlâs ile gidebilmek meselesi var. Bütün evliyalar, esviyalar, abidler, zahidler,

mürşidler, bütün büyükler içtinap etmişler, korkmuşlar. Bir son nefes meselesi onları çok tedirgin etmiş. Uykularını kaçırmış. Rahatlıklarını tedirgin etmiş.

Bir büyük mübarek, bir türbe başında yanında da talebeleri var iken ağlıyormuş. Aman demişler, efendim demişler talebeleri, sizin ondan noksan neyiniz var ki! O büyükse siz de büyüsunüz! Oğlum demiş, işin içinde iş var oğlum, işin içinde iş var! Aramızda fark var, aramızda fark var! Ne farkıdır efendim bu? Şu fark var oğlum demiş. O demiş, son nefes macerasını atlattı, böyle bir tehlikeden geçildiğini ben görüyorum demiş. Onun iman ile ihlâs ile gittiğini görüyorum. Bizim nasıl gideceğimiz belli değil demiş. Bakınız bunu söyleyenler, bu konuda korkanlar evliyalar, esfiyalar, zahitler! Bir son nefes meselemiz var bizim. Bunu aştık da mı sıratı geçtik de mi gülüyorsun demişler.

Binaenaleyh çok uyanık olmak, çok bel bağlamak lazım. Çok Hakk'ı düşünmek lazım, çok Hakk'tan korkmak lazım ama bir o kadar da çok Hakk'ı sevmek lazım.

Hani dedik ya en son kademesi, nefs-i aşkiye. Yaa işte o aşk bölümüne girmek lazım. Hakk'a çok gönülden bel bağlayanlardan hatta çok gönülden yakın olanlardan, O'na gerçek manada kul olanlardan, Resûlullah'a gerçek manada ümmet olanlardan -ki onsuz olmaz, Kur'an'a hadim olanlardan, İslâm'a hadim olanlardan, en güzel şeyleri hayatına geçirenlerden, en güzel ibadetlerle Allah'ın rızası ile Resûlullah'ın şefaati ile bir ömür tüketenlerden olmak lazım geliyor. Biz olamayız diye umutsuzluk manasında düşünmeyelim bu işte kendimizi. Hâşâ sümme hâşâ, az önce dediğimiz gibi tövbeni yüz defa bin defa bozsan da gene gel diyor Hazreti Mevlana. Kapımız umutsuzluk kapısı

değil, meşrebimiz umutsuzluk meşrebi değil. Ama bizim kapımıza geldikten sonra öteki hataları öteki yapmaman gereken halleri terk et diyor.

Uyanık olalım kardeşim. O'nun ile olalım kardeşim. Hakk ile olalım. Ecel bizi O'nun kapısında bulsun. Aflarla hidayetlerle ihlâs ile iman ile O'nun en güzel ikame ettiği noktalarda bulsun inşallah. Evet, "...ben sizi iki dünyada da mesut ederdim" diyor bakınız. ... "Eğer dünyaya değer verdiğiniz kadar cennete değer verseydiniz ben sizi iki dünyada da mesut ederdim". Bu iki dünyada da mesut olmak bir eli yağda bir eli balda olmak manasında tazammum etmez. Fakat şunu söylüyorum her zaman; zengin Müslüman olmak fakir Müslüman olmaktan iyidir ama Müslümanlığı yaşıyor isek! İslâm'ı bütün üniteleri ile yaşıyor isek, onun muhkem hayatını yaşıyor isek o zaman zengin Müslüman fakir Müslüman'dan yeğdir. O zaman çok güzeldir, üstündür. Fıtrını, sadakasını yapar, diğer mali görevlerini ifâ eder, Hacca gider, zekâtını verir bol bol infak eder. Çünkü varlıkta ve darlıkta infak diyor.

Zekât emri geldiği zaman fakirler Resûlullah'a gitmişler. Bu zenginler bol bol veriyorlar, ahiretleri için kazanıyorlar. Biz kazanamıyoruz diye serzenişte bulunmuşlar. Resûlullah gülümsemiş, estağfurullah demiş, siz gülümsemek bilir misin? Biliriz ya Resûlullah! Her halinde, insanlara karşı her davranışında tebessüm ediver, onlardan fazla kazan demiş. Bakınız "onlardan fazla kazan" demiş. O zenginler belki paraları pulları veriyor ama şükür ile bezenmiş hayatı olan, bütün fakirliğine rağmen isyanlara gömülmemiş bir hayatı olan kişi, bir de tebessüm ile bezenince en zengin insanların verdiği kadar fazla vermiş gibi ikram görüyor, ihsan görüyor. Bakınız güzel ahlak burada, hemen birbirine ekleniyor. Hemen o paraların pulların verdiği şanların,

şöhretlerin yanında hemen bitiveriyor. Ne bitiyor? Güzel ahlak! Tebessüm, mülâyemet hali, aileye karşı, konu komşuya karşı, yakın çevreye karşı, ona karşı, buna karşı hep güzel ahlaklı olma durumu. Bunu tamamlamaya gönderildim diyor Cenâb-ı Hakk'ın peygamberi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Geliş sebebim bu, diyor. Çoğumuz az kazanıyoruz ya da orta halliyiz diyelim. Çoğumuz zenginlerin kazandıklarından az kazanıyoruz. Ancak onların zekât ile sadaka ile kazandığı gibi kazanmak istemez miyiz?

Muhlis bir hayatımız olsun. Muhlis! İhlâslı bir hayatımız olsun. Zenginlerden fazla kazanmak istemez miyiz? İsteriz... Tebessüm etmek o kadar zor mu? Tebessüm ile muamele etmek, tebessümle mukabele etmek, konuşmak, tebessüm sunmak bu kadar zor mu? Ne kadar kolay, ne kadar güzel! Nefisler engel oluyor ama...

Bazıları kavgalı olduğu insanla arasında ufacık bir hadise geçti diye ona tebessüm etmez, somurtur. Acı bir çehre ile bakar. İşte kayba medar olan durumlardan bir durum! Böylesi durumlarda da vermeyene ver, gelmeyene git, sevmeyeni sev düsturunu uygulamalıyız. Bunlar herkesin yapabileceği şeyler değil. Er kişinin yapabileceği şeyler. Fakat bize de er kişinin yapabileceği şeyler lazım. Sıradan işler bize bir şey kazandırmıyor.

Bazıları ben sabırlıyım diyor. Şöyle sabırlıyım, böyle sabırlıyım diyor. Ufacık bir şey geliyor başına, hemen feveran ediyor. İsyanlara bürünüyor. Diyoruz, hani sen sabırlıydın! Eh işte buraya gelince dayanamadım. Kardeşim senin sabır dediğin şey seni en derinden vuran şeydir. Sen de alerji meydana getiren şeydir. Seni dayanamayacağın noktalara vardırان şeydir. Sabır odur.

Hani birisine demişler hikâyede anlatılır; adam çok yalvarmış, yakarmış. Yâ Rabbi bana bir evliya göster diye. Bunun üzerine rüyasında demişler bir gün, git demişler filan yerde, filan sokağın başında, köşede bir bakkal var. Oraya git şöyle şöyle yap. O bakkala da göstermişler. Adam evliya görecek gari ya! Varmış, aynı rüyasında gösterdikleri adam. Selam vermiş, içeri girmiş. Rüyasında tarif etikleri gibi bir de büyük kese götürmüş gitmiş. Amca hayırlı işler, sağol oğlum. Ben demiş, biraz bir şeyler alacak oldum. İyi oğlum al. Bana demiş bir kilo pirinç çek kat buraya. Bir kilo şeker çıkar kat buraya, oğlum demiş karışır. Sen karışma orasına amca demiş. Sen doldur. Bir kilo fasulye çek, bir kilo makarna çek, bir kilo şunu çek, bunu çek... Hepsini birbirinin içinde katmış da katmış. On çeşit, on beş çeşit birbirine karışmış. Dükkânda ne varsa kattırmış. Amca be demiş. Ben bunları almaktan vazgeçtim! Evliya olan bakkal da iyi oğlum demiş, sakınacak bir şey yok. Olabilir. Ben demiş şurâda eski bir leğen var, şurâda onun içine boşaltayım. İşim olmadığı zamanda acık acık ayırırım, ayıklarım ben onları demiş. Adam hemen bakkaldan çıkmış dışarı secdeye kapanmış. Ey Allah'ım böyle evliyalık varsa ben yokum demiş. Benim yapacağım iş değil bu demiş.

Binaenaleyh öyle zorlu şeylere sabredeceğiz ki makam mertebe bulalım, Allah'ın rızasını bulalım. Öyle kolay değil o sabır işleri, o şükür işleri. Adam ben sabırlıyım diyor ufacak bir şeyde hemen isyan ediyor. Ufacak bir şeyde saldıracak yer arıyor, streslere giriyor. Sabır o değil. Sabır seni can evinden vuran meseleler, seni alerji noktasına getiren ve seni taşma noktasına getiren şeyler. Tabi bunların içerisinde Allah korusun namus meselesi değil. Hâşâ sümme hâşâ. Allah öyle akıbetten hepimizi korusun. Allah muhafaza eylesin. O ayrı bir konu. Orada sabır gerekmiyor. Orada tabi ki gene vakar gerekiyor, şiddet gerekmez. Fakat derhal başından atmak gerekiyor. Allah korusun.

Hani anlatılır, birisi gelmiş yâ Resûlullah filanca'nın hanımının biraz rahatsızlık hali var demiş. Biraz dış ilişkiler hali içerisinde. O adamı çağırın demiş, çağırılmışlar. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem demiş adama senin hanımın hakkında böyle bir söylenti var, sen ne diyorsun? Ben de şüpheleniyorum Efendim demiş. Şüphelenmek yetmez, git tespit et. Saklan, tuzak kur, ne yapacaksan yap, tespitini yap ve bana bildir. Adam gitmiş birkaç gün sonra gelmiş, tespit ettim. Evden gider gibi yaptım, sonra gizlendim, eve filanca kişi girdi. Ben de gizlice izledim, gördüm ki gayr-i meşru hal içerisinde. Bunun üzerine hemen git karını boşadı demiş Resûlullah. Bu işin şakası yok demiş. Aradan biraz daha zaman geçmiş. Bakınızı Resûlullah olayın arkasını arıyor, araştırıyor. Demiş çağırın o adamı. Çağırılmışlar. Ne yaptın demiş, o kadını boşadın mı? Yâ Resûlullah çok seviyordum o kadını, şöyle böyle... Eğer demiş şu dakika içerisinde gidip onu boşamaz isen senin boynunu vurdururum demiş. Senin boynunu vurdurmak en büyük ecri verir bize, demiş. Böyle birisi aramızda bulunamaz bizim, demiş. Bakınız o kadar merhamet sahibi Resûlullah Sallallahu aleyhi ve sellem bu konuda bir o kadar şedit ve hassas. Allah bizi böyle akıbetlerden korusun inşallah. Sonra o adam gitmiş o kadını boşamış.

Şunu demek istiyoruz, bazı şeyler vardır tabii toleransı yoktur. Müsamahası, hoşgörüsü yoktur. Olamaz, olmaması lazım. Bazı şeyler vardır hoş görüyle geçiştirirsin. O güzel bir şey, o helal bir şey ama böyle can alıcı noktalar, haysiyete dokunan, dine, imana dokunan şeylerde tolerans yok. Bakınız kinde, garazda bile başka şeylerde meydana geldiyse tolerans olur ama bu konuda hoş görü yok.

Evet, "...Eğer birbirinizi hatırladığınız kadar beni hatırlasaydınız ve ansaydınız akşam sabah melekler size dua ederdi." Şimdi bir sila-i

rahim meselesi var kardeşim. Dâhili sıla-i rahim, harici sıla-i rahim. Yani akraba eş dost birbirini arama sorma hadisesi olayı. Eğer burada yaya davranıyorsak hemen harekete geçmemiz lazım ki burada bu işte eksik kalma hususunda ben kendimi de dâhil sayıyorum. Kolayca arayamıyoruz akrabayı, eşi, dostu, hısımlı. Burada ben kendimi çok suçlu sayıyorum. Allah korusun şimdi sayacağımız hususlardan bir tanesi var ki onlardan olmaktan beni ve sizi, hepimizi Allah korusun inşallah.

Allah diyor ki, duası kabul olunmayan on kişiden bir tanesi sıla-ı rahim yapmayandır diyor. Arayamıyoruz biz eşi dostu, yakın çevreyi, uzak çevreyi. Hısımlı, akraba, çevre nerdesiniz siz, nerdesiniz siz, siz gelin, siz gelin derken kalıp gidiyor. Burada kusurumuz büyük. Ben kendimi bazen bu hususta affedemiyorum. Ahdediyorum kendime. Diyorum ki şu bayram geçsin herkesin kapısını bir bir çalayım. Herkese bir selam, sabah edeyim. Herkesin bir çayını içeyim, arayayım döneyim, ağırlayayım. Sonra Kamil eski Kamil oluyor.

Velhasıl burada ne diyor bak "...Eğer birbirinizi hatırladığınız kadar beni hatırlasaydınız ve ansaydınız akşam sabah melekler size dua ederdi." Bakınız, birbirimizi hatırlayalım birbirimizi sevelim ama evvela Allah'ı hatırlayalım diyor. Bazı insanlar bizim gibi değiller, eşi dostu akrabayı gece gündüz arıyorlar, buluşuyorlar, hatırlıyorlar. İşte böyle olanlar evvela Allah'ı hatırlayacak, O'nu sevecek kardeşim. Evvela Allah ile olacaklar, O'nu öne alacaklar. O'nu sonraya bırakmak olmaz. Evvela Allah!

"...Eğer birbirinizi hatırladığınız kadar beni hatırlasaydınız ve ansaydınız akşam sabah melekler size dua ederdi" diyor ama yapmıyoruz. Ne kadar akrabayı eşi dostu arıyorsak ondan da evvela

Allah'ı en önde tutacağız. Evvela O'nunla olacağız diyeceğiz, bizim eşimiz dostumuz Allah'ın sayesinde oldu var oldu diyeceğiz.

Evet, ..."Eğer zenginlere karşı iyi saygılı davrandığınız kadar fakir ve salih kullarıma iyi davransaydınız, ben de size fakirlere ikram ettiğinizden fazlasını ikram ederdim." Yaa işte...

Şimdi bir Hadis-i Şerif var; tatbikinden, yanlış düşünülmesinden Allah korusun. Resûlullah Sallallahu aleyhi ve sellem: "Taamın en kötüsü düğün taamıdır, fakirler bırakılır zenginler davet edilir." diyor. Taam Arapça yemek demek biliyorsunuz. Bakınız ne diyor, "Taamın en kötüsü düğün taamıdır zira fakirler bırakılır zenginler çağırılır." Burada büyük bir ihbar var. Büyük bir yanlışlık var. Olmaması lazım gelen şeyler var.

Bakınız şimdi Tire'de acık yukarılara çıkıverseniz Ulu Cami'den öteye geçseniz mutlaka fakir hanelerle ihtiyaç sahibi hanelerle karşılaşsınız. Hatta bir arkadaşımız Buğday Dede'nin oraya doğru her hafta gidiyor. Ekmek ve helva dağıtıyor. Eskiden oraya sadece çocuklar gelirdi almaya. Şimdi yaşlı başlı insanlar da gelmeye başladı. İhtiyaç sahibi olanlar arttı oralarda. O kardeşimiz oraya yüz yirmi beş kişiye çıkarıyordu o ikramları. Şimdi o sayı yetmez oldu. Yani adedi artık arttırmak lazım geldi. Fakir dolu. Bir ekmek alacak, altı üstü bakınız bir ekmek! Ufacık bir helva ve ufacık bir de çocuk şekeri. Bunları alabilmek için birbirlerini yiyorlar. İnsanın yüreği sızlıyor. İşte fakirler bunlar. Onları çağıralım düğün dernek yapacaksak. Yemek bahsi olacaksa çağır kardeşim. Yahut o yemeği tertip etme, ayaklarına götür. Madde olarak ayaklarına götür. Evlerini çal, kapılarını tıklad. Ver yani. Veren el alan elden üstündür. Ver yahu.

Bakın ne diyor? Vermek, yalnız zenginlere mahsus demiyor! Diyor ki ayette "darlıkta ve varlıkta infak" yani dar haldeyken bile veren ol. Hani az veren candan, çok veren maldan diye tekerleme de var. Darlıkta ve varlıkta infak diyor bakınız. Hani ben de yok diye vermemezlik yapma sakın diyor. Vermek yani infak, insanın ömrünü uzatır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem zamanında bir delikanlı vardı. Resûlullah'ı çok seviyordu. Ashab-ı suffadandı o zat. Onu evlendirdiler. Fakat Cebrail aleyhisselam geldi. Onun evlendiği gün onun cenazesi var ya Resûlullah dedi. Resûlullah da gepgenç çocuk ama hikmetinden sual olunmaz dedi ve etrafındaki sahabelere de durumu anlattı. Sonra, ertesi gün o delikanlı çıktı geldi. Ölmemiş. Resûlullah da hayret etti. Çağırdı o delikanlıyı yanına, akşam neler oldu anlat bakalım diye sordu. Yâ Resûlullah dedi, iki kişilik taamımız vardı. Akşam oturduk sofraya. Kapımızı birisi çaldı. Gittik açtık kapıyı, baktık bir fakir. Ne olur beni doyurunuz dedi. Karnım aç dedi. İki gündür bir şey yemedim dedi. Eşimle birbirimize baktık. Ne yapalım, verelim. Biz aç yatıverelim dedik. Evdeki taamımızı o gelene verdik. Ondan sonra da işte sabah kalktık, geldim. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gidin dedi, bunun yatağını kontrol edin. Bir yılan tarafından bunun eceli gelecekti. Gidiyorlar evine, o yatağın altına bakıyorlar. Bir cam kutunun içerisinde bir yılan, dönüp durur. Yılan dile gelmiş. Yâ Resûlullah, ben görevimi yapacaktım, ben muvazzaf kıldım ama tam akşam vakti bir çerçeve içerisine aldılar beni. Bakınız o fakire yemek ikram ettikleri an olmuş bu olay. Kıpırdayamaz hale geldim demiş yılan. O sırada Cebrail aleyhisselam gelmiş. Demiş ki yâ Resûlullah bu sahabenin o cömertliği o fedakârlığına karşılık Allah bunun ömrüne otuz yıl daha ekledi.

Bunlar yaşanmış hadiseler, Resûlullah'ın ağzından çıkan hadiseler. Biz keyfimize çok düşkün olduk. Biz rahatımızı bozup da kimseleri görmez olduk. Biz veremez olduk. İnfak, varlıkta ve darlıkta infak. Ne kadar güzel şeyler.

Evet "...Eğer zenginlere karşı iyi saygılı davrandığınız kadar fakir ve salih kullarıma iyi davransaydınız, ben de size fakirlere ikram ettiğinizden fazlasını ikram ederdim." Çünkü verilen iaşeler, sadakalar, zekâtlar, yardımlar hiç yabana değil. Maldan eksiltmez. Eksiltmeyeceğine dair vaad-i ilahiye var. Biz hemen malımız eksilecek diye endişe ediveriyoruz. Bakınız Allah, sevdiğimiz şeylerden infak etmemizi istiyor.

Bir bakkal fasulye ayıklıyormuş. Fasulyenin çürüğü çarığını ayırıyor bir kenara, bu benim zekâtımdır, sadakamdır diyormuş. Öyle zekât sadaka mı olur. En sevdiğiniz, en kıymetli yerinden vereceksiniz diyor Allah. En muteber yerden vereceksiniz diyor Allah. Başka türlü geçerli olmaz diyor.

Yine bir ağabeyimiz vardı, büyüklerden bir zattır kendisi. Onun yanında olanlardan birinin önüne bir fakir çıktı, bir kuruş verecek para arıyor cebinden, sonra buldu o fakire verdi. Sonra onu geçtikten sonra ağabeyimiz cebindeki ufak parayı arayan kişiye dedi ki kardeşim, kardeşlerim bir fakire bir şey vereceğiniz zaman en ufağını aramaya kalkmayın dedi. Başına çarpın daha iyi dedi. Sinirlendi, sıkıldı. O fakir öyle bekliyor. Öbürü de cebinden en ufak parayı bulmaya çalışıyor. Hâlbuki var paraları. Elinde paralar var. Tahkir ediyor o fakiri, o bekleyeni mahcup ediyor. Onu utandırıyor, zelil duruma düşürüyor. Bunu yapmayın dedi. Bir fakire bir şey verirken hem belli etmeyin hem de en ufağını seçmeye kalkmayın dedi.

Hani anlatırlar, şair Nabi (Eşref diyenler de vardır) çıkmış yola bir el açan olmuş önünde. Şöyle bir eliyle ceplerini yoklamış yok. Orayı arıyor burayı arıyor yok. Adam elini çekmiyor. Öyle inatla bekliyor. Yok, kardeşim para bak bütün ceplerimi aradım yok! Benim kuruşum dahi yok demiş. Adam söylene sıklıla artık ne dediyse bırakmış gitmiş o dilenci. Bu sefer şair Nabi ağlaya ağlaya Hakk'a müracaat etmiş. Yâ Rabbi ne olurdu benim cebimde biraz para olsaydı da bana da biraz verseydin de ben bu yardımı yapabilseydim. Ben bu kardeşimi geri çevirmeseydim benim için daha iyi olmaz mıydı demiş. Ağlamış sızlanmış, söylenmiş, nazlanmış. Sonra hatipten bir nida geldi diyor. Ey Nabi! Dua et ki merhametin var paran yok! Ya tersi olsaydı. Ya paran olup merhametin olmasaydı? O zaman çok daha fena, çok daha kötü idi halin, ahvalin. Sen buna şükret demiş. Şimdi olsaydı verecekti. İşte bu bile bir bahtiyarlıktır bir esenliktir bir mutluluktur. Verebilmek. Tabi ben saçıp savurun demiyorum. Zaten kitap da öyle yazıyor.

Ebubekir siddık Radyallahuanh Hazretleri zekât emri geldiğinde nesi varsa toplamış gelmiş. Zengin olduğundan külli bir miktar getirmiş gelmiş. Demişler çocuklarına ne bıraktın? Vakıa Suresi'ni demiş. Kur'an'da bereket suresi diye bilinir. Onu bıraktım, onlara o yeter demiş. Şimdi birisi ben de Hazreti Ebubekir'in söylediği Vakıa Suresi'ni okuyacağım demiş. Okumuş ama bir semere alamamış. Büyüklerden birinin yanına gitmiş, sormuş ne yapayım, diye. O da Vakıa'yı oku deyince, ben okuyorum ama bir semere alamadım, demiş. O büyük de demiş ki oğlum, yüzünden okuyacaksın. Ezberinden okuman yeterli olmuyor. Miknatis gibi Kur'an'ın nurunu alacaksın kardeşim. Yüzünden okumalısın, demiş. Orada bir nüans var amma bir hayatı içine alır o nüans. Ondan sonra diyor yüzünden okumaya başladım. Bir bereket fışkırdı. Kur'an böyle bir Kur'an. Kur'an muciz, okuyan aciz.

Allah rahmet eylesin babam derdi ki, birisi geldi şöyle söyledi, ah Osman dedi, Yeni Cami'ye bir hafız gelmiş, bir dinle. Kur'an'ı ne güzel okuyor. Babam da hocasından duyduğunu ona söylemiş. Kardeşim demiş öyle demeyelim! Ne diyelim? Güzel Kur'an'ı okuyor diyelim. Okunan mı güzel, yoksa okuyan mı güzel? Resûlullah'tan gayri kimse onun kadar güzel okuyamamış. Cebrail aleyhisselam ile bir araya gelip mukabele okuyorlardı. Mukabele oradan doğru geliyor zaten. Mukabele mukabil demek, karşılıklı demek. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve sellem Cebrail aleyhisselam ile beraber mukabele okuyordu. En güzel Kur'an'ı onlar okuyordu. Onların haricinde olanlar için Kur'an'ı güzel okuyor demeyiniz diyordu babam. Güzel Kur'an'ı okuyor deyiniz. Bu sefer güzel olan Kur'an oluyor. Okuyan değil okunan oluyor. Nüans bu ama çok önem arz ediyor. Çok değer ifade ediyor.

Evet, "...fakir ve salih kullarıma iyi davransaydınız ben de size fakirlere ikram ettiğinizden fazlasını ikram ederdim." Mal verdikçe artar, eksilmez kardeşim. Ha verirken elin titirse, sonra keşke vermeseydim dersin, benimle beraber mi kazandıydı bunu dersin, işin bereketi kaçır. Verdiğin zaman sevineceksin. Allah'ın yap dediği bir emri yerine getirdim diye sevineceksin. Senden giden para seni sevindirsin. Ancak o zaman bereketi oluyor, feyzi oluyor. Layıkıyla Allah'ın emri yerine gelmiş oluyor.

Hastalıkta ve diğer imtihanlarda da böyle çok sabırsızlık gösteriyoruz. Sabır ve şükür baş tacımız olmalı. Ödemiş'te bir kardeşimizi ziyarete gitmişler de kaç sene evvelki bir olay, Ödemişli bir kardeşimiz varmış hasta. Felç gelmiş. Ziyarete gitmişler Hacı Ali Efendi anlatıyor. Oğlum diyor, vardık diyor. Adam diyor, sevincinden uçacak. Doğru dürüst konuşamıyor. Allah beni ne kadar seviyor diye nerdeyse

kalkıp harmandalı oynayacak diyor. Bundan büyük bir ikram mı olur bana Allah tarafından diye diyor. Bu hastalık üzerine gelmiş diye, bu hastalık bana verilmiş diye sevincinden uçacak adam diyor. Görülmüş şey değil böyle bir feyiz, böyle bir iman, böyle bir teslimiyet. İşte fakir eğer gerçekten fakirse, ekmeğini zor çıkarıyorsa, fakirliğinin değerini bilecek. İman ile ihlâs ile müzeyyen yaşıyor ise onunla ziynetlenmiş ise Allah o fakirliğin ağırlığını duyurmaz diyor kitaplarda. Allah fakire fakirliğini verir ama ıstırabını vermez. Sıkıntısını vermez. Şükrediyor ise eğer sıkıntısını vermez. Böyle yaşamamız lazım, hayatımızı böyle düzene koymamız lazım. Bunları kendimize şiar edinmemiz lazım. Prensipler edinmemiz lazım. İslâm'ın öngördüğü şeyler bunlar.

Evet, "...Fakat sizler dünya sevgisi ile kalplerinizi öldürdünüz" bakınız dünya sevgisi ne yapıyormuş! Kalplerimizi öldürüyormuş. Şimdi ben diyorum ki, bir işin bir fetva, bir takva tarafı var. Öyle Hadis-i Şerifler var ki bizi bazen can evimizden vuruyor. Ama zayıfız, eksiğiz, bazı temayüllerimiz olabilir. Bazı dünyaya müteallik emellerimiz olabilir ama diyor ki dünya metana ait arpa tanesi kadar emeli olan cennete zor girer diyor. Böyle bakarsak vay halimize! Bu takva tarafı işin. Yani buz üstünde yürürken dikkatli olduğumuz gibi dikkatle yaşanan takvalı hayatlar için geçerli. Tedirgin, dikkatli, korkulu, dünya metana şöyle bir dönüp bakmayan, diken üstünde yaşanan hayatlar için geçerli. Dünyanın metayı çünkü saymakla bitmez.

Un Kapanı'nda bir kuyumcu vardı, ağabeyimle ıslıl ıslıl ışıkları yanan o kuyumcuya bakar, gülüşürdük. Önünden geçen yaşlı kadınların bile ışık huzmeli, güzellikli, göze çarpan altınlara bakışlarına, hemen oraya doğru yönelivermelerine bakar bakar gülüşürdük. Ağızlarını açarlar böyle bakarlardı altınlara. Ona karşı çokça meyilleri olduğu

hallerinden belliydi. Allah onları bu konuda zayıf kılmış. Babamın deyimi ile o sarı demirleri ışık huzmesinde görüverirler, yolları oradan geçmese bile dönüverirler oraya bakmaya. Kendilerini unutulardı. Bak bak derdik şimdi nasıl bakacak! Biz der demez oradan geçerler oraya eğilirler, başlarıydı bakmaya. Zayıf noktalar tabi bunlar.

Aslında kadınlar bizlere göre, isteseler çabuk erecekler. Bazı şeylere dikkat ediverseler hemen evliya sınıfına giriverecekler. Bazen bayanlardan arayanlar oluyor da soruyorlar ne yapalım diye. Kardeşim sen evli barklı mısın? Evet. Kardeşim kendini pencereden çek, balkondan çek, kapıdan çek. Senin saadetgâhın evin, çocuğun. Senin balın böreğin eşin çocuğun, erin ve ev hayatın.

Aklıma gelmişken nerden nereye açıldı konular ama anlatalım şimdi bazı kadınlar mesela cuma namazı kılmak istiyoruz diyorlar. Bazı kadınlar da cenaze namazı kılmak istediklerini söylüyorlar. Cenaze namazı için bir hüküm bulamadım ben. Görmedim kaynaklarda bir şey. Belki de kılabilirler ama arkalarda olursa. Ancak cuma namazı erkeklere has. Hür olacak, erkek olacak, âmâ yani görme özürlü olmayacak. Cuma'nın fazları bunlar. Eh, biz cuma da kılmak istiyoruz! Şuraya getireceğim lafı; sen cumayı bırak. Sen evindeki namazı namaz yap yeter. Çünkü onun hükümleri var.

Evde namazını kılan bir kadın eğer vakit namazını herkesin dönüp dolaştığı bir yerde kılıyorsa yüzde elli alıyormuş sevaptan. Yani farzını kılmış sayılıyor ama ecinden, bereketinden yüzde elli almış sayılıyor. Ama o kadın namazını oturma odasında kılıyorsa daha az gelip geçilen bir yerde yani o zaman da yüzde yetmiş beş alacak. Eğer o kadın namazını yatak odasında kılıyorsa ise yüzde yüz alacak. Neden? Çünkü en

mahrem yer. Eşinden başka çoluk çocuk kimse girmiyor oraya da ondan. Ne kadar mahrem noktada kıldın o kadar yüksek noktada ecir kazanırsın. Kaldı ki senin cemaatin nerde kaldı. Sen kadın toplantılarına gidebilirsin, zikirlere gidebilirsin eğer cemaat ecir almak istiyorsan. Yalnız oralarda da kadın kadına olacak. İllaki cemaate karışman lazım gelmez. Bir kere cuma namazı da kadın kadına olmaz. Bazen kılıyorlar televizyonlarda görüyoruz ama bu yanlışlıktır. Ancak cenaze namazı için böyle bir kayıt görmedim. Ama gene de kılmamaları, evlerinde olmaları daha iyidir. Çünkü bu kadar hassasiyet gösterilen hatta evin bölümlerine kadar hassasiyet gösterilen bir noktada senin dışarılarda cenaze namazı kılmana müsaade vermezler.

Binaenaleyh, uygun olan İslâm'ı yaşamaktır. Buz üstünde gibi takvalı İslâm'ı yaşamak olsun, fetva dairesinde İslâm'ı yaşamak olsun, hadi takvayı geçtik bari fetva üstündeki hali yaşamak olsun! İslâm'ı önde tatalım, onun öngördüğü hayatı yaşayalım. Hayatımızın manası budur diyelim.

Ölüm bizi bekliyor, hangi saniye nerede nasıl öleceğimiz belli değil. Ölüme hazırlık yapalım. Ne hazırlık yaptın demiş Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, biliyorsunuz ya hani adam gelmiş, sormuş kıyamet ne zaman kopacak diye de gülümsemiş, kıyamet için ne hazırlık yaptın da soruyorsun, demiş. Kendine mezar hazırlama. Kendini mezara hazırla. Çok güzel bir deyim. Çok hoşuma gidiyor benim. Kendine mezar hazırlama. Kendini mezara hazırla. Hazırlamaya gayret edeceğiz. Ben hazırım demek olmaz. O da küstahlık olur. Ne haddimize. Hazırlanmaya çalışıyoruz deriz. O yolda gayret sarf ediyoruz deriz. Bunların bilincinde olalım kardeşim.

Evet "...fakat sizler dünya sevgisi ile kalplerinizi öldürdünüz, halbuki dünyanın yok olup elinizden çıkması yakındır." Dünyanın yok olması! Nasreddin Hoca'ya sormuşlar; kıyamet ne zaman kopup dünya yok olacak diye de, benim öldüğüm gün demiş. Tam bizim hayatımızın bitip amel defterimizin kapandığı gün dünya o gün bitiyor bizim için, bütün defterler kapanıyor bizim için. Ne kazandık, o güne kadar ne biriktirdik, sevap defterimize, şer defterimize ne yazıldı. Onlar geçerli. O güne kadarki halimiz neyi andırıyorsa, galibiyet ibresi hangi tarafa meyl ediyorsa ki inşallah iyiye doğru, güzele doğru olur Allah bizi bağışlasın. Elbette, inşallah Allah bize rahmet etsin, lütfetsin fakat biz de hayatımızı ona göre tanzim etmek durumundayız. Sabahlara kadar bacağını uzat yat, bütün yasakları işle! Bütün emirlerden uzak dur tabi bundan da Allah güceniyor. Allah'ı gücendirmeyelim inşallah.

Âmin.

Essalâtu vesselâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu vesselâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi, mâliki, halikı olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri, o'nu yaratmayacak olsaydım alemleri yaratmayacaktım dediğin Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek ve mutahhar hatırlarına, helal olan meşru olan muratlarımıza erdiriver Allah'ım. Bizim dualarımıza nasıl ki ol dedin bir kere var oldu cihan, yâ Rabbi bizim dualarımıza ol deyiver olsun yâ Rabbim. Olsun yarabbim. Şurâda hazır olan cemaat-i Müsliminin helal olan meşru olan murâdlarını erdiriver Allah'ım. Erdirmeye kadersin Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün

ihiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun yâ Rabbim bizi, korusun yarabbim. Bizi kendi korumana kendi vikayene al yarabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arazi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlaksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan ve acılardan bizi korusun yarabbim. Bizi korumana al yâ Rabbim. Aman yâ Rabbi, İman-ı kâmil, aşk-ı ilahiye, feyz-i ilahiye, sır-ı ilahiye, kalb-i selim ve ihlas ve huzur ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ve şifalar ver yâ Rabbim. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun her şeylerden uzakta kalmış, darda kalmış din kardeşlerimize güzellikler ver yâ Rabbim. Hürriyetler ver yâ Rabbim. Dualarımı kabul eyle yâ Rabbim. Mahrum oldukları şeyleri ikram ediver, mahrum oldukları durum gitsin yâ Rabbim. Bizi dahi mahrum etme, mahcup etme, müşkül etme Allah'ım. Mahzun etme Allah'ım. Sen en güzel şeyleri vermeye kadirsin yâ Rabbim. Bize en güzel şeyleri ver yâ Rabbim. Bizim ceza gerektiren hallerimiz varsa ki vardır yâ Rabbi ama senin affına sığındık, lütfüne sığındık, senin kapına geldik dayandık yâ Rabbim. Senin kapın yüce kapı. Her şeyleri en güzel şekilde vermeye kadir kapı yâ Rabbi. Diyorsun ki musır olanlar cennete giremeyecek musır olmayanlar cennete girecek! Biz musır olanlardan, günahında ısrar edenlerden olmayacağız yâ Rabbim. Cennetine cemaline talibiz, Resûlullah Efendimizin şefaatine talibiz yâ Rabbim. Biz oralarda musırız yâ Rabbim. Bizi oralara layık gör yâ Rabbim. Defterlerimizi ak eyle yâ Rabbim. Amellerimizi ak eyle yâ Rabbim. Kayıtsız şartsız cennetine girenlerden eyle yâ Rabbim. Sen isteyin vereyim diyorsun yâ Rabbim. İstiyoruz ver yâ Rabbim. Murâd ediyoruz ikram eyle yâ Rabbim.

Bütün murâdlarımız senin rızan dairesinde olsun, senin rızan dışında olan murâdlardan sana sığınırız yâ Rabbim. Yanlış şeyler düşünmekten, yanlış şeyler istemekten yine sana sığınırız yâ Rabbim. Bizi bağışla yâ Rabbim. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, na-murâd olanlara ber-murâd eyle yâ Rabbim, na-murâd olanlara ber-murâd eyle yâ Rabbim, na-murâd olanlara ber-murâd eyle yâ Rabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifüne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

14 Ekim 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim"...bakınız Kuranı Kerim'de Cenâbı Allah ceza ayetleri dışında "nahnu" yani "biz" ifadesini kullanır, tevazu gösterir. Sadece ceza ayetlerinde "ene" der. O halde bizim neyimiz var da tevazu göstermiyoruz. Hatta tevazu bile bize iki numara büyük gömlek! Biz hangi küçük dağları yarattık da tevazua ineceğiz. Bizim takva üstü hareketlerimiz, durumumuz olsaydı tevazu gösterme aşamasına belki gelirdik. Yoksa şu halimizle tevazu bize iki numara büyük gömlektir. Biz zaten tevazu edeceğimiz aşağıların ehliyiz, yerlerde sürünen o tevazuun katındayız.

Gönlümüzü yerlerde sürüyelim, nefsimizi yerlerde sürüyelim. Bazıları diyor ki dört makamdan sonra perde açılıyormuş, nefsi emare, nefsi levvame, nefsi mülhime, nefsi mutmainne nefsi mutmainneye geldiğinde perde açılıyormuş... İyi de evladım sen perde açılın diye mi ibadet ediyorsun yoksa Allah'ın rızasını kazanmak, Resûlullah'ın şefaatinin kazanmak için mi? Ne diyor âlimler, abidler, zahitler: "Kadınların hayız halinden kaçtıkları gibi evliyalarda keramet halinden kaçarlardı." Bakış açısı bu olması lazım geliyor.

Büyük üstadımız Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinin yanına gittiğimizde derdi ki, oğlum benim yanıma gelirken işte gönlümdekileri bilsin, aklımdan geçeni bilsin diye gelmeyin! Ancak mübarek sohbet esnasında senin kafandaki sorunları problemleri neyse onun da cevabını verirdi. Mübarek Hacı Abdullah Baba Hazretleri de bu konularda kendinden bir şeyler beklendiğinde biraz kötü olurdu, biraz dikkatli idi. Sorarlardı efendim şu şöyle mi, böyle mi diye. O da derdi ki oğlum, Allah bildirirse biliriz, söyleriz. Ne kadar güzel cevap, en güzel cevap maşallah.

Bütün evliyaullah kerametten çok kaçarlar. Neden? Çünkü keramet durumu sakıncalı bir durumdur. Allah korusun insanın kaybına sebep olur. Keşke keşke diye diye ömrü biter gider. Adamı merdivenden aşağı iterler.

Binaenaleyh meselemiz dördüncü kademeye ulaşmak olmamalı. Dördüncü kademeyi geride bırakan, beşler, altılar, yedilere çıkan niceleri var. Onların hiçbiri keramet göstermiyor çünkü izin çıkmıyor. Onlara müsaade edilmemiş, perdeleri açılmamış. Biliyorsunuz Yunus Emre Hazretleri ne demiş? Ben 40 yıldır bu tekke deyim bir şey anlamadım deyip bırakıp gitmiş. Biliyorsunuz hikâyeyi, mübarek Yunus tekleden ayrıldıktan sonra yolda iki tane yolcu ile karşılaşmış. Demişler birlikte seyahat edelim. Dağlar tepeler aşmışlar. Bir süre sonra acıkmışlar. Dua edelim de Allah bize yiyecek bir yemek göndersin demişler. Yunus o esnada korkmuş, ürpermiş. Demiş ki önce siz dua edin. Bunun üzerine ilk önce karşılaştığı iki kişiden birisi dua etmiş. Rabbine el açmış, arkasından hemen 3 kişilik bir sofraya gelmiş. Güzelce yemişler, karınları doyurmuşlar. Daha sonra bir daha acıkmışlar. Demişler ki bir daha dua edelim, Allah bize yiyecek yemek versin. Yunus Emre demiş ki yine siz

dua edin. Yani sıranın kendisine gelmesini geciktirmeye çalışmış. Böylece ikinci kişi de dua etmiş. Biraz sonra üç kişilik bir sofraya kurulmuş maneviyattan. Onu da yemişler içmişler. Tekrar yola koyulmuşlar. Tabii kaçış yok, bu sefer sıra Yunus Emre'ye gelmiş. Hadi bakalım derviş, sen de dua et, yemeğimizi yiyelim acıktık demişler. Bunun üzerine Yunus Emre elini açmış, boynunu bükmüş, Allah'a şöyle dua etmiş: "Yarabbi beni mahcup etme, mahrum etme, benim senden bir şey isteyecek herhangi bir manevi halim yok ama bu iki derviş sana nasıl dua ettiler ise senden nasıl yemek istediler ise sana dua ederken kimi vesile kıldılar ise ben de onu vesile kılıyorum. Ne olur bize yiyecek rızık nasip et" demiş. Bunun üzerine derhal üç kişilik ama üç ayrı sofraya kurulmuş. Herkes şaşırmış, demiş ki o iki derviş "Sen nasıl dua ettin de bu üç ayrı sofraya kuruldu." Yunus Emre bunun üzerine "Siz kimin yüzü suyu hürmetine dua edip istediyseniz." demiş. "Şimdi siz söyleyin araya kimi vesile kıldınız, bunca yemekleri biz kimin yüzü suyu hürmetine yedik?" O iki derviş demişler ki "Biz seyahatimiz boyunca acıktığımızda Allah'a dua ederiz, deriz ki Allah'ım Taptuk Emre dergâhında bir oduncu Yunus varmış, onun hatırına bize rızık ver. Bunca zamandır bu sofralar Yunus'un hatırına bize verilir." Tabii bu olay Yunus Emre'nin hayatında Bir dönüm noktasıdır. Bir kırılma noktasıdır. Olayları fark etme noktasıdır. Bu durum karşısında Yunus Emre derhal dergâha geri dönmüş. Mübarek Taptuk Emre'nin hanelerine kapılarını çalmış. Hacı Anne kapıyı açmış, bakmış ki Hacı Anne Yunus Emre gelmiş, boynu bükük gözü yaşlı ve pişman. Anneciğim ben hata ettim, yanlış ettim. Üstadım Taptuk Emre'den af dilemeye geldim, demiş. Bunun üzerine demiş ki, evladım birazdan Tapduk Emre sabah namazı için kalkacak. Camiye gidecek. Mübareğin gözleri görmez oldu, malum biliyorsunuz. Buradan, kapının eşliğinden geçerken sen başını yere koy evladım, ayağa

sana takıldığında bana sorar. “Hanım eşikteki kim?” der. Ben de Yunus derim. Eğer “Hangi Yunus?” derse oğlum bil ki senin bu kapıda nasibin bitmiştir ama “Bizim Yunus mu?” derse oğlum bil ki seni affetmiştir. Tabii Yunus Emre gözleri yaşlı, pişmanlıklar içerisinde. O karlı bir vakitte başını kapının eşiğine koymuş başını, beklemeye başlamış. Az sonra Taptuk Emre elinde asasıyla görmeyen gözleriyle kapıyı açıyor ve ayağı Yunus Emre'nin başına değiyor. Hemen soruyor yanındaki hanımına. “Hanım kapının eşiğinde birisi var, kim bu?” Hanım da bunun üzerine Yunus diyor. Taptuk Emre bunun üzerine “Bizim Yunus mu?” diyor ve heyecandan, korkuyla bekleyen Yunusun sanki kalbi duracak gibi olmuş. Taptuk Emre diyor ki: “Ah be evladım. Ben seni altın bir tepsi içinde kapalı bir kutu ile Rabbime hediye olarak sunacaktım. O yüzden seni sana anlatmamıştık. Bir sır etmiştik ama acele ettin, sabredemedin. Evladım sırra vakıf oldun. Hadi evladım o zaman seni irşat memuru olarak görevlendiriyorum.” demiş.

İşte konuya oradan gelmiştik, mesele keramet meselesi değil, sırlara ermek meselesi değil! Görmüyor musunuz Yunus Emre hangi makamlara gelmiş, hangi mertebeleri ermiş de üstadı Tapduk Emre hiçbir şekilde ona açık etmemiş, ona bildirmemiş. Biz keramet arayıcı olmayalım. Allah'ın rızasını arayıcı olalım. İşte bizim kazancımız da bu olur. Bizim amacımız dünyada karşılık bulmak, iltifat edilmesi, saygı duyulması olmasın. Bunlar hiçbir anlam ifade etmez. Asıl öbür dünyada Allah'ın rızasını kazanınca elde edeceğimiz kazanç önemlidir. O yüzden hiç olduğumuzu unutmayalım. Ne diyor kitaplarda: “Kendini bir şey zannetmek kadar büyük bir felaket yoktur, hiçbir şey olmadığını bilmek kadar büyük bir saadet yoktur.” En büyük saadet hiçliğini gönlünde tescil etmektir. Benden aşağısı yok diyemiyorsan sahiden senden aşağısı

yok fakat benden aşağısı yok diyebiliyorsan o zaman senden alası yok. Ne güzel bir söz değil mi?

Hani Musa Peygamber'in bir hikâyesi var ya onu da anlatayım. Malumunuz bize birer ders, birer örnek teşkil ediyor. Allah kocaman mürsel peygamberlerini bile imtihan ettiği bu durumlar bizim de karşımıza çıkacaktır.

Bir gün yüce Allah, Hazreti Musa'ya Cebrail'i gönderiyor. Git ve de ki elçime “Kendisinden aşağı bir yaratılmışı alsın bana getirsin.” Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam durumu Musa peygambere anlatıyor. Hazreti Musa bunun üzerine kendisinden aşağı olan bir yaratılmış arıyor. Ararken bir kenarda çöplükte bir köpek görüyor. Pek zayıf ve çelimsiz, pek yıpranmış! Diyor ki Olsa olsa bu dünyada benden daha aşağıda olan bu köpek vardır. Köpeğin boynuna ipi takıyor ve yola koyuluyor. Yolda giderken tefekkür ediyor. Sonra Hazreti Musa'nın aklı başına geliyor “ya hu ben ne yapıyorum? Bu köpek nasıl benden aşağı olabilir, bu köpek öldüğü zaman mükellef değil, hesaba çekilmeyecek, sorgu suali yok ama ben kendimden, ailemden, halkımdan hesaba çekileceğim. Ben mükellefim, sorumluyum. O halde bu köpek benden aşağı değil ben ondan aşağıyım” diyor ve köpeğin ipini derhal çözüyor, salı veriyor. Neyse giderken yolda Cebrail aleyhisselam geliyor. Ya Musa! Eğer o köpeği senden aşağı olarak Allah'a götürseydin vallahi de billahi de peygamberliğin bile tehlikeye girerdi diyor. Bakın kardeşim Allah'ın mürsel peygamberi, büyük peygamberi Musa aleyhisselamın bile bu durumda peygamberliği tehlikeye giriyorsa, o bile benden aşağısı yok diyorsa biz neyiz, biz kim oluyoruz da kendimizi beğeniyoruz!

Bizim özümüz, ruhumuz, imanımız böyle olmalı. Tevazu hayatımıza girmeli, ideallerimize girmeli. Hayatımızın herhangi bir döneminde tevazua aykırı bir hal olursa, celallenirsek, yanlışlar yaparsak derhal tövbe etmeliyiz. Hadisi şerifler var kusurlarınız olduğunda sakın tövbe etmeyi geciktirmeyin diye.

Rabia annemiz yolda giderken ayağı taşa batmış, kan revan olmuş. Fakat o tebessüm edermiş bu durumuna. Yarabia neden böyle yapıyorsun, ayakların kanyorken sen sevinçlisin. Demiş ki, sabredenlerin, şükredenlerin, tövbe edenlerin halleri manen gösteriliverdi. Neye kavuşacaklarını biliyorum. O yüzden bu halime sabrediyor, rıza gösteriyorum.

Sağımızda ve solumuzda Kiramen Kâtibin Melekleri var. Ne oluyorsa, en ufak bir iyilik yaptığınızda sevabı hemen yazılıyor. Hiç zayi olmuyor. Ancak sol taraftaki melek öyle mi? Değil! Bir Günah işlediğinde bekliyor tövbe eder belki diye. Allah öyle emir vermiş. Allah bizi cennetine koymak, cehenneminden kurtarmak istiyor. Bakınız Allah'ın yüceliğine, güzelliğine! Kurtuluşumuzu istediğinin en güzel delilidir bu melekler. Askeriyede bir usul vardır. Bir hata yaptığında cezası hemen o gün verilmez. Ertesi güne bırakılırdı. Düşünsün değerlendirirsin diye. Aynı o sol taraftaki melekler de öyle yapıyor. Bir günah işlediğinde Allah'a yalvarıyorlar. Yarabbi tövbe eder belki, hemen yazmayalım diyorlar.

Tövbe çok önemli bir konudur. Tövbeniz de acele ediniz diye emirler var. Tövbe kapısı ezelden ebede kadar açık kardeşim. Adem aleyhisselamın yaratıldığı günden bugüne kadar bu kapı açık. Sadece son nefese geldiğinde, artık öleceğini anladığında, makamı gösterildiğinde

tövbe etmenin bir hükmü kalmamış oluyor. Yani zekârat hali oluşmadan tövbelerimizi edelim inşallah. Allah o dar günde, o kritik vakitte sevine sevine huzuruna gidenlerden eylesin bizleri. Meselemiz son nefeste iman ile gitmek meselesi.

“Miftahül Kulüb” yani cennetin anahtarı nedir? Tabii ki de “La ilahe illallah Muhammeden Resûlullah’tır.” Soruyorlar zaman zaman, işte falanca falanca çok faydalı işler yapmış (Edison gibi) o da cennete gidecek mi diye. Hani Hadis-i Şerif vardı ya; “İnsanların en hayırlısı insanlara en faydalı olanıdır.” Tabii ki biz bu hadisi şerifi ve meseleyi iman dairesinde ve İslâm çerçevesinde değerlendirebiliriz. Kişi La ilahe illallah Muhammeden Rasulûllah demiyorsa, iman dairesinde değilse yapmış olduğu faydalı işlerin kendisine bir faydası dokunmaz. Cennete giremez. O din-i mübin-i İslâm’ı tanımayacak, tenkit ve tahkir edecek. Sonra da faydalı iş yaptı diye cennete girecek! Öyle bir şey olamaz.

Geçen gün bir arkadaşımız geldi. “Abi yanıma Hristiyanlar geldi. Beni sıkıştırdılar” dedi. Ben de ne söylediler sana diye sordum. Dediler ki hâşâ Hazreti İsa, Allah’ın oğluymuş dediler. Ben de ona dedim ki, hani bir fıkra vardır, bilir misin? Sormuşlar hamsinin kaç çeşit yemeği olur diye cevap vermiş, “40 çeşit olur” demiş. Yahu nasıl olur? Say bakalım demiş; “Biiir” hamsi tatlısı... Demiş ki “tamam” diğerlerini saymana gerek yok. Hamsinin tatlısı olursa daha nesi olmaz ki! Aynı bu fıkradaki gibi adam Hazreti İsa’ya Allah’ın oğlu demişse başka neler demez ki! Adamlar büyük bir yanlışta içindeler. Onların üçlemeleri vardır; baba oğul ve kutsal ruh. Yani diyorlar ki Hazreti İsa Allah’ın oğludur. Bu ne demek oluyor Hazreti Meryem ile hâşâ hâşâ Allah evlenmiş oluyor. Böyle bir şey asla olamaz, büyük bir yanılgıdır.

Peygamberler sadece Allah'ın görevli kıldığı kullarıdır. Bizim peygamberimiz Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ne diyor? Ben Allah'ın kuluyum, ancak görevli bir memuruyum ve son peygamberiyim. Getirdiğim Kur'an ortadadır. Allah'ın emirlerine uyup yasaklarından sakının ve öylece cennetine girin ki kurtuluşa erin.

İsa aleyhisselam da ben kulum diyor. Hazreti İsa'nın neden mezarı yok, biliyor musunuz? Ahir zaman peygamberi Hazreti Muhammed'e ümmet olabilmek için geri inecek. Bunda da ince bir nüans var. Adam diyor ki Hazreti İsa ahir zamanda peygamber olarak gelecek diyor. Hâşâ hâşâ, peygamber olarak gelmek ne demek! O zaman Hazreti Muhammed'in son peygamberlik durumu, ahir zaman peygamberinin ahirlik durumu ne olacak? Hiç böyle bir şey olabilir mi? Ne yazık ki kardeşlerimizden de bazıları zaman zaman böylesi düşüncelere katılıyorlar. Hazreti İsa, ahir zaman peygamberi Hazreti Muhammed'e ümmet olarak inecek. Hazreti Mehdiye yardımcı olarak gelecek. Bütün kitaplar öyle yazıyor. Hazreti İsa'nın duası da bu şekildeydi. Hıristiyanlar böyle bir şeyi kabul etmiyorlar, bilinsin istemiyorlar. Hâşâ sümme hâşâ onlar Hazreti İsa'yı daha aşağıda bir kademedede görevde olacak zannediyorlar. Biz Hazreti İsa'yı Hristiyanlardan daha çok severiz. Hazreti Musa'yı da Yahudilerden daha çok severiz. Çünkü biz Hakk sevgi ile severiz. Kur'an'da bildirildiği gibi severiz Kur'an'da isimleri geçtiği için severiz. Peygamberler arasında ayırım yapmayız. Bu yüzden hepsini de Hakk sevgi ile severiz Hristiyanlar, Museviler batıl sevgiyle yaklaşıyorlar. Gerçek sevgiyle sevemiyorlar peygamberlerini.

Hazreti İsa'nın neden mezarı belli değil? Çünkü Allah onu gökyüzüne aldı. Tekrar Hazreti Peygamberimize ümmet olarak Hazreti Mehdiye yardımcı olarak gelecek. Onun duası böyleydi. Allah'ım beni de

o ahir peygamberinin ümmeti olma şerefine erdir dedi. Bütün cemaati de bunu biliyordu fakat daha sonraları Hristiyan cemaat "ene" diyerek meseleyi saptırdı. 1954 ya da 1957 yılında Dünya Hristiyan Kongresi toplanmıştır. Orada 104 tane birbirinden farklı olan İncil kitaplarını azaltmak istediler. Toplanan komisyon üyeleri azalta azalta ancak 4 taneye indirebildiler. Günümüzde Hristiyanların mezheplerinin her birine ait farklı bir İncil var. Buradan şunu anlıyoruz ki İncil tahrif edilmiş, bozulmuş. Allah'ın emri olmaktan çıkmış. Bizim kitabımız Kuranı Kerim böyle mi? İlk günkü gibi orijinalliğini koruyor. Bir de aklıma şu geldi; Dünyada İncil'in, Tevrat'ın, Zebur'un bir tane bile hafızı yoktur. Allah o kitapların ezberlenmesini müsaade etmemiştir ancak Kuran-ı Kerime bakarsanız en küçük bir köyümüzde bile 2 tane 3 tane hafızımız vardır. Elhamdülillah.

Bizim bir hafız büyüğümüz vardı. "Oğlum Kuranı Kerim hiç kalmasa bile hafızlarımız sayesinde tekrar noktasına, virgülüne, duraklarına kadar en küçük bir hata olmayacak şekilde yazarız." derdi.

Elhamdülillah Allah Kuran'ı hafızlarımızın gönlüne nakşetmiş. Kur'an muciz, okuyan aciz demişler, doğru söylemişler. Mesela Yasin-i şerifi üç-beş defa okuduğumuzda hemen ezberlemeye başlıyoruz. Çünkü Kur'an muciz okuyan aciz. Bir romanı aynı sayfa sayısı ile böyle ezberleyebilir misiniz? Mümkün değil! Kur'an'ın karşısında aciziz, Allah'ın karşısında aciziz.

Bazı safsatalar var ki onlar karşısında İslâm dimdik ayakta durur. Bağdat'ta bir hadise cereyan ediyor. Bir Müslüman ile bir Hristiyan arasında geçen bir hadise. Senin peygamberin üstün, benim peygamberim üstün tartışması yapıyorlar. Hristiyan diyor ki benim

peygamberim senin peygamberinden üstündür. Çünkü bizim peygamberimizde olan bir özellik sizin peygamberinizde yok, demiş. Bunun üzerine Müslüman sormuş? Neymiş o özellik söyle bakalım, demiş. Hıristiyan adam demiş ki, benim peygamberim ölüyü diriltmiş, mezarda yatan bir ölüye kalk dediği zaman Allah'ın izniyle kalkardı. Senin peygamberinde bu özellik yok. O sırada Abdulkadir Geylanî Hazretleri de oradan geçiyormuş. Toplanan kalabalık nedeniyle münakaşayı o da dinlemiş. Abdulkadir Geylanî Hazretleri bunun üzerine o Hıristiyan'a demiş ki senin peygamberine ait olan bu mucize bizim peygamberimizin ümmetinde var. Hıristiyan nasıl olur öyle şey, demiş. Abdulkadir Geylanî Hazretleri de gel o zaman ispatlayalım demiş ve önce Hıristiyan mezarlığına gitmişler. Tabii neredeyse bütün Bağdat halkı bu olaya şahit olmak için Abdulkadir Geylanî Hazretlerinin ve o Hıristiyan adamın arkasına düşmüşler. Birlikte Hıristiyan mezarlığına gitmişler. Abdulkadir Geylanî Hazretleri mezarlığa girdiğinde demiş ki Hıristiyan adama "Bana yakın bir zamanda vefat etmiş olan senin tanıdığın biri varsa onun mezarını göster." "Üç ya da dört hafta önce ölmüş olan bir dayımın oğlu vardı. Onun mezarına gidelim, onu tanıyorum." demiş. Bunun üzerine o mezarın yanına gitmişler. Abdulkadir Geylanî Hazretleri Hıristiyan'a demiş ki: "Sizin peygamberiniz ölüleri diriltmek için ne söylüyordu?" Adam da "Kün biiznillah diyordu." demiş. Bunun üzerine Abdulkadir Geylanî Hazretleri mezarın karşısına geçerek "Ey mefta! Kün biiznillah, Allah'ın izniyle kalk!" demiş ve mezardaki ölü dirilerek kalkmış ancak simsiyah ve sarhoş gibi bir haldeymiş. Abdulkadir Geylanî Hazretleri dirilen adama demiş ki: "Sen ne zamandan beri burada yatıyorsun." Ölü cevap vermiş, "Bin yıldır burada yatıyorum." demiş. Bakınız Allah kabirde yatanın azabı nedeniyle oradaki üç ya da dört haftalık süreyi sanki 1000

yıl gibi yaşatmış. Abdulkadir Geylanî Hazretleri ölüye “Tekrar yerine yat!” demiş. Sonra da oradaki halka demiş ki: “Haydi şimdi de bir Müslüman mezarlığına gidelim hep birlikte.” Müslüman mezarlığına girmişler ve oradaki halka Abdulkadir Geylanî Hazretleri bu sefer demiş tam tersini yapalım. Bu mezarlıktaki en eski olan kabrin başına gidelim, onu kaldıralım yattığı yerden ve dönmüş mezarlığa doğru “Ey kabir ehli! Sizin içinizde bu mezarlığa ilk giren kim ise Allah'ın izniyle yerinden kalsın! Kün biiznillah!” demiş ve az ilerideki kabirden birisi dirilerek “Buyur ya Abdulkadir Geylanî!” demiş. Abdulkadir Geylanî Hazretleri “Sana benim Abdulkadir olduğumu kim bildirdi?” demiş. O da “Seni buraya gönderen bildirdi.” demiş. Bunun üzerine Abdulkadir Geylanî Hazretleri “Söyle bakalım sen kimsin ve ne zaman buraya getirilip defnedildin?” demiş. Mezardan kalkan adam “Ben Nuh aleyhisselamın üçüncü torunuyum ve daha yeni getirildim.” demiş. Bu esnada elinde bir iğne iplik ile inci bir bileklik varmış. “Bu inci bilekliği yapıyordum, tam iplikten incileri geçirmeye başlamıştım o esnada siz beni kaldırdınız.” demiş. Allah u teâla o yatan kişiye burada kaldığı uzun süreyi bildirmemiş. “Gördünüz mü Hıristiyanlık neymiş, Müslümanlık neymiş? Hakk neymiş, batıl neymiş? Gördünüz mü!” demiş.

Eğer iman ile İhlâs ile gidilmemiş ise o berzah hayatının çekilir tarafı yok. Allah korusun. Çünkü bir daha geri dönüş yok. Bakınız üç ya da dört haftadır yatıyormuş ama bin yıl gibi hissetmiş. Ateşlerin azabından dolayı simsiyah kesilmiş. Allah korusun. Orada bir sürü Hıristiyan halk da varmış. Bu hadiseleri görünce hepsi Abdulkadir Geylanî Hazretlerinin huzurunda elhamdülillah Müslüman olmuşlar. Hazreti İsa meselesi böyledir, Hazreti İsa bizim başımızın tacıdır, gönlümüzün sultanıdır. Hazreti Musa da öyledir. Çünkü biz bütün

peygamberleri Hakk sevgi ile severiz, ayırım yapmayız. Mürsel peygamberler olarak hepsini kabul eder, severiz.

Binaenaleyh kardeşim uyanık olalım. Yanlışlıklara düşmeyelim. Bizi aldatacak işlere kanmayalım, Hıristiyan misyonerlere kanmayalım. Onlar görevlerini yapıyorlar, gönüllü olarak dinlerini anlatıyorlar ancak biz onlara aldanmayalım. Tire’de bir kardeşimiz vardı. Farklı bir cemaatten güzel ahlaklı, güzel bir Müslüman idi. Onun bile yanına gelerek misyonerlik faaliyetinde bulunmuşlar, dinlerini teklif etmişler. O kardeşimiz de böyle bir şey duymamış kabul ediyorum. Sakın böyle bir teklifle gelmeyin, demiş. Allah muhafaza. Tabii adamlar nerelere kadar gelmişler. Görevlerini yapıyorlar ama biz uyanık olalım kardeşim. Eğer bizim imanımız tahkiki iman olmuş ise yediğimiz lokmalar helal ise dinimiz bizde hayat buluyor ise hiç korkmayalım. Mesela bize böyle bir teklifle gelseler deriz ki onlara “Durun bakalım kardeşim, oturun şuraya bir konuşalım. Hıristiyanlığı sen bize anlat, İslâmiyet’i de ben size anlatayım.” deriz. Hıristiyanlar ne diyorlar? Hazreti İsa’ya Allah’ın oğlu diyorlar. Hâşâ bu ne demek olur kardeşim. Bu şu demek olur, hâşâ Hazreti Meryem annemiz Allah ile evli demek olur. Böyle şey hiç olur mu? Tabii ki de olmaz. Bir de bu Hıristiyanların istavroz çıkartma sembolleri var. Ne o istavroz hareketi? Sözde Hazreti İsa’nın çarmıha gerilme şeklini tarif ediyormuş. Bunlar istavroz hareketini yaparak peygamberlerinin en çileli, en ıstıraplı, en sıkıntılı anlarını kendilerine sembol yapıyorlarmış. Böyle bir mantık olur mu? Tabii ki de mantıksız ve çok gülünç bir şey olur.

Âmin.

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâlıkı olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek ve mutahhar hatırlarına, dünyevi ve uhrevi işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyle Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru yarabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arızı felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlaksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan ve acılardan bizi koru yarabbim. Kendi himayene, kendi korumana kendi şemsiyene al yarabbim bizi. Yarabbim, bilhassa Orta Doğu'daki din kardeşlerimize, ilaçları yok, ekmekleri yok, can emniyetleri yok, birbirine düşmüşler. Dünyada bir birine düşen savaşıyor bir tane gayrimüslim yok yarabbim, Bizim hatamızdır, bizim kusurumuzdur, gayrimüslimlerin oyunlarına gelmişizdir yarabbi, sen bizi bağışlayiver. Sen bize dirlik, düzenlik, birlik, beraberlik veriver yarabbi. İttifak veriver yarabbi. Onların da üzerlerindeki bu kara bulutları ativer, aydınlıklara nurlara erdiriver Allah'ım. Hürriyetlere, sağlıklara, selametlere erdiriver Allah'ım. Cümlemizi koru Allah'ım, cümlemizi affeyle Allah'ım. Geleceğimizi aydın eyle Allah'ım. Bizi cennetinde Cemal'in ile müşerref eyle Allah'ım. Resûlullah'ın şefaatine nail eyle Allah'ım. Şurâda hazır bulunan cemaat-i Müslim'inin dahi helal olan meşru olan murâdlarımıza erdiriver

Allah'ım. Erdirmeye kâdirsin Allah'ım. Ol dedin bir kere var oldu cihan.
Ya rabbi, bizim dualarımıza ol deyiver olsun yarabbim. Olsun yarabbim.
Olsun yarabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifûne ve selamun ale'l-
mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

11 Kasım 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim"... aramızda genç kardeşlerimiz de var fakat İslâm'da ayıp yoktur. Bazı konular var zaman zaman bize telefonla soruluyorlar. O sorulardan bir tanesi olan istimna meselesi nedir? Biz bir şey bilmiyoruz fakat kitaplarda yazılanları dilimizin döndüğünce söyleyeceğiz.

İstimna meselesi, çok özür dilerim söylüyorum el ile boşaltmak meselesi mezheplere göre bu konuda farklı görüşler vardır. Hanefi mezhebine, Hanbelî mezhebine, Şafii mezhebine göre bu mesele incelenmiştir. Geçenlerde uzaktan bir kardeşimiz bu konu ile ilgili olarak bizi aradı. İşte "Efendim Hanefi fıkı farklı Şafii fıkı farklı diyor. Biz bu konuda ne yapmamız gerekiyor?" dedi. Ben de diyorum ki kardeşim biz hangi mezhebe tabiyiz öncelikle ona bakacağız. Biz İmamı Azam Ebu Hanife'nin fıkına tabii isek Hanefi fıkına göre hükmedeceğiz, diğerlerine göre değil! Peki, nedir bu istimna meselesi?

Hanefi fıkına göre eğer kişi keyif ve zevk için kendisini tatmin ediyorsa, el ile boşalıyorsa ve bunu alışkanlık yapıyorsa bu durum kesinlikle haramdır. Mutlak haramdır! Sakın yapmayın diyor. O haramı sakın işlemeyin. Ancak sükûnet bulmak için, nefsinin ıslah etmek için

yapılıyorsa, yani büyük günah olan zinadan korunmak amacıyla yapıyorsa o zaman helaldir diyor. Evli olmayan genç kardeşlerimiz var. Tekrar özür dileyerek söylüyorum ama bu mesele mutlaka konuşulmalıdır. Çünkü İslâm dini akıl dinidir, kolaylık dinidir, güzellik dinidir. Tekrardan söylüyorum, söyleyelim! Hanefi fıkhına göre eğer kendini tutamıyorsanız, bir kadın ile zina yapmak tehlikesine yaklaşmışsanız, o zaman büyük günah olan zinadan korunmak amacıyla yapmanız helaldir. Bazı âlimlere göre vaciptir. Çünkü şeytan ve nefis kapımıza kadar dayanmış. Bizi o büyük günaha, zina günahına sürüklemeye başlamış ise o zaman el ile boşaltmak yani istimna yapmak vacip olur. Burada amaç zevk almak, keyif almak değil Allah'ın haram kıldığı büyük günahlardan olan zinadan sakınmak niyeti vardır.

Bu konuları konuşmamızda faydalar vardır. Hepimiz gençlik halleri geçirdik. Hatalar yaptık. Tabii ki de hata yapmamamız mümkün değil. Allah'a hamd olsun yüz karası hallerimiz olmadı. Burada birbirimizle konuşacağız. Birbirimize iyiyi, doğruyu, güzeli anlatacağız. Çünkü bizler birbirimizi Hakk bir sevgi ile seviyoruz. Allah ve Resûlünün emrettiği şekilde gönül dolusu seviyoruz. Bizlerin birbirini sevmesi öyle batıl olanların söylediği gibi kılıç zoruyla olan bir sevgi değildir. Gönül yoluyla oluşan bir sevgidir. Çünkü bizim yolumuz Kur'an yoludur. O yola sevgi, muhabbet ve gönül ile girilir.

Resûlullah aleyhisselama birisi zarar vermek istemiş. O esnada sahabeler müdahale ederek adamı yakalamışlar, derdest etmişler. Peygamberimiz aleyhisselât u vesselâm sahabeleri uyararak o adama zarar vermemelerini söylemiş ve adamı esir alarak bir ağaca bağlamalarını, ihtiyaçlarını düzenli olarak karşılamalarını emretmiş. Sahabeler de Peygamberimizin isteğini yerine getirmişler. Bu olayda bir

hikmet var. Resûlullah aleyhisselamın her işinde olduğu gibi! Esir, bağlandığı ağaçtan Peygamberimizi izliyormuş. Yanına girenleri çıkanları, onlarla kurmuş olduğu diyalogu, sahabelere olan yaklaşımlarını, olaylar karşısındaki hâl ve hareketlerini takip ediyormuş. Tabî ki de Peygamberimiz güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderilmiştir. Bir süre sonra adamın kalbinde Peygamberimize karşı bir yumuşama olmuş. Peygamberimiz esirin bırakılmasını ve gönderilmesini emretmiş. Bunun üzerine esir olan adam oradan hiçbir yere ayrılmayacağını burada kaldığı süre içerisinde hissettiği huzuru başka yerde bulamadığını söylemiş. Kendisine peygamberimizin yanlış tanıtıldığını, onu tanıdıkça hayran olduğunu, İslâm'ın güzellikler dini olduğunu söyleyerek orada kalmak istemiş.

Bütün semavi dinlerde olduğu gibi İslâm dininde de güzel ahlâk her şeyin önünde tutuluyor. Allah u teâlâ Hazreti Musa'ya Cebrail aleyhisselamı göndererek Firavun'a gitmesini istiyor. "Git Firavun'a dinimi tebliğ et fakat hilm ile muamele et." diyor. Allah'ın yeryüzündeki en büyük düşmanlarından olan hâşâ, kendisini ilah ilan eden Firavun'a bile yüce Allah dini tebliğ yapılmasını istiyor fakat hilm ile yani yumuşak başlılık ile muamele edilmesini emrediyor.

İslâm'da af müessesesi vardır. Büyüklerimiz sana taş atana sen gül at sana en büyük kötülüğü yapana sen en büyük iyiliği yap diyor. Hazreti Peygamber bütün bu güzellikleri kendi hayatında uygulamıştır. Şefkatli ve merhametli olmak lazım, "merhamet edene merhamet olunur" unutmayalım. Sahabeden bir tanesi Peygamberimizin sallallahu aleyhi ve sellemin evine geliyor. Bakıyor ki Hazreti Peygamber torunları Hasan ve Hüseyin ile oynuyor, onlarla güreşiyor, onları omuzlarına alıyor. Torunlarına merhamet ve şefkat gösteriyor. Sahabe efendimiz bu

durum karşısında çok şaşırınca Hazreti Peygamber ona “Neden bu kadar şaşırдың yoksa sen çocuklarınla böyle oynamıyor musun?” diye soruyor. Sahabe efendimiz ben daha bugüne kadar bir defa bile çocuklarımla böyle oyun oynamadım cevabını verince Hazreti Peygamber o zaman “Allah senin kalbine şefkat ve merhamet duygusu versin!” diye dua ediyor.

Şevkat, merhamet, sevgi İslâm dinin özünü teşkil ediyor. Savaş dönemleri tabii ki de düşmana merhamet edilmeyecektir. İslâm'ın ilk dönemlerinde savaşlar olması gerekiyordu. Çünkü ekseriyet onlardaydı. İslâm'ın ve Müslümanların var olabilmesi için savaşlar mecburiyet durumundaydı. Günümüzde batı dünyası hâlâ İslâm'ı savaşlarla bağdaştırmaya çalışıyor. Ne kadar yanlış! İslâm barış dinidir, güzellik dinidir, iyilik dinidir.

Bütün o kötü hâller aslında onlar da yani Batı'nın kendisinde vardır ancak onlar İslâm'da varmışçasına hareket ederek öyle göstermeye çalışıyorlar. Adamlar planlı ve sinsî hareket ediyorlar. Onlar da biliyorlar ki İslâm bir gün bütün dünyaya hâkim olacaktır. Muhakkak da öyledir. Allah'ın izni ve keremiyle belki de bu güzel günler yakındır. Abidler, zahidler, büyükler öyle söylüyorlar. Bizim bir şey bildiğimiz yok fakat biz de öyle ümit ediyoruz. Bundan dolayı Batı dünyası İslâm'la ilgili menfi propaganda yapıyor.

Onların bilmediği bir husus var. İman ile İslâm ile kötülükler yana duramaz. Bu eşyanın doğasına aykırı bir durumdur. İslâm güzellikler ve iyilikler dinidir. Barış ve esenlikler dinidir. Buradaki Sevgi meselesi en genel anlamdadır. Yoksa karı koca arasındaki sevgiyi kastetmiyoruz. Tabii ki de burada yanlış anlaşılmasın diye bir parantez

açmak gerekirse karı koca arasındaki sevgiyi, merhameti, şefkati de önemsiyoruz. Çok önemli bir meseledir. Zaman zaman kadın cemaatimizden bizleri arayıp soruyorlar: “Efendi baba, bizler nasıl davranalım, eşlerimize, çocuklarımıza?” diye. Ben de onlara kızlarım, evlatlarım sizin işiniz çok kolay çünkü sizin evleriniz size cennet gibidir. İbadetlerinizi yaparsanız, gözleriniz pencerelerde, balkonlarda, kapılarda olmaz ise kocanıza karşı sorumluluklarınızı yerine getirirseniz, çocuklarınıza annelik vazifenizi yaparsanız başka bir şey yapmanıza gerek yok. Yaşadığınız bu hayat sizi cennete götürecektir diyorum. İşte bizde sevgi meselesi çok önemli bir meseledir. Genel anlamda sevgi, merhamet, şefkatten bahsedeceğiz.

Zaman zaman duyuyoruz. Batı dünyasında, özellikle Amerika'da her yıl belli sayıda papaz efendinin İslâm'a girdiğini çünkü onlar da İslâm'ın güzelliğini hakikatini Peygamberimizin Üstün ahlakını görüyorlar, araştırıyorlar.

Kitaplarda yazıyor. Musevilerde 71 fırka, Hıristiyanlarda 72 fırka, Müslümanlarda ise 73 fırka ortaya çıkacak diye. Hazreti Peygamber ahabına “Ümmetim 73 fırkaya ayrılır, 72 tanesi dalâlette bir tanesi kurtuluştadır” diyor. Sahabeler “Yâ Resûlullah kurtuluştaki olan fırka hangisidir?” diye sorunca “Ehl-i sünnet ve'l-cemaat.” diye cevap veriyor. Yani dört mezhep Hanefi, Şafii, Maliki, Hanbelî bunlar hak olan mezheplerdir, ehl-i sünnet ve'l-cemaat olan mezheplerdir. Sohbetin başında istimna meselesini anlatırken değinmiştik. Uzaktan bir kardeşimiz arayarak “Efendim istimna meselesinde Hanefi mezhebine göre şöyle Şafii mezhebine göre böyle hükümler var” diye söylemişti. Biz de ona cevaben “hangi mezhepteyseniz o mezhebin hükümlerine göre

hareket edeceğiz” diye cevap vermiştik. Rahmetli babam anlatmıştı; bizim Tire’de Derekahve mevkiinde bir amcamız vardı. Doğu’dan Şafii mezhebine bağlı bir kadınla evlilik yapmışlardı. Tabii Şafii mezhebine göre abdest aldıktan sonra hangi nedenle olursa olsun şehvani ya da değil bir erkeğin eli mahremi bile olsa kadının eline değdiğinde abdestleri bozuluyormuş. Kocasını zaman zaman şakalaşmak için karısı abdest aldığında onun elinin üzerine dokunup abdestin bozulmasına neden oluyormuş. Bu durum üç beş yıl kadar devam etmiş. Kadın ne kadar uyarıya da adamcağız aynı şakalarına devam etmiş. Tabii kadın çok üzülüyormuş, eziyet oluyor haliyle. Yine bir gün kadın yeni abdest almış, kocası da aynı şaka ile kadının eline dokunmuş. Artık bu şakalara dayanamayan kadın bundan sonra abdest almayacak, ne olursa olsun namazını kılacağım diyerek seccadesini sermiş, namaza durmuş. O gece yattığı zaman rüyasında İmamı Azam Ebu Hanife’yi ve İmamı Muhammed Şafii’yi görmüş. Ellerinde birer seccade ile demişler ki o mübarek imamlar kadıncağız “ya bu seccade de namazını kıl ya da diğerinde.” Abdesti Hanefi’ye göre alıp namazı Şafii’ye göre kılmak! Böyle bir şey söz konusu değildir diye ikaz etmişler. Manevi uyarıda bulunmuşlar. Kadıncağız gördüğü bu rüyanın tesiriyle uyanarak kocasına durumu anlatmış. Bunun üzerine kocası da yıllardır yaptığı bu şakadan vazgeçerek kadının eline bir daha abdest aldıktan sonra dokunmamış. Bu yaşanmış bir hadise, şahit olmuş, duyulmuş bir hadise! Ben bunu babamdan bizzat duymuştum. Kardeşlerim hangi mezhebe bağlıysak o mezhebin hükümlerine göre davranmak zorundayız. Farklı farklı mezheplerin görüşlerine göre değil!

Tasavvuf kitaplarında yazan müşahede ehlinin anlattığı bir hadiseyi nakledelim. Dört büyük mezhep kurucusu imamlar Allah’ın huzuruna çıkmışlar. Yüce Allah her şeyi bilmesine rağmen onlara şöyle

sual ederek “siz neden benim dinimi bölümlere ayırdınız” demiş. İmamların arasından İmamı Azam Ebu Hanife Hazretleri söz alarak yarabbi biz senin dinini bölümlere ayırmadık senin dinini bölüm bölüm anlattık. Her insanın anlayacağı şekilde açıkladık demiş. İmamı Azam'ın bu cevabı yüce Allah'ın hoşuna gitmiş. Bunun üzerine “Ey imam diğer imamlara namaz kıldır, onların önüne geç!” demiş. İşte kardeşlerim Bütün bunlar İslâm'ın güzellikleri, Allah'ın lütuflarıdır.

Muhakkak ki İslâm Muzaffer olacaktır. Ne diyor yüce Allah Kuran-ı Kerim'inde Bismillahirrahmanirrahim “İnned-dine indallah-i'l İslâm”, “Allah katında Hakk din İslâm'dır.” diyor. İslâm'dan başka hiçbir din ile huzuruma gelmeyin, diyor. Ondan başka bütün dinlerin hükümleri sona ermiştir. Hz. Muhammed aleyhisselamdan önceki bütün peygamberlerin hükümleri sona ermiştir.

Âmin.

Esselatu ve selamu alayke ya Resûlullah, esselatu ve selamu alayke ya Habib Allah, esselatu ve selamu alayke seyyide'l-evveline ve'l-ahirin ve'l-hamdülillahi Rabbî'l-alemiyn, eyy yerlerin göklerin ve bütün mülklerin sahibi maliki olan yüce Allah'ım! Eyy merhameti bol, affı bol, hıfzı bol yüce Allah'ım! Senin o iki cihan serverinin, seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediğin o şerefli yüce Peygamberimizin yüce hatırı için yarabbi, şurâda hazır bulunan cemaat-i Müsliminin meşru olan, helal olan, güzel olan muratlarına erdiriver. Bizim dualarımıza, nasıl ki ol dedin bir kere kâinat var oldu, bizim dualarımıza da ol deyiver, bizim dualarımız kabul olsun yarabbi. Şurâda hazır olan cemaat-i Müsliminin meşru olan, helal olan, güzel olan muratlarını erdiriver yarabbi. Dünyevi, uhrevi saadetler, selametlikler

ver yarabbi. Korkaklıktan hasislikten düşkün ihtiyarlıktan dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun yarabbi. Bizi kendi şemsiyene, vikayene, himayene, korumana al yarabbi. Maddi ve manevi bütün kazalardan, belalardan, şerlerden, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arazi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, zararlılıklardan, tecavüzlerden, musallatlardan, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, büyülerden, sihirlerden, zinalardan ve acılardan bizi korusun yarabbi. Kendi himayene alıver yarabbi. Aman yarabbim, iman-ı kâmil, âşk-ı ilahiye, feyz-i ilahiye, sır-ı ilahiye ve kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ve şifalar ve sağlıklar ver yarabbim. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun her şeylerden mahrum kalmış din kardeşlerimize, zorda ve darda olan din kardeşlerimize güzellikler ver yarabbim, hürriyetler ver yarabbim. Dualarını kabul eyle yarabbim. Mahrum oldukları şeyleri ihsan ediver, mahrumiyet halleri bitsin yarabbim. Bizi dahi mahrum etme mahcup etme müşkül etme Allah'ım. Mahzun etme yarabbim, sen en güzel şeyleri vermeye kadirsin yarabbim. Bize en güzel şeyleri ver yarabbim. Bizim cezaya sebep hallerimiz, yanlarımız varsa ki vardır yarabbim, senin affına sığındık, lütfuna sığındık, senin kapına geldik, dayandık yarabbim. Senin kapın yüce kapı yarabbim. Her şeyleri en güzel şekilde vermeye kadir kapı yarabbim. Biz musır olmayacağız, musır olacak olanlar ısrarlı olacak olanlar cehenneme girecek diyorsun, biz musır olmayacağız, ısrarlı olmayacağız, cennetine cemaline talibiz yarabbim. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin sünnetine talibiz yarabbim. Biz oralarda musırız yarabbim. Bizi oralara layık gör yarabbim. Defterlerimizi ak eyle yarabbim. Amellerimizi ak eyle yarabbim. Kayıtsız

şartsız cennetine girenlerden eyle yarabbim. Sen isteyin vereyim diyorsun yarabbim, istiyoruz ver yarabbim. Murâd ediyoruz, ikram eyle yarabbi. Şu muratlarımız senin rızan dâhilindeki murâdlarımız olsun. Senin rızana karşı olanlardan sana sığınırız yarabbim. Yanlış şeyler düşünmekten yanlış şeyler istemekten yine sana sığınırız yarabbim. Bizi bağışla yarabbim. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, nâ murâd olanları ber murâd eyle yarabbim. Na murâd olanları ber murâd eyle yarabbim. Na murâd olanları ber murâd eyle yarabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifüne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

18 Kasım 2007 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

“Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim”... Zilhiccenin birinci gününden onuncu gününe kadar olan önümüzdeki ay, kurban ayıdır. Zilhiccenin onuncu günü oruç tutmak haramdır. Fakat burada Abdulkadir Geylanî Hazretleri ince bir detay veriyor; diyor ki o gün kurban kesilip kurban eti yenilinceye kadar oruçlu gibi davranmak güzel olandır. Sabahleyin yani onuncu günün sabahı, bayram namazına gitsin gelsin fakat orucunu kurban etiyle bozsun diyor. Diğer bir deyişle kuşluk zamanından biraz sonra biraz evvel olan vakitte anlatıldığı şekliyle oruç tutmak kaygısı var. O gün çok kıymetli bir gün biliyorsunuz.

Kurban Bayramı'nın birinci günü, birinci gecesi için fıkıh kitapları hassasiyet gösteriyor. Ramazan Bayramı'nın bir öncesinde de arife var biliyorsunuz. Ancak asıl arife, Kurban Bayramı'nın arifesidir diyorlar. Oradaki dokuz gün yani Zilhiccenin 1. gününden Zilhiccenin 10. gününe kadar diğer bir deyişle bayram namazının birinci gününe kadar oruca başlamak Abdulkadir Geylanî Hazretlerinin tarifıyla çok makbul inşallah.

Haddimiz olmayarak söylüyorum bunları. Biz bu oruçları çok tuttuk ama bizim günahlarımız sevaplarımızın yüz katı, bin katı!

Geçenlerde de arz etmiştim; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Miracı Nebeviye'ye çıkarken orada bir grup görmüş. Dudakları kesikmiş, Allah korusun! Bunlara neden böyle oldu demiş, Cebrail aleyhisselam da: "Bunlar kardeşlerine, etrafına güzel şeyler söyleyip de kendileri bu güzel şeyleri yapmayanlardır." demiş. "Kendileri bu güzel şeylerden ırak kalanlardır." demiş. Tabii biz bunları söylüyoruz ama bu sene sağlık durumundan ötürü altı gün orucunu da yapamadık. Biraz yaptık, biraz yapamadık. Mazeretimiz oldu. Böbrek rahatsızlığımız var, özür dileyerek söylüyorum, kendimden bahsetmiş olmayayım ama hani el âleme elverir talkını, kendi yutar salkımı olmayalım diye. O dudağı kesilenlerden olmayalım Allah korusun. Biz bunu yapamıyor gibiyiz yani. İlaçlarımız var, bunları alıyoruz. Birtakım tedavi şekilleri alıyoruz. Bu yüzden söylediğimiz gibi olamıyoruz. Allah muhafaza! İnşallah söylediğimiz gibi olmayı nasip eder Allah...

Binaenaleyh Kurban Bayramı öncesi on günlük orucu size tavsiye ederim. Geylanî Hazretleri bunu çok methediyor. O günlerin içinde ne türlü murâdınız varsa el açın, Allah ikram eder, geri çevirmez diyor. Onlar en kıymetli günler diyor. Zira bu günler aynı zamanda Hac günleri. Çok muhteşem günler, çok muhterem günler, gönül sultanı günler. İnşallah bilincinde olalım. Allah bunun bilincinde olanlardan eylesin. O şuura erenlerden eylesin. İşi olan olmayan, vakti olan, olmayan arkadaşlarımız var. Tabii on günlük oruç her zaman yapılabilen bir oruç olmayabilir. Mazereti olanlar müstağnidir, yani illaki olacak değil. Sonuçta nafile bir oruç ama çok değerlidir. Bunu size duyurmak istedik. Allah yardımcımız olsun, Allah yapanlardan eylesin. Yapmayana günah değil, kusur değil, yapabilene ise büyük mazhar, büyük ecir, büyük sevap.

Bilhassa genç kardeşlerim Allah'ın sevgisine muhatap olmak niyetiyle gayret ediverse çok güzel olur. Artık günler kısaldı. Kurbanlar, bayramlar kış günlerine rastlıyor. Yapılabilirlik durumu daha bir kolaylaştı. Zorlukları yok. Yaparsanız bu ibadetin ecrinden bizleri de hissedar eylersiniz. Allah o gücü, o sağlığı, o azmi bizlere de nasip etsin inşaallah.

Allah lütfetti dindar bir ailenin ferdi olarak yetiştik de, böyle kandil oruçlarını, nafil oruçlarını pek kaçırmadık. Allah'ın affına sığınırız, hıfzına, hidayetine sığınırız. Allah'ın ikramlarına karşı bizim ecir gerektiren hallerimiz elbette ki çok az. Günahlarımız ise çok, ama Allah affetmeyi sever, bizi de affetmiştir inşaallah. Kendimizden bahsederken yerin dibine geçiyoruz, hâşâ diyoruz, ne haddimize? Ben misal olsun diye söylüyorum. Hiç bir günahımız olmasa bile “-ki var!” Bizi dünyaya bağlayan masiva halimiz, günah olarak bize yeter. Beş vakit namazın faydası işte böyle durumlarımız için. İki namaz arasında büyük günahlar müstesna, küçük günahlar af oluyor. Allah bizleri o büyük günahlardan müstesna, müstağni eylesin, ırak eylesin, o günahları yolumuza koymasın, gönlümüze koymasın, hayatımıza koymasın inşaallah. Nefislerimize uymaktan Allah'a sığınırız.

Şurâdaki Hadisi Kutsi'den biraz okuyalım inşaallah... “Sabr”ı okuyalım. Sabrı okuyalım da, daha sonra yeni konuya geçelim.

“Yedi türlü sabır vardır.” Bu arada kimileri diyor ki; ben sabırlı adamım. Ufacık bir iş geliyor başına, ona sabrediyor. Vay be diyor, ne sabırlı insanmışım ben diyor. Kendi kendine payeler veriyor. Azcık daha kuvvetlisi gelince hemen feryat figan ediyor, feveran ediyor, isyan ediyor. Şimdi tekrar okuyalım. Sabrın yedi çeşidi vardır. Birincisi “sabr-ı

kifaye.” Yani kâfi derecede sabır, ortalama diyelim. İkincisi “sabr-ı müzbire.” Mecbur olduğun bir sabır. Üçüncüsü “sabr-ı mahkûme.” mahkûm olunmuş sabır, artık çarenin kalmadığı sabır. Mahkûm oluyorsun, Allah’a sığınıyorsun. Dördüncüsü “sabr-ı zerziye.” Artık o senin yakana yapışmış. Tepene binmiş artık. Ne türlü tavrı takınırsan takın, o gelmiş senin kafana binmiş. Sonra yavaş yavaş güzele dönüyor. Sonra zevke dönüyor. Beşincisi “sabr-ı zevkiye.” Zevk veren sabır. Zevk almaya başlıyorsun artık. Kemale ermeye başlıyorsun ya artık. İyiyeye doğru, güzele doğru yol almaya başlıyorsun ya artık. Büyüklerin himmetine doğru yol alıyorsun ya. O da sabrın zevki oluyor. Bazı hallerde zevk almaya başlıyorsun. Güzellikler görmeye başlıyorsun. Sabır, güzelliklerin yollarını gösteriyor. Altıncısı “sabr-ı şükriye” Buna da şu misali verelim;

Ödemiş’te bir kardeşimiz vardı. Bundan 40-50 yıl evveli. Tire’den bir ağabeyimiz var, gitmiş Ödemiş’teki hasta kardeşimizi ziyarete. Sonra geri geldiğinde anlattı. Yahu dedi, sorma Kamil dedi. Ben böyle bir şey görmedim dedi. Felç gelmiş adama ama o sevincinden ölecek dedi. Neşesinden kalkıp harmandalı oynayacak dedi. Ne oldu dedim? “Allah bana bu imtihanı verdi. Allah beni sevmese bu imtihanı verir miydi? Beni bu derde musallat eder miydi?” diye şükürler etti dedi. Sevinçler, coşkular göstermiş. Allah’ın izniyle sabr-ı zevkiye. Sabrın zevkine varmış. O artık sabrın tadına varmış.

Sabredenlere neler verilecek! Hazreti Rabia’nın bir gün yolda giderken ayağı taşa takılmış, ayağı kanamaya başlamış. O da bakmış şöyle, gülmeye başlamış. Etrafındakiler sormuş neden gülüyorsunuz diye. O da sabredenlere neler verileceği gösterildi de ondan gülüyorum demiş.

Binaenaleyh, sabretmenin güzellikleri, doyumunu olmaz. Burada yazılı sabr-ı Őukriye ise ballı g l ağacı. Hazreti Ali eskiden sıhhat üzere sürekli kaldığında bu durumundan rahatsız olur ‐yarabbi! Ben ne hata, ne kusur ettim de beni dertsiz, tasasız, hastaliksız, sağlıklı ettin diye yüce Allah’a intizar edermiş. Neden böyle oldu yarabbi, ne kusur buldun acaba bizde diye haline hayıflanır, intizar edermiş.  nk  başına bir Şey geldiği zaman bunu Allah’ın bir nimeti sayıyor. Sabra vesile sayıyor. Onu yükselmeye, y celmeye vesile sayıyor. Böyle bir Şuurla, böyle bir imanla ihl sla hareket edebilsek biz de kurtuluşa ereriz.

Tabii bir de her Şeye sabretmek olmaz. Müstesna haller var diyor kitaplar. Hatta oraya kesin, kalın bir çizgi konulmuŐ. O konularda sabır işi olmaz. HÂŞÂ sen hem en belalı hâl olan düŐmanın taarruzunu g r hem düşman topraklarımızı iŐgal etmiş olsun ama sabır göster, buna başını eđ, tevekkül et, yok öyle bir sabır! Burada mücadele var. Hem Şahsi manada hem genel manada. Hani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir sahabenin hanımıyla ilgili rahatsızlık verici duyumlar almış.  ađırmiŐ o sahabeyi yanına. Kulağıma bir Şeyler geliyor, rahatsızlık duydum demiş. Sonra git Şahit bul demiş. Adam sonra gelmiş böyle böyle oldu demiş, Őahitle beraber falancanın girip çıktığını gördüm demiş. Git demiş onu boşa! Yani böyle konularda hoşgörü yok, müsamaha yok. Sabr buralara girmez. O adam daha sonra aldırıŐ etmemiş. Gene  ađırmiŐ Resûlullah, boŐanacaktın, sana emir vermiştim? Ya Resûlullah onu çok seviyorum. Sana bir gün mühlet! Ya o kadını boşa ya da bu kılıçla o kafanı u uruveririm demiş. Bu işlerin Şakası yok. Bu işin müsamahası yok. Buraya sabır girmez. Sabır bize meşru hallerde, panik hallerinde lazım.

Ayağımızın dibinde atom bombası patlasa Şok olmam derdi Necdet ağabeyimiz.  nk  ayağımın dibinde her an atom bombası

patlayabilir diyerek düşünme düşünme yürürüm derdi. Bunun tedbirini ala ala, buna karşı teyakkuz halinde ola ola yürürüm derdi.

Binaenaleyh, Allah bize uygun ve meşru olan sabrı versin. Bu işlerin tezellül noktası var. O hale inerse işler, yani zelil noktasına inerse işimiz sabır noktasından çıkmıştır demeliyiz. Bu sefer durum rezalet olur, Allah korusun! Orada sabır gerekmiyor. Kalın çizgiyle çizilmiş, Allaha sığınırız. Bize lazım olan sabr-ı şerefiye! O sabırdan şevk duyulan, zevk duyulan sabır. O sabırlar, meşru sabırlar. Meşk duyulan sabırlar. Yükselten, yücelten sabırlar.

Şimdi burada bir şey daha var. Hadis-i Kutsi içinden okuyalım; “Kim malının zekâtını vermezse, kitabımı hafife almış sayılır.” Bakınız zekâtтан girmiş konuya.

Zengin değilsek sorun yok. Kimimiz mesulüz, kimimiz değil. Fakat eğer zekâta muhatap isek, zekâta mükellef isek bunun hesabını iyi yapalım kardeşlerim. Kırkta bir biliyorsunuz, yüzde iki buçuk yapar. Zekâtın şartları var, birtakım tekerrür etmiş hususları var. Birtakım güzel uygulanmış içtihatlar var.

Binaenaleyh dikkate alınız İnşallah. Okumaya devam edelim: “Namaz vakti geldiğinde, kalkıp namazını kılmayan insanlar benden gafil olmuş demektir.” Namaz ne kadar önemli, namaz insanı yarıda koymaz, namaz bizim kurtuluşumuz. Namazla yükseleceğiz, namazla yüceleceğiz. Mezara girerken namaz kılanla kılmayan arasında büyük fark olacak, namaz kılmayanın hali çok kötü olacak kardeşlerim.

“Sabreder ve mütevazı olursan seni yükseltirim. Şükredersen nimetini artırırım.” Sabır ile helal kazanmak lazım. Müslüman’ın hayatı,

bir eli yağda bir eli balda olmaz, hele hele şerefsizlikler içinde geçen bir hayat hiç olmaz. Müslüman'ın hayatı imtihandır. Biraz darlık olur, biraz zorluk olur, biraz maişetten, biraz evinden, eşinden, çocuğundan, etrafından, konu-komşusundan ve benzer yerlerden bir imtihan çıkar gelir. İmtihanın acısıyla karşılaşınca sabırla karşılamak, onun hikmetini bulmak, hikmetini aramak lazım. O bizim başımıza geliyorsa bir hikmetle geliyordur.

Bazıları diyor ki; falan küfür ehli diyor, meyhaneden çıkmıyor diyor. Bir eli yağda bir eli balda diyor. Kardeşim, o adamı bana misal verme, veremezsin. Kötüden misal olmaz, örnek olmaz. Falan hacı diyor, şöyle günah işliyor diyor. Kardeşim; o bir eli yağda bir eli balda olan insan, o muhakkak ki kötülüğün içerisinde. Bazılarına Allah kahrından verir. Allah diyor ki ; “ben kahrımdan da lütfümden da veririm” diyor. O kahrından alanlar cezasını o kadar ağır ödeyecek ki Allah muhafaza, Allah korusun! Allah öyleleri için hasmum yani düşmanım diyor. Biz bu sınıfa girmek ister miyiz yahu? Bu kadar basit, bu kadar küçük bir dünyada, bu kadar küçük bir ömür içerisinde biz neden helak olup ta gidelim yahu? Neden ebedi hayatımızı berbat edelim yahu? Onlar bize misal olamaz. Neden? Kötüden misal olmaz. Kötüden örnek olmaz. Kötüden ibret olur. Örnek iyiden olur. Biz burada bir sürü iyi örnek sayarız. Ama sen bunları görme, bir tanecik kötüyü gör! Böyle ibretlikleri görüp iyiyi görememek nefsin işidir. Nefis hep kötüyü örnek gösterir. Kötünün arkasından gitmek ister. Şeytan ve nefis, mutlaka el eledir, yan yanadır. Eh bunlar bize büyük bir ders değil mi? Neden yanlışlıklara sapalım? Neden üç günlük bir ömür için bütün bir ebedi hayatı berbat edelim? Allah esirgesin bunlar güzel şeyler değil ki!

“Şükredersen nimetlerimi artırırım.” Evet. Allah, fakire fakirliği vermiş. Fakat Allah'ın fakir kulu eğer mümin ise, İslâmî yaşam tarzı içindeyse fakirlik verir ama sıkıntısını vermez. Fakir bugün üç kazanır yarın beş kazanır yahut bir kazanır. Evinde çocuklarıyla beraber, acı soğan, kuru ekmeğe yer ve mutlu olur, malına şükreder, Allah'ına şükreder. Bu nimetleri bir sebep ile gönderen Allah'ın ikramı ve ihsanıdır. Fakir, imanlı ve ihlâslı ise bunu düşünür, bunu söyler.

Zengine gelelim, zekât meselesinde yükümlülükleri var. Bugün bütün zenginler, üzerine düşen hayrı, hakkı yapıyor olsalar, sadaka hakkını, zekât hakkını, iaşe hakkını fakirin üzerine yağırsalar, fakirlerimiz fakirlikten kısmen dahi olsa sıyrılır. Günümüzde zengin de fakir de vazifesini yapmıyor. Allah muhafaza eylesin İslâm'ı yaşayamamanın verdiği sakıncalar bunlar.

Şükredeceğiz kardeşim. Herhangi bir konuda bizden daha zorda olan yüz binlerce insan var dünyada. Onların halini düşüneceğiz. Bakınız televizyonlarda gösteriyorlar. Afrika kıtası, bilmem neresi. Çocuklar anne sütü içecek, annesinde süt yok. Çocuklar gıda alacak, yedirecek mama yok. Bir deri bir kemik, iskeletleri kalmış çocuklar. Bunları düşüneceğiz. Sabrımız için, şükürümüz için bunları kendimize örnek iktiza edeceğiz.

Binaenaleyh bunlar bize misal olmalı. Oralarda yaşayanlar insan değil mi? Onlara da sual var. Müslim - gayrimüslim kim olursa olsun herkese sual var. Herkes hesaba çekilecek. Az ya da çok, şöyle veya böyle: “Ben İslâm'ı duymadım!” diyen kimse kalmayacak. Âlem-i ahirete geçerken İslâm'ı haber almadım, benim İslâm'dan malumatım yoktu diyen kalmayacak diyor kitaplarımız. Demek ki bu iletişim araçları, bu medyalar, şunlar bunlar, bu ulaşım kolaylığı, bu seyahatler İslâm'ı

haberdar ediyor herkese. Onlar da suale uğrayacaklar, onlar da hesap verecekler.

Her zaman söylüyoruz, adam ağzıyla kuş tutsa İslâm'ı yaşamıyorsa kurtuluş yok! Cennetin anahtarı: “La ilahe illallah, Muhammeden Resûlullah.” Bunu demediyse bir adam cennete giremez. Mutlu olamaz. Ona mutluluk verilemez kardeşim.

Cenâb-ı Hakk buyuruyor; “indallahil İslâm” yani benim yanıma sakın İslâm'dan gayrı bir dinle gelmeyin, diyor. Ancak eski devirlerde mesela peygamber efendimizden evvelki devirlerde, kendi peygamberlerine tabi olmuş olanlar da peygamberlerinin dediği yolda gittiler ise kurtuluşa erecekler. Tabii onların peygamberleri bile yalvardı. Musa peygamber, İsa peygamber hepsi yalvardı. Ahir zaman peygamberine ümmet olmak istiyoruz yarabbi dediler. Peygamberler de derece derece, kademe kademe. Şartlar yerine geldikçe birtakım beklenen şeyler zuhur ettikçe, onlardan Hazreti İsa, peygamber efendimize ümmet olarak inecek.

Hıristiyanlar diyor ki: “Hazreti İsa inecek” İnecek de artık peygamber olarak inmeyecek. Allah korusun. Bizim peygamberimizin üstüne peygamber gelecek olursa, nasıl ahir zaman peygamberi olacak? Nasıl gelmişlerin geçmişlerin en değerlisi olmuş olacak? Nasıl âlem-i ukbanın tek sahibi olacak? Olabilir mi o zaman? Oysa o ahir zaman peygamberi, biz şimdi ahir zaman peygamberinin ümmetiyiz. Ahirin ahiri var. Sıralama, zincir devam edip gidiyor. Önce Peygamber Efendimiz, sonra sahabe yani Peygamber Efendimizi görenler. Sonra taabin. Yani sahabeyi görenler, onların zamanında yaşayanlar. Ondandır.

sonrakiler tebe-i taabin. Zincir devam edip gidiyor. Biz zincirin son halkalarını teşkil ediyoruz. Ahirin ahiri, ahirin ahiri...

Tabi Hazreti İsa'da Mehdi âl-i Resûl'de zuhur edecekler. Bundan hiç şük, şüphe yok. Mutlak manada. Tabi İslâm için ihtilafların halli bekleniyor. Ehlisünnet ve'l-cemaat fırkası altında zuhuratlar ile inşallah tek tip haline gelecek bütün ihtilaflar. Bütün dünyadaki inananlar "Eşhedü en La ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammedin abdûhu ve Resûluh," dedikten sonra Ehlisünnet ve'l-cemaat olduktan sonra, onun fırkası altında, onun bayrağı altında toplanacaklar inşallah. Ondan sonra Cenâb-ı Hakk'ın emri icabı inşallah bütün kolaylıklar zuhur edecek.

Kıyamet nasıl kopar? Nasreddin Hoca'nın bir fıkrası var. Hocaya sormuşlar: "Kıyamet nasıl kopacak?" diye. "Ben öldükten sonra!" demiş. Ben öldükten sonra demek, benim amel defterim kapandı demek. Amel defterimiz kapanmadan kıyamet kopacakmış gibi davranalım kardeşlerim. Amel defterimizi güzelliklerle dolduralım. İbadetlerle, güzelliklerle, Cenâbı hakkın rızasına giden yolda, nurlarla dolduralım. Güzel davranışlarla dolduralım inşallah. Kiramen Kâtibin güzel şeyler yazsın inşallah. Günahlarımızı yazmasınlar inşallah. Beş vakit namazın avantajlarından bir tanesi bu. Mana âleminde askerdeki gibi hiyerarşi uygulanıyor. Çünkü Allah bizi yakmak istemiyor. Allah bize günah defteri yazmak istemiyor. Buradaki, soldaki şeriyeyi yazanlara, kusur yazanlara Cenâb-ı Hakk hemen yazın demiyor. Tehir edin diyor. Belki aff diler, belki tövbe eder, pişman olur, diyor. Ama güzel hasenelerimiz, güzel sevaplarımız, Allah'ın hoşuna giden amellerimiz anında, saniyesinde sağımızdaki Münker Kâtibin melekleri tarafından kayda geçiriliyor. Allah bizi affetmek için, lütfetmek için, bizi cennetine koymak için, bizi cehenneminden azad etmek için, sebepler arıyor, sebepler

ortaya koyuyor. Bizi yakmak istemiyor Allah, bizi cezalandırmak istemiyor. Allah bize ikram ve ihsan ile muamele etmek istiyor.

Cehenneme kim girecek? Musır olan, yani ısrar eden, ille de cehennem diye ısrar eden girecek. Cehenneme talip olan, cehenneme müstahak olan, ona doğru yürüyen insanlar girecek. Hani, diğer âlem-i ahirete intikal etmiş, şeriyesi kabarık, hasenesi az birisinin durumunu Allah'a sormuşlar. Cenâb-ı Hakk cevaben: "Sorun bakalım, benim sevdiğilerimden kimseyi tanıyor mu?" demiş. "Filanca'yı tanır mısınız?", "Tanımam.", "Filanca'yı tanır mısınız?", "Tanımam." Cenâb-ı Hakk bir yol gösteriyor, bir yakınlık gösteriyor. Yani affa medar olacak bir hâl arıyor. Sekizinci dokuzuncudan sonra falanca zatın ismini söylemişler. O zat: "Falanca esnafın önünde el sıkıştıydık, hasbihal etmiştik." demiş. Cenâb-ı Hakk'ta alın cennetime onun hatırı için demiş.

Binaenaleyh bunlar bizi mutlu edici şeyler. Bunlar bizi şevke götüren işler. İslâm öyle bir İslâm, Allah böyle bir yüce Allah! Peygamberimizin yüce hatırı da çok önemli, onun da kıymetini bilelim.

Şüpheli şeylere yaklaşmayalım kardeşlerim. Dört kademe öncesinden seni bloke ediyor dinimiz. Dört kademe öncesinden seni ihtiyat duvarının içine alıyor. Şüpheli şeylere yaklaşmayınız, yaklaştın, yapmayınız, yaptın, harama yaklaşmayınız, yaklaştın, haramı yapmayın. Bakınız kaç kademe öncesinden seni güzelliğe çağırmış. Seni kötülüklerden korumanın yollarını aramış. Sana güzellikler sunmuş Allah. Şöyle yaparsan şöyle olur, böyle yaparsan böyle olur.

Padişahın otağına yakın dağda koyunlarını otlatan çoban, her an başını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır. O otlak neresi? Allah'ın yasak çizgisi! O otlağın yakınından geçmeyelim, o haram ve yasak

çizgilere yaklaşmayalım. Hatta aklımızdan da geçirmeyelim, içimizi bozmayalım. İçimiz hep nurlarla dolu olsun. İçini bozanın, işini bozaram diyor Allah. Allah işimizi bozmasın kardeşim. İşimiz illaki paramız pulumuz, malımız mülkümüz, ticari hayatımız manasında tasavvur etmez. İşimiz bizim davranışlarımız, işimiz geleceğimiz, irademizin muhassalası. İşimiz bu. Allah işimizi bozmasın inşallah. Biz de içimizi bozmayalım, hep güzellikler manzumesi içinde yaşayalım inşallah. İslâm çünkü bize güzelliği emretmiş. Hakk'a kul olun demiş. Güzel ahlak emretmiş.

Evet, Hadis-i Kudsi'den devam edelim okumaya inşallah "ve istiğfar edersen günahlarını bağışlarım." Tövbe kapısı açık, ardına kadar açık kardeşlerim. Hazreti Âdem atamızdan beri açık. Bütün peygamberler hep istiğfar üzere yaşamışlar, hep istiğfarı tavsiye etmişler. Tövbe edin, pişman olun, Allah affeder demişler.

Hangimiz tövbeden müstağniyiz ki? Hangimiz tövbeler gerektirmeyecek na-mütenahi tepelerde yaşıyoruz? Bizim her halimiz tövbe gerektiriyor. Allah rahmet etsin babam: "Oğlum, yoldan geçen bir adam çağırırsan, ben senden özür dilerim, desen. Adam der ki; sen bana ne yaptın da özür diliyorsun der ama Allah'la işimiz öyle değil ki oğlum" derdi. "Biz Allah'a karşı her zaman borçluyuz, her zaman suçluyuz, her zaman noksanız. Af dileyelim her zaman. Tövbe edelim duralım. Bu tövbe, insanı yücelten unsurlardan biridir. Tövbe itiraftır, ben suçluyum yarabbi, senden özür diliyorum, af diliyorum demektir." derdi. Bu itiraf insanı yüceltir. Kafayı dikmek, benim suçum yok, ben şöyle Müslüman'ım, böyle Müslüman'ım. Allah öyle davranışları sevmiyor kardeşlerim. Allah düz Müslüman'ı seviyor. Gösterişsiz, çalimsız, kendi halinde, İslâm'ı yaşamaya gayret eden, Allah'ın rızasını, şefaatinin edep

edinen Müslüman seviyor. Öyle kafaları dikmekle, ben buyum, ben şuyum demekle olmuyor. Öyle Müslüman her yerde var. Âlimler, abidler, zahitler... kimi örnek alırsanız alınız. Kafayı egeceksiniz kardeşlerim. Allah korusun "Ben kendimi kurtardım!" demek, "Benim ibadetim bana yeter." demek büyük kayba sebep olur. Biz ne kadar ibadet edersek edelim, Allah'ın nazarına, affına muhtacız. Allah rahmet nazarıyla bakarsa, o zaman kurtulmuş oluruz. Çünkü bizim ibadetimiz, ancak Allah'ın rahmetini celp edecek. Bizim murâdımız zaten bu. Allah rahmet eder inşallah.

Gökten rahmeti, yerden bereketi kesme diye dua ediyoruz hepimiz. Neden? Her şey onun elinde de ondan. Rahmet nazarı bizim kurtuluşumuzdur. Hayatımızın ve geleceğimizin garantisidir. Rahmet nazarına muhatap olalım inşallah. Rahmet nazarı, bizim büyük kapımız, kurtuluş kapımız, sevinç kapımız, coşku kapımız,

Evet, "Dua edersen duanı kabul ederim." Bazıları telefonla aradıklarında soruyorlar, diyorlar ki ben dua ediyorum, benim duam kabul olmuyor! Kardeşlerim böyle düşünmek çok yanlış. Biz dua etmekle mükellefiz. Bizim Allah'tan alacağımız yok ki. Biz haddimizi bilelim yahu! İsterse verir, isterse vermez. İster tehir eder, ister hâl üzere bırakır, isterse anında kabul eder. Duası kabul olmayan bir sürü evliyalar, âlimler, abidler var. Onları misal diye gösteriyor kitaplar. Eh, biz onlarla mukayese edelim bakalım hayatımızı. Bizim hayatımız, onların hayatıyla yan yana geldiği zaman, teraziye konduğu zaman, ne kadar küçük, aciz kalıyor değil mi? Biz onlarla bir olamayız, ancak biz onların yolunda oluruz, onların dediği gibi olmaya gayret ederiz. Bizim Allah'tan alacağımız yok. Allah'ın bize borcu yok, sümme hâşâ. Biz Allah'ın lütfuna, keremine, ihsanına, hıfzına muhatap olalım diye ancak dua

ediyoruz. Onun istediği şeyleri, onun istediği lisan ile dua ederek istiyoruz, isteyicisi oluyoruz. Çünkü O'nun kapısı yüce kapı. O yüce kapıdan Allah bizi ayırmasın inşallah. O yüce kapının dilencisi olurken bizi emanetine alsın inşallah.

Sonra, duanın kabul olup olmaması konusunda, bazı kayıtlar var kitaplarda. Okuyorsunuzdur. Bazı kullar Allah'a o kadar dua ederlermiş ki, Allah'ın hoşuna gidecek şekilde öyle güzel cümleler kurarlarmış, dualarını sergilerlermiş ki Allah o dualar devam etsin diye o duaların semeresini vermeyi, hacetini gidermeyi azıcık tehir edermiş. Böyle sebeplerle de Allah'ın izni keremiyle tehir olabiliyor dualar. O kadar güzel dualar ederlermiş ki, dualar devam etsin istermiş Allah. Bu yüzden de tehir oluyor bazı dualar.

Biz hüsnü zan üzere olacağız. Biz yanlış şeylere düşmeyeceğiz kardeşlerim. Güzel şeyler bizim ahlakımızın temel noktası olmalı. Biz şöyle böyle davranışlarla, yanlışlıklar içinde olmakla vakit öldürmemeliyiz. Bizim vaktimiz Hakk'a kulluk ile Resûlullah'tan şefaath dilemek ile onun sevdiklerine evlatlık ile olacak. Noksan kaldığımız şeyleri gidermeye çalışacağız inşallah. O da ilim ile olur. "İlim ilim bilmektir, ilim kendini bilmektir." diyor Yunus. Biz o ilme talip olduğumuz zaman, evvela kendimizi bileceğiz. Neyiz, ne değiliz? Zayıflıklarımızı bileceğiz.

Biz en yücelerde olsak bile, doruk noktalarında olsak bile, makam mevki sahibi olsak bile yine Allah'ın rahmetine muhtaç değil miyiz? O makamlar bizi şımarıklığa sevk edecekse, ben neymişim dedirtecekse, Yunus'un tabiriyle: "Merdivenden iterler adamı." Merdivenden itiverirler Allah korusun.

Binaenaleyh boynumuzu bükmekten, güzel ahlaklı olmaktan, aman dilemekten, kapısında dilenmekten, duamızı tekrar tekrar dile getirmekten kaçınmayacağız. Bu bizim menfaatimiz kardeşlerim. Hiç olmazsa o dualar, defterine amelin yazılır. İbadet diye yazılır.

Allah, “Siz dua edici olmasaydınız sizi helak ederdim” diyor. Allah bizim dualarımızı istiyor. Allah vermek istediği zaman istemek verir, bazıları ben istedim de oldu diyor. Hâlbuki Allah o istemeyi de verendir. İsteten de Allah, veren de Allah. Amenna! Arkasından kendisi ikram ve ihsan ediyor. Kendisi o duaya cevap veriyor. O hacetini gideriyor.

Evet, ...“Fakirleri kollarsan rızıkına bereket veririm.” Fakirleri korumak konusu İslâm’da çok önemli bir konudur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: “Komşusu açken kendisi tok yatan benden değildir.” diyor. Komşularımızla, yakınlarımızla, yakın çevremizle, akrabalarımızla diyalogu sakın kesmeyelim. Onların halleriyle ilgilenelim. Biz milyarder değiliz, biz zengin değiliz ama onlar bizden aşağı durumda olabilirler. Onlar yardıma muhtaç hallerde olabilirler.

Hazreti Ali ile Hazreti Fatıma evdeyken sofraya oturdukları bir zamanda kapıları çalınmış. Hazreti Fatıma kapıyı açmış bakmış gelen komşusu. Yanına Hazreti Ali Efendimiz de gelmiş. Neyse komşuları bunlardan borç para istemiş. Hazreti Ali çıkarmış vermiş. Sonra kapı kapandığında Hazreti Ali yerlere kapanmış, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamış. Hazreti Fatıma annemiz “Hem adamın işini gördün, hem memnun ettin, hem dualar aldın. Şimdi neden ağlıyorsun?” diye sormuş. “Ah” demiş Hazreti Ali Efendimiz, “Onu buraya kadar getirmeye mecbur etmemeliydim, dibimdeki komşum bana gelmeden ben ona

gitmeliydim, o bana gelmeden ben onun yarasına merhem olmalıydım!" demiş. "Buna ağlarım, buna yanarım!" demiş. Fatıma annemiz "Allah beni affetsin!" diye üç gün üç gece tövbe etti diyor. Bakınız hem yardımını esirgememiş hem duasını almış hem de memnun etmiş. Fakat inceliğe bakınız! Onu kapıma mı getirmem lazımdı, diyor. Benim onunla ilgilenmem lazım gelmez miydi, diyor. Benim onun yarasına merhem olmam için onun kapısına gitmem lazımdı, diyor. Yazıklar olsun bize, diyor.

Evet, ..."Akrabalarını ziyaret edersen, ömrünü uzatırım." Biz kendimizi bu konuda çok eksik görüyoruz. Bu akraba ziyareti zor mu oluyor, vakit mi olmuyor, biz bu konuda lakayt kaldık kardeşlerim. Allah hepimizi affetsin. Haddim olmayarak ben de size tavsiye ediyorum bu akraba ziyaretlerini ama yakın çevreme, uzak çevreme sıla-i rahimde eksik kalıyoruz.

Dâhili sıla-i rahim, harici sıla-i rahim hepsi lazım. Akraba ziyareti çok önemlidir dinimizde. Bunları ziyaret ediniz. Bunlar sizden hayat seviyesi olarak bir kat gerideyse yardım elinizi uzatınız. Giderken ufacak bir hediye dahi olsa almayı ihmal etmeyiniz. Kapısını çaldığınız zaman, güler yüzlü olunuz, ah ne kadar özledim, daha önce gelecektim gibi güzel gönül alıcı sözler söyleyiniz, iltifatlarda, davranışlarda bulununuz. Akraba ziyareti ömrünüzü uzatır diyor. Âlimlerin, zahidlerin tescil edilmiş noktasıdır. Akraba ziyaretini sık yapanların ömürleri müzdad olur diyor. Tabii ömrün önünde bir de müzeyyen olmak var. Müzeyyen; ziynetlenmek demek. Müzdad olmak; uzamak manasında. Bazı kitaplar hem müzeyyen hem müzdad olur diyor. Hem ziynetli olur, hem uzar hayatın diyor. Sakın ihmal etmeyelim kardeşlerim.

Biz kendi üzerimize suç alıyoruz, bizim kadar ihmal edenimiz yoktur. Niye öyle olsun yahu? Neyimiz noksan yahu? Neden gitmeyelim yahu? Onlar üç gün evveli geldiler, bir hafta önce geldiler de, eh sen de git yahu. Gidemiyorsak o suç bizimdir. Orada biz hata etmiş oluyoruz. Yap denilen şeyi yapmamış oluyoruz. Büyük bir noksanlıktır. Bakınız Allah'ın izni keremiyle ömrümüz müzeyyen olacak, müzdad olacak, uzayacak. Allah'ın bu hususta va'ad-i ilahiyesi var. Bunları yapalım kardeşlerim. Sıla-i rahim ibadet niyetiyle yapıldığında öyle büyük puanlar yazılıyor ki defterimize. Büyükler çok methediyorlar. Bizim bir şey bildiğimizden değil de büyüklerin laflarını anlatıyoruz sizlere. Çok methediyor kardeşlerim. Akriba ziyaretlerini sakın ihmal etmeyiniz. Yapılması çok kolay şeyler bunlar. Çoluk çocuk akşam yemeği yedik, hadi falancaya gidelim, filan akrabanın kapısını çaliverelim. Tire gibi bir yerde arabaya binmeye gerek olmadan gidiver. Büyük şehirlerde ise dolmuştu, trendi, vapurdu, biner gidersin.

Evet, "Uzun uzun dua et, ve benden sağlık iste." Bu da çok önemli bir duadır. Sağlık istemek, sağlıklı olmak, sağlıkla ibadet etmek, Allah'ın izni keremiyle salih amel için çok güzel şeyler. Çünkü çok rahatsız bir insan, ibadetinde çok sağlıklı, çok yakın olamayabilir. Belki büyükler oluyordur da, bizim gibi zayıflardan bahsediyorum. Ayaklarımda sızılar var, elimi şöyle götürüyorum dizime, bir şeyler yapmakta zorlanıyorum. Beni rahatsız ediyor.

Binaenaleyh bizimki çok sağlıklı bir ibadet olmayabiliyor. Zaten hangimiz ben çok sağlıklı ve makbul bir ibadet ediyorum diyebilir! Hep Allah'ın rahmetine sığınırız. Hep onun affına, lütfuna, hidayetüne, hıfzına sığınırız inşallah ve Allah o sığınmanın semeresini verir inşallah.

Evet ... “uzun uzun dua et ve benden sağlık iste.” Allah’tan hep sağlığını dileyelim kardeşlerim. Fakat bir nokta var. Bazıları diyor ki: “O da bir nimettir, yani istemek de bir nimettir.” Şimdi biz kimseyi mukayese etmeye kalkmayalım. Misalen Hazreti Eyüp aleyhisselam çok ıstıraplar içinde yandı, kavruldu. Çok acılar çekti. Çok hastalıklarla boğuştu. Bir gün artık hanımı dayanamadı, “Ya Eyüp, sen bir peygambersin, dua ile şifa iste, senin duanın geri çevrilmeyeceğini biliyoruz, neden dua istemiyorsun?” deyince, Eyüp aleyhisselam “Ya Hatun, o kadar zaman sağlıklı yaşadım, biraz da hasta olayım. Biraz ıstırap çekeyim de, Allah’a el açmaya yüzüm olsun” demiş. Böyle diyenlerde var! Biz sıradan insanlarız. Biz, hastalıklar gelince rahatsız oluyoruz, biraz zayıf kalıyoruz. Aman hemen geçerse diyoruz. Hâlbuki onların birer nimet olduğunu bilmemiz lazım. Bizler için değer ifade ettiğini bilmemiz lazım. Bunlara katlanamıyoruz. Bunları sineye çekemiyoruz. Bunları hayatımıza adapte edemiyoruz. Sevinçlerle coşkularla karşılayamıyoruz.

Binaenaleyh böyle davranalım, böyle yaşayalım inşallah. Evet, ...“ İyi bil ki selamet yalnızlıktadır.” Burada, yalnızlık dediği şey, hakiki olmaktır. Hakk ile olmak manasında söylüyor. Burada yalnızlık, tek başına yaşa manasına gelmez. Biz hepimiz evliyiz, çoluk çocuk var, eşlerimiz, işlerimiz var. Buradaki yalnızlık Allah’tan gayrısına itibar etme manasındadır. Çünkü onun sevdikleri de, Resûlullah da evliyaullah da O’nun sevdikleri zümresinde olanlardır. Allahtan gayrı değillerdir. Allah dediğimiz zaman bilcümle, hepsi içinde oluyor. Buradaki yalnız olmamak konusu, Allah’ın sevmediği şeylerde iştigal etmek manasındadır. Allaha sıkı sarıl manasındadır. Ona tevekkül et, teslim ol manasındadır. Yalnızlık budur yani.

Evet, ...“ İhlâs, takva ile kazanılır.” Takva, dinin temelinde yatan incelikler, özellikler, üstünlükler, zorluklara katlanmaktır. Fetva ayrı, takva ayrı bir manadır. Bir gün Hazreti Ali mescitten çıkmış. Yanına birisi gelmiş, “Bana temizlikten, necasetten bahset.” demiş. Hazreti Ali ise “Çamaşırdaki avuç içi kadar olan bir necis abdesti bozmaz.” demiş. Bir zaman sonra Hazreti Ali çamaşırdaki ufacık bir kir için suyun başında temizlenirken görmüşler. “Ya Ali hani sen böyle demiştin ya?” Hazreti Ali ise “O fetvaydı, bu ise takva” demiş. Takva için biraz daha derin, biraz daha dikkatli, biraz daha hassas, biraz daha Hakk’a ermek, biraz daha korku gerek. Ne demiş Hazreti Ömer, “Buz üstünde yürümektir.” Takva böyle hassas bir iştir. Bir gün Hazreti Ömer fetvayı takvayı anlatırken cemaatten birisi “Ben vebali terk ettim.” demiş. Buradaki söylenen vebal, yapılmasında veya yapılmamasında müminlere faydası ya da zararı olmayan şey demektir. Hazreti Ömer gülmüş. “Sen haram korkusuyla vebali terk etmişsin, ben vebal korkusuyla on yedi helali terk ettim.” Helal olduğu halde beni günaha yaklaştırır korkusuyla terk ediyor bakınız. Takva budur kardeşlerim. Onun terk ettiği on yedi helal neleri içine alıyor kim bilir. Bizde mümkün olduğunca takvayı tercih edelim, İslâm’ı derinden alalım, derinimize alalım.

İslâm bizim özümüz. İslâm’ın bütün güzellikleri, Cenâb-ı Hakk’ın yapın dediği emirlerin hepsi bizim özümüzü teşkil etsin. Kanımız, canımız her şeylerimiz, bütün uzuvlarımız o güzelliklerle boyansın. Kitabımız “Bütün azalar, yaptıklarını kıyamet gününde kendileri haykıracak!” diyor. Ayaklar benimle falan harama gitti, eller benimle falan haramı tuttu. Gözler benimle falan harama baktı. Diller benimle falan haramı söyledi. Boğazlar, mideler benimle falan haramı doldurdu diyecekler, diyor. Kendilerini kelime kelime anlatacaklar,

kendileri dile gelecek. Senin itirazına mahal kalmayacak. Bu sebeple çok dikkatli bir yaşam tarzı tavsiye ediyor büyükler bize.

Hakk'a yakın olmak istiyorsanız, sevgilerle, coşkularla, en can alıcı noktalarda, en hassas olduğu noktalarda, sevinçler coşkular yaşamak istiyorsanız ahlak-ı hamide şart kardeşlerim. Sizi derinden vuran hususlarda bile hoş karşılayabiliyorsanız, en güzel ahlak-ı hamide örneği bu olur. Biz zayıfız, küçüğüz, asiyiz, adiyiz. Yine de O'nun affına sığınır, O'nun affını dileriz. O'nun rahmet nazarına sığınırız ama üzerimize düşeni yaptıktan sonra yaparız bu duayı.

Doktorun yanına giderken bile "Doktorun kapısı, Allah'ın şifa kapısıdır." diyerek gidiniz. "Eh, bana falan doktor iyi geldi!" İyi çok güzel ama Allah'ın ona o kabiliyeti verdiğini unutmayalım. O yardımı, o özelliği, o yeteneği ona O vermiştir. O sebeple "Allah izin verirse doktor bana şifa verecek." de. Tabii bu durum doktora gitmemek manasında da değildir. Sebep ile müracaat edeceğiz. Şer'i Muhammediye bunu emreder.

Bazı meczuplar var, biz onlara şahit olduk. Burada Yaşar Ali adında birisi vardı. Biraz yaşlı olan Tireliler bilirler. Bir gün bakkal dükkânında onunla oturuyorduk. O ara biri geldi, aspirin istedi, aldı gitti. O da dedi ki: "Şuna bak ya, aspirinden medet umuyorlar" dedi. "Sen ne yaparsın?" dedim. Ben "Bir bardağın içine biraz su koyarım, bir besmele çeker üflerim, içerim. Yüz aspirine bedeldir!" dedi. Şimdi bunlar meczuplar. Bunlar öyle bir yol bulmuşlar da Allah onları öyle bir hale getirmiş, öyle avunmuşlar. "Sen doktora gitmez misin?" dedim. "Gitmem!" dedi. O zamanlarda 70/80 yaşında emekliydi. Şimdi, böyleleri var da, kaidenin istisnası, kaideyi bozmaz, denir. Biz doktorlara

müracaat edeceğiz. Sağlığımız için ne lazımsa onları yapacağız. Ondan sonra Allah'a tevekkül edeceğiz. Ondan sonra o şifaya ereceğiz inşallah. Doktorun kapısı, Allah'ın şifa kapısıdır, diyor, müracaat ediniz diyor. Sebeplere müracaat etmezseniz, Allah'ın şer'i şerifinde gösterdiği hususlara riayet etmemiş olursunuz diyor.

Evet, "Zühd tövbe ile ibadet ilimle, zenginlik kanaat ile elde edilir." Zühd nedir? Zühd, dünya malını terktir. Nasıl terk edeceğiz? Hepimizin işi gücü var, evimiz, yurdumuz var, çoluğumuz çocuğumuz var, kazanç kapılarımız var ama bunları gönlümüze koymayacağız. Bizde zühd olmayınca takva da olmaz. Kitap böyle yazıyor. Zühd olmayınca takva olmaz diyor. Takva dediğimiz o yüce duygu, yüce tatbikat zühd olmayınca olmaz diyor. O olmayınca geçerlilik kazanmaz diyor. Bunu mutlaka hayata geçirmek lazım.

Ticaretle uğraşacağız, helalini haramını mutlaka araştıracağız, çok hassas çok dikkatli bir şekilde rızıklar peşinde koşacağız fakat zühd ile olacak. Nasıl olacak o? Gönlümüze koymayarak. Bazıları diyor ki, ben ticareti mi terk edeceğim? Hayır kardeşim. Hâşâ, sümme hâşâ, o nasıl bir kelime? Sen ticaretin içinde boğuşacaksın yahu. Din, çalışmayı emrediyor, helal kazancı emrediyor ama o gün işin ters gitti, sıkılmak yok! Ya da o gün na-mütenahi kazançlar elde ettin, yüz milyarlar kazandın, sevinmek yok! Hep Allah'tan. İkrâm eden o, durduran o, sınır koyan o! Zühd budur. Dünyayı kalbinden çıkarmaktır. Dünya sevgisi her şeyi kapsar. Tabii ailedir, evlattır, mal mülktür, paradır, mertebedir, şan şöhrettir, namdır... şudur şudur şudur vs... hepsi içinde. Onları gönlünden çıkarmak gerek.

Geçenlerde birisi benim çok hoşuma giden bir şey söyledi. Dedi ki, "Kendini beğendirmek gibi bir endişen olmasın!" Bunu hayatıma adapte etmeye çalışıyorum. Birilerine kendini beğendirmek gibi bir sıkıntın olmasın kardeşim. Bu mesele çok önemli, "Hakk'a bak, halkı bırak" burada düğümleniyor. Halka düşman ol, demek değil, halka karşı gel, bütün üniteleriyle onları dışla manasında değil. Kendimi filancaya beğendirmek gibi bir meselem yok, filancanın gözünden düşmek gibi bir meselem yok anlamında düşüneceğiz. Kendimizi Allah'a, Peygamberine beğendirmeye çalışacağız. Biz halkın içinde, Hakk bizim içimizde! Böyle yaşayacağız. Biz halkın içinde yaşayacağız. Sıradan insanlar olarak, kendimize payeler ayırmadan, ben şuyum ben buyum demeden.

Halk bizi bir yere kadar getirir. Bizi en çok sevenler bile ondan önce ölürsek ne yapar? Mezara götürür, orada tepeye gömer, bırakır gelir. Halk ancak budur. Orada Allah ile amelimiz ile baş başa kalırız. Tabii dinimizin emrettiği sevgi, halktan insanlara, kardeşlerimize sevgi başka. Müslüman kardeşlerimize sevgi dolu muamelelerle yaklaşmak başka. Halkı gönlünden çıkarmak demek onları dışlamak manasında tazammum etmez. Gönlümüze koymayacağız. Bizim gönlümüzün sultanı Cenâb-ı Hakk olacak, sonra da Resûlullah olacak.

Binaenaleyh böyle bir yaşam tarzı benimseyeceğiz inşallah. Çıkar yol bu! Allah neden "emr-i bî'l-maruf nehy-i ani'l-münker" emrediyor? Din kardeşlerimizi güzele iyiye doğru çeviriniz, diyor. Yaramazlık içindeyseler, onları bu yaramazlıktan çıkarmak size en büyük ecri verir, diyor. En büyük kazancı sağlayacaksınız, diyor. Tabi halkla bu konularda yakın ilişkiler içinde olacağız.

Binaenaleyh halk düşmanımız değil, hasmımız değil, karşıtımız değil. Halkımız hep dostumuz, hep dostumuz, hep dostumuz ama halkın sayesinde yücelmek lazım. Halka güzellikler tavsiye edip, halka güzel yollar göstermek lazım. Halka cennet budur, cehennem budur demek lazım. Halka İslâmi kaidelerin özünü anlatmaya çalışalım. Güzel ahlak numunelerini anlatalım inşallah.

Birisi diyor ki “ben şimdi gitsem bu insanları sabah namazına kaldırsam. Bana diyecekler ki bizim namazımız senden mi soruluyor? Olsun kardeşim, ne derse desinler. Hatta tersleseler bile yine de git, “emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker” işini icra et. O yolda terslenmek, dışlanmak, hatta kovulmak sana ne puanlar kazandırıyor bir bilsen... O nefse, orada dur denen nefse izzet yok! Zillet var. Orada nefis zillete düşüyorsa, aşağıya düşüyorsa, orada tahkir ve tekzibe uğruyorsa elbette lehinedir. Onu göze alacaksın. Allah böyle emrediyor. “Emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker” öyle çok methediliyor ki kitaplarda “şehitlerle beraber, mücahit ehli ile beraber makam mertebe sahibi olur” diyor.

Birbirimize güzelliği tavsiye edelim, çirkinliklerden alıkoyalım. Adamın biri “Ben falancıyı öldüreceğim diye yemin ettim.” diyor. Ya kardeşim sen ne yaptın? Nasıl böyle yemin ettin? İslâm bunları şiddetle reddediyor. Hem Müslüman ol hem katil! Bu iki sıfat yan yana olmaz, bu eşyanın tabiatına aykırı. Bu nasıl Mümin olur kardeşim. “Bazı yeminler vardır, tutmamak tutmaktan evladır.” dedim. Sen yine yemininin fidyesini öde, git tövbe et, her gün beş yüz tövbe çek. Çünkü o fiili işlememek, işlemekten yüz bin defa daha güzeldir, dedim. Allah korusun, nasıl olur böyle cehalet işleri! Yanlışlıklardan alıkoymak en güzel iş.

Birisi, “Şöyle olursa, evimin içine adım atmayacağım” diye yemin etmiş. Kardeşim, pişman oldun mu, oldun. Fidyesi var, öde! “Eh, karşı taraf ne diyecek?” Yahu ne diyecek karşı taraf? Sen onu hesap ederek mi yemin ettin. Bunlar hep böyle birbirimizi uyaracağımız şeyler. Küçük nüanslar bunlar ama can alıcı noktalar. O kardeşimizi zorla tuttuk evine kattık. Diğer evladımıza da “Aman kardeşim bu böyle bir hata etmiş, gitsin fidyesini ödesin, siz artık aile hayatınıza devam edin.” dedik. Böyle şeyler, güzel şeyler.

İslâm kinleri, garazları, çirkinlikleri kat’i surette men ediyor. Bir bütün İslâm. Bütün güzelliklerin toplandığı, bütün güzelliklerin dünyaya yayıldığı ve devam edeceği bir güzellikler manzumesi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “Ben güzel ahlakı tamamlamaya gönderildim.” diyor. Bu güzel ahlak içine ne koyarsan koy. Güzellikler var, tevazu var, saygı var, sevgi var. Ne kadar şey varsa hepsi güzel ahlak içinde var. Ama terslikler yok, Allah’ın yasakladığı şeyler yok, yapma denilen şeyler yok. Güzel ahlakın içinde melun şeyler yani nefret edilen şeyler bulunmaz. Dinimizde hep şefkat, hep merhamet, hep sevgi, hep güzellikler manzumesi bulunur. Allah’ın izni keremiyle inşallah O güzel ahlakı edin ve süsle! O güzel ahlakın içini doldur! Allah hepimize güzel ahlak versin inşallah. Sabrı selamet versin inşallah. Dünyevi ve uhrevi saadet versin inşallah.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide’l-evvelîne ve’l-âhirîn. Ve’l-hamdülillahi Rabbi’l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin mülklerin sahibi, mâliki, haliki yüce Allah'ım. İki cihan serveri, O'nu yaratmayacak olsaydım âlemleri yaratmayacaktım dediğin Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek ve mutahhar hatırı için, helal olan meşru olan muratlarımıza erdiriver. Bizim dualarımıza nasıl ki ol dedin bir kere var oldu cihan, yarabbi bizim dualarımıza ol deyiver olsun yarabbi. Olsun yarabbi. Şurâda hazır olan cemaat-i Müsliminin helal olan meşru olan murâdlarını erdiriver. Erdirmeye kadersin Allah'ım.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru yarabbim bizi, koru yarabbim. Bizi kendi korumana kendi vikayene al yarabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arızı felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlaksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralardan, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan ve acılardan bizi koru yarabbim. Bizi korumana al yarabbim. Aman yarabbi, İman-ı kâmil, aşk-ı ilahiye, feyz-i ilahiye, sırr-ı ilahiye, kalb-i selim ve ihlas ve huzur ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ve şifalar ver yarabbim. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun her şeylerden uzakta kalmış, darda kalmış din kardeşlerimize güzellikler ver yarabbim. Hürriyetler ver yarabbim. Dualarımı kabul eyle yarabbim. Mahrum oldukları şeyleri ikram ediver, mahrum oldukları durum gitsin yarabbim. Bizi dahi mahrum etme, mahcup etme, müşkül etme Allah'ım. Mahzun etme Allah'ım. Sen en güzel şeyleri vermeye kadersin yarabbim. Bize en güzel şeyleri ver yarabbim. Bizim ceza gerektiren hallerimiz varsa ki vardır yarabbi ama senin affına sığındık, lütfuna sığındık, senin kapına geldik dayandık yarabbim. Senin kapın

yüce kapı. Her şeyleri en güzel şekilde vermeye kadir kapı yarabbi. Diyorsun ki musır olanlar cennete giremeyecek musır olmayanlar cennete girecek! Biz musır olanlardan, günahında ısrar edenlerden olmayacağız yarabbim. Cennetine cemaline talibiz, Resûlullah Efendimizin şefaatine talibiz yarabbim. Biz oralarda musırız yarabbim. Bizi oralara layık gör yarabbim. Defterlerimizi ak eyle yarabbim. Amellerimizi ak eyle yarabbim. Kayıtsız şartsız cennetine girenlerden eyle yarabbim. Sen isteyin vereyim diyorsun yarabbim. İstiyoruz ver yarabbim. Murâd ediyoruz ikram eyle yarabbim. Bütün murâdlarımız senin rızan dairesinde olsun, senin rızan dışında olan murâdlardan sana sığınırız yarabbim. Yanlış şeyler düşünmekten, yanlış şeyler istemekten yine sana sığınırız yarabbim. Bizi bağışla yarabbim. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, na-murâd olanlara ber-murâd eyle yarabbim, na-murâd olanlara ber-murâd eyle yarabbim, na-murâd olanlara ber-murâd eyle yarabbim.

Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesifûne ve selamun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha